NU
TE POȚI
ASCUNDE
KAREN
ROSE

Teroarea i-a schimbat viața. Un dușman fără chip și fără nume vrea cu orice preț să-i distrugă cariera, familia și în final pe ea. Se pare că Tess Ciccotelli, psihiatru, este încolțită din toate părțile. Cineva îi chinuie pacienții prin tortură psihică, împingându-i în final la sinucidere și făcând-o pe ea să pară vinovată.

Un thriller palpitant, îmbinat cu o poveste de dragoste și nenumărate peripeții, o poveste plină de întorsături de situație care îl va ține în suspans pe cititor până la ultima pagină.

EDITURA LIDER
www.edituralider.ro

ISBN 978-973-629-214-9

5 948390 004930

39 LEI (35,08 + 3,22 TVA + 0,7 T.L.)

KAREN ROSE

NU TE POȚI ASCUNDE

KAREN ROSE

NU TE POȚI ASCUNDE

Traducere: ROXANA BUZOIANU

Editura LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROSE, KAREN
Nu te poţi ascunde / Karen Rose; trad.: Roxana Buzoianu. - Bucureşti : Lider, 2008
ISBN 978-973-629-214-9

I. Buzoianu, Roxana (trad.)

821.111-31=135.1

Bun de tipar: EMILIA LEANCĂ
Tehnoredactare: MARCELA RADU
Coperta: CLAUDIA COSTACHE

YOU CAN'T HIDE
Copyright © 2006, Karen Rose Hafer
„This edition published by arrangement with Grand Central Publishing New York, New York, USA. All rights reserved."
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin Editurii LIDER,
Editor **CASANDRA ENESCU**

Bd. Regina Maria, nr. 98, bloc 119, etaj 5, apt. 14,
O.P. 5 - C.P. 15, Sector 4, Bucureşti
Tel.: 021.316.32.55; Fax: 031.410.86.48
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.edituralider.ro

Prolog

Chicago, sâmbătă, 11 martie, ora 11:45 P.M.

Cynthia. Era o şoaptă foarte vagă, dar ea totuşi o auzi. *Nu.* Cynthia Adams închise ochii, îşi apăsă ceafa de pernă, moliciunea ei luând parcă în derâdere rigiditatea trupului ei tensionat. Degetele ei strânseră cu putere cearşaful, răsucindu-l până ce se strâmbă de durere. *Nu din nou.* Un suspin sălbatic şi disperat îi sugruma gâtlejul. *Te rog. Nu mai pot face asta.* Pleacă! şopti ea cu asprime. Te rog, pleacă şi lasă-mă în pace.

Însă ştia prea bine că nu vorbea cu cineva. Dacă şi-ar fi deschis ochii nu ar fi nimic altceva decât întunericul din dormitorul ei. Nu era nimeni acolo. Şi totuşi, şoapta hidoasă o urmărea, aşa cum o făcea de săptămâni întregi. În fiecare noapte când stătea întinsă pe pat... aştepta. Aştepta apariţia vocii care era cel mai urât coşmar al ei. În unele nopţi vorbea. În alte nopţi doar stătea întinsă, încordată, aşteptând. Era vântul, erau umbrele. Nu era nimic.

Dar era real. Ea ştia că era real.

– Cynthia? Ajută-mă!

Era vocea unui copil care cerea alinare în toiul nopţii. O fetiţă speriată, care era moartă.

Ea este moartă. Ştiu că este moartă. Ea însăşi punea crini pe mormântul lui Melanie în fiecare duminică. Melanie era moartă.

Şi totuşi era acolo. *A venit după mine.* Pe bâjbâite, apucă flaconul de pe noptiera de lângă pat şi înghiţi două pastile fără apă. *Pleacă. Te rog, pleacă.*

– Cynthia? Era real. Atât de real. *Dumnezeule, ajută-mă, te rog. Îmi pierd mințile.* De ce ai făcut-o? Șoapta se îndepărtă. Am nevoie să știu de ce.

De ce? Nu știa de ce. La naiba, chiar nu știa de ce. Se rostogoli îngropându-și fața în pernă, apoi sări din pat în timp ce mirosul îi ataca simțurile. *Crini.*

– Nu.

Mergea cu spatele, fără a-și lua privirea de la perna pe care se vedea vârful unui crin.

– Ar fi trebuit să fii tu, Cynthia. Șoapta era acum mai aspră. Eu ar fi trebuit să-ți pun crini pe mormânt.

Cynthia respiră adânc. Își tot repetă ceea ce psihiatrul ei îi spusese să facă atunci când îi era frică.

– Nu este real. Nu este adevărat.

– Ba este real, Cynthia. Eu sunt reală. Melanie nu mai era un copil, vocea ei suna ca a unui adult furios. Cynthia tremură la auzul ei. Melanie avea tot dreptul să fie furioasă. *Am fost o lașă.* Ai fugit o dată, Cyn. Te-ai ascuns. Nu te vei mai ascunde. Nu mă vei mai lăsa în vecii vecilor singură.

Cynthia se îndepărtă mergând cu spatele până ce simți ușa dură a dormitorului în spatele ei. Închise ochii strâns în timp ce strângea clanța dură și liniștitor de reală.

– Nu ești reală. Nu ești reală.

– Tu ar fi trebuit să fii. De ce m-ai părăsit? De ce m-ai lăsat cu el? Cum ai putut face asta? Ai spus că mă iubești. Dar m-ai lăsat singură. Cu el. Nu m-ai iubit niciodată.

Un hohot de plâns făcu ca vocea lui Melanie să tremure, iar lacrimile îi ardeau ochii Cynthiei.

– Nu este adevărat. Te-am iubit, șopti ea disperată. Atât de mult.

– Nu m-ai iubit niciodată. Melanie era din nou copil. Un copil inocent. M-a rănit, Cyn. L-ai lăsat să o facă. L-ai lăsat să mă rănească... iar și iar. De ce?

Cynthia încercă mânerul uşii şi ieşi împleticindu-se pe hol unde era aprinsă o lumină slabă. Se opri din scurt. Mai mulţi crini. Peste tot. Se întoarse încet şi tot ceea ce putea face era să se uite în jur uimită. Râdeau de ea. Îşi băteau joc de judecata ei.

– Vino la mine, Cyn. Melanie era acum linguşitoare. Vino. Nu este atât de rău. Vom fi împreună. Poţi avea grijă de mine, aşa cum ai promis că vei face.

– Nu. Îşi acoperi urechile şi fugi spre uşă. Nu.

– Nu te poţi ascunde, Cyn. Vino la mine. Ştii că vrei asta.

Acum era foarte duioasă, atât de suavă. Atunci era aşa. Acum este moartă. *Este numai vina mea.*

Cynthia deschise larg uşa de la intrare. Îşi înăbuşi un ţipăt, apoi se aplecă încet şi luă de jos poza de la picioarele ei. Privea cu oroare trupul neînsufleţit care atârna de o funie şi-şi reaminti ziua în care o găsise. Melanie doar... atârna acolo. Se legăna...

– Tu m-ai determinat să fac asta, spuse Melanie cu răceală. Nu meriţi să trăieşti.

Mâinile ei tremurau în timp ce se privea fix.

– Nu merit, şopti ea.

– Atunci vino cu mine, Cyn. Te rog.

Cynthia se dădu câţiva paşi înapoi, bâjbâind după telefon.

– Sun-o pe doctoriţa Chick. Sun-o, murmură ea. *Ea îmi va spune că nu sunt nebună.* Dar telefonul sună şi o sperie, scăpându-l. Se holba la el de parcă ar fi fost viu. Aştepta să-i apară colţi şi să sâsâie ca un şarpe. Dar acesta doar continua să sune.

– Răspunde, Cynthia, spuse Melanie cu răceală. Acum.

Cu mâinile tremurând, Cynthia se aplecă şi ridică receptorul.

– Aaa... lll... oooo?

– Cynthia, aici doctoriţa Ciccotelli.

Respirând uşurată la auzul vocii ferme, familiare şi reale, umerii Cynthiei se încovoiară.

– O aud, doctore Chick. Melanie este aici. O aud.

– Desigur că o auzi. Te cheamă, Cynthia. Este ceea ce meriţi. Du-te la ea. Termină odată cu asta. Pune-i capăt acum.

– Dar..., izbucni în plâns. Dar..., şopti ea.

– Fă-o, Cynthia. Este moartă din cauza ta. Du-te la ea. Fă ceea ce ar fi trebuit să faci de ani de zile. Ai grijă de ea.

– Vino, îi ordonă Melanie, vocea ei devenind din nou adultă şi plină de autoritate. Vino.

Cynthia scăpă telefonul, se îndepărtă epuizată. *Sunt obosită. Atât de obosită.*

– Lasă-mă să dorm, şopti ea. Te rog, lasă-mă să dorm.

– Vino la mine, îi răspunse şoptind Melanie. Apoi te voi lăsa să dormi.

Melanie îi promisese asta de atâtea ori. În decursul atâtor nopţi. Cynthia se întoarse şi se uita fix la fereastră. Dincolo de geam era noaptea întunecată. Dar oare ce altceva mai era acolo? Somnul. Pacea.

Pacea.

Sufrageria era goală. Cynthia Adams nu se mai afla în raza vizuală a camerei de filmat. Ecranul laptopului nu o mai arăta pe femeie păşind frenetic. Avea de gând să o facă. Emoţia devenea din ce în ce mai intensă cu fiecare minut care trecea. După patru săptămâni, Cynthia Adams o va face, în cele din urmă. După patru săptămâni de efort susţinut, fusese adusă în pragul nebuniei. Doar un mic imbold o va face să zboare. Spera că va face asta în sensul strict al cuvântului.

– Este la fereastră. Femeia care stătea pe locul pasagerului era palidă în timp ce murmura cuvintele. Mâinile îi tremurau în timp ce-şi aşeza cu grijă microfonul în poală. Nu mai pot face asta.

– O vei face până ce voi spune eu contrariul.

Ea tresări.

– Va sări. Lasă-mă să-i spun să se oprească.

Să se oprească? Fătuca asta era la fel de nebună ca şi Cynthia Adams.

– Spune-i să vină.

Ea nu făcu nimic. Furia lui începea să clocotească.

– Spune-i să vină sau fratele tău moare. Ar trebui să știi până acum că nu glumesc. Spune-i să vină. Spune-i că ai nevoie de ea, că îți lipsește, că-ți este datoare. Spune-i că totul va fi mult mai bine când veți fi împreună. Spune-i asta acum. Și fă-o mai cu sentiment. Ea încă stătea, nu se mișca. *Acum!*

Ea ridică microfonul cu mâinile tremurându-i.

– Cyn, șopti ea, am nevoie de tine. Sunt speriată. Chiar așa și era. Nimic nu era mai bun ca realitatea pentru a alimenta marile tragedii. Te rog, vino. Vocea ei se frânse. Va fi mai bine așa. Te rog, încheie ea cu o șoaptă rugătoare.

Fereastra familiei Adams se vedea superb de pe locul șoferului. Ușa de sticlă se deschise încet și Cynthia Adams apăru, pijamaua ei diafană flutura în bătaia vântului rece al lunii martie. Va fi un cadavru atrăgător. O adevărată Gloria Swanson. Ce film minunat a fost acela, *Sunset Boulevard.* La Hollywood nu se mai făceau filmele ca pe vremuri. Va fi o modalitate bună de a sărbători. Popcorn și un film vechi. Dar sărbătorirea nu va fi posibilă dacă Adams doar stătea acolo pe balcon. *Sari odată, la naiba.*

– Spune-i să vină. Fă-o să sară. Arată-mi ce poți, scumpo.

Ea înghiți cu greu auzind imboldul sarcastic, dar totuși se supuse.

– Cynthia, încă un pas. Încă unul. Te aștept.

– Acum vorbește ca un copil. Ca o puștoaică.

– Te rog, Cynthia. Mi-e frică. Fata stăpânea bine vocile. Putea trece de la o voce adultă la cea a unui copil, de la cea a lui Melanie care era moartă, la cea a psihiatrei Ciccotelli. Te rog, vino. Trase aer în piept, tremurând când expiră. Am nevoie de tine.

Apoi... succes. Un țipăt de oroare țâșni din gâtlejul fetei când Adams se aruncă în gol. Douăzeci și două de etaje. Au auzit zgomotul surd al trupului ei izbindu-se de caldarâm chiar și prin geamurile închise ale mașinii. Se pare că în cele din urmă cadavrul ei nu va fi unul atrăgător. Dar frumusețea se află în ochii celui care privește, iar văzând-o pe Adams întinsă moartă pe caldarâm era... îți tăia respirația. Fata de pe locul pasagerului plângea isteric.

– Revino-ți. Trebuie să mai suni undeva.

– Oh, Dumnezeule, oh, Dumnezeule! Își întoarse fața de la geam în timp ce mașina trecea doar la câțiva centimetri distanță de trupul lui Adams. Nu pot să cred... Dumnezeule! Mi se face rău.

– Nu în mașina mea. Ia telefonul. Ia-l.

Tremurând, ea luă telefonul.

– Nu pot.

– O vei face. Apasă pe tasta de formare rapidă. Este numărul de acasă al lui Ciccotelli. Când răspunde, îi spui că ești o vecină îngrijorată a Cynthiei Adams și că aceasta stă pe cornișă și amenință că se aruncă. Fă-o!

Ea formă și așteptă.

– Nu răspunde. Doarme.

– Atunci sună din nou. Continuă să suni până ce prințesa va răspunde la telefon. Și pune-o pe difuzor. Vreau să aud.

A treia încercare a dat rezultate.

– Alo?

Dormea. Era singură acasă într-o sâmbătă seara. Era satisfăcător să știe că acest aspect al vieții lui Ciccotelli era foarte bine ținut sub control. O înghionti pe fată și o făcu să-și bâlbâie replicile.

– Doctor Ciccotelli? Doctor Tess Ciccotelli?

– Cu cine vorbesc?

– Aaa... o vecină a unuia dintre pacienții dumneavoastră. Cynthia Adams. Ceva este în neregulă. Ea este pe cornișă. Amenință că se va arunca. Cu ochii închiși fata încheie apelul și dădu drumul celularului în poală. Am terminat...

– Pentru seara asta.

– Dar... Ea se întoarse spre el cu gura deschisă. Ai spus că...

– Am spus că-l voi ține pe fratele tău în viață dacă mă vei ajuta. Încă mai am nevoie de ajutorul tău. Continuă să exersezi vocea lui Ciccotelli. Voi avea nevoie să o imiți din nou peste câteva zile. Am terminat pentru noaptea asta. Îndrăznește să spui un cuvânt, iar tu și fratele tău veți muri.

Ciccotelli venea. *Să înceapă jocurile.*

1

Duminică, 12 martie, 12:30 A.M.

În mod normal o sinucidere atrăgea o mulțime mai numeroasă, chiar și într-un cartier cu prețuri foarte piperate cum era acesta, gândi detectivul Aidan Reagan încruntându-se, în timp ce trântea portiera mașinii și tresări când simți vântul rece care bătea dinspre lac. Dar majoritatea oamenilor cu un pic de minte stăteau înăuntru într-o astfel de noapte. Aidan nu-și putea permite un asemenea lux. Dispeceratul îi sunase, iar el și partenerul său erau de serviciu. Pentru o afurisită de sinucidere.

Asta îi mai distrăgea atenția de la cazul de omor al unui copil la care lucrase în ultimele două zile. Ura crimele în care erau implicați copiii, dar se gândi că s-ar putea să urască sinuciderile un pic mai mult. Putea doar să spere că va scăpa repede de acest dosar de pe biroul său ca să se poată concentra să-l găsească pe cel care frânsese gâtul unui copil de șase ani de parcă ar fi fost o crenguță uscată.

Oamenii care priveau scena de pe bordură păreau a fi în jur de douăzeci și se îndreptau spre casă după o noapte petrecută în oraș. Așteptau în tăcere, cu ochii pironiți asupra scenei cu un amestec morbid de oroare, fascinație și milă. Aidan înțelegea oroarea. Niciun cadavru nu arăta bine, dar unul care căzuse de la douăzeci și două de etaje era mai mult decât macabru. Cât despre milă... Aidan o simțea pentru adevăratele victime. Cine spunea că sinuciderea este o crimă fără victime, în mod cert nu a dus această veste niciodată unei familii.

El o făcuse.

Își dori ca cei cu o curiozitate morbidă să vadă acest aspect al problemei. Probabil că nu ar mai fi găsit o astfel de scenă atât de fascinantă. Dar cel puțin se comportau civilizat, stând în tăcere în spatele benzii galbene prinsă între doi stâlpi de iluminat de către

ofițerii care au ajuns primii la locul faptei. O bătaie din picioare pentru a-și încălzi tălpile înghețate rupse tăcerea nefirească. Unul dintre bărbații în uniformă stătea lângă banda galbenă, pe bordură, celălalt pe trotuar, stând cu spatele la cadavru.

Aidan se apropie, cu insigna de polițist în mână. Încă se simțea ciudat, după patru luni, apropiindu-se de cineva în uniformă, fără ca el să poarte vreuna.

– Reagan, Omucideri, spuse el dur, apoi se opri din scurt, mai întâi din cauza duhorii, apoi la vederea trupului. Putea jura că stomacul lui se călise în cei doisprezece ani de când lucra în poliție, când colo fu zdruncinat destul de nasol. Dumnezeule!

Ofițerul dădu din cap, cu maxilarul strâns.

– Asta am spus și noi.

Aidan se uită în sus la peretele cu balcoane identice, apoi coborî privirea și se uită atent la pironul de fier care ieșea din pieptul femeii. Acum pieptul ei era sfâșiat, arătând oasele sfărâmate și... organele interne. Pentru o clipă el se holbă, amintindu-și de cealaltă dată când mai văzuse o asemenea privelițte. Își îndreptă spatele. Asta nu semăna deloc cu cealaltă. Cealaltă victimă fusese un inocent. Această femeie care zăcea întinsă aici... și-o făcuse cu mâna ei. *Fără milă*, își spuse el.

Mai concret, această femeie s-a aruncat de la etajul douăzeci și doi, într-un piron decorativ al gardului de fier. Gardul avea cam treizeci de centimetri, în mare parte având formă de „u", dar cam din patru în patru picioare avea și câte un piron ascuțit, ieșit în afară. Forța impactului asupra pironului a despicat-o în două, sângele care țâșnise ca un gheizer pătase o grămadă murdară de zăpadă, aflată la trei picioare distanță.

– L-a lovit în plin, murmură el.

Tipul în uniformă se crispă.

– Putem spune și așa.

Aidan își mută privirea la fața ștearsă a polițistului.

– Tu ești?

– Eu sunt Forbes, iar acela este partenerul meu, DiBello, cel de acolo care controlează mulțimea. Forbes rânji. Am pierdut la dat cu banul.

Aidan studie fețele din mulțimea tăcută care nu avea nevoie să fie ținută sub control, dar, la naiba, o aruncare cu banul era o aruncare cu banul. Pierduse partea sa la aruncările cu banul în anii în care purtase uniformă.

– A văzut cineva ceva?

– Doi puști de șaptesprezece ani spun că a sărit de la etajul douăzeci și doi pe la miezul nopții. Forbes arătă în sus cu degetul învelit într-o mănușă neagră. Este balconul acela de sus, cel ale cărui draperii flutură în vânt, al treilea de la stânga.

– Nu a împins-o nimeni?

– Puștii nu au văzut pe nimeni. Spun că era ca și cum ea aluneca pe balustradă.

Aidan se încruntă.

– Aluneca? Ca o fantomă?

Forbes ridică din umeri.

– Asta au spus. Tot repetau asta, iar și iar. I-am dus în spatele mașinii de poliție până ce vei putea discuta cu ei. Sunt destul de zdruncinați.

– Bieții copii.

Meritau mila lui. Această privelişte îi va bântui mult timp. Aveau numai șaptesprezece ani, doar cu un an mai mari decât sora lui. Îl luă cu fiori pe șira spinării la gândul că Rachel ar fi putut vedea o astfel de privelişte îngrozitoare, apoi făcu semn spre mulțime.

– O cunoaște vreunul dintre ei?

– DiBello a întrebat, dar nimeni nu o cunoaște.

Aidan se uită la fața femeii, la trăsăturile ei care acum erau nedesluşite și spongioase. Îi curgea sânge din urechi, nas și din gura deschisă. Gardul de fier atenuase șocul căderii, iar orice cădere de la acea înălțime făcea ca scalpul și craniul să se zdrobească. Trăsăturile, într-un fel, se lichefiaseră, oferind feței un aspect macabru, ca de ceară topită.

– Nimeni nu ar mai recunoaște-o acum, chiar dacă ar fi cunoscut-o. Trebuie să intrăm în apartamentul de unde a sărit. Administratorul este prin zonă?

– Am bătut la uşă, dar nu este acasă. Un vecin a spus că este la meciul celor de la Bulls.

– Meciul s-a încheiat acum două ore. Unde este acum?

– L-am chemat prin pager o dată. Voi încerca să aflu pe unde umblă.

– Mulţumesc, amice. De asemenea, putem muta mulţimea de cealaltă parte a străzii? Şi asigură-te că nimeni nu face poze. Spune-i partenerului tău să fie atent la camerele foto de la celulare.

Aidan îşi scoase mobilul şi sună pentru a cere un mandat şi un medic legist, apoi se lăsă pe vine pentru a se uita mai atent la cadavru. Era învelită în dantelă neagră şi mătase, iar el se întrebă dacă nu cumva ea se îmbrăcase special pentru această ocazie. Dacă făcuse asta, efectul a fost distrus de piron şi de măruntaiele împrăştiate pe beton. Înghiţi cu greu. Va fi al naibii de greu de curăţat toată mizeria asta. Asta era problema cu sinuciderile, se gândi el cu amărăciune. Voiau să-şi facă o ieşire dramatică, dar nu se gândeau niciodată ce consecinţe va avea actul lor asupra celorlalţi. Asupra oamenilor pe care-i lăsau în urmă. Asupra oamenilor care trebuiau să facă curat.

Egoişti. Aşa ceva poate fi evitat. *La naiba.*

Realiză că-şi strânsese pumnii şi slăbi intenţionat strânsoare. *Revino-ţi, Reagan.* Respiră adânc şi-şi umplu simţurile cu mirosul metalic al sângelui cald şi al duhorii măruntaielor distruse, dar dincolo de acestea simţi un iz de scorţişoară în timp ce paşii cuiva zdrobeau zăpada din spatele lui. Sosise partenerul său.

– Al naibii mod de a muri, declară Murphy în felul său calm.

Aidan aruncă o privire dură peste umăr.

– Un lucru al naibii de urât pe care l-a făcut familiei. Abia aştept să facem acea vizită.

– Fiecare la rândul lor, Aidan, spuse Murphy neutru, dar privirea lui era blândă şi înţelegătoare şi-l făcu pe Aidan să se simtă ca un puşti. Deci, ce ştim?

– Doar că a sărit de la etajul douăzeci şi doi. Doi martori spun că „plutea", orice ar însemna asta. Nu am vorbit încă cu ei. Cât despre ea, era tânără. Braţele ei arată a fi bine construite.

Se uită atent la picioarele ei, singurele părți ale trupului care-i rămăseseră cât de cât nevătămate.

– Poate că avea douăzeci și ceva de ani, spre treizeci. Arătă spre mâna care atârna peste bucata de gard decorativ, în formă de „u" întors. Are o piatră mare pe inelarul de la dreapta, nu are niciun semn de la vreun inel pe stânga, așa că, probabil nu este căsătorită. Cineva are ceva bani. Inelul acela costă o groază de verzișori. Brațele și mâinile ei nu par a avea răni survenite în încercarea de a se apăra.

Murphy se lăsă pe vine alături de el.

– Culori spilcuite.

Unghiile ei lungi erau vopsite într-un roșu-sângeriu.

– Am observat. Roșul în contrast cu dantela neagră este chiar de efect.

Murphy ridică din umeri.

– Nu ar fi prima dată când un săritor ar vrea să lase o impresie care să dureze. Nu o cunoaște nimeni?

Aidan se ridică în picioare.

– Nu. Sper ca apartamentul din care a sărit să fie al ei. Am sunat și am cerut un mandat, iar medicul legist este pe drum. Acum să mergem la puști...

– Lăsați-mă să trec. Vocea blândă și în același timp autoritară se auzi în noapte.

– Doamnă, nu puteți trece pe aici. Vă rog să rămâneți în spatele benzii.

Aidan se uită la timp în sus pentru a vedea brațul ofițerului DiBello ridicat pentru a opri o femeie cu o haină cafenie de lână, cu părul închis la culoare fluturând în vânt, acoperindu-i fața.

Ea vorbi din nou, cu o voce calmă și liniștită, dar impunătoare:

– Sunt doctorul ei. Lăsați-mă să trec, domnule ofițer.

– Las-o să treacă, se auzi Murphy ca un ecou, iar DiBello o lăsă, dar Aidan păși în calea femeii, oprind-o încă o dată înainte să atingă ceva. Ea se ridică pe vârfuri, dar încă nu era destul de înaltă pentru a putea vedea peste umărul lui. Aidan îi puse mâna pe umăr și cu blândețe o împinse înapoi. Ea deveni rigidă, dar cooperă.

– Doamnă, îl aşteptăm pe medicul legist. Acum nu mai poţi face nimic.

Ea se dădu un pas înapoi, rămânând nemişcată.

– S-a aruncat?

Aidan încuviinţă dând din cap.

– Îmi pare rău, doamnă. Poate ne poţi spune... dar cuvintele rămaseră suspendate în momentul în care ea îşi dădu părul la o parte de pe faţă, iar recunoaşterea imediată făcu să-l cuprindă un nou val de furie. Tu eşti Ciccotelli.

Dr. Tess Ciccotelli. Femeia asta nu era deloc doctor. Era psihiatru. Numai asta ar fi fost destul de rău, dar *Domniţa Chick* îşi făcuse un adevărat renume.

Nu era doar un fel de specimen de psihiatru-de-îţi-urăşti-mama. Era un psihiatru fără inimă care arunca la gunoi săptămânile întregi de muncă ale poliţiştilor când venea ca martor şi declara cu calm că un cunoscut criminal care omorâse trei copii şi un poliţist, şi care-şi recunoscuse fapta, nu era capabil să suporte un proces. Celor patru familii îndurerate li se respinsese dreptul de a li se face dreptate doar pentru că un „doctor" a spus că un ucigaş era nebun.

Desigur că nenorocitul era nebun. Mărturisise cum ucisese cu brutalitate trei fetiţe. Copii. Cu mâinile goale strangulase un poliţist cu experienţă care încerca să-l pună la pământ. Faptul că era nebun nu-l făcea să fie cu nimic mai puţin vinovat. Acum, nenorocitul stătea frumos într-un spital de psihiatrie din Chicago făcând toată ziua mânere din lut, în loc să stea într-o celulă de şase pe opt aşteptând să primească un ac în braţ. Nu era drept. Nu era corect. Dar se întâmplase. Iar această femeie a permis ca aşa ceva să se întâmple.

Aidan fusese acolo, stând în sala de judecată alături de ceilalţi poliţişti, sperând din tot sufletul că Ciccotelli îşi va schimba părerea, sperând că ea va face ce era corect. Îşi reaminti cum părinţii fetelor plânseseră în tăcere în sala de judecată, ştiind că în acea zi nu li se va face dreptate. Cum soţia poliţistului stătea în

față, în centru, înconjurată de o mare de uniforme care o susțineau. Ciccotelli nici măcar nu clipise, doar se uitase drept înainte cu ochii ei reci și căprui.

Exact așa cum se uita acum la el.

– Iar tu ești? întrebă ea.

– Detectiv Aidan Reagan. Acesta este partenerul meu, detectivul Todd Murphy.

Ochii ei se îngustară un pic în timp ce-i studia fața, iar tot ceea ce putea el face era să-și mențină privirea fixă. De la locul său din sala de judecată, ea arăta elegantă și sofisticată, inaccesibilă. Ochii lui se îngustară când ea se întoarse spre Murphy.

– Todd, te rog, roagă-l pe partenerul tău să se dea la o parte. Cel puțin să o pot identifica.

Murphy o prinse cu blândețe de braț.

– Tess, nu vrei să faci asta. Ea este... Ea este destul de răvășită.

Aidan se dădu la o parte, ținând brațul întins într-un gest de galanterie batjocoritoare.

– Dacă vrea să vadă, desigur, să o lăsăm pe draga doctoriță să se uite.

Murphy îi aruncă o privire de avertizare.

– Aidan.

– Este în regulă, Todd, murmură ea și înaintă fără să tresară.

Stătu și se uită în jos la cadavru timp de un minut înainte de a se întoarce spre ei, expresia feței fiind extrem de calmă, ochii calmi și reci.

– Numele ei era Cynthia Adams. Nu are rude. Scoase din buzunarul hainei o carte de vizită și i-o dădu lui Murphy fără să tremure. Sună-mă dacă ai întrebări, spuse ea. Voi răspunde la cât mai multe pot.

Spunând aste se întoarse și se îndreptă spre Mercedesul gri parcat în spatele Fordului lui Murphy. Aidan clocotea de nervi.

– Și asta-i tot?

– Aidan, îl avertiză Murphy. Nu acum.

– Dacă nu acum, atunci când? Își controlă tonul vocii, conștient de mulțimea aflată în apropriere. Valsează pe aici și

identifică victima, rece ca un afurisit de castravete. Apoi pleacă pur şi simplu? Cum rămâne cu faptul care a determinat-o să sară de la etajul douăzeci şi doi, *doctore?* Ar trebui să ştii, nu-i aşa? *Şi ar trebui să-ţi pese, la naiba,* se gândi el răutăcios. *Ar trebui să-ţi pese* de ceva. Ce dracu' de doctor eşti? termină el şuierând şi o privi cum se opreşte, cu mâinile vârâte adânc în buzunare.

Ea scoase o mănuşă din buzunar şi o trase pe mână, stând cu spatele la ei.

– Sună-mă dacă ai nevoie de mine, Todd, a fost tot ce a spus înainte de a se îndepărta.

Ochii lui Murphy scânteiară în timp ce-şi sugea ambii obraji.

– Aidan, ţi-am spus, *nu acum.*

Aidan se întoarse pe călcâie, lăsând-o să plece.

– Ce contează? De parcă i-ar păsa câtuşi de puţin.

– Nu ai idee despre ce vorbeşti. Nu o cunoşti.

Aidan se uită peste umăr. Murphy o privea pe Ciccotelli cum traversează strada, pe faţa sa fiind întipărită o privire ameninţătoare cu totul atipică lui.

– Iar tu o cunoşti?

Nu se aştepta la asta. Venerabilul Todd Murphy a căzut pradă farmecelor unei bucăţi bine realizate de gheaţă, cum era domniţa Chick. *Ei bine, nu voi face asta.*

Murphy respiră mânios, suflul transformându-se în vapori, o barieră ridicându-se între ei pentru o clipă. Apoi bariera dispăru ca şi încruntarea, lăsându-l pe Murphy uitându-se după Ciccotelli cu o tristeţe care-l făcu pe Aidan să şovăie.

– Da. Eu chiar o cunosc. Du-te şi vorbeşte cu adolescenţii, Aidan. Mă întorc într-un minut.

Aidan îşi alungă incertitudinea. Îl va lăsa pe Murphy să se descurce cu ţurţurele. El avea altele de făcut. Cum ar fi să analizeze o scenă a crimei astfel ca medicul legist să poată cerceta ce a mai rămas din Cynthia Adams, iar ei să poată pleca acasă. Îi va pune pe adolescenţi să dea o declaraţie, va verifica apartamentul căutând un act de identitate, iar apoi va pleca naibii de aici.

*

Un minut. Încă un minut. Tess Ciccotelli îngâna cuvintele în minte, o mantra pentru a-şi menţine calmul până ce va fi singură. Cynthia era moartă. Dumnezeule mare! Era întinsă pe stradă, ruptă în bucăţi...

Nu te gândi la ea. Nu te gândi la ea moartă şi mutilată. Fugi. Fugi repede. Încă un minut. După aceea poţi ceda, Tess. Dar nu încă.

Băgă pe bâjbâite cheia în încuietoarea portierei, conştientă de prezenţa lui Todd Murphy şi a partenerului său în spatele ei, privind-o. Todd şi partenerul său foarte furios, oricine ar fi fost el. A spus că-l cheamă Aidan Reagan, îşi aminti ea, reuşind într-un final să deschidă portiera. Se concentră asupra imaginii oferite de ochii albaştri şi reci ai bărbatului. Era atât de supărat. Nu, era furios. *Încă un...*

– Tess?

La naiba. Mişcă brusc cheile făcându-le să cadă pe strada întunecată, strecurându-se sub maşina ei. Respiră adânc. Fusese atât de aproape.

– Sunt bine, Todd. Du-te şi fă-ţi treaba.

– Asta fac. Tess, tremuri.

– Todd, te rog. Vocea ei tresări a umilinţă. Trebuie să plec de aici.

O luă de braţ şi o ghidă spre locul şoferului.

– Nu ar trebui să conduci, Tess. Lasă-mă să sun pe cineva să te ducă acasă.

– Nu ai pe cine, spuse ea amorţită. De aceea mi-a luat atâta ca să ajung aici. Mi-am sunat partenerii, prietenii. Nu vin niciodată singură acasă la un pacient. Nu se face aşa ceva. Nu este etic.

Acum era incoerentă şi părea că nu se putea opri din vorbit.

– Nu era nimeni acasă şi totuşi am venit.

Închise ochii. Îi redeschise când tot ceea ce vedea era Cynthia... stând întinsă acolo...

– Şi am ajuns prea târziu.

– Nu este vina ta, Tess, spuse Murphy cu blândețe. Știi asta.

Un hohot de plâns amenința să apară. Tess îl îndepărtă cu hotărâre.

– Este moartă, Todd.

Cât de stupid era asta? Cynthia Adams zăcea spintecată pe stradă, cu capul făcut terci, cu intestinele atârnând la vedere. Da, cu siguranță că era moartă.

– Știu. O luă de mână și o strânse ușor. Cum de ai știut să vii în seara asta, Tess? Te-a sunat ea?

Tess negă dând din cap.

– Nu. Am primit un telefon anonim de la una dintre vecinele ei.

– De ce a sărit?

Vocea lui era calmă, atât de blândă, trecând dincolo de barajul care-i ținea ferecate lacrimile.

– La naiba, Todd! Lasă-mă să plec. Te rog. Vom discuta mâine, îți promit.

– Nu te las să pleci până nu mă asigur că ești bine.

Tess respiră din nou adânc și expiră încet. Strângând cu putere volanul cu ambele mâini, se uită peste umărul lui Murphy la partenerul lui care stătea lângă o mașină a poliției, cu fața sa dură luminată de luminile ei strălucitoare. Se uita la ei. O privea. Chiar și de la distanță, putea simți privirea pătrunzătoare a bărbatului, animozitatea lui. Acei ochi de un albastru intens erau îngustați, iar maxilarul său era încleștat.

– Ai un partener nou, murmură ea, susținând privirea lui Reagan.

– Da, Aidan Reagan.

Aidan Reagan.

– Este rudă cu Abe?

Ea îl cunoștea pe Abe Reagan și avea încredere în el. Avea încredere și în soția lui, Kristen. Erau oameni buni.

– Aidan și Abe sunt frați.

– Atunci are sens. Aidan Reagan era un brunet la fel de chipeș ca și fratele său. Aveau același păr închis la culoare, aceiași ochi

albaştri, deşi cei ai lui Aidan erau mai pătrunzători şi mai rigizi decât cei ai fratelui său. Faţa lui era mai ascuţită, iar maxilarul un pic mai pătrăţos. Gura lui... fusese mai moale înainte ca el să-şi dea seama cine era ea. Era capabil de compasiune. *Dar nu faţă de mine.*

– Tess, el... vocea lui Murphy ezită.

– Nu mă place, spuse ea neutră. Este în regulă, Todd. Nu mă plac mulţi dintre ei.

Suspinul lui fu profund şi trist.

– A fost acolo, Tess, în sala de judecată.

Nu era necesar ca Murphy să spună despre ce sală de judecată era vorba. O ştiau amândoi prea bine. Harold Green omorâse cu brutalitate trei fetiţe. Dar bărbatul care trăia pe străzi nu le privise ca fiind fetiţe de şase ani cu codiţe blonde şi zâmbete ştirbe. Văzuse demoni cu colţi sângeroşi care veniseră să-l devoreze. Ea fusese sceptică la început, dar după ce îl observase şi-l consultase ore în şir alături de doctorii de la clinica gratuită care trataseră schizofrenia acută a lui Harold Green de-a lungul anilor, îl crezu. Era cu adevărat nebun. Astfel stând lucrurile, în concordanţă cu legea nu era responsabil pentru actele sale. Aşa că ea a depus mărturie, abia reuşind să-şi păstreze privirea indiferentă, vocea neutră, în ciuda celor care o priveau cu dispreţ.

Au crezut că este rece, toţi poliţiştii care umpleau în acea zi sala de judecată. Au crezut că fusese prostită cu uşurinţă de un ucigaş. Credeau că stătuse nepăsătoare în timp ce mamele acelor fetiţe plângeau cu atâta jale.

Se înşelaseră foarte tare.

Faptul că detectivul Aidan Reagan fusese unul dintre cei din sală explica multe. De partea cealaltă a străzii, Reagan stătea nemişcat, încă uitându-se fix cu un dispreţ pe care nu încerca să şi-l ascundă. Tess a fost prima care a întrerupt contactul vizual, uitându-se din nou la faţa îngrijorată a lui Murphy.

– Înţeleg.

– Nu, nu înţelegi. Nu în întregime. El a găsit-o pe cea de-a treia fetiţă.

Ea strânse cu mai multă putere volanul. Ea fusese cu Green în acea zi şi aflase de la el unde era cea de-a treia fetiţă. El spusese că fetiţa era în viaţă. Dar când a ajuns poliţia, au descoperit că nu mai era vie. Nu ştiuse cine a găsit copila. De fapt nu a vrut să ştie. Că fusese prea târziu pentru acea fetiţă era o pilulă destul de amară de înghiţit.

Cu atât mai greu trebuie să-i fi fost bărbatului care a găsit trupşorul neînsufleţit.

– Atunci asta chiar explică multe. Are dreptul să fie mânios.

– Este un om bun, Tess. Un bun poliţist.

Ea încuviinţă dând din cap.

– Este în regulă, Todd. Chiar înţeleg. Şi chiar aşa era. Mai mult decât putea cineva să-şi dea seama. Poţi să-mi dai cheile? Au căzut sub maşină.

Murphy oftă.

– Bine. Te sun mâine. Voi avea nevoie să am acces la dosarul Cynthiei Adams.

Pipăi asfaltul de sub maşină şi găsi inelul cu chei.

Tess dădu din cap, simţind o oarecare uşurare când motorul porni. Vru să închidă portiera, apoi se opri.

– Spune-i partenerului tău...Orice ar fi spus nu ar fi schimbat nimic. Nu mai contează. Mulţumesc, Todd. Ca de obicei.

Mâinile îi tremurau în timp ce cobora de pe bordură. Trecu de trei blocuri apoi opri pe o alee lăturalnică, îşi sprijini fruntea de volan şi lăsă lacrimile să năvălească. *La naiba, Cynthia. De ce nu m-ai sunat? De ce ţi-ai făcut una ca asta?*

Dar ştia de ce. Aşa cum ştia că nu ar fi putut face nimic ca să o oprească. Îşi ajuta clienţii care voiau să fie ajutaţi. Ceilalţi ar fi făcut ceea ce ar fi făcut. Ştia asta. Dar faptul că ştia nu o împiedica să jelească.

Cynthia Adams dusese o viaţă plină de durere şi de vină contorsionată în legătură cu nişte evenimente asupra cărora nu avusese niciun control. Dar, în mod ironic îşi controlase propria moarte.

Epuizată, Tess plecă de pe alee şi-şi îndreptă maşina spre apartamentul ei. În noaptea asta nu va avea parte de odihnă. Dosarul Cynthiei era destul de gros. Va avea nevoie de mai multe ore pentru a extrage faptele relevante pentru Todd Murphy şi pentru furiosul său partener. Barem atâta putea face pentru Aidan Reagan şi pentru Cynthia Adams.

Şi poate că şi pentru propria ei persoană.

Duminică, 12 martie, 1:15 A.M.

Aidan îl privi pe Murphy uitându-se îndelung după maşina lui Ciccotelli înainte de a se întoarce la treabă, redevenind profesional. Murphy s-a ocupat de medicul legist şi de unitatea de criminalistică în timp ce Aidan i-a chestionat pe adolescenţi.

Puştii nu au spus nimic nou, doar că Adams a plutit deasupra balustradei, a stat acolo timp de un minut, apoi s-a întors cu spatele, a întins braţele şi a căzut. I-a trimis pe puşti acasă la părinţii lor, ştiind că nu vor mai fi nicicând la fel după ce au fost martorii unei asemenea tragedii.

Acum stătea împreună cu Murphy în faţa uşii apartamentului Cynthiei Adams privind cum administratorul blocului fiind beat încerca din răsputeri să introducă cheia în broască. Jim McNulty se pare că sărbătorise victoria celor de la Bulls îmbătându-se criţă în barul său preferat. Aproape că renunţaseră să creadă că el se va mai întoarce în acea seară, când a intrat împleticindu-se, având în mână cheia principală, exact atunci când tehnicienii de la medicină legală aşezau pe targă trupul Cythiei Adams. Legiştii nu au reuşit să îndepărteze pironul, aşa că au fost nevoiţi să ia cu ei optsprezece inci de fier forjat. Administratorul a reacţionat urât când a văzut lipsa gardului până ce privirea sa a întâlnit trupul lui Adams.

De atunci nu a mai scos niciun cuvânt.

– De când o cunoşteai pe domnişoara Adams? îl întrebă Aidan şi se strâmbă din cauza respiraţiei urât mirositoare a bărbatului. Era bine că nu existau flăcări prin jur. McNulty era beat criţă.

– De trei ani. S-a mutat aici acum trei ani. Deschise uşa, iar Aidan a fost imediat uimit de două lucruri. Primul: în apartament era foarte frig şi se aşteptase la aşa ceva pentru că uşa care dădea spre curtea interioară era deschisă de mai bine de o oră. Podeaua sufrageriei Cynthiei Adams era acoperită cu mai multe flori decât văzuse vreodată într-o florărie.

Murphy se încruntă.

– Ce naiba?

– Crini. Aidan intră în apartamentul lui Adams şi ridică intenţionat de pe podea una dintre flori. Florile morţii.

– Dumnezeule, murmură Murphy.

Aidan ridică din sprânceană.

– Mai pune încă de trei ori pe atât.

Când Murphy îi privi întrebător, Aidan ridică din umeri.

– Am urmat un curs de horticultură când mi-am luat diploma.

Ridică plicul de deasupra grămezii cu corespondenţă înaltă de 3 inchi care umplea măsuţa din foaier.

– Are o groază de corespondenţă. Se întoarse spre administrator. A fost plecată din oraş?

Administratorul neagă dând din cap. Deasupra buzei de sus se vedea o dungă subţire de transpiraţie şi se uita când într-o parte, când în cealaltă.

– Nu, dar rămăsese în urmă cu o lună la plata chiriei. Prima dată s-a trecut cu vederea pentru că locuia de trei ani aici. Patronul m-a pus să-i supraveghez locuinţa ca să se asigure că nu încearcă să o şteargă.

Aidan păşea cu multă atenţie pe lângă flori, îndreptându-se spre balcon.

– Un taburet, a strigat înapoi spre Murphy. Puştii au spus că aluneca. S-a urcat pe un taburet.

– Convenabil.

Administratorul merse împleticindu-se până la uşa de sticlă.

– Acesta nu era aici înainte. Am fost aici acum o săptămână ca să repar un robinet care curgea, iar taburetul acesta nu era aici.

– Dacă reparai robinetul cum de ai observat balconul? îl întrebă cu blândeţe Murphy.

Administratorul păli.

– Am ieşit să fumez o ţigară.

– L-a pus acolo special pentru marele eveniment, murmură Murphy, apoi vocea se intensifică brusc. Aidan!

Aidan îşi întoarse repede capul. Murphy ţinea între două degete înmănuşate o hârtie tipărită, strâmbându-se. Era o fotografie, scoasă la imprimantă pe o hârtie lucioasă. Înfăţişa o femeie care atârna de o frânghie, degetele ei aflându-se la o distanţă destul de mare de pământ. Faţa femeii era grotescă, ochii erau ieşiţi din orbite, iar gura îi era deschisă ca şi cum ar fi încercat să respire.

– Cine este? îl întrebă Murphy pe administrator.

Administratorul se dădu un pas înapoi, faţa lui devenind şi mai palidă.

– Nu ştiu. Nu am mai văzut-o pe această femeie până acum. Trebuie să plec.

– Imediat, domnule McNulty. Aidan se aşeză în calea lui, oprindu-l. Te rog. Ai spus că ai supravegheat acest loc pentru patron. Ai văzut cine a adus toate aceste flori? Domnişoara Adams le-a adus?

– Nu ştiu. Îmi pare rău, bolborosi el.

– Nu contează. Putem lua casetele de la camerele de supraveghere.

Observase camera care era îndreptată spre uşa liftului, imediat ce uşa acestuia se deschisese.

McNulty negă dând din cap.

– Nu, nu puteţi. Camera este stricată.

– Cât de convenabil, bombăni Murphy. De cât timp?

McNulty se balansă de pe un picior pe celălalt.

– De câteva săptămâni.

Aidan îl privi fix.

– Săptămâni?

McNulty se uită în altă parte, obrajii săi palizi erau brăzdați de dungi stacojii.

– Ei bine, de luni de zile.

Aidan era sigur că McNulty știa mult mai multe decât spunea.

– A vizitat-o cineva recent pe domnișoara Adams?

McNulty arăta jalnic.

– Avea o mulțime de vizitatori.

Aidan ciuli urechile. Cu colțul ochiului putu observa că și Murphy sesizase ceva.

– Ce fel de vizitatori, domnule?

Încercarea lui McNulty de a fi nonșalant eșuă.

– Mulți oameni o plăceau pe Cynthia.

– Vrei să spui mulți bărbați? întrebă tăios Aidan.

McNulty închise ochii, vinovăția citindu-i-se pe chip. Dacă nu ar fi fost beat, Aidan nu credea că ar fi fost atât de transparent sau de cooperant.

– Unii. Da.

– Unii sau da.

El deschise panicat ochii.

– Ascultă, dacă află soția mea... mă omoară.

Murphy clipi.

– Vrei să spui că aveai o aventură cu domnișoara Adams?

– Nu. McNulty neagă dând repede din cap. Nu a fost o aventură. S-a întâmplat doar o dată.

Aidan ridică din sprânceană.

– O dată?

McNulty se mai dădu un pas înapoi.

– De două ori. Cel mult de trei ori.

– Te-a... taxat, domnule McNulty? întrebă Murphy încet.

Aidan se îndoia că privirea de pură oroare de pe fața bărbatului putea fi falsă.

– Nu! Dumnezeule, nu! Ea era... recunoscătoare. Atâta tot.

Începea să devină interesant, se gândi Aidan.

– Recunoscătoare. Pentru ce?

– Eu am închis camera de la acest etaj, bine? Unii dintre prietenii ei nu voiau să fie văzuți. Nu știu niciun nume. Nu am vrut să știu. Ea își vedea de treabă, iar eu mă făceam că nu văd. Jur cu mâna pe inimă. Te rog, lasă-mă să plec.

Aidan aruncă o privire spre Murphy.

– Am terminat cu el?

– Pentru moment, spuse Murphy ușor și priviră amândoi cum McNulty își croiește cu stângăcie drum printre florile împrăștiate, nerăbdător să fie cât mai departe posibil. Vom păstra legătura, domnule McNulty, adăugă el.

McNulty mai încuviință încă o dată dând din cap și plecă.

Aidan închise ușa.

– Acum mă întreb ce fel de prieteni puteau fi aceia.

– Iar eu mă întreb dacă vreunul dintre ei i-ar fi putut da asta. Murphy ridică fotografia cu femeia moartă care atârna în știreang. Asfixiere autoexcitantă?

Aidan se strâmbă.

– Nu am de unde să știu. Nu am mai dat peste așa ceva.

– Eu da, spuse Murphy, îndreptându-se spre dormitor. Când ceva merge anapoda, nu este o privelişte prea frumoasă. Vezi dacă poți să găsești o poză cu fața lui Adams ca să știm măcar cum arăta, cât timp verific pe aici.

Aidan ascultă cum Murphy deschide sertarele din dormitorul lui Adams în timp ce el îi verifica geanta, scoțând permisul ei de conducere din portofel. Simți o fărâmă de milă pentru fața sumbră care îl privea din imaginea de pe permis. Această femeie arăta stăpână pe sine, foarte decentă, foarte reținută.

Acum zăcea întinsă pe trotuar, mai jos cu douăzeci și două de etaje. De-a dreptul moartă. De ce o făcuse? Ce se întâmplase în ultima lună de întârziase cu plata chiriei și o făcuse să fie atât de depresivă încât să creadă că singura soluție era să-și ia viața? Și totuși, asta era problema fundamentală cu sinucigașii, se gândi el cu amărăciune. Nu stăteau prin preajmă prea mult timp astfel încât oamenii care-i iubeau să primească răspunsuri la astfel de întrebări.

– Avea treizeci şi patru de ani, Murphy. Purta lentile corectoare şi era donator de organe.

Murphy apăru în cadrul uşii de la dormitor cu nişte cătuşe cu blăniţă într-o mână şi cu un bici mic din piele în cealaltă.

– Mai practica şi nişte prostii destul de excentrice. Mai există şi un scripete într-un colţ. Se pare că s-a ridicat de câteva ori.

Aidan clipi uitându-se la bunurile personale din mâinile lui Murphy, apoi din nou la femeia serioasă de pe permis.

– Nu ai fi ghicit asta uitându-te la ea.

– Nu poţi ghici mereu. Ce are în geantă?

Aidan sortă cu repeziciune lucrurile din micuţa geantă.

– Patru cărţi de credit, un celular, diverse rujuri şi un inel de chei. Îl ridică. O cheie de la o Honda, una de la apartament şi una foarte micuţă.

– De la o cutie de valori?

Aidan puse cheile într-o pungă şi se uită prin stiva de scrisori.

– Nu pare să fi deschis nicio scrisoare. Aici este extrasul de cont de la bancă. Putem verifica... La naiba! Murphy se încruntă uitându-se la plicul din mâna sa. Pe acesta l-a deschis. Nu are timbru şi nici expeditor.

Scoase o poză din plic, strâmbându-se.

– Altă femeie moartă. Aceasta este aşezată într-un sicriu. I-o dădu lui Aidan. Uită-te la mâinile ei.

Aidan simţi cum îl trec fiori pe şira spinării.

– Ţine un crin în mână. Arată la fel ca femeia care atârna în ştreang.

Luă jumătate din corespondenţă şi începu să o sorteze. În câteva minute găsiră alte zece asemenea poze, la fel de hidoase. Toate cu aceeaşi femeie. Toate tulburătoare. Niciuna dintre ele nu era semnată şi nu avea expeditor.

– Cineva se juca cu mintea Cynthiei.

Murphy luă o imagine înrămată aflată pe biroul lui Adams. O fată tânără, cu părul în ochi, se ascundea în spatele unei perechi de ochelari.

– Aceasta este femeia. Este evident că Adams o cunoştea. Scoase poza din ramă. Dar nu este trecut niciun nume pe spatele fotografiei.

– Este mai tânără decât în aceste poze. În jur de şaisprezece ani? Arată ca o poză făcută la şcoală. Pozele surorii mele Rachel au acelaşi fundal gri.

Se opri şi ridică o cutie lungă, subţire, aşezată sub masă. Era mărimea exactă pentru o duzină de trandafiri. Oarecum se îndoia că asta va găsi înăuntru.

– Deschide-o, spuse scurt Murphy.

Aidan ridică cu grijă capacul.

– La naiba!

O funie înfăşurată ca un ştreang stătea ghemuită pe un strat de şervetele de un alb strălucitor. O felicitare aurie atârna de capătul curbat.

– „Vino la mine. Găseşte-ţi liniştea", citi el, apoi se uită în sus pentru a întâlni privirea fixă şi severă a lui Murphy. Să-i aducem pe cei de la criminalistă aici.

Murphy îi sună, apoi oftă în timp ce-şi băga celularul la loc în buzunar.

– Cred că Tess va trebui să răspundă mâine la multe întrebări.

Maxilarul lui Aidan se încordă gândindu-se la asta.

– Cred că ai dreptate.

2

Duminică, 12 martie, 10:30 A.M.

Joanna Carmichael privea cum fotografiile ei erau studiate metodic, textul, pe care-l perfecționase la primele ore ale dimineții, era atent citit. După un timp care păru o eternitate, șeful de redacție de la *Chicago Bulletin* înălță capul.

– De unde ai astea? întrebă Reese Schmidt, gesticulând spre poze.

– Am fost la locul potrivit, la momentul potrivit.

Joanna ridică din umeri. *Karma*, se gândi ea, dar nu credea că Schmidt va aprecia acest sentiment.

– Victima locuiește în blocul meu. Am dat colțul îndreptându-mă spre casă chiar după ce sărise. Am auzit un țipăt și am început să alerg, alături de alți trei oameni. Doi adolescenți au văzut-o căzând.

Ea puse degetul pe colțul primei imagini, un studiu complet al unei femei care avea măruntaiele împrăștiate și care sângera, având într-o parte doi adolescenți, șocul lor fiind perfect capturat în alb-negru.

– Am început să fotografiez.

El părea sceptic.

– În fața polițiștilor?

– Nu ajunseseră încă, spuse ea calmă. Când au ajuns acolo, am continuat să fotografiez, dar mai puțin evident.

– Nu ai folosit blițul?

– Am un aparat foto bun. Nu aveam nevoie de unul. Ea ridică din sprânceană. Îmi place să-mi păstrez fotografiile.

Gura lui se arcui într-un zâmbet strâmb.

– Înțeleg. Ce e cu povestea?

– Am scris-o.

El dădu din cap.

– Nu la asta m-am referit. De unde ai făcut rost de informații? „O sursă anonimă confirmă că polițiștii au găsit dovezi care indică faptul că victima a fost constrânsă să se arunce de la etajul douăzeci și doi." Cine este sursa ta anonimă?

Când ea nu spuse nimic, ochii lui Schmidt se îngustară.

– Nu ai o sursă. Ori ai scornit toată treaba cu crima, ori i-ai auzit pe polițiști vorbind. Care dintre ele?

Joanna își supse frustrată obrazul.

– A doua.

– M-am gândit eu. Se așează pe scaun, bătând ușor din degete. Îmi găsești o relație din interiorul poliției, cineva pe care să-l pot contacta pentru a verifica datele și îți voi publica articolul.

Da. Exact cuvintele pe care aștepta să le audă de ani de zile.

– Unde?

Rânjetul lui apăru brusc și un pic batjocoritor.

– Nu fi lacomă, domnișoară... Carmichael, nu-i așa? Îmi aduci o declarație care să verifice asta și vom discuta.

Era cinstit, decise ea. Nu era ideal, dar cinstit. Pentru o fracțiune de secundă se gândi să folosească și celălalt as din mânecă: tatăl ei. Dar asta nu ar fi fost corect față de Schmidt sau față de ea. Își strânse pozele, încruntându-se când el puse mâna pe prima dintre ele, cea cu adolescenții și cu cadavrul, făcută doar la câteva clipe de la impact.

– Nu vreau să fiu dat în judecată pentru informații false, spuse el încet, dar tot pot folosi pozele. Ele nu mint.

Joanna strânse din dinți.

– Nici eu. Mă voi întoarce.

Ea mergea pe stradă cu pas vioi, îndreptându-se spre secția de poliție. Nu avea nici cea mai mică idee cum să facă rost de o relație. Dar o va face. Soarta i-a adus acest subiect la botul calului, sau cam așa ceva. Acum trebuia să facă ceva folositor cu acest cadou.

Duminică, 12 martie, 12:30 P.M.

Aidan ura biroul medicului legist. Chiar şi într-o zi bună mirosul era de ajuns pentru a-i întoarce stomacul pe dos. Asta se dovedea a nu fi o zi tocmai bună pentru niciunul dintre cei implicaţi.

Se opri chiar lângă uşă, privirea lui rămânând pironită asupra trupului aflat pe masa de examinare. Cel puţin ceea ce mai rămăsese din Cynthia Adams. Dacă s-a sinucis, a fost ajutată să o facă. Acum ştiau asta. Cineva a torturat sistematic această femeie cu imagini şi cadouri. Cele care purtau o semnătură erau iscălite „Melanie". Murphy credea că probabil ea era femeia din poza cu coşciugul, iar Aidan era înclinat să fie de acord cu el.

Medicul legist nu-l auzi când intră, atât de concentrată era studiind mâinile Cynthiei Adams. Din milă acoperise trupul lui Adams cu un cearşaf. El îşi drese glasul, iar Julia VanderBeck se uită în sus, având ochii acoperiţi de nişte ochelari de plastic. El nu-şi putea da seama cum de putea ea suporta mirosul, mai ales că era însărcinată. Stima pe care o avea pentru Julia se mai mări cu un punct, două.

– Ai sunat? întrebă el şi buzele ei se arcuiră.

– Da. Unde este Murphy?

– Ascultă mesajele vocale ale victimei şi se uită la camerele de supraveghere din holul apartamentului.

Se pare că administratorul clădirii, McNulty, nu dezactivase toate camerele video din clădire.

– Încearcă să afle cine a dus toţi acei crini sus.

Julia dădu scurt din cap.

– Adu-mi aminte de crini înainte să pleci, spuse ea, dar mai întâi vei vrea examenul toxic.

– Care dintre ele a fost? întrebă Aidan, întinzându-se spre hârtiile prinse cu clamă de planşeta pe care ea i-o întindea pe deasupra trupului lui Adams.

Găsiseră în apartamentul femeii şaptesprezece recipiente de medicamente luate pe reţetă. Patru dintre ele erau prescrise de Tess Ciccotelli. Celelalte treisprezece cutii aveau numele altor doctori, fiind datate în urmă cu mai bine de cinci ani.

Julia se întinse, susținându-și șalele.

– Ai noroc că-i sunt datoare cu o favoare lui Murphy. Nu veneam în mijlocul nopții pentru oricine. Expiră și se așeză pe un taburet lângă masa de examinare. Testul de urină nu a indicat niciun medicament. Cea mai recentă rețetă i-a fost dată de Ciccotelli pentru Xanax. Este folosită la tratarea anxietății și a depresiei. Asta ar fi trebuit să găsesc în testul de urină. Dar ceea ce am găsit a fost un nivel ridicat de halucinogen.

Aidan se încruntă.

– Se poate să fi fost dependentă?

Ea se ridică în picioare.

– Vino aici. Vreau să-ți arăt ceva.

Îl scoase din morgă și-l duse la laborator. Aici mirosea mai bine. Aidan respiră adânc, ignorând chicoteala ei.

– Arată-mi.

Scutură pe o foaie de hârtie câteva pastile din două sticle diferite. Una dintre sticle o recunoscu ca fiind din apartamentul lui Adams. Cealaltă avea eticheta farmaciei spitalului.

– Xanax de la farmacie în stânga, iar în dreapta pastilele pe care le-ai luat din noptiera lui Adams, spuse ea.

Aidan se încruntă uitându-se la pastile.

– Arată la fel.

– Asta a vrut cineva ca ea să creadă. Cineva i-a golit capsulele și le-a reumplut cu halucinogen.

Aidan îi întâlni privirea neliniștită.

– Cineva s-a străduit al naibii de mult.

– Cineva voia ca ea să o ia razna și să fie foarte ușor de influențat.

Aidan se gândi la poze, la șireang și la cutia de cadouri. La pistolul încărcat pe care-l găsiseră în cea de-a doua cutie, ascunsă într-un dulap. Taburetul din balcon care nu fusese acolo cu o săptămână în urmă. Crinii.

– La naiba!

– Bine spus, zise Julia. Vino înapoi în sala de examinare. Vreau să-ți mai arăt ceva.

O urmă şi o privi cum ridică braţul drept al lui Adams. Cicatrici adânci şi verticale se curbau pe interiorul încheieturilor.

– A mai încercat să se sinucidă, murmură el.

– Cel puţin o dată.

– Am găsit o armă încărcată şi un şţreang în apartamentul ei. Ambele în cutii de cadouri, ambele având aceeaşi felicitare aurie. Ambele felicitări spuneau: „Vino la mine".

Julia oftă.

– Cineva chiar a vrut ca ea să-şi ia viaţa.

– Aşa se pare. Mi-ai spus să-ţi aduc aminte de crini.

– Da. Avea polen de la crini în nări.

– Am găsit una dintre flori sub pernă.

– Atunci are sens. Nu am găsit urme de polen pe mâini.

– Este posibil să se fi spălat?

– Posibil, dar este puţin probabil, având în vedere mulţimea de crini pe care ai spus că ai găsit-o, ca ea să nu aibă polen sub unghii dacă s-ar fi ocupat chiar ea de flori. Mai ales cu astfel de unghii.

Aidan se uită la unghiile lungi şi roşii ale lui Adams.

– Deci ea nu s-a atins de crini.

– Probabil că nu.

– Deci altcineva i-a adus.

Celularul său sună iar el îl scoase din buzunar.

Era Murphy şi părea a fi... furios.

– Unde eşti, Aidan?

– La morgă. Ce s-a întâmplat?

– Latent s-a întors cu o identificare a amprentelor pe care cei de la criminalistică le-au ridicat ieri din apartamentul lui Adams.

Aidan aşteptă, dar Murphy nu mai spuse nimic.

– Şi? Murphy, ce a descoperit Latent?

– Vino imediat aici, urlă Murphy. Acum. La naiba!

Duminică, 12 martie, 12:30 P.M.

Tess îşi studie imaginea reflectată de oglinda de lângă uşa de la intrare. Un bun fond de ten făcea valoarea lui în aur pentru că

cercurile negre de sub ochii ei erau acum invizibile. Era a doua duminică din acea lună şi era timpul să ia micul dejun cu prietenele ei la bistroul Blue Lemon. După ce studiase dosarul Cynthiei Adams timp de mai multe ore, urmase un somn scurt şi neliniştit şi era tentată să-şi sune prietenele şi să contramandeze, dar rezistă impulsului de a face asta. Nu putea permite ca pierderea unui pacient să-i dea viaţa peste cap. Ar fi trebuit să ştie asta până acum. Era o predică obişnuită venită din partea prietenului ei Jon, un chirurg care pierduse pacienţi pe masa de operaţie.

Dând la o parte aceste gânduri, se îmbrăcă astfel încât să atragă privirile în acea dimineaţă, acordând mai mult timp părului, machiajului, scoţând şi eticheta cu preţul de la jacheta roşie din piele pe care o păstra pentru o ocazie specială. Amy va rămâne mută de uimire când o va vedea, decise Tess. O va implora să i-o împrumute şi, ca de obicei, Tess se va îmbuna şi i-o va da. Şi aşa cum ar fi făcut sora pe care nu o avusese niciodată, Amy va păstra jacheta până când Tess va face o razie în dulapul ei, şi va încerca să-şi recapete lucrurile. Asta se întâmpla de când Amy venise să locuiască cu familia Ciccotelli cu aproape douăzeci de ani în urmă.

Tess închise ochii. Numai gândul la familia ei o tulbura, mai ales duminicile. S-ar fi strâns în jurul mesei cam pe la ora asta, în vechea casă a părinţilor ei din South Philly. S-ar fi vorbit tare, ar fi fost gălăgie şi ar fi fost minunat, plin până la refuz, cu excepţia scaunului ei din colţul sufrageriei. Era o tradiţie a familiei de a-şi aminti de cei care muriseră, astfel că scaunul ei va rămâne liber. Pentru că în ceea ce-l priveşte pe tatăl său, ea era moartă pentru familie.

În majoritatea zilelor putea ignora durerea. Astăzi părea a fi mai rău, poate pentru că i se reamintise iar şi iar în timpul nopţii de existenţa solitară a Cynthiei Adams. Nu avea familie. Nu avea pe nimeni important. Nu exista cineva care să-i simtă lipsa acum când nu mai era. Asta îi reaminti lui Tess că în afară de fratele său, Vito, care sfidase decretul tatălui său, nici ea nu avea familie. Iar Vito era atât de departe. South Philly. Îi reaminti că nu avea pe nimeni important din cauza lui Phillip, să-l ia dracu', care a fost un nenorocit şi jumătate.

Dar avea prieteni. Își mută privirea de la oglindă, uitându-se la ultima poză de grup făcută la Lemon. Amy și Jon. Robin, care deținea bistroul. Jim, care-i părăsise de curând pentru a se alătura cauzei umanitare din Africa. Inima i se strânse în timp ce-i studia chipul, sperând că el va fi sănătos și în siguranță. Mai erau Gen și Rhonda și restul care probabil că se strânseseră deja la Lemon întrebându-se unde naiba era ea.

Îndreptă poza de pe perete și se întoarse spre oglindă, rujându-se repede cu un roșu răpitor. Se potrivea cu jacheta și era ultimul detaliu pentru o înfățișare care spera că va face să se ridice câteva sprâncene. Poate va scoate din ascunzișuri câțiva bărbați. Viața ei sentimentală avea nevoie să fie un pic scuturată. La naiba! Viața ei sentimentală avea nevoie de o transfuzie completă de sânge. Sau poate de un medium, pentru că era cam moartă. Și Jon îi spusese asta. Rutina. Chiar era recunoscătoare pentru prietenii pe care-i avea. Doar că uneori ar fi vrut să fie în mod selectiv muți.

Trecând pe lângă lift, coborî cele zece trepte, așa cum făcea de obicei, spre holul unde domnul Hughes stătea de pază la biroul din hol așa cum făcea mereu. Văzându-l, părea să mai regleze echilibrul acelei dimineți.

– Bună dimineața, doctore Chick.

Tess îi zâmbi portarului.

– Bună dimineața, domnule Hughes. Ce mai faceți?

Chicotitul bătrânului era armonios.

– Nu mă plâng. Ei bine, aș putea să o fac, dar Ethel spune că nimeni nu vrea să audă asta.

Domnul Hughes o studie îngustându-și ochii.

– Nu arătați prea bine. Sunteți din nou bolnavă?

Ea își puse servieta pe umăr. Astăzi era mai grea, avea în ea dosarul Cynthiei Adams.

– Doar obosită.

– Riggin a spus că ați venit târziu. Și că ați plâns.

Riggin era paznicul de noapte. Faptul că discutaseră despre ea o deranja. Nu era treaba nimănui la ce oră venea acasă sau în

ce stare era când sosea. Dar dăduse intimitatea în schimbul securității. Știa asta. Supărarea trecu cât ai zice peşte.

– Domnule Hughes, sunt bine. Puteți să-mi chemați un taxi? Deja am întârziat.

Un taxi o va duce la Lemon mult mai repede decât dacă ar fi condus şi ar fi căutat un loc de parcare.

Domnul Hughes încă arăta îngrijorat.

– Unde vă duceți în dimineața asta? Nu, aşteptați. Este a doua duminică, aşa că vă duceți la Blue Lemon să luați micul dejun.

Ea se încruntă în timp ce trecea prin uşa pe care el o deschise.

– Sunt chiar atât de previzibilă?

Era o vreme când nu era aşa.

– Pot să-mi potrivesc ceasul după dumneavoastră, spuse Hughes vesel în timp ce făcea semn unui taxi.

– La Blue Lemon în cea de-a doua duminică, la spital în zilele de luni, cina cu doctorul miercuri... Se întrerupse brusc, devenind rigid. Se uită la ea cu o privire vinovată. Îmi pare rău.

Făcând un efort reuşi să zâmbească.

– Nu face nimic, domnule Hughes.

Cinele ei de miercuri cu doctorul țineau de trecut. Pentru că însuşi doctorul făcea parte din trecut. Simplul fapt că se gândea la Philip o făcea să sufere, o enerva, dar îndepărtă furia şi durerea în timp ce un taxi opri lângă trotuar. Niciuna dintre aceste emoții nu era bună. Nimic nu va putea schimba trecutul.

– Nu va mai fi nevoie de taxi, spuse o voce dură din spatele ei, iar Tess se întoarse pe călcâie şi se trezi uitându-se la aceiaşi ochi reci, albaştri care reflectau atâta dispreț față de ea noaptea trecută. Ochi care nu erau mai blânzi nici la lumina zilei.

– Detectiv Reagan, spuse ea, enervată pentru că venise aici, invadându-i spațiul, arătând de parcă era stăpânul lumii. Enervată pentru că în lumina zilei el era şi mai irezistibil. Enervată pentru că observase asta. Cu ce vă pot fi de folos?

Murphy apăru lângă Reagan. Împreună formau un zid care-i bloca priveliştea spre stradă.

– Trebuie să discutăm cu tine despre Cynthia Adams, Tess.

– Am dosarul ei chiar aici, spuse ea pe un ton neutru, bătând uşor în servietă. Sincer, mă aşteptam să mă sunaţi acum câteva ore.

Îşi mută privirea de la faţa împietrită a lui Reagan la cea lipsită de expresie a lui Murphy şi enervarea ei se transformă cu rapiditate în nelinişte. Ceva era foarte în neregulă. Şi totuşi, ea îşi menţinu vocea calmă.

– Sunt un pic cam ocupată acum, domnilor. Mă îndreptam spre o întâlnire. Pot să vă sun când termin?

Strângând din maxilar, Reagan îi oferi celularul său.

– Anuleaz-o.

Privirea lui Tess zbură spre faţa lui Murphy. Nu exista nici măcar o urmă de familiaritate sau de blândeţe în privirea sa.

– Ce se întâmplă aici, Todd?

– Trebuie să vii cu noi, Tess, spuse el încet. Te rog.

Ea îşi înclină capul spre Murphy.

– Ai de gând să-mi pui cătuşe, Todd? murmură ea.

Reagan deschise gura, dar Murphy îi aruncă o privire tăioasă, iar el o închise la loc.

– Tess, hai să terminăm cât mai repede cu asta, bine? Apoi ne putem vedea cu toţii de treburile noastre.

Murphy o luă de braţ şi o conduse spre Fordul său vechi cu care patrula.

– Te rog.

Ea se strecură înăuntru, conştientă că domnul Hughes încă mai stătea pe trotuar cu gura căscată. Ştia prea bine că Ethel va afla despre asta înainte ca ei să ajungă la următorul bloc.

– Pot să dau un telefon? întrebă ea pe un ton acid în timp ce Murphy intra în trafic.

Îi întâlni privirea în oglinda retrovizoare.

– Către cine?

Cui, se gândi ea, dar îşi ţinu în frâu ceea ce ar fi fost doar o mică corectare cinică.

– Să-mi anulez întâlnirea, aşa cum mi-a cerut cu atâta amabilitate detectivul Reagan.

Reagan se întoarse, o fixă cu ochii săi furioşi, chiar mai albaştri în lumina zilei.

– Doar un telefon. El ridică batjocoritor din sprânceană. Mulţumesc pentru cooperare, doctore Ciccotelli.

Strânse telefonul între degete, luptându-se cu imboldul de a-l arunca în el, agitată din cauza sclipirii de furie pură care o făcu să fiarbă şi să tremure pe dinăuntru.

– Oricând, detectiv Reagan.

Se concentră să apese pe taste, dorindu-şi să nu vizualizeze că era ca şi cum ar fi lovit faţa împietrită a lui Reagan. Seara trecută simţise simpatie pentru omul care fusese evident marcat de găsirea celei de-a treia victime a lui Harold Green. Asta era înainte ca el să joace rolul poliţistului cel rău cu ea. *Să se ducă dracului şi să-şi ia cu el toate problemele.* Ochii lui o urmăreau când începu să-i sune în ureche apelul către numărul format.

Din fericire Amy răspunse la al treilea apel.

– Unde eşti? întrebă ea fără preambul. Ai întârziat.

Tess putea auzi agitaţia de la Blue Lemon în fundal, cât şi vocea îngrijorată a lui Jon care întreba ce s-a întâmplat.

– Nu voi putea să mă văd cu voi, spuse ea pe un ton formal. Am o urgenţă.

– Tess. Amy se opri pentru scurt timp din tânguirea previzibilă. Am spus că ne vom face timp. Cu toţii avem urgenţe cu clienţii.

Tess întâlni privirea lui Reagan care o provoca.

– Nu ca aceasta, spuse ea. Voi trece pe acolo dacă voi putea, dar continuaţi fără mine.

– Tess, aşteaptă. Jon luase telefonul lui Amy. Am primit mesajul tău noaptea trecută, dar ieşisem şi nu m-am întors decât după trei. Eşti bine?

Îl sunase ca să meargă cu ea, să fie martor la ceea ce sperase a fi o consultaţie cu un pacient în viaţă.

– Sunt bine. Problema s-a rezolvat.

A rezolvat-o chiar Cynthia. Numai privirea rece a lui Reagan o putea face să se controleze şi să nu se înfioare amintindu-şi de trupul Cynthiei zăcând pe trotuar cu o noapte înainte. Era acum la morgă, pe o lespede rece, cu o plăcuţă cu un număr atârnând de degetul mare, dar cel puţin îşi găsise liniştea. Cel puţin aşa spera Tess.

– Jon, trebuie să închid. Te sun mai târziu, bine?

Îşi închise telefonul.

– Un singur telefon, detective. Aşa cum ai solicitat.

Ochii lui scânteiară la auzul tonului ei sarcastic.

– Mulţumesc.

– Când îmi veţi spune despre ce este vorba?

– Vom discuta la secţie, doctore.

Reagan îşi schimbă poziţia în scaun, ignorând-o.

La secţie. Avea o conotaţie ameninţătoare, exact aşa cum intenţionase el să-i dea. Poliţistul cel rău se juca cu mintea ei. *Va afla că şi-a găsit naşul.* Se întoarse spre poliţistul cel bun.

– Murphy?

Murphy se uita ţintă înainte, evitându-i privirea, iar pentru prima dată simţi un junghi alarmant.

– Trebuie să facem asta în mod oficial, Tess. Vom discuta la secţie.

Duminică, 12 martie, 1:25 P.M.

Aidan o studie pe Ciccotelli prin geamul cu două feţe. Stătea jos şi se uita fix la el, chiar dacă el ştia că ea îşi vedea doar propria reflexie în oglindă. Ea fusese destul de des de ambele părţi ale geamului ca să ştie că este privită. Ştia ce s-ar putea să urmeze, dar nici măcar nu tresărea. Ochii ei nu şovăiseră deloc. Avea sânge rece, mai mult ca sigur. Dar era nevoie de cineva indiferent ca să facă ceea ce a făcut ea.

Dacă ea făcuse asta. Toate dovezile spuneau că aşa este.

Era improbabil. Nu era deloc practic. Al naibii de aproape imposibil.

Murphy era sigur că nu ea este vinovată. Dar se pare că Murphy nu putea fi în totalitate obiectiv când venea vorba de Tess Ciccotelli. Era greu să-l condamni, fu nevoit Aidan să recunoască. Stând de cealaltă parte a oglinzii era al naibii de frumoasă, cu blugi cu talie joasă, un pulover pe gât care se mula pe formele ei ca o mănuşă. Părul ei negru se ondula sălbatic. Astăzi arăta ca o ţigancă modernă, travestită într-un „doctor respectabil". A spus că se ducea la o întâlnire. *Ha. Nimeni nu se ducea la o întâlnire îmbrăcat astfel.*

La naiba! Nimeni dintre cunoscuţii lui nu se îmbrăca sau arăta aşa chiar şi când încercau. Scrâşni din dinţi, enervat pe el însuşi din cauza reacţiei trupului său văzând ceea ce Ciccotelli ascunsese sub haina conservatoare. Era suspectă, indiferent cât de improbabil era. Iar dacă se dovedea că nu era suspectă, tot era o căţea cu sânge rece. Faptul că era o căţea cu sânge rece remarcabil de sexy era doar una dintre micile farse ale destinului cu care aveau de-a face oamenii decenţi.

Lângă el, Murphy îşi frecă faţa cu podul palmelor.

– Are cearcăne sub ochi. Se pare că a avut parte de o noapte fără somn.

– Asta face să fim trei, răspunse Aidan indiferent.

Se uită peste umăr la locotenentul lor care stătea sprijinit de peretele negru al micii zone de observaţie, o privire ameninţătoare curbându-i mustaţa grizonantă în jos.

– Încă nu eşti de acord cu asta.

Locotenentul Marc Spinnelli dădu din cap.

– O cunosc pe Tess Ciccotelli de ani de zile. Este un om bun. Un doctor bun. Se prea poate să nu dea un diagnostic care să ne placă, dar nu este capabilă să se joace cu sănătatea mentală a acelei femei.

– Şi să o îmbrâncească, bombăni Murphy. Hai să terminăm odată cu asta.

Aidan îl privi pe Murphy intrând în camera pentru interogatoriu şi aşezându-se pe cel mai îndepărtat scaun de Ciccotelli. Privirea ei se opri pentru scurt timp asupra lui Murphy,

apoi se întoarse la geam şi nu mai era rece. Acum, ochii ei căprui sclipeau de furie. Bine. Furia era mai bună decât răceala şi calma orice zi afurisită.

– Este afectat de situaţie, murmură Aidan, cu mâna pe mânerul uşii, cu ochii la faţa inexpresivă a lui Murphy.

– Cu toţii suntem, răspunse Spinnelli, în tonul lui auzindu-se frustrarea. Orice poliţist din oraş ar fi. Nu sunt mulţi cei care nu ştiu despre Harold Green, dar majoritatea nu o cunosc pe Tess. Du-te acolo şi fă-ţi meseria, Aidan. Aşa va face şi Murphy.

– Şi dacă nu o face?

Spinnelli scoase un suspin de enervare.

– Atunci voi interveni eu.

Având această promisiune, Aidan intră în camera pentru interogatoriu. Ochii ei îl urmăriră, înguşti şi... periculoşi.

– Aici sunt, detective Reagan, aşa cum ai dorit. Mă urmăreşti de cincisprezece minute. Când ai de gând să-mi spui ce naiba se întâmplă aici?

El se aşeză lângă ea, la capătul mesei.

– Spune-mi despre Cynthia Adams.

Ea clipi şi respiră, în mod vizibil luptându-se să-şi recapete controlul. Încetul cu încetul reuşi, în timp ce el privea, complet fascinat.

– Cynthia Adams era o femeie complicată, răspunse ea într-un final, uitându-se direct la Aidan, ignorându-l complet pe Murphy. Dar ştii asta dacă ai fost în apartamentul ei.

– Tu ai fost? întrebă Aidan. Adică ai fost în apartamentul ei?

– Nu. Nu am fost niciodată în apartamentul ei.

Femeia putea minţi fără să clipească. Cu coada ochiului putu vedea cum muşchiul maxilarului lui Murphy tresare în timp ce partenerul lui strângea din dinţi. Aidan îi compătimi pe Murphy şi pe Spinnelli. Era evident că lor le păsa de Ciccotelli. Ştia că le va fi greu. *Aşa că o voi face pentru ei*, se gândi el.

– Dar ai fost la apartamentul ei, doctore? spuse el apăsat. Afară?

Ea îl privi cu precauţie.

– O dată. A lipsit de la o consultație. Eram îngrijorată. Am sunat și a intrat mesageria vocală, astfel că partenerul meu, doctorul Ernst, și cu mine am mers să vedem ce face.

Lucra alături de doctorul Harrison Ernst de cinci ani. Aflat aproape de vârsta pensionării, Ernst era foarte respectat. Asta știa și Aidan din investigația rapidă pe care o făcuse despre Ciccotelli înainte să o ridice pentru a o interoga.

– Faci în mod normal asta? Vizite la domiciliu?

– Nu. Cynthia era un caz mai special.

– De ce?

Maxilarul ei se lăsă într-o parte și-și încolăci degetele cu putere în poală. Expresia feței ei era acum de nepătruns.

– Îmi păsa de ea.

– Când a fost asta? Vizita, clarifică el și privi cum maxilarul ei se încleștează în mod reflex.

Felul cum prezentase întrebarea și faptul că fusese urmată de o clarificare, o enervă.

– Cam acum trei săptămâni.

– Te-a sunat înapoi?

– În cele din urmă.

– Și?

– Și a stabilit altă întâlnire cu mine.

Acum îi făcea jocul. Era de admirat. Răspundea numai la ceea ce era întrebată, fără a dezvălui nimic altceva.

– A venit? La noua întâlnire?

– Nu.

Caracterul ascuns dispăruse, fiind înlocuit timp de o fracțiune de secundă cu o privire plină de o tristețe atât de acută încât el se găsi în poziția de a se învârti mental în cerc. Dacă era inocentă, atunci ei chiar îi păsa. Dacă era vinovată, era a naibii de bună.

– Nu, nu a venit, murmură ea. Am sunat-o din nou, i-am lăsat un alt mesaj, dar nu m-a sunat niciodată înapoi. Nu am mai vorbit niciodată cu ea.

Aidan își scoase carnețelul din buzunar.

– De ce venea să te vadă domnișoara Adams?

Privirea circumspectă reapăru.

– Era deprimată.

– În legătură cu?

Ciccotelli închise ochii.

– Dacă ar fi fost vie nu aş fi putut să vă spun nimic. Înţelegeţi asta. Ar fi fost informaţie privilegiată.

– Dar ea nu mai este în viaţă, spuse Aidan insinuant. Zace întinsă pe o lespede la morgă, eviscerată chiar de ea însăşi.

Ea făcu ochii mari, iar el putu vedea cum se reflectă în ei indignarea. Dar cu grijă o făcu să dispară.

– Am început să o tratez pe Cynthia cam acum un an. Probabil că fusese la o duzină de doctori înainte de a veni la mine.

Aidan se gândi la toate sticluţele pe care le găsiseră în dulăpiorul cu medicamente. Atâţia doctori. Şi totuşi Cynthia Adams era moartă.

– Este evident că ai ajutat-o atât de mult încât s-a sinucis, spuse el cu asprime.

Ochii ei sclipiră, apoi se calmară în timp ce Murphy îi aruncă lui o privire de avertizare.

Ea scoase un dosar din servietă şi-l aşeză pe masă, între ei.

– Cynthia suferea de o depresie severă care provenea din faptul că fusese abuzată când era tânără. Tatăl ei a molestat-o de când avea zece ani până când a fugit de acasă la şaptesprezece ani. Îi aruncă o privire calmă. Cred că ai găsit dovezi despre... un comportament sexual extrem în apartamentul ei, detective.

– Am găsit cătuşe şi bice, da. Câteva fotografii.

Continuă să-l privească destul de calmă.

– Cynthia se ura şi-l ura pe tatăl său pentru că o abuzase. Uneori victimele unui abuz fac lucrul pe care-l urăsc cel mai mult. Încep să fie definiţi de acel lucru pe care-l urăsc. Uneori victimele unui abuz sexual devin dependente de sex. Aşa era Cynthia. Făcea sex cu cât mai mulţi bărbaţi putea într-o singură noapte, apoi, a doua zi, se dispreţuia. A promis că se va opri, dar a devenit şi mai rău.

– Deci o tratai pentru că era dependentă de sex, spuse Aidan, dar ea negă dând din cap.

– Nu, o tratam pentru depresie. Am întâlnit-o pe Cynthia în urmă cu aproape un an. Era în spital şi se recupera de pe urma unei încercări de sinucidere. Îşi tăiase venele, aşa cum face o persoană care vrea cu adevărat să moară. Veţi găsi cicatrici adânci la încheieturi, dacă nu le-aţi şi găsit.

El se gândi la cicatricile crestate pe care le văzuse şi care erau, în mod ironic, unul dintre singurele semne după care puteau să o identifice şi care supravieţuiseră săriturii lui Adams.

– Ce a determinat-o să încerce să se sinucidă acum un an, doctore?

– V-am spus, aversiunea faţă de ea însăşi.

– Dar se ura de ceva vreme. De ce a ales tocmai acel moment pentru a-şi tăia venele?

– În acelaşi timp a mai suferit o traumă.

Deja el începea să se enerveze.

– Care era aceea?

– Sora ei s-a spânzurat, iar Cynthia a fost cea care a găsit-o.

El îşi controlă interesul care apăruse brusc.

– De ce s-a spânzurat?

– Era sora mai mică. Când Cynthia fugise de acasă, tatăl ei a început să abuzeze de ea. Când a crescut, nu a mai putut suporta acele amintiri şi s-a spânzurat. Cynthia se simţea enorm de vinovată pentru că-şi lăsase sora singură cu tatăl ei. Sinuciderea surorii ei a făcut-o să cedeze.

– Care era numele surorii ei, doctore?

Ea deschise dosarul şi cercetă conţinutul lui. Majoritatea paginilor erau dactilografiate, dar câteva erau scrise cu o caligrafie îngrijită şi sigură. Scoase o astfel de pagină scrisă de mână şi o studie. De sus în jos, el citi o dată din aprilie de anul trecut scrisă în susul paginii.

– Numele surorii ei era Melanie. S-a sinucis... Se opri, cu ochii larg deschişi fixaţi pe pagină. Astăzi se face un an. Oh, Dumnezeule! Trebuia să prevăd că aşa ceva se va întâmpla.

Gâtul ei se încordă în timp ce ea încerca să înghită, iar pentru moment Aidan era gata să creadă că Murphy avea dreptate.

Murphy își frecă gura cu dosul palmei.

– Am găsit medicamente în apartamentul ei. Multe medicamente.

Ea-și ridică privirea spre Murphy, rigidă și fără nicio urmă de beligeranță sau furie.

– Eu i-am prescris Xanax.

– Medicul legist a găsit halucinogene în analizele de toxicitate, Tess.

Gândindu-se în urmă, Ciccotelli neagă dând cu putere din cap, cu ochii îngustați.

– Folosea halucinogene? Nu am observat niciodată semne cum că ar folosi droguri ilegale.

– Numai drogurile pe care i le dădeai tu, spuse Aidan, pe un ton parcă prea agreabil.

Capul ei se întoarse pentru a-l privi, pomeții ei colorându-se intens.

– Ce naiba vrea să însemne asta?

Aidan nu răspunse. În loc de asta începu să-i arate fotografiile pe care le găsiseră noaptea trecută în apartamentul lui Adams.

Și privi cum ei îi dispare toată culoarea din obraji.

– Dumnezeule! șopti ea, mâinile tremurându-i în timp ce o lua pe fiecare și se uita oripilată.

Când ajunse la ultima, cea în care Melanie atârna de șireang, moartă, un scâncet înăbușit îi scăpă de pe buze, acum de un roșu nefiresc în discordanță cu fața palidă.

– Unde ați găsit astea? întrebă ea cu o șoaptă înăbușită.

Murphy întâlni privirea lui Aidan, ochii lui spunând clar: *Ți-am spus eu.* Atinse colțul pozei cu șireangul.

– Pe aceasta am găsit-o seara trecută, lângă ușa glisantă de la balconul ei. Unele dintre cele cu sora ei în coșciug au venit prin poștă, fără a avea expeditor.

Atenția ei încă era concentrată asupra pozelor, vocea ei încă mai era o șoaptă chinuită.

– Cine ar face aşa ceva?

Aidan ridică din sprânceană. Se gândi din nou că dacă era inocentă, chiar îi păsa. Dacă era vinovată, era una dintre cele mai bune mincinoase pe care le întâlnise. Atâta timp cât Murphy era sigur de prima variantă, el trebuia să protejeze posibilitatea celei de-a doua.

– Unele au venit ca ataşamente la e-mail. Ştii adresa de e-mail a Cynthiei, doctore?

Ea se întoarse încet spre el, ochii ei închişi la culoare erau acum circumspecţi.

– O am pe undeva. Este una dintre întrebările de pe noul formular pentru pacienţi. Se întoarse înapoi spre Murphy. De ce?

Murphy îşi ţuguie buzele.

– Dă-i drumul.

Aidan ieşi din încăpere să ia casetofonul pe care-l lăsase afară pe podea. Aşeză aparatul lângă Ciccotelli, aşteptând să-şi ridice privirea înainte de a apăsa butonul PLAY.

„Cyn-thia." Era ca un geamăt de copil, care parcă bântuia într-un mod ciudat. Ciccotelli tresări când mesajul continuă. „Nu ai mai venit. Mi-ai promis că nu mă părăseşti. Verifică-ţi e-mailul, Cynthia."

Aidan opri caseta şi scoase una dintre pozele cu coşciugul din grămada de pe masă.

– Asta se afla pe mesageria ei vocală. Aceasta era ataşată la e-mail. Noaptea trecută, podeaua sufrageriei Cynthiei era acoperită de flori ca aceea pe care o ţine cadavrul în mână.

– Cineva o forţa să retrăiască moartea lui Melanie, spuse Ciccotelli încet, închizând ochii. Halucinogenul din corpul ei ar fi făcut-o să creadă că era adevărat, că auzea fantome. Cine ar face aşa ceva? repetă ea.

Chiar, cine ar face-o? Aidan porni din nou caseta, urmărind fiecare nuanţă a expresiei feţei ei. Nu a fost nevoit să aştepte mult timp. La auzul primelor cuvinte ochii ei se deschiseseră larg. Era... cu adevărat şocată. Oroarea făcea ca ochii ei să sticlească în timp ce asculta.

„Cynthia, aici este doctor Ciccotelli. Mi-ai lipsit. I-ai lipsit şi lui Melanie. Astăzi se împlineşte un an. Este ziua ei de naştere, Cynthia. Melanie ţi-a lăsat cadouri. Nu a sosit oare vremea să-i dai ce-şi doreşte? Nu a sosit timpul să-ţi ţii promisiunea? Ţine-ţi promisiunea, Cynthia."

Aidan opri caseta, iar în sala de interogatoriu se lăsă deodată tăcerea. Ea nu spuse nimic, doar stătea şi se uita la casetofon ca şi cum era o cobră în poziţie de atac. Mai puse două poze pe masă, în faţa ei, cea cu ştreangul şi cea cu arma.

– Acestea erau cadourile de la Melanie pentru Cynthia, spuse el neutru.

Urmări cum privirea ei se îndreaptă spre poze.

Şi începu să creadă că Murphy avea dreptate. Şocul ei total şi complet era extrem de convingător. Şi totuşi, femeia asta cunoştea mintea umană. Ştia exact cum să joace o scenă de acest gen.

– Tess, spuse Murphy, vocea lui devenind aspră. Casetele de la camerele de supraveghere din holul unde se află apartamentul lui Adams arată o femeie cu părul negru şi o haină cenuşie cărând o geantă mare în lift. El ezită, apoi divulgă restul. Am găsit amprente pe cutiile de cadouri în care se aflau ştreangul şi funia. Şi pe sticla de Xanax.

Încet, ea îşi îndreptă privirea spre Murphy.

– Ale cui?

Dar groaza din privirea ei spunea că ştie, chiar înainte de a auzi răspunsul.

Murphy înghiţi cu greu.

– Ale tale, Tess. Amprentele tale erau pe medicament, pe funie şi pe armă. Se potrivesc cu amprentele pe care le-am ridicat de pe cartea de vizită pe care mi-ai dat-o.

Ea se lăsă cu grijă pe spate, în scaun. Apoi se uită în sus la Aidan cu acelaşi calm pe care el îl observase cu o seară înainte, când ea se întorsese după ce văzuse trupul mutilat al lui Adams aflat pe stradă.

– Cred că-mi voi suna avocatul acum, detective. Acest interogatoriu a luat sfârşit.

3

Duminică, 12 martie, 2:43 P.M.

Era pur şi simplu de necrezut. Dar era real. *Şi mi se întâmplă mie.*

Cynthia era moartă. *Iar eu stau de partea greşită a geamului, având nevoie de un avocat care să mă apere pentru prima dată în viaţa mea.* Nu putea face decât o singură alegere, Tess avea încredere să sune doar un singur avocat. Cea mai bună prietenă a ei, Amy, era avocată în procesele civile, dar Tess ştia că Amy face muncă pro bono, din când în când, în procesele criminalistice. Aşa că unde naiba era ea? Blue Lemon se afla la mai puţin de douăzeci de minute distanţă de secţia de poliţie, dar cu siguranţă Tess stătea singură aici de încă două ori pe atât timp, aşteptând, în timp ce minutele se scurgeau. Şi totuşi, se lupta cu imboldul de a se uita la ceas, privind drept înainte.

O urmăreau. Din spatele geamului. Ştia asta precum ştia că propria sa imagine se uita la ea din oglindă. Todd Murphy şi noul său partener arogant care era un măgar, cu faţa lui împietrită şi cu ochii lui reci şi albaştri. Nu-şi muta privirea, nu se uita în altă parte. *Lasă-l pe nenorocit să se uite la mine. Lasă-l să se tot întrebe.*

Credeau că ea făcuse asta. Că o determinase pe Cynthia Adams să-şi curme viaţa. Acest lucru o făcea să fie al naibii de furioasă.

Chiar şi Murphy. Inima îi tresări în timp ce ochii ei rămaseseră fixaţi asupra propriei reflexii, conectaţi la poliţiştii din spatele geamului. La Reagan se aşteptase să fie agresiv având astfel de dovezi. Dar Todd Murphy? Faptul că îşi putuse imagina că ea ar face aşa ceva o făcea să se simtă... rănită.

Erau prieteni. O astfel de ruptură a încrederii... Asta nu se va mai putea repara niciodată. Ştia din experienţa personală. Încrederea era un lucru fragil şi numai idioţii o oferă orbeşte.

Numai cei mai mari idioți încearcă să o repare când este distrusă și făcută bucăți. Iar Tess Ciccotelli nu era o idioată.

Nici nu sunt distrusă și făcută bucăți. Își miji ochii uitându-se la geam, imaginându-și-l pe Reagan stând de cealaltă parte, cu brațele încrucișate peste pieptul larg. Încruntându-se la ea. Își folosise constituția cu eficiență. Felul în care se aplecase asupra ei, studiind-o în timp ce a dat drumul la casetofonul acela nenorocit. Se așteptase ca el să încerce să o intimideze. El încercase să facă asta, însă fără succes.

Dar reușise să o șocheze. Asta putea recunoaște fără greutate. Să-și audă propria voce spunând asemenea lucruri obscene... Să știe că amprentele ei se aflau pe instrumentele folosite la torturarea mentală a Cynthiei... Încă mai era șocată, în interior. Valul de furie întrecu cu repeziciune șocul, făcând-o să-și revină în simțiri.

Cineva a făcut asta. Cineva a orchestrat uciderea Cynthiei Adams. *Iar acel cineva m-a ales pe mine țap ispășitor.* A făcut asta cu destulă dibăcie. Putea recunoaște și asta. Nu fusese niciodată în apartamentul Cynthiei. Nu se atinsese niciodată de bunurile ei personale. Nu îi trimisese nicicând cadouri care puteau duce la un asemenea sfârșit. Și totuși amprentele ei au fost găsite, împreună cu vocea sa.

Reagan fusese foarte serios. Credea că ea făcuse acest lucru teribil și josnic. Poate că nu o acuzase prin cuvinte, dar ochii săi spuneau totul.

Și făcând astfel, el o apăra pe Cynthia Adams.

Suspinul ușor al lui Tess păru a fi un răget în sala de interogatorii. Aidan Reagan susținuse drepturile Cynthiei Adams chiar și atunci când zăcea moartă, întinsă pe caldarâm. *Ce naiba de doctor ești?* întrebase el. Noaptea trecută existase neliniște ascunsă de furie. I-a păsat de Cynthia, când a crezut că ei nu-i păsa. Este un om bun, îi spusese Murphy. Un bun polițist.

Tess chiar spera să fie așa. Spera să fie genul de polițist care să vadă dincolo de dovezile care făceau parte, în mod evident, dintr-o înscenare, care putea privi dincolo de propriile idei preconcepute în legătură cu ce fel de doctor era ea.

Furia îi dispăruse destul de mult încât să se poată concentra, aşa că-şi luă privirea de la oglindă şi se uită la pozele pe care Reagan le lăsase, în mod convenabil, pe masă. Probabil că el spera că ea va ceda sub presiunea propriei vinovăţii şi va mărturisi ce a făcut.

Scuze, detective. Nu astăzi. Tess luă poza pe care Murphy o găsise pe podeaua din camera Cynthiei. Ultima poză pe care o primise Cynthia era o sincronizare impecabilă. Auzise povestea cu sinuciderea lui Melanie de la Cynthia, desigur. De mult ori. Melanie ameninţase că se sinucide, dar Cynthia nu crezuse cu adevărat că sora ei ar putea face una ca asta. Apoi, în urmă cu exact un an, Cynthia ajunsese la apartamentul lui Melanie ca s-o scoată la cină de ziua ei, doar ca să o găsească moartă. Legănându-se de un ştreang, cu un bilet ataşat de bluza ei albă. Tess apropie mai mult poza, o întoarse pentru a îndepărta reflexia luminilor de deasupra pe suprafaţa lucioasă a pozei.

Ah! Asta era! Biletul ataşat de bluza lui Melanie. Deci această poză a fost făcută înainte ca poliţiştii să dea jos trupul, se gândi ea. Dar cine a făcut-o? Poliţia? Nu arăta a fi poză făcută de poliţişti. Cynthia? Puţin probabil. Descoperirea a făcut-o să aibă o cădere nervoasă până când poliţiştii au ajuns la scena sinuciderii lui Melanie. Însăşi Melanie ca un fel de lovitură bizară pentru sora ei mai mare? Era posibil, mai ales pentru că Melanie fusese foarte exactă când specificase ora la care Cynthia urma să ajungă în acea noapte, acum un an. Era ca şi cum ar fi plănuit ca Cynthia să o găsească atârnând în acel fel. Faptul că programase un aparat foto să facă poze după câteva minute de la moartea ei nu era chiar atât de neconceput.

Dar cine ar fi putut pune mâna pe acele poze? Cine ar fi putut ştii atâtea despre trecutul Cynthiei? Cynthia fusese foarte clară că era nevoie de o confidenţialitate totală, îngrijorată că orice scurgere de informaţii în legătură cu constrângerile sale sexuale ar costa-o slujba de la o firmă de planificare financiară de mare clasă. Cynthia nu ar fi dat aceste informaţii de bunăvoie.

Cine ar vrea ca Cynthia să moară? Şi de ce? Dar probabil că cea mai presantă întrebare a orei îi tot umbla prin minte.

– De ce s-a folosit de mine? murmură ea.

Tess respiră adânc şi cedă tentaţiei de a-şi verifica ceasul. Stătea singură de şaizeci şi trei de minute. La naiba! Unde era Amy?

Aidan stătea de cealaltă parte a oglinzii, privind-o. După momentul şocului puternic, ea-şi recăpătase sângele rece şi nu şi-l mai pierduse.

Uşa din spatele lui se deschise, apoi se închise, iar Aidan simţi un miros slab de scorţişoară şi unul puternic de fum de ţigară. Bietul Murphy. Mestecase gumă de scorţişoară timp de patru luni de când erau împreună, ca ajutor pentru că se lăsase de fumat. Se pare că stresul ultimelor ore îl făcuse să cedeze.

– Ai fumat tot afurisitul ăla de pachet, Murphy?

– Jumătate. Murphy îşi drese brusc glasul. Ea ce mai face?

– Se pare că şi-a revenit destul de bine. Se uitase fix în oglindă cu un calm constant amestecat cu o provocare sfidătoare mai bine de o oră. El putea, ar fi trebuit să o lase să plece. Ştia asta. Nu aveau destule dovezi pentru a o reţine, era al naibii de sigur de asta. Şi totuşi stătea acolo, împietrit.

Privind-o aşa cum şi ea îl privise.

Ea îl provoca, a fost Aidan nevoit să recunoască. Nu credea că exista vreun bărbat în viaţă care să se poată uita la acea faţă, la acel trup, fără să fie provocat, iar Aidan era cu siguranţă viu. Dar reacţia sa avea şi alte cauze pe lângă ambalajul ei exterior. Exista o anumită demnitate în felul în care ea aştepta.

Ea este psihiatru, îşi spuse el. Era antrenată să-şi ascundă emoţiile. Antrenată să aştepte în tăcere lungi perioade de timp. Cam la fel cum făceau poliţiştii. Avea ceva în comun cu Tess Ciccotelli şi nu-i plăcea asta.

Ceva se mişcă de cealaltă parte a geamului când ea oftă, umerii ei lăsându-se pentru un moment extrem de scurt. Îşi mută privirea spre fotografiile pe care el le lăsase pe masă şi cu calm dădu

descoperte poza cu trupul mutilat al Cynthiei Adams. Apoi alese poza cu sora Cynthiei care atârna în ştreang pentru a o cerceta amănunţit, sprâncenele ei negre unindu-se în timp ce privea cu atenţie.

– De ce s-a folosit de mine? murmură ea, abia auzit.

– Este o întrebare a naibii de bună, murmură Aidan ca răspuns.

– Ştii că nu ea a făcut asta, spuse Murphy încet.

Aidan îşi supse obrazul.

– Nu ştiu încă nimic, Murphy. Şi nici tu nu ştii. Dar apreciez faptul că-mi acorzi timp ca să ajung la propriile mele concluzii. Puteai să te foloseşti de rangul tău şi să-i dai drumul deja.

Dacă rolurile ar fi fost inversate, iar Aidan ar fi fost antrenorul şi Murphy noul puşti din echipă, probabil că Aidan ar fi făcut exact asta.

– De ce nu ai făcut-o?

Murphy oftă.

– Poate pentru că, până când nu i-am văzut expresia feţei când am confruntat-o cu caseta, nu am fost pe deplin sigur. Este furioasă pe amândoi, dar eu am rănit-o şi nu va ierta uşor asta. Avocatul ei vine de pe o altă planetă sau ce?

– O aşteptam să sosească acum o jumătate de oră. Numele ei este Amy Miller.

Murphy se încordă aproape imperceptibil.

– Deci o cunoşti?

– Am mai întâlnit-o, spuse Murphy scurt. Nu am lucrat niciodată cu ea.

Aidan îşi concentră din nou atenţia asupra lui Ciccotelli care studia atent fiecare poză. Îi lăsase pozele crezând că acestea o vor face să cedeze, dar nu crezuse cu adevărat că va funcţiona.

– Sunt gata să recunosc că nu prea are alură de criminală, Murphy. Dar este posibil să fie surprinsă pentru că am prins-o.

– Chiar crezi asta?

– Nu. Cred că este mult mai deşteaptă pentru aşa ceva. Cred că este mult mai deşteaptă pentru toată tărăşenia asta. Dar avem

dovezi care spun contrariul şi nu le putem ignora. Ce au spus cei de la procuratură?

Faptul că-l sunase pe procurorul Patrick Hurst fusese scuza lui Murphy pentru a pleca, dar Aidan bănuia că el a vrut de fapt şi să scape de privirea fixă şi dură a lui Ciccotelli şi să fumeze jumătate de pachet de ţigări.

– Era distrus. Murphy râse trist. Şi Patrick o cunoaşte. Nu îi venea să creadă nimic din toate astea. Spune că vrea un motiv. Mai multe dovezi că a avut loc o crimă.

Aidan se încruntă.

– O femeie este moartă. De când nu este asta o afurisită de crimă?

Uşa din spatele lor se deschise, permiţând să intre o adiere şi un miros puternic de parfum scump, urmat îndeaproape de o femeie de vreo treizeci de ani care purta un costum profesional. Părul ei blond era strâns cu grijă, iar mici diamante îi sclipeau în urechi. Ochii ei verzi erau severi, gura nu-i zâmbea, oferindu-i un aspect dur.

– Din moment ce nimeni nu a împins-o pe femeie de pe balcon, nu există nicio afurisită de crimă, spuse ea. Eu sunt Amy Miller, avocata doctoriţei Ciccotelli, şi o iau de aici. Acum. Apoi se opri şi se uită la Murphy. Te cunosc.

Murphy încuviinţă dând din cap.

– Eu sunt detectivul Murphy. Acesta este partenerul meu, detectivul Reagan. Noi doi ne-am întâlnit la spital, anul trecut, domnişoară Miller.

Ochii ei se îngustară reflectând, apoi se deschiseră larg când îl recunoscu.

– Ai stat lângă patul ei. Ea dădu din cap cu neîncredere. O cunoşti. Cum este posibil să fi crezut că are ceva de-a face cu asta? Ar trebui să-ţi fie ruşine. De ce nu eşti plecat ca să-l găseşti pe cel care a determinat-o pe acea femeie să se arunce, pentru că este al naibii de sigur că nu a fost Tess Ciccotelli. Acum, dacă mă scuzaţi, aş vrea să vorbesc cu clienta mea. Se uită fix la întrerupătorul de pe perete. În particular.

Murphy închise butonul difuzorului.

– De ce nu m-am gândit şi eu la asta? mormăi el sarcastic. Să-l găsesc pe adevăratul criminal. La naiba!

Aidan privi cum Miller se cocoţa pe colţul mesei şi cum Ciccotelli îi arăta ceasul de la mână, ochii ei căprui sclipind de supărare. Se întoarse spre Murphy, dorind o explicaţie despre cum de ajunsese să stea lângă patul lui Ciccotelli în spital, dar partenerul lui dădu obosit din cap.

– Nu acum. Mă duc acasă să dorm un pic. Mâine putem verifica cutia de valori şi să investigăm cine-şi dorea ca Cynthia Adams să moară.

Aidan mai rămase un minut, privind-o pe Ciccotelli alături de avocata ei. Femeia aceea, Miller, vorbea, punea întrebări, dar Ciccotelli doar arăta spre oglindă. Miller aruncă o privire enervată peste umăr şi-şi mută trupul pentru a bloca vederea lui Aidan. Desigur că un avocat al apărării îşi va susţine clientul. Nu era nimic şocant în asta, dar părea că implicarea lui Murphy era mult mai profundă decât voia el să spună. Aidan se întrebă dacă avuseseră vreo relaţie, Murphy şi Ciccotelli. Nu auzise nicio bârfă legată de viaţa sentimentală a lui Murphy, despre nicio prietenă actuală sau fostă.

Era posibil, iar această idee îl deranja. Calmul aparent al lui Murphy ascundea o profundă îngrijorare faţă de oameni, faţă de morţii pe care-i reprezenta. Apele liniştite sunt adânci, obişnuia să spună mama lui Aidan. Femeia potrivită ar putea găsi această adâncime ca fiind... atractivă.

Aidan strânse din dinţi, privind cum Ciccotelli adună toate fotografiile, aşezându-le într-o grămadă ordonată. Îşi imagină cum acele curbe ar umple mâinile unui bărbat. Mâinile partenerului său. Nu-i plăcea deloc această imagine.

O privi cum îşi strânge lucrurile şi iese din sală cu avocata sa alături. Nu părea deloc surprinsă să-l vadă stând acolo şi nici lui nu-i plăcu asta.

– Detective, spuse ea pe acelaşi ton neutru pe care-l folosise şi cu o seară înainte. Ştiu că ai fost în sala de judecată în ziua

procesului lui Green şi ştiu ce crezi despre mine. Să spun că greşeşti nu ar ajuta cu nimic în acest moment.

Tonul ei calm făcu să i se ridice părul pe ceafă. El îi susţinu privirea şi încuviinţă dând din cap.

– Trebuie să recunosc că ai dreptate, doctore Ciccotelli. Nu ar ajuta la nimic. Trebuie să studiem dovezile pe care le-am strâns. De dragul Cynthiei Adams.

– Tess. Avocata ei o trase de braţ. Să mergem.

– Nu, Amy. Aşteaptă. Se uită în altă parte pentru o clipă, apoi se întoarse, privirea ei fiind pătrunzătoare şi... tristă. Doar un pic. Detective Reagan, cineva voia ca Cynthia să moară şi nu sunt eu aceea. Te rog. Apoi făcu ceva cu totul neaşteptat, îl prinse de antebraţ, scuturându-i braţul. Inima lui o luă la galop şi deodată nu mai era destul aer în încăpere. Nu părea capabil să se uite în altă parte decât în ochii ei închişi la culoare. Descoperă cine a făcut asta, şopti ea cu înverşunare. S-au folosit de mine ca să-mi rănească un pacient. Cynthia a murit crezând că şi-a pierdut minţile, că şi eu am abandonat-o. Ştiu ce crezi despre mine. Dar aseară ţi-a păsat de ea. Te rog, fă-l să plătească pe cel care a făcut aşa ceva.

Apoi mâinile ei dispărură odată cu ea, lăsându-l să privească fix în urma ei. Şi să se întrebe.

Duminică, 12 martie, 3:30 P.M.

Încă un minut. Clopoţelul liftului sună, iar înainte ca uşile să se deschidă complet, Tess trecu de ele şi intră în holul secţiei de poliţie, respirând greu, Amy urmând-o fără să se grăbească. Faptul că fusese îmbrâncită într-un lift sufocant a pus capac unei zile şi aşa mizerabile. Tess aruncă o privire la uşa de sticlă care dădea spre stradă. *Încă un minut.* Peste un minut va ieşi din secţia de poliţie şi...

Şi tot va fi în aceeaşi situaţie de neconceput. Tess dădu la o parte mâinile lui Amy care încercau să o ajute, vârându-şi singură mâinile în haină în timp ce mergea.

– M-ai lăsat să stau în sala de interogatoriu timp de o oră pentru că te-ai dus acasă să-ți pui afurisitul de costum? șuieră ea.

Amy ridică din sprânceană, reușind să arate insultată și impunătoare în același timp.

– M-am gândit că este mai bine să apar arătând profesional decât ca o târfă de la colțul străzii.

Tess își încheie nasturii de la haină cu mișcări spasmodice.

– *Nu* arăt ca o târfă de la colțul străzii, șuieră ea printre dinții încleștați, apoi văzu cum colțul gurii lui Amy tresare și știu că prietena ei cea mai veche își atinsese scopul.

Timp de câteva secunde o făcuse să nu se mai gândească la încăperea anostă, cu oglinda cu două fețe sau la ochii acuzatori ai lui Aidan Reagan. Sau la faptul că Cynthia Adams zăcea la morgă. Sau la faptul că amprentele ei se aflau într-un loc unde ea nu fusese niciodată. Respiră furioasă.

– Ești doar geloasă că am găsit această jachetă roșie înaintea ta.

Amy chicoti.

– Ai dreptate. La Macy?

– Marshall Fields, cu șaizeci la sută reducere.

Zâmbetul lui Amy deveni prudent.

– Și mi-o împrumuți și mie?

– Desigur, de ce nu? Atâta timp cât îmi împrumuți puloverul tău negru.

Tess trecu de biroul principal, ignorând privirea vulgar de curioasă a sergentului. Venise străjuită de doi detectivi posaci, iar acum pleca cu o cunoscută avocată. La naiba! Nu trebuie să fii geniu ca să aduni doi cu doi. Până la terminarea schimbului toată poliția va afla și știa că niciun singur polițist de aici nu va vărsa nicio singură lacrimă. În loc de asta vor toasta pentru Reagan și Murphy pentru că i-au dat psihiatrei ceea ce merita.

Amy o prinse ușor de cot și o împinse spre ușă.

– Noul meu pulover de cașmir? întrebă ea, dar veselia din vocea ei era falsă și Tess știa că ea continua să se poarte obișnuit dacă se întâmpla ca cineva să asculte. Sânii tăi sunt mai mari decât ai mei. Îl vei întinde.

Faptul că auzi cum cea mai bună prietenă se străduieşte să fie amuzantă făcu ca starea sufletească a lui Tess să devină şi mai sumbră. Situaţia era foarte serioasă. Când se va afla asta, reputaţia ei ca psihiatru va avea de suferit şi în acelaşi timp şi cabinetul şi pacienţii săi. Nu avea nici cea mai mică îndoială că se va afla. Nu exista niciun poliţist care nu ar fi sărit în sus de bucurie văzând cum cabinetul ei particular se duce pe apa sâmbetei. După Harold Green, ei s-au asigurat ca contractul cu biroul procurorului să nu mai fie reînnoit. Iar faptul că o vedeau pusă sub acuzaţie şi judecată? Asta ar fi cireaşa de pe tort.

– Nu fi egoistă, Amy, spuse ea caustic. Nu numai că puloverul tău negru îmi va ţine de cald, dar se va potrivi de minune cu dungile negre de la închisoare. Care, mulţumesc lui Dumnezeu, cel puţin subţiază.

– Taci, Tess, murmură Amy. Acum situaţia arată rău, dar vom rezolva asta. Vei vedea. Hai să luăm ceva de mâncare. Nu ai mâncat azi, aşa-i?

– Nu.

Murphy se oferise să-i aducă un sendviş cât timp o aştepta pe Amy, dar ea refuzase. Stomacul ei fusese prea supărat ca să poată mânca, dar chiar dacă nu ar fi fost aşa nu ar fi acceptat niciun ajutor de la Todd Murphy. Nu din nou.

– Ei bine, te duc la mine şi-ţi fac nişte supă.

Gândul la supa lui Amy îi făcu din nou greaţă lui Tess.

– Nu, mulţumesc. Du-mă acasă. Voi fi bine.

Amy îşi muşcă buza.

– Tess, dacă nu mănânci te vei îmbolnăvi din nou.

Tess simţi cum fierbea la foc mocnit. Amy avea intenţii bune. Mereu avea intenţii bune.

– Voi mânca. Îţi promit. Acum lasă-mă singură.

– Doctore? Doctore Ciccotelli?

Tess se opri, nu pentru că ar fi vrut să vorbească cu femeia care o strigase pe nume, ci pentru că aceasta păşise în faţa uşii de sticlă, blocându-i drumul. Era tânără, poate că avea douăzeci şi cinci de ani. Arăta ca o persoană studioasă, cu ochii ei mari şi gri

şi cu ochelari înguşti. O coadă împletită atârna pe unul dintre umeri şi o adâncitură uşoară îi încreţea bărbia. Vorbirea ei tărăgănată spunea „sudist". Strălucirea din ochii fetei ţipa: „reporter". *Am pornit-o*, se gândi Tess şi se întrebă care dintre poliţiştii din secţie lăsase deoparte dezgustul faţă de presă şi trimisese această pirania pe urmele ei.

– Numele meu este Joanna Carmichael. Mă ocup de cazul Adams pentru *Bulletin*. Am fost la locul faptei aseară, locul unde a sărit Adams, un pic după miezul nopţii. Puteţi comenta în legătură cu poziţia poliţiei cum că domnişoara Adams a fost constrânsă să se arunce?

Amy se băgă în faţa lui Tess.

– Nu avem niciun comentariu, mârâi prietena ei. Dă-te la o parte din drum. Acum!

Tess privi gânditoare ochii tinerei şi într-o clipă luă o decizie. Joanna Carmichael nu ştia că fusese chestionată pentru că ar fi pus altfel întrebarea. Când asta se va afla, nu i-ar fi stricat să aibă un purtător de cuvânt de partea ei.

– Dă-mi cartea ta de vizită, spuse ea. Dacă am ceva de spus, te voi suna.

Carmichael căută în buzunar şi scoase cartea de vizită.

– Mulţumesc.

Afară, Tess îşi umplu plămânii cu aer rece şi proaspăt. Cerul gri era aproape de aceeaşi culoare ca şi ochii reporteriţei. Dar gândindu-se la ochi, şi-i reaminti pe cei ai lui Aidan Reagan, de un albastru pătrunzător şi acuzatori.

Era liberă să plece. Faptul că s-ar fi putut să nu fie aşa era ceva la care nu-şi permisese să se gândească în timp ce stătea în sala de interogatoriu. Îşi canalizase emoţiile spre furia rece care o susţinuse majoritatea orei în care stătuse acolo, simţind cum Reagan o priveşte prin oglindă. Furia fusese o emoţie mai sigură decât frica. Dar acum, pentru că era afară, sub cerul liber, frica lovi, trimiţând un fior pe spinarea ei rigidă.

Acest coşmar nu se sfârşise. Nici pe departe.

– Trebuie să merg acasă, murmură ea. *Am treburi de rezolvat.*

4

Duminică, 12 martie, 6:30 P.M.

Aidan scăpă de ploaia rece de seară şi intră în spălătoria călduroasă a părinţilor săi. Tremura chiar şi atunci când mirosul a ceva delicios îi gâdilă nasul. Era friptura la ceaun pe care mama sa o pregătise pentru cina de duminică şi... el inspiră din nou cu apreciere. Plăcintă.

Să fie cea cu cireşe, se gândi el, scoţându-şi haina udă. Luă un prosop decolorat din coş şi îşi şterse iute părul până ce-l uscă înainte de a intra în bucătăria în care mama sa stătea în dreptul chiuvetei încărcând maşina de spălat vase. Luând în considerare grămada de farfurii, probabil că avuseseră casa plină, se gândi el melancolic, dorindu-şi să fi fost şi el acolo. Trecuse ceva vreme de când nu se mai întrunise toată familia duminică după-amiaza. Erau cu toţii atât de ocupaţi cu vieţile lor.

Becca Reagan se uită în sus, iar un zâmbet se aprinse în privirea ei, ceea ce făcu ca inima lui să se strângă. Imaginea Cynthiei Adams zăcând moartă pe caldarâm îi apăru în minte, alături de vocea lui Ciccotelli. *Nu are pe nimeni*, spusese ea. Nu avea o mamă care să-i zâmbească când venea acasă, iar despre tatăl care o abuzase avea numai amintiri monstruoase. Apoi imaginea din mintea lui deveni cea a crimei unui copil la care lucra înainte de a prelua cazul Adams. Un băiat de şase ani omorât chiar de propriul său tată. După ce Ciccotelli şi avocata sa plecaseră, Aidan o vizitase pe mama băiatului. Mama ştia unde se ascunde tatăl, dar proteja bruta deşi nu-şi protejase propriul fiu.

Dacă ar încerca să înţeleagă asta şi-ar pierde minţile. Aşa că se concentră asupra vocii mamei sale, caldă şi bine-venită.

– Aidan! Chiar mă întrebam când o să apari.

Aidan o sărută pe obraz.

– Bună, mamă. A mai rămas ceva?

Se uită la el de sus în jos, privindu-l cu atenție. Era o privire familiară, aceeași pe care i-o oferea în fiecare zi și tatălui său când se întorcea acasă după o zi pe străzi. După o carieră în cadrul forțelor de ordine, Kyle Reagan se bucura de pensionare. Ea își șterse mâinile și cuprinse obrazul lui Aidan în palmă, privindu-l înțelegătoare. Nu întreba nimic decât dacă el se oferea să-i spună. Era unul dintre lucrurile care-i plăceau cel mai mult la ea. Unul dintre lucrurile pe care nu-l găsise niciodată la o altă femeie. Numai Dumnezeu știe cât încercase. Tocmai de aceea era încă burlac la treizeci și trei de ani, presupunea el.

– Este o farfurie cu resturi de friptură în frigider. Plăcinta încă se răcește. Ea ridică din sprânceană. Sincronizarea ta este la fel de perfectă cum a fost mereu.

El reuși să zâmbească obosit.

– Excelent.

– Ești ud pe păr, băiete. Poți face pneumonie, să știi.

El deschise ușa frigiderului.

– Asta pentru că plouă, mamă. Iar capota de la Camaro s-a crăpat și a curs apă în drum spre casă.

Ea oftă.

– Nu cred că are niciun rost să-ți spun să-ți iei o mașină ca lumea.

El doar rânji și se așeză la masa din bucătărie.

– Camaro are două sute nouăzeci de cai putere.

Ea-și dădu ochii peste cap, obișnuită cu un astfel de răspuns.

– Tatăl tău are niște bandă adezivă în garaj. Mănâncă și apoi du-te și repară-ți mormanul acela de fiare.

– Deja l-am reparat, spuse el cu gura plină. Când mă îndreptam încoace, am oprit la magazin și am luat bandă.

Când termină tot ce avea în farfurie, ea o luă și așeză o alta plină cu o bucată mare de plăcintă.

– I-ai ratat pe Sean și Ruth și pe copii. Abe și Kristen încă mai sunt aici, spuse ea. Tatăl tău încearcă să învețe copilul despre propagarea punctului.

Nepoțica lui de cincisprezece săptămâni, Kara. Fina lui. Inima i se strânse din nou, gândindu-se la fericirea pe care în sfârșit o găsise fratele său Abe.

– Știu. SUV-ul lui Abe ocupă toată aleea, tocmai de aceea am parcat pe stradă. Unde-i Rachel?

Sora sa de șaisprezece ani creștea mult prea repede pentru gustul său.

– Este la o prietenă. Va fi acasă până-n nouă. Cred că are probleme cu un băiat, dar mie nu mi-a spus. Ea ridică din sprânceană. Poate că poți vorbi cu ea.

Aidan mormăi.

– Despre băieți? La naiba, nu! Dacă eram în locul tatei eu o țineam închisă în camera ei până când împlinea douăzeci și cinci de ani și atunci nimeni nu ar mai fi trebuit să se îngrijoreze în legătură cu acei băieți.

– Și tu ai fost cândva unul dintre ei.

– Exact asta am vrut să spun.

Ea luă o gură de cafea, având o privire serioasă.

– M-am întâlnit cu mama lui Shelley săptămâna trecută, la coafor.

Maxilarul lui Aidan se încordă. Shelley St. John era un subiect tabu.

– Mamă, nu este o zi bună pentru asta.

Becca încuviință dând din cap.

– Știu. Dar nu voiam să auzi asta de la altcineva și să te ia pe nepregătite. Se mărită.

Cândva se simțise rănit. Acum simțea numai dezgust.

– Știu.

Mama sa deschise larg ochii.

– Știai? Cum așa?

– Mi-a trimis invitație.

O ultimă lovitură bine plasată ca o continuare la multe altele. Shelley fusese bine antrenată în arta de a înjunghia pe la spate și cea a trădării.

– Acum uită de asta, te rog.

Becca oftă.

– Mănâncă-ți plăcinta înainte ca fratele său să-şi dea seama că am tăiat-o pentru tine.

– Prea târziu, mârâi Abe din cadrul uşii. La naiba, Aidan! O mănânci pe toată.

– Cine pleacă la plimbare, pierde locul de onoare, răspunse lin Aidan.

Bombănind, fratele său luă o farfurie şi se aşeză la masă.

– Ce s-a întâmplat cu tine? Eşti ud tot.

Becca aşeză cafetiera între ei.

– Plouă, Abe, spuse ea, iar Aidan zâmbi.

Dar Abe nu zâmbea.

– Nu ai dormit, aşa-i? Încă mai lucrezi la cazul băiatului Morris?

Aidan neagă dând din cap.

– Eu şi Murphy am petrecut toată după-amiaza de ieri căutându-l pe nenorocitul acela de tată, dar s-a dat la fund. Am preluat un nou caz la câteva minute după miezul nopții. Ne-a ocupat toată ziua.

Abe se încruntă.

– Singurul caz de pe tabela de seara trecută era un sinucigaş care s-a aruncat.

Aidan se concentră asupra desertului.

– Nu a fost sinucidere. Nu chiar.

– Cum poate să nu fie chiar o sinucidere? vru să ştie Becca. E ca şi cum ai zice că eşti un pic însărcinată?

– Cine este însărcinată? Cumnata sa, Kristen, intră în bucătărie, ținând în brațe un bebeluş cu bucle roşcate. Îşi miji ochii uitându-se la felia de plăcintă care rămăsese, apoi la Abe. Hei!

– Vorbeşte cu Ma, spuse Abe ridicând din umeri şi se întinse să ia copilul.

– Cine este însărcinată? repetă Kristen, aşezându-se alături de ei la masă.

Abe o săltă pe Kara pe genunchi.

– Nimeni. Aidan se ocupă de cazul unui sinucigaş care s-a aruncat.

Kristen se strâmbă.

– O noapte grea.

Cumnata lui ştia totul despre cazurile grele. Ca procuror, avusese partea ei de cadavre zilnice.

Aidan oftă.

– Nu ştii nici jumătate din poveste. Această femeie era tratată de un psihiatru care... se opri când Abe şi Kristen se uitară unul la celălalt.

– Tess Ciccotelli, spuse deschis Kristen. Deci tu eşti cel care a târât-o în această după-amiază în sala de interogatoriu. La naiba, Aidan!

Aidan se uită de la Kristen la Abe. Kristen arăta furioasă, iar Abe se concentra cu înverşunare să lege funda dintre cârlionţii lui Kara. Aidan ştia că era pe cont propriu.

– Cum de ştiai?

– Şeful meu m-a sunat în după-amiaza asta. Mi-a spus esenţialul şi m-a rugat să preiau cazul, să vorbesc cu poliţiştii care au adus-o la interogatoriu. I-am spus că nu pot. Eu şi Tess am lucrat împreună ani de zile. Suntem prietene.

– Se pare că tu şi restul lumii. Aidan atacă enervat plăcinta. Femeia asta avea mai mulţi aliaţi decât NATO. Nu mai era nimeni în sala aia de judecată când l-a absolvit pe Harold Green de toată răspunderea pentru că omorâse trei copii şi un poliţist?

Kristen înţepeni.

– Nu l-a absolvit de răspundere, Aidan.

– Nu erai acolo, Kristen, spuse Aidan, pe un ton de avertizare. Eu am fost.

– Nu am fost în sala de judecată, aşa e. Am fost înainte şi după. Aidan, ea a venit la mine, frământată de ceea ce trebuia să facă. Ştia care vor fi consecinţele. Nu ar fi putut niciodată depune mărturie în legătură cu incompetenţa lui Green de a fi supus unui proces dacă nu ar fi crezut în întregime asta. Nu este acel gen de femeie. Ai petrecut câteva ore cu ea în după-amiaza asta. Cu siguranţă că ai observat şi tu asta.

Aidan se mișcă în scaun, simțindu-se incomod pentru că nu era încă sigur de ceea ce văzuse și auzise.

– Ea este psihiatru, Kristen. Îi poate face pe oameni să vadă ceea ce vrea ea să vadă.

Kristen își dădu la o parte farfuria.

– Este psihiatru, nu șaman. Îți pierzi vremea, Aidan. Descoperă cine altcineva dorea moartea acelei femei. Și află cine o urăște destul de mult pe Tess ca să o atragă în mijlocul poveștii. Ea se ridică, respirând greu. Vei descoperi că lista este mult mai al naibii de lungă decât crezi.

Aidan își frecă capul obosit.

– Kristen, te rog.

– Te rog ce, Aidan? Te rog, uită-te în altă parte în timp ce-i faci pe plac drăgălașei tale prejudecăți. Nu prea cred. Știai că Tess Ciccotelli și-a pierdut contractul cu municipalitatea pentru că uniunea polițiștilor a protestat împotriva ei?

El se gândi la Mercedesul pe care ea îl condusese noaptea trecută.

– Nu, dar nu pare că venitul ei a avut de suferit.

Ochii lui Kristen se îngustară periculos.

– Ei bine, atunci, știi că era să-și piardă viața pentru că nu știu ce polițist nu a reacționat destul de repede ca să o protejeze de unul dintre cazurile de nebuni pe care-i interoga?

Aidan tresări.

– Nu, nu știam asta.

– Întreabă-l pe Murphy. Îți poate spune ce s-a întâmplat. Tess Ciccotelli a plătit destul pentru că a făcut ce era corect. Nu voi sta deoparte ca să văd cum este acuzată de asta. Nu există nici cea mai mică posibilitate, la dracu', ca ea să fi făcut asta, iar tu o știi la fel de bine ca mine.

Becca suspină adânc, iar Aidan clipi, șocat de cuvintele care rareori apăreau din gura cumnatei sale, în timp ce mâinile lui Abe se ridicară pentru a acoperi urechile lui Kara.

– Ai spus cuvântul cu „d", spuse Abe încet. În fața copilului.

Kristen își țuguie buzele, tremurând vizibil, cu obrajii în flăcări.

– Îmi pare rău pentru asta, Abe. Dar pentru restul nu-mi pare rău. Vorbeşte cu Murphy, Aidan. Fă o listă cu toţi criminalii la prinderea cărora a ajutat Tess. Apoi să mă priveşti în ochi şi să-mi spui că nu există nimeni care să vrea să o vadă suferind destul de mult încât să-i însceneze aşa ceva.

– Kristen, murmură Abe. Relaxează-te. Aidan va descurca ițele. Oftă şi legănă copilul pe genunchi. Ai de gând să preiei cazul, nu-i aşa?

Kristen negă dând din cap.

– Nu. Nu pot fi obiectivă când vine vorba de aşa ceva. Cred că toată treaba asta este în mod clar injustă. Patrick a spus că el poate fi obiectiv, aşa că el îl va prelua de aici. Îi aruncă lui Aidan o privire serioasă. Numai dacă nu cumva investigația o absolvă de orice responsabilitate.

Aidan îi întâlni privirea. Nu ştia să se fi întâmplat ca, vreodată, cumnata lui să se fi înşelat în privința cuiva pentru care lupta cu asemenea pasiune. Ea, mai mult decât oricine altcineva, înclina balanța spre inocența lui Ciccotelli.

– Înainte de a pleca astăzi, am cerut celor de la registratură să facă o listă cu răufăcătorii împotriva cărora ea a depus mărturie. Cred că o voi avea mâine de dimineață.

Ea respiră adânc.

– Mulțumesc.

– Şi-l voi întreba pe Murphy despre... nebunul care a încercat să o rănească.

– Care a reuşit, spuse ea încet. Verific-o pe Tess, Aidan. Vei descoperi că te înşeli în privința ei.

– Sper să fie aşa, Kristen. Dar oricum ar fi, îmi voi face meseria.

Ea ridică din sprânceană.

– Contez pe asta.

Duminică, 12 martie, 8:30 P.M.

Ciccotelli era acum în siguranță acasă. Asta se vedea clar prin fereastra ei. Desigur folosind binoclul. O unealtă atât de

importantă în meseria asta. Să nu pleci niciodată fără el de acasă. Oamenii ar observa o armă sau un cuțit, dar nimeni nu ar suspecta o persoană care merge pe stradă cu un binoclu în jurul gâtului, iar dacă cineva întreba, era simplu să pretinzi că ai o fascinație pentru păsări.

De parcă ar fi fost cazul. Erau niște creaturi enervante care ciripeau. Cu excepția păsărilor de pradă care priveau în liniște din înaltul cerului, năpustindu-se în jos spre ținte care nu bănuiesc nimic, cu ghearele pregătite pentru a sfâșia carnea ca pe hârtie. Păsările de pradă erau creaturi de admirat. Și pe care să încerci să le întreci.

Ținta care nu bănuia nimic stătea la masa din sufragerie, lucrând la laptop, căștile acoperindu-i urechile. Din când în când se uita în sus, afară, pe fereastra care așeza orașul Chicago la picioarele ei. Chiar era un fapt interesant. Pentru că avea o fereastră așezată destul de sus, majoritatea oamenilor nu se gândeau că așa cum ei se uitau afară, altcineva ar putea la fel de ușor să se uite înăuntru. Și chiar era atât de ușor. Iar pentru moment, plictisitor.

Ea nu era în închisoare. Și deși asta era dezamăgitor, era de așteptat. Destui oameni încă mai țineau suficient de mult la dr. Tess Ciccotelli încât să o apere împotriva a ceea ce păreau a fi acuzații absurde. Care era motivul? ar întreba ei. Un psihiatru remarcabil, care dăduse citație după citație... Un chicotit sparse tăcerea. Mâine, pe vremea asta, poliția va avea motivul și numărul ei de apărători devotați se va micșora în curând, considerabil.

Dar ca asigurare, ar trebui să existe mai multe. Vor fi mai multe.

O singură apăsare pe tasta de apelare rapidă făcu ca telefonul lui Nicole să sune și, ca o fată deșteaptă ce era, ea răspunse la primul țârâit.

– Ce este? Vocea ei parcă zgâria și era răgușită.

– Ce dracu' ți-ai făcut la voce?

Era de așteptat ca o actriță să aibă mai multă grijă de vocea ei, dar suna de parcă Nicole plânsese. Era o femeie slabă. Trebuie să fie urmărită îndeaproape. Poate era necesar să facă încă o vizită

frățiorului lui Nicole pentru a se asigura de serviabilitatea ei continuă.

– Ai face bine să fii în stare să joci.

Nicole își drese gâtul.

– Nu este nimic. Sunt bine.

– Speră să fie așa. Am investit mult timp și bani în vocea ta, Nicole. Te rog să nu uiți că sănătatea fratelui tău depinde de tine și numai de tine.

– Ce vrei? întrebă Nicole, cuvintele ei sunând ca și cum ar fi fost scoase printre dinții încleștați.

– Să fii la colțul străzilor Michigan și Eighth pe la unsprezece. Adu peruca.

Urmă o clipă de tăcere, apoi se auzi vocea lui Nicole înăbușită și temătoare.

– Ai spus că va mai dura câteva zile.

– M-am răzgândit. Unsprezece, Nicole.

Noi doi vom face o vizită. Domnului Avery Winslow. Fața tristă a lui Winslow, lăsată în jos ca cea a unui basset se uita în sus din poza așezată în vârful teancului. Bietul domn Winslow, să își piardă astfel fiul minor! Că un tată s-ar simți vinovat era cu totul de înțeles. Faptul că ar fi căutat ajutorul unui psihiatru era ceva rațional. Că psihiatrul său era Tess Ciccotelli era pieirea sa.

Avery Winslow fierbea în suc propriu de trei săptămâni. Apartamentul lui era pregătit. Era timpul pentru cel de-a doilea act.

Bietul domn Winslow. Chiar nu avea nimic personal. Oricum, nu cu el. Dar Ciccotelli... cu ea era diferit. Cu ea era ceva personal.

Destul de curând, ea va muri. Dar mai întâi va suferi enorm.

Duminică, 12 martie, 11:30 P.M.

Prea târziu. Prea târziu. Am ajuns prea târziu. Refrenul umbla prin mintea lui Tess iar și iar în timp ce-și croia drum prin mulțime. Nu putea vedea. Nu putea vedea dincolo de acei bărbați. Bărbați înalți. Cu părul închis la culoare. Toți erau atât de furioși.

Furioşi pe mine. Se împinse pe lângă ultimul bărbat şi se opri. La picioarele ei zăcea Cynthia Adams. Moartă. *Prea târziu.* Unul dintre bărbaţi se aplecă şi scoase inima Cynthiei din trupul ei sfâşiat şi o ţinu, încă mai palpitând, în mâna sa.

– Ia-o, îi ordonă el, ochii săi albaştri strălucind în noapte.

– Nu, nu. Ea se dădu înapoi.

Inima încă mai tremura, sângele picura printre degetele lui şi cădea pe faţa palidă a Cynthiei, ochii ei deschizându-se şi uitându-se fix, morţi şi goi.

Ea se întoarse cu spatele, înghiţind un ţipăt. Şi împietri acolo. Poliţia. *Vine după mine.* Erau uniforme cât vedeai cu ochii. Ochi acuzatori. *Fugi. Trezeşte-te. La naiba, trezeşte-te şi fugi.*

– Tess, la naiba, Tess, trezeşte-te!

Auzi un ţipăt, ascuţit şi înspăimântat. Realiză că provenea din propriul său gâtlej. Tess îşi săltă repede capul de pe masa din sufragerie, deschise ochii larg, privirea fiindu-i încă înceţoşată. Clipi repede şi privirea ei descoperi o faţă familiară. Ochi căprui, păr de culoarea nisipului, tuns scurt. Nişte degete îi îndepărtau căştile de pe urechi. Mâini puternice erau acum pe faţa ei. Vii şi calde.

Jon. Jon era aici. Era bine. Nu o vor prinde. Nu astăzi.

Pulsul ei încă galopa ca vântul, dar putea respira din nou.

– Dumnezeule, Jon!

Jon Carter îi ţinu faţa între palmele sale de chirurg, degetele sale capabile mângâind-o, degetele lui mari dezmierdându-i obrajii, aşteptând ca ea să-şi vină în fire. Tess încuviinţă dând din cap încet şi se aşeză la loc pe scaunul ei. Luă şi el un scaun şi se aşeză, privind-o cu atenţie.

– Sunt bine. A fost doar un coşmar.

– Eh!

Îşi lipi degetele de carotida ei, le ţinu acolo în timp ce număra.

– Am spus că-s bine. Îşi dădu la o parte părul de pe faţă. A fost doar un vis urât.

– Ţipai atât de tare încât te-am auzit din hol. M-ai speriat ca naiba, Tess. Bine că aveam cheie. Altfel aş fi chemat poliţia. El se înfioră. Părea ca şi cum ai fi fost spintecată.

Ea se smuci, inima din vis încă fiind vie în mintea ei.

– Nu este deloc amuzant, Jon.

– Nici nu intenționam să fie. Sprâncenele lui de culoarea nisipului se unira într-o confuzie neliniștită. Trebuie că a fost un vis teribil. Ce s-a întâmplat?

Tess se ridică enervată când își simți genunchii de gumă.

– Oricum, de ce ești aici?

– Mi-am făcut griji pentru tine. Ai sunat-o și ai luat-o pe Amy de la prânz și nu mi-ai dat de știre că ești în regulă. Am sunat toată după-amiaza, dar nu ai răspuns așa că am venit aici după ce mi-am terminat tura.

– Am închis soneria ca să pot să dorm.

– Nu dormeai, sublinie el.

Încercase, de câteva ori, dar afurisitul de vis o tot făcea să se trezească. Din câte știa ea, totuși înainte nu țipase.

– De fapt, chiar asta făceam acum.

– Eh! La masă, cu fața pe tastatura de la laptop. Sunt sigur că saliva nu face bine tuturor chestiilor electrice din interior. Ce se întâmplă, Tess?

O privi cum face un pas șovăitor spre bucătărie, apoi altul.

– Amy nu ți-a spus nimic?

– Nu. Tot ce mi-a spus a fost că aveai probleme, așa că s-a dus să te ia, te-a dus acasă și te-a băgat în pat. Cred că e mai mult de-atât.

– Ah! Privilegiul avocat-client. Deci poate păstra un secret. E bine de știut. Tess reuși să ajungă la frigider și se sprijini de ușă, încă tremurând. Eu îmi iau un pahar cu vin. Vrei și tu unul?

O urmase, iar acum stătea în arcada de la bucătărie, încruntându-se.

– Nu. Despre ce vorbești, privilegiul avocat-client? Amy a spus că ți s-a stricat mașina.

– Amy era discretă pentru că am reținut-o în interes de serviciu. Tess găsi tirbușonul, recunoscătoare pentru că avea ceva care să-i țină ocupate mâinile care tremurau. Se pare că sunt suspectă.

Încruntarea lui se accentuă.

– Cum ar fi, într-o crimă?

Tess scoase un râs nervos în timp ce scotea dopul de la sticlă.

– Cum ar fi, o crimă admirabilă, Jon. Vrei, te rog, să torni tu? Mâinile mele nu sunt încă sigure.

El turnă în pahar, iar ea-l bău din trei înghiţituri zgomotoase.

– Mai toarnă.

În tăcere, el se supuse şi ea-şi luă paharul, îl puse pe masa din sufragerie şi se cufundă la loc în scaunul ei.

– Unul dintre pacienţii mei s-a sinucis noaptea trecută.

– Acesta era telefonul pe care l-ai primit azi-noapte? Cel pentru care aveai nevoie să merg cu tine?

Ea flutură din mână.

– Da, dar asta s-ar fi întâmplat oricum, aşa că nu te simţi vinovat. Ia un loc, dragul meu. Să-ţi spun o poveste.

El se aşeză, iar ea-i spuse tot, de la ochii albaştri şi acuzatori ai lui Reagan şi până la reportera cea tânără de la uşa secţiei de poliţie.

Timp îndelungat el nu spuse absolut nimic. Apoi pufni:

– Este o nebunie!

Tess râse.

– Cred că este un cuvânt la fel de bun ca oricare altul. Ea îşi împinse paharul astfel încât să scoată un clinchet când se atinse de sticla pe care el o aşezase pe masă. Mai vreau. Te rog.

El îi turnă ceea ce ar fi fost al patrulea pahar.

– Te-au acuzat?

– Nu încă. Ar trebui să rămâi în oraş. S-ar putea să am nevoie de tine ca martor.

El se posomorî.

– Nu este amuzant, Tess.

Ea-şi înclină capul.

– Nici nu intenţionam să fie. Am intrat într-o belea mare. Gesticulă spre stiva de casete aşezată lângă casetofon. Şi nu am găsit niciun indiciu în niciuna dintre ele. Nimeni nu a pomenit de Cynthia în niciuna dintre şedinţe. Nici în timpul celor cinci ore de casete. Am transcris fiecare cuvânt.

Jon respira, reflectând.

– Ce urmează?

Tess ridică din umeri.

– Mai întâi trebuie să termin vinul acesta. Apoi va trebui să dorm. Să dorm cu adevărat. Sper că destul vin mă va da gata astfel încât să nu mai fiu nevoită să am iar afurisitul acela de vis. Mâine îi voi duce aceste transcrieri lui Reagan. Apoi, dacă nu va găsi ceva peste noapte ca să mă aresteze, mă duc la spital şi-mi fac vizitele. Ea ridică din nou din umeri. După asta nu ştiu ce va urma.

– Eşti sigură că vrei să faci asta?

Ea îşi muşcă colţul buzei şi lovi uşor cu degetele sticla aproape goală, simţindu-se destul de ameţită încât era plăcut.

– Deja am făcut-o. Patru pahare?

– Tess? Jon îi aruncă o privire de atenţionare. Voiam să spun dacă tu chiar crezi că este înţelept să oferi de bunăvoie aceste informaţii detectivului. Poate fi unul dintre aceia care a ajutat la încetarea contractului tău.

– Se prea poate să fi fost. Probabil a fost. Şi totuşi, el şi Murphy sunt singura mea şansă acum ca să rezolv tărăşenia asta. Dacă o dau în bară, mă voi duce şi mai sus. Spinnelli încă mă mai place. Pentru moment, voi coopera cu detectivii. Îşi lăsă capul pe spătarul scaunului şi-şi închise ochii. Jon, cineva a omorât-o pe Cynthia Adams, ca şi cum ar fi împins-o chiar el peste balcon. Dacă-l ajut pe Reagan să afle cine a fost, pot face ca asta să dispară şi să-mi văd de viaţa mea.

Se strădui să se ridice în picioare, fiind recunoscătoare de data asta pentru mâinile lui care o ajutară.

– Acum am nevoie de somn.

Lăsându-şi greutatea pe umărul lui, îşi croi drum până în dormitor.

Chicoti când el o împinse în pat şi-i scoase şosetele. Ea se sprijini de coate şi zâmbi în sus spre el. Era un bărbat arătos, iar ea auzise mai multe presupuneri şoptite în ceea ce priveşte dibăcia mâinilor sale în afara sălii de operaţie. Dar ea şi Jon erau doar prieteni. Nu exista nicio scânteie între ei. După Amy, el era cel

mai apropiat prieten al ei şi ataşat monogam. Şi totuşi, ea nu putu rezista tentaţiei de a-l tachina.

– A trecut mult timp de când am avut un bărbat la mine în dormitor, Jon. Eşti sigur că nu vrei să rămâi?

El zâmbi în jos spre ea.

– Este o ofertă tentantă, Tess. Dar ce va spune Robin?

Ea închise ochii.

– Nu-ţi face griji. Eşti în siguranţă de ghearele mele diabolice.

Ea chicoti din nou, cu simţurile încălzite şi diminuate exact cât trebuie ca să se simtă confortabil.

– Spune-i lui Robin că mi-am ţinut mâinile acasă.

Se ghemui în pernă, suspinând când mâinile lui îi dădură la o parte părul de pe faţă. Începu să se lase dusă de val.

– Adorm singură. Din nou.

Mâna lui Jon ezită.

– Tess.

Ea deschise un ochi. Expresia lui era dureroasă şi în schimb îi transmise un val neaşteptat de dor care-i zdrobi inima. Vinul era de vină, îşi spuse ea. *Pentru că am terminat cu acel nenorocit.* Dormise singură în patul ei, fără Phillip Parks, de mai bine de un an. Nu-i lipsea. Din partea ei putea să se ducă la dracu'. Dar îi lipsea... să aibă pe cineva, presupuse ea. Se scutură un pic, ceea ce făcu ca patul să se mişte. Mâine va fi destul timp pentru autoanaliză. *Mai ales dacă Reagan chiar reuşeşte să mă aresteze.*

– Sunt bine, Jon. Du-te acasă la Robin. Închide uşa şi nu o lăsa pe Bella să iasă.

Ca şi cum şi-ar fi auzit numele spus de Tess, pisica de culoarea carcasei de ţestoasă sări pe pat şi se încolăci pe pernă, lângă faţa ei, torcând tare.

– Sună-mă mâine, Tess.

Somnul veni. În sfârşit. Cu indulgenţă.

– Bine.

5

Luni, 13 martie, 7:40 A.M.

Daniel Morris în vârstă de şase ani şi două luni. Cauza morţii, asfixiere. S-au găsit fibre în plămâni, care se potrivesc cu buretele din pernă. *Rahat.*

Aidan aruncă pe birou raportul medicului legist, simţind un gust amar în gât. Nenorocitul acela de tată sufocase copilul cu o pernă, apoi îi rupsese gâtul şi-l aruncase pe scări pentru a-şi acoperi crima. Aidan scrâşni din dinţi. Iar mama acelui băieţel îi susţinuse minciuna. Cumva asta făcea ca totul să fie şi mai rău. Închise ochii şi respiră pe nas. *Calmează-te. Nu-i vei face dreptate băiatului dacă te pierzi cu firea.* Putea auzi vocea lui Murphy în minte, liniştitoare şi calmă, exact aşa cum fusese atunci când stătuseră umăr lângă umăr şi priviseră cum tehnicienii de la medicină legală băgau, vineri seară, trupul băieţelului într-un sac.

La naiba. Înghiţi cu greu şi-şi ţuguie buzele. Înjurase faptul că ochii îl usturau. *Gândeşte-te la altceva. La orice altceva.* Cynthia Adams şi Tess Ciccotelli. Astăzi respectase promisiunea făcută lui Kristen. Se concentrase asupra lui Adams, ca să descopere cine dorise ca ea să moară. Vizitase agenţia de brokeraj unde lucrase şi aflase cu cine obişnuia să iasă. Se crispă. Alesese foarte prost cuvintele. Va urma firul crinilor. Desigur că îşi vor aminti de cineva care ar fi cumpărat atât de multe flori şi...

– Detective?

Vocea se auzi fără niciun avertisment şi-l făcu să sară în picioare, deschizând ochii şi văzând-o pe Tess Ciccotelli stând lângă colţul biroului său, având întipărită pe faţă o privire de îngrijorare profundă. Pulsul care începuse să se mai liniştească o luă la trap, iar pentru o clipă tot ceea ce putea auzi era propriul său sânge care-i bubuia în urechi. Dar bubuitul se potoli când o privi de jos în sus.

Astăzi era îmbrăcată profesional, o haină cafenie îi atârna pe braţ. Blugii strâmţi şi jacheta roşie de piele dispăruseră şi fuseseră înlocuiţi cu un costum conservator şi ajustat pe corp, pantaloni de culoarea mangalului şi o jachetă. Părul ei nu se mai cârlionţa sălbatic. Făcuse cumva de-l îndreptase şi-l strânsese la ceafă, lăsând câteva şuviţe care să-i mai îndulcească faţa. Machiajul ei era mult mai subtil. Dispăruse şi rujul roşu strălucitor. Singura ei culoare de astăzi era oferită de o eşarfă roşie, legată uşor în jurul gâtului. Ghetele ei cu toc ascuţit erau acum nişte mocasini cu talpă plată, lustruiţi ca să strălucească. Arăta ca un fotomodel de pe coperta revistei anuale pentru femeile de afaceri, iar dacă nu ar fi văzut-o ieri în postura de ţigancă, nu ar fi crezut niciodată că o astfel de transformare era posibilă.

Şi totuşi, conservatoare sau nu, căţea cu sânge rece sau nu, suspectă... sau nu, îi lăsa gura apă. Ceea ce însemna că era o femeie periculoasă, pe care doar să o priveşti şi să nu o atingi niciodată. Nu conta cine erau aliaţii ei. El îşi ridică privirea pentru a o întâlni pe a ei.

– Doctore Ciccotelli, nu am auzit clopoţelul liftului.

Ea suportase cercetarea lui amănunţită fără să protesteze.

– Asta pentru că am urcat pe scări. Detective Reagan, îmi pare rău să te deranjez atât de devreme, spuse ea încet. Am vizite de făcut la spital în această dimineaţă, dar am vrut mai întâi să trec să-ţi las astea. Nu aveam de gând să urc, dar sergentul de la birou a spus că eşti aici şi m-a trimis sus. Cu un umăr ridicat, expresia feţei ei deveni imobilă. Cred că nu a auzit noutăţile.

El arătă spre scaunul de lângă birou.

– Ai vrea o cafea?

– Din vasul tău?

Colţul gurii ei tresări, iar el fu fermecat, încercând din răsputeri să nu fie.

– Acum încerci să mă otrăveşti. Nu, mulţumesc, detective. Revenindu-şi, scoase un plic din servietă. Mi-am petrecut seara transcriind ultimele mele cinci şedinţe cu Cynthia Adams. M-am gândit că ele ar putea oferi unele... indicii deoarece investighezi moartea ei.

Nu se aşteptase ca ea să spună asta. Şi totuşi, luă plicul şi scutură conţinutul acestuia pe birou. Din el căzu un teanc de hârtii scoase la imprimantă, împreună cu cinci casete audio.

– Îţi înregistrezi şedinţele?

– Nu pe toate. Numai cu anumiţi pacienţi şi numai cu permisiunea lor.

– Atunci Cynthia Adams şi-a dat acordul?

– Nu la început, nu. La începutul primelor şedinţe, Cynthia refuza să accepte şi alte aspecte ale comportamentului ei. Mi-a vorbit despre acestea.

– Aventurile ei.

– Relaţiile ei de o noapte, îl corectă ea. Apoi la următoarea şedinţă, a negat cum că ar fi spus aşa ceva. Am convins-o să-mi permită să înregistrez conversaţiile noastre ca ea să poată auzi ce am auzit şi eu. O umbră brăzdă chipul lui Ciccotelli. A fost... devastată. Dar în cele din urmă ne-a ajutat să ne concentrăm asupra problemelor reale.

Ea nu era deloc aşa cum se aşteptase el să fie. Deşi Kristen, presupuse el, nu ar fi fost surprinsă. Nici Murphy sau Spinnelli.

– Te referi la depresie.

– Da. Avea nevoie să ţină asta sub control pentru că-i influenţa celelalte acţiuni.

– Cum ar fi încercarea de sinucidere de acum un an.

– Şi parafilia ei sexuală – dependenţa ei, lămuri ea. Pentru Cynthia era o constrângere. Probabil un fel de-ai controla pe bărbaţi şi propriul său trup în acelaşi timp.

– Pentru că tatăl ei abuzase de ea.

– Da. Rareori aducea acasă acelaşi bărbat de două ori, chiar dacă aceştia o implorau.

Aidan lua teancul de hârtii şi se uită peste ele.

– Cine a rugat-o?

– Câţiva. Am subliniat prenumele celor care ştiam că deveniseră insistenţi, dar Cynthia nu mi-a dat şi numele lor. Jumătate dintre nume cred că le-a născocit.

– Atunci de unde ştii că spunea cât de cât adevărul?

Ciccotelli oftă. Arăta epuizată.

– Unul dintre medicamentele pe care le lua poate cauza toxicitate la ficat, aşa că trebuia să-şi facă teste de sânge în mod regulat. A fost negativ în ceea ce priveşte distrugerea ficatului, dar pozitiv pentru gonoree, pe care a contractat-o de la unul dintre bărbaţii de o noapte. Numai Dumnezeu ştie câtor altor bărbaţi a mai transmis-o. Prin lege trebuia să raportez departamentului de sănătate. Am vorbit cu o domnişoară Tuttle, cea care se ocupa de cazul Cynthiei. Ea respiră şi expiră. Cynthia a fost extrem de furioasă în acea zi. Îi violasem intimitatea. Tot spunea că-şi va pierde slujba de la firma de brokeri. A fost a doua şi ultima vizită. A jurat să nu se mai întoarcă.

– Dar aţi mai avut o şedinţă şi ea s-a întors?

– Da, s-a întors. Se trezise alături de un bărbat pe care nu ţinea minte să-l fi agăţat.

– Nu-l controlase pe bărbat.

– Exact. A speriat-o destul pentru a se întoarce. I-am schimbat medicaţia şi trebuia să revină săptămâna trecută pentru control. Nu a mai apărut.

– Atunci te-ai dus la apartamentul ei?

– Da, dar fie că nu era acasă, fie nu a vrut să răspundă. Ea-şi mişi uşor ochii. Amprentele mele ar putea fi pe soneria de la uşă. Probabil pe cadrul din afară, dar în acea noapte nu am atins clanţa uşii, detective. Am adus un coleg cu mine, în caz că se ivea vreo problemă.

Aşa spusese şi ieri la interogatoriu.

– Faci în mod normal aşa ceva? Aduci un coleg?

– Da. Întotdeauna. Aduc un coleg sau nu mă duc. Închise ochii. Cu excepţia zilei de duminică. Nimeni dintre cei pe care-i sun în mod normal nu era disponibil.

El se uită la carneţelul său.

– Pe cine ai sunat azi-noapte, doctore?

Ea deschise ochii.

– Mai întâi l-am sunat pe Harrison Ernst, partenerul meu, dar nu era acasă. Apoi l-am sunat pe Jonathan Carter, dar nici el nu

era acasă. Este chirurg la County. Nu va vrea să vorbească cu voi. Este un bun prieten şi un pic furios din cauza întregii situaţii.

Aidan scrise numele bărbatului, ignorând junghiul de gelozie care-i înţepase stomacul. Deci terminase cu Murphy şi acum avea o relaţie cu acest Carter. Nu că ar fi contat. Cum să nu.

– Spune-mi despre apelul pe care l-ai primit duminică noaptea.

– A venit la 12:06. Am verificat aseară lista de apeluri, dar numărul apărea ca necunoscut. Poţi să-mi verifici apelurile de acasă, dacă vrei. Suna ca şi cum vorbea de pe un celular, un pic scârţâit. Cel care a sunat era o femeie, tânără.

– Cât de tânără?

– Nu era o adolescentă, dar nu cred că era nici o femeie de vârstă mijlocie. Nu şi-a spus numele, a spus doar că este una dintre vecinele Cynthiei Adams şi că trebuia să vin pentru că Cynthia stătea pe cornişă şi ameninţa că se aruncă.

Aidan se încruntă uitându-se la notiţele sale.

– A spus că Adams ameninţă că se aruncă?

– Cred că a folosit exact aceste cuvinte, da. De ce?

– Pentru că am martori care spun că ea nu a vorbit cu nimeni. Doar a mers pe marginea balconului, s-a întors şi a căzut.

Chipul lui Ciccotelli se încordă aproape imperceptibil. Dacă nu s-ar fi uitat după asta, nu ar fi sesizat. Nu se uitase după asta duminică noapte. Fusese atât de furios din atâtea motive şi a presupus că faţa ei inexpresivă reflecta ce gândea ea. Ar fi trebuit să ştie mai bine şi să nu caracterizeze pe toată lumea după expresia feţei. La naiba, nu ştiuse mai bine. Şi totuşi, erau dovezi fizice.

– Cum crezi că au ajuns amprentele tale în apartamentul ei, doctore?

Ea dădu încet din cap.

– Nu ştiu. Mi-am bătut capul încercând să-mi dau seama. Ea aruncă o privire spre ceas. Acum trebuie să-mi fac vizitele, detective. Poftim cartea mea de vizită. Am scris numărul de celular pe spatele ei, dar nu-l voi avea cu mine în timpul vizitelor, însă dacă vrei să mai discutăm astăzi, secretara mea va putea să mă găsească.

Ea se ridică în picioare şi trase uşor de eşarfa din jurul gâtului. Ezită, apoi se mai uită o dată la el.

– Nu am vrut să mă uit la biroul tău, detective Reagan, dar am văzut raportul medicului legist pe care-l citeai când am intrat. Despre băieţel.

El mîji ochii. Simţea cum sângele îi năvăleşte în obraji.

– Nu era treaba ta, doctore. Şi încă nu este.

– Ştiu. Voiam doar să spun... îmi pare rău. Vezi multe în meseria ta. Îmi imaginez că te înfurie.

Ea-l scutea de responsabilitate. Cât de ironic.

– Şi tu vezi destule.

Zâmbetul ei era atât autodispreţuitor, cât şi trist.

– Nu este acelaşi lucru. Nu copii. Am încercat cândva să lucrez cu copii abuzaţi, la începutul carierei. Nu am putut. Îşi înclină capul, privirea fiindu-i calmă. Asta te surprinde.

Faptul că era atât de evident era un pic mai mult decât enervant.

– Un pic, da.

– Nu ai încredere în psihiatri.

– Ai meseria ta, doctore, eu o am pe a mea.

Buzele ei se curbară.

– Asta înseamnă, du-te şi tratează-i pe cei bolnavi, dar stai cât mai departe de mintea mea. Destul de cinstit, detective.

Îşi puse haina în timp ce el o privea, degetele lui dorindu-şi să o ajute, creierul său spunându-i să stea deoparte.

– Vă voi suna dacă-mi mai amintesc ceva. Îmi veţi da de ştire dacă amprentele mele au mai apărut şi pe altceva?

El zâmbi.

– Aşa voi face. Mulţumesc că aţi venit. Şi... cumnata mea vă trimite salutări.

Ea încuviinţă dând din cap.

– Kristen este o prietenă bună. Spune-ţi-i că o salut şi eu.

Începu să se îndrepte spre uşa care dădea spre scări şi se opri. Murphy stătea acolo, cu mâinile în buzunare, cu sprâncenele unite.

– Tess. Nu mă aşteptam să te găsesc aici.

– Nu aveam de gând să urc.

Trecu pe lângă el, iar Murphy se întoarse odată cu ea, prinzând-o de braţ, privind-o intens.

– Îmi pare rău, Tess. Nu ar fi trebuit niciodată nici măcar să mă gândesc la aşa ceva.

Chiar şi din cealaltă parte a încăperii, Aidan putea simţi frisoane în timp ce ochii ei se închiseră şi vocea ei se linişti. Încă o dată vedea femeia care stătuse în sala de judecată, pronunţând acele cuvinte care eliberaseră un criminal. Cu grijă, ea-şi roti braţul, scoţându-l din strânsoarea lui Murphy.

– Nu, chiar nu ar fi trebuit să faci asta. Am lăsat nişte materiale de citit. O zi bună, Todd.

Apoi plecă, lăsându-l pe Murphy cu mâna întinsă şi posomorât.

Întorcându-se pe călcâie, Murphy se lăsă în scaunul său şi timp de un minut se uită fix la biroul său înainte de a vedea raportul medicului legist despre micuţul Danny Morris. Înghiţi cu greu.

– La dracu'! Este un fel al dracului de perfect de a începe ziua.

Aidan aduse cafele pentru amândoi, cocoţându-se pe marginea biroului lui Murphy, care era lipit de-al lui.

– Murphy, spune-mi ce s-a întâmplat între tine şi Ciccotelli. Kristen spune că ştii ceva despre un atac de anul trecut.

Murphy legăna cana în mâini.

– Este frig afară.

– Şi aici era frig acum câteva minute.

Murphy bombăni.

– La dracu' şi cu asta. Dar respiră adânc şi se cufundă în scaunul său. Cam la două săptămâni după ziua cu Green în sala de judecată, Tess a fost rugată să evalueze un alt suspect.

– Asta trebuie că s-a întâmplat înainte ca ea să piardă contractul cu municipalitatea.

Murphy îl privi tăios.

– Da, înainte de asta. Individul pe care ea trebuia să-l evalueze era un actor prost, îşi omorâse proprietăreasa şi pe soţul acesteia

care era țintuit la pat. Pretindea că era schizofrenic, dar procurorul a crezut că era drogat. Avocatul său pleda pentru apărare pe motiv de nebunie. Era un tip tare.

Murphy tăcu pentru o clipă apoi dădu din cap.

– L-au adus cu cătușe la mâini și la picioare. Tess s-a așezat cât mai departe de el posibil. Guy era zgarda mea, așa că eu stăteam de cealaltă parte a geamului cu Patrick Hurst. Dar mai era un polițist în încăpere cu ea. Gardianul i-a aruncat o privire lui Tess.

Murphy se uită în altă parte, buzele sale dezvăluind o grimasă.

– Al naibii nenorocit. De parcă ar fi urât-o, știi?

– Da, știu. Și se simți un pic rușinat din această cauză. Ce a făcut suspectul?

– A așteptat, apoi s-a aruncat peste masă și a prins-o. Își așeză cafeaua pe masă. I-a pus lanțul de la cătușele de la încheieturi în jurul gâtului și a amenințat că i-l rupe.

Aidan tresări.

– Ce a făcut gardianul?

Murphy își lovi obrazul cu limba.

– A intervenit după o jumătate de minut, dar tipul o prinsese pe Tess. Eu am intrat acolo în mai puțin de cincisprezece secunde, dar deja o rănise. A învârtit-o și a lovit-o cu capul de peretele de beton, apoi a ținut-o acolo, sufocând-o. Nu voi uita niciodată privirea ei. În acea zi, a crezut că va muri.

– L-ai tras pe tip de pe ea?

– Eu, agentul și doi gardieni. Până să facem asta ea a leșinat. Îi rupsese mâna și-i fracturase craniul. Are o cicatrice în jurul gâtului rămasă de la lanț.

Aidan se gândi la eșarfa colorată pe care și-o legase ea în jurul gâtului în acea dimineață și înțelese. Se gândi la niște mâini criminale în jurul gâtului ei și deveni extrem de furios.

– Așa că ai stat cu ea la spital.

– Da. L-am sunat pe fratele ei. Era în avion, venea din Philadelphia în acea noapte. M-am dus a doua zi să văd cum se mai simte și am început să discutăm. De fapt ea nu putea să

vorbească. A fost nevoită să scrie într-un carneţel pentru că îi afectase vocea. Dar după câteva zile a putut să vorbească. Gura lui se strâmbă. Mi-a reamintit de sora mea mai mică, a naibii de obraznică. Şi am devenit... prieteni.

– Încă mai face asta?

Murphy ridică din sprâncene.

– Ce? Îmi mai aminteşte de sora mea? Da.

El se aşeză la loc pe scaun, studiind gânditor faţa lui Aidan.

– Îţi reaminteşte de sora ta, Aidan?

Aidan se gândi să mintă, dar se hotărî să nu o facă.

– Nu.

Murphy râse încet.

– Ei bine, să fiu al naibii.

– Mai spune tu ceva despre asta şi vei fi.

– De ce? Nu ea a făcut asta, iar tu o ştii prea bine. O vom absolvi şi atunci vei avea drum liber.

– Nu contează, Murphy.

Pentru că femeile de genul lui Tess Ciccotelli erau foarte scump de întreţinut. Aidan se întinse îndărăt şi luă o foaie din imprimantă.

– Aici sunt toate florăriile pe o rază de cinci mile de apartamentul Cynthiei Adams. M-am gândit că am putea afla dacă cineva a cumpărat în ultima vreme mulţi crini.

– Dă-mi jumătate din listă.

Murphy aşteptă până când Aidan se aşeză la biroul său înainte de a adăuga.

– Ea este liberă.

Aidan se opri din formarea primului său număr.

– Ce?

– Ea este liberă. A fost logodită, acum nu mai este.

Las-o baltă, Reagan, îl avertiză creierul său sensibil. Creierul său stupid nu colabora. Schimbându-şi poziţia în scaun, se uită pe deasupra biroului la Murphy care-l ignora pentru că deja formase primul număr din lista sa. Stârnit şi enervat, Aidan reuşi să sune la cinci florării, apoi trânti jos receptorul.

– De ce?

– De ce, ce?

– Ştii al naibii de bine ce, şuieră Aidan. Nu fi nemernic.

Murphy privi zâmbind în sus. Ticălos îngust la minte.

– A rupt relaţia cu tipul cu două săptămâni înainte să ajungă la altar. Zâmbetul lui se estompă. Se zvoneşte că logodnicul ei a înşelat-o.

Aidan dădu din cap, redus la tăcere. Se pare că el şi Tess Ciccotelli aveau mai multe în comun decât crezuse la început.

– Atunci a fost un idiot.

– Aici sunt de acord cu tine. Ai găsit vreun crin?

– Trandafiri, garoafe. Nu crini, cel puţin nu în cantitatea pe care am văzut-o în apartament.

– Probabil că i-a cumpărat din câteva locuri diferite. Hai să mai sunăm până la zece. Apoi mergem să vizităm firma de brokeraj unde lucra Adams.

– S-a făcut.

Luni, 13 martie, 8:30 A.M.

Abandonându-şi mormăind umbrela, Tess îşi scoase celularul din buzunar după ce acesta sună a treia oară la rând în tot atâtea minute. Cineva era insistent. Aruncând o privire la identitatea celui care suna văzu că acel cineva era secretara ei.

– Da, Denise? întrebă ea mai tăios decât intenţionase, strâmbându-se când piciorul ei nimeri într-o groapă cu apă, udându-se până la gleznă.

Se adăposti sub cornişa din faţa spitalului de psihiatrie şi, tremurând, scutură apa murdară din pantoful ei drept care era probabil compromis. Era o dimineaţă mizerabilă, rece şi ploioasă. Se potrivea complet cu starea ei de spirit.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea mai calmă.

– Aţi primit nişte telefoane în această dimineaţă, doctore Chick.

Un fior care nu avea nimic de-a face cu ploaia rece îi străbătu şira spinării, iar Tess înghiţi în sec, ceea ce era sigur că urmau veşti rele.

– De la cine?

– Câţiva reporteri. Unul de la *Trib*, unul de la Canalul Opt. Vor un comentariu despre povestea din numărul de dimineaţă din *Bulletin*.

O durere ascuţită îi fulgeră capul.

– *Bulletin?* În minte îi apărură imagini ale unei tinere femei cu ochii gri-verzui, cu părul blond. Lasă-mă să ghicesc. Joanna Carmichael?

– Nu, Cyrus Bremin este numele autorului, dar... da, Carmichael este numele de pe fotografii. Asta înseamnă că nu ai văzut articolul?

Fotografii. Durerea se accentuă.

– Nu. Cât de rău este?

– Foarte rău. Ai mai primit şi două apeluri de la doctorul Fenwick de la comisia de stat de acordare a licenţei. A spus că trebuie să-l suni imediat. Denise spune repede numărul. I-am zis că ai consultaţii în această dimineaţă, dar el a insistat.

Stomacul lui Tess făcu tumbe în timp ce-şi nota numele în memorie.

– Alte apeluri?

– Doamna Brown are atacuri de panică. Am trimis-o la doctorul Grace. Domnul Winslow a sunat de trei ori, cerând să te vadă pe tine, nu pe altcineva. Suna isteric, aşa că l-am programat pentru ora trei.

– Mulţumesc.

Îşi băgă telefonul în buzunar, inima bătându-i atât de tare încât părea că-i sare din piept. Cercetă repede împrejurimile. Era un automat cu ziare de cealaltă parte a străzii. Traversă în ciuda culorii semaforului, stârnind câteva claxoane şi ţipete iritate. Mâinile îi tremurau când scoase ziarul din dispozitiv. *Prima pagină*. Era pe prima pagină.

Ploaia cădea pe capul ei descoperit, scurgându-se prin haină, dar nu se putea mişca. Propria ei faţă apărea pe prima pagină, alături de o imagine respingătoare a Cynthiei Adams pe o stradă din Chicago. Iar titlul articolului făcu ca inima să-i pulseze în gât.

O PSIHIATRĂ CUNOSCUTĂ IMPLICATĂ ÎN SINUCIDEREA UNUI PACIENT.

Celularul ei sună, iar ea răspunse automat.

– Ciccotelli.

– Sunt Amy. Ai văzut *Bulletin*-ul din dimineaţa asta?

– Da.

Liniştea se lăsă între ele în timp ce ploaia continua să cadă.

– Unde eşti, Tess?

Realitatea s-a conectat cumva la mintea ei şi se propagă într-o altă izbucnire de furie pură, iar Tess îşi reveni şi aruncă ziarul în cel mai apropiat coş de gunoi. Avea pacienţi de văzut, iar ea-şi pierdea timpul stând în ploaie ca şi cum nu mai ştia pe ce lume e.

– Sunt la spital.

Cu pas vioi începu să traverseze strada, de această dată aşteptând să se facă verde, nepăsându-i de ploaie. Deja era udă până la piele.

– Trebuie să-mi fac vizitele acum, Amy, dar după aceea se pare că mă voi întâlni cu comisia de acordare a licenţei. Cred că voi avea nevoie de un avocat cu mine.

– Spune-mi unde şi când şi voi fi acolo.

Tess îşi drese glasul cu hotărâre.

– Mulţumesc.

Luni, 13 martie, 8:30 A.M.

– Am venit acasă.

Joanna Carmichael îşi mută privirea de la paginile de sport şi aproape că se înecă cu biscuiţii crocanţi cu cacao. Iubitul ei stătea în mijlocul sufrageriei, ud leoarcă de la ploaie, la subraţ ţinând un teanc de ziare, iar în cealaltă mână un buchet enorm de flori galbene. Avea rânjetul acela larg şi bleg care în mod normal nu apărea decât după sex.

– Ce ai făcut, Keith?

– Suveniruri.

Teancul de ziare ateriză cu zgomot pe masă, făcând ca laptele să sară din castron. Trebuie că erau în jur de douăzeci de exemplare din *Bulletin*, fiecare dintre ele fiind o dovadă a înşelătoriei perfide a editorului ei. Fiecare îl avea ca autor al subiectului ei pe Bremin. *Subiectul meu*. Schmidt îi promisese un articol. Nu-i promisese niciodată că ea va semna articolul, se gândi cu amărăciune.

Keith se scutură asemenea unui câine ud, apoi îi oferi buchetul cu o mişcare regală, amplă.

– M-am gândit că vrei să decupezi câteva să le trimiţi acasă.

Pe naiba voia. Ea scrâşni din dinţi.

– Keith, nu este subiectul meu.

Zâmbetul lui păli şi stătea acolo încă ţinând în mână florile pe care ea refuza să le ia.

– Desigur că este. Mai este şi pe prima pagină.

– Este subiectul lui Bremin, spuse ea cu dispreţ. Este autorul pentru că este reporter senior de investigaţii la ziar. Nemernicul acela de Schmidt i-a dat subiectul meu.

– Numele tău este în dreptul fotografiilor, spuse el încet, punând florile deoparte, toată fericirea dispărându-i de pe chip.

– Ei, şi! Ea râni sarcastic. Nu sunt fotograf. Sunt jurnalist şi dacă ai avea cât de cât bun-simţ ai vedea diferenţa.

El îşi dădu pe spate părul ud.

– Cred că am o groază de bun-simţ, Jo. Văd şi eu diferenţa. Dar îţi mai văd şi numele într-un ziar important, pe prima pagină. Este ceea ce ţi-ai dorit. Ceea ce-ţi doreai ca să-i dovedeşti tatălui tău că o poţi face. Pe cont propriu. Acum ne putem întoarce acasă.

Ea aruncă ziarele pe podea; menţionarea tatălui ei şi condescendenţa lui enervantă îi făcură sângele să fiarbă.

– Nu sunt nici pe aproape gata să mă întorc acasă, Keith. Nu până nu voi avea numele tipărit deasupra articolului de pe prima pagină. Nu înainte de asta.

El rămase acolo în picioare pentru o clipă, uitându-se la ea cu acea expresie care o făcea mereu să vrea să intre în pământ de ruşine.

– Ai făcut ceva bun aici, Jo. Ai demascat un doctor care şi-a ruinat proprii pacienţi. Poate dacă ai putea vedea dincolo de ego-ul tău, ai vedea că este adevărat. Am avut răbdare cu tine, dar numele tău este pe prima pagină. Ai spus că atunci când se va întâmpla asta ne putem întoarce în Atlanta. Jo, vreau să merg acasă.

– Atunci du-te. Dezgustată, se ridică pentru ca să-şi pună castronul în chiuvetă. Dar singur. Nu plec din acest oraş până nu voi avea numele scris deasupra. Aruncă o privire numelui Cyrus Bremin, care părea să-şi bată joc de ea din teancul de ziare de pe podea. Trebuie să-l influenţez cumva pe Schmidt. Un gând ţinti în furia care fierbea. Un interviu exclusiv cu Ciccotelli ar fi numai bun. Mi-a spus să o sun. Se uită şi văzu spatele lui Keith în timp ce se retrăgea spre dormitor şi simţi un val brusc de vinovăţie. Keith, îmi pare rău că am sărit la tine. Eram doar atât de dezamăgită.

El încuviinţă dând din cap fără să se întoarcă.

– Nu uita să pui florile în apă. Mereu uiţi şi apoi mor.

Joanna scutură din umeri şi alungă stânjeneala. Keith îşi va reveni. De şase ani de când erau împreună, îşi revenise mereu. Acum trebuia să se concentreze asupra a ceea ce era cu adevărat important. Să o facă pe Ciccotelli să fie de acord cu un interviu exclusiv. După articolul din această dimineaţă, nu va fi uşor, dar putea da vina pe Bremin pentru dezvăluiri, făcându-şi astfel drum. Ar putea să funcţioneze. Apoi va putea să-i demonstreze tatăl său că greşise. Putea să reuşească în jurnalism şi fără ajutorul lui. Va putea să-şi ocupe locul în afacerile media ale familiei sale cu o mireare pe care şi-o câştigase.

Luni, 13 martie, 9:15 A.M.

Aidan clipi când un ziar ateriză pe biroul său pe la jumătatea celui de-al zecelea apel la o florărie. Privi în sus pentru a vedea chipul locotenentului, taciturn şi sever, apoi îşi lăsă din nou privirea pe pagină. Şi se uită uimit în timp ce vocea floristului se auzea ca un bâzâit în ureche.

– Hm, doamnă, va trebui să revin eu cu un telefon.

Închise telefonul şi ridică ziarul. Era *Bulletin*-ul, un pic mai bun decât un tabloid dintr-un supermarket.

Iar faţa lui Ciccotelli se uita în sus spre el de pe prima pagină.

– Murphy, uită-te la asta.

Murphy se ridică în picioare, cu ochii duri şi reci.

– Cine a tipărit porcăria asta?

– Cyrus Bremin, spuse Spinnelli, mustaţa lui tremurând de furie. Spune că are o sursă anonimă din cadrul poliţiei. Află cine i-a confirmat subiectul. Îl vreau imediat în biroul meu.

Uşa de la biroul său se trânti făcând să tremure storurile de la geamuri.

Murphy încă se mai holba la pagina alb-negru.

– Voi discuta cu Bremin, spuse el foarte încet. Îşi va identifica destul de repede sursa.

– Şi ne va crea şi mai multe probleme cu presa. Îmi spui mereu să-mi păstrez capul pe umeri. De data asta, sfătuieşte-ţi propriul cor, Murphy. Aidan studie fotografia lui Adams. Asta a fost făcută înainte ca eu să ajung la locul faptei, pentru că am împins mulţimea de cealaltă parte a străzii şi le-am spus lui Forbes şi lui DiBello să fie atenţi la aparatele foto. Îşi miji ochii uitându-se cine era responsabil pentru poză. Joanna Carmichael. El tastă numele lui Carmichael în computerul său. Ei bine, ca să vezi. Uite ce înseamnă acasă pentru domnişoara Carmichael.

Murphy se uită peste umărul lui.

– Clădirea Cynthiei Adams. I-a picat subiectul direct în poală, căţea norocoasă.

– Va avea o întâlnire cu noi, aşa că probabil nu este atât de norocoasă.

Aidan scoase la imprimantă adresa în timp ce uşa lui Spinnelli se deschise.

– Sala de conferinţe în treizeci de minute, lătră Spinnelli. Cheamă-l şi pe Jack Unger de la criminalistică. Procurorul vrea să ne vorbească.

Luni, 13 martie, 9:30 A.M.

La martori se aşteptase, dar la fotografi nu.

Crăciun fericit mie. Cynthia Adams era exact pe prima pagină, cu inima atârnându-i pe mânecă, ca să spunem aşa. Dar şi mai bună era imaginea cândva faimoasei Tess Ciccotelli, arătând îngrijorată şi distrusă. O persoană nu poate cumpăra o astfel de publicitate. În general, era o zi bună până acum.

Domnul Avery Winslow progresa în concordanţă cu graficul. Toată după-amiaza el se plimbase prin sufragerie, se legănase în scaunul din camera copilului şi-şi sunase frenetic psihiatra favorită.

Era mult mai instabil mental decât fusese Cynthia Adams. Ea fusese specialistă în a nega lucrul care o înspăimânta cel mai mult. Fusese o treabă frustrantă. Părea că de fiecare dată când Adams se apropia, dădea înapoi, negând că auzise ceva. Uneori nega că ar fi avut o soră. „Medicaţia" ei a trebuit să fie mărită de trei ori înainte de a o face să se piardă cu firea suficient de mult. În cele din urmă a fost necesară folosirea chimicalelor nenaturale. Halucinogenul a dat-o gata.

Crinii fuseseră o lovitură de maestru, fotografia surorii sale atârnând în şteang fusese cireaşa de pe tort. De pe tortul de ziua ei. Calendarul fusese foarte cooperant în descompunerea mentală a domnişoarei Cynthia Adams.

Calendarul va fi cheia care-l va da peste cap şi pe domnul Avery Winslow.

Asta şi plânsul non-stop de copil. Lovitură de maestru.

Şi, dacă mica şi drăguţa Nicole îşi ducea la bun sfârşit responsabilităţile, chiar în acest moment bietul domn Winslow primea încă o fotografie candidă care ar trebui să-l împingă dincolo de limite.

Trăgând-o după el pe doctorul Ciccotelli, cea pe care se putea bizui.

Luni, 13 martie, 9:45 A.M.

Procurorul Patrick Hurts aruncă dezgustat ziarul pe masă.

– La naiba! Asta este de rău, Marc. Foarte, foarte rău.

Jack Unger de la calculatoare luă ziarul de pe masă şi-l studie.

– Cine este sursa anonimă a lui Bremin?

Murphy se încruntă.

– Nu ştim. Nu era acolo noaptea trecută. Fotograful însă a fost. Cei doi poliţişti ajunşi primii la locul faptei îşi aduc aminte că au văzut-o pe Carmichael în mulţime, dar neagă că i-ar fi spus ceva.

– Oricine a fost ieri în tură ar fi putut-o vedea pe Ciccotelli venind cu noi. Aidan ridică stânjenit din umeri, aducându-şi aminte cât de furios fusese el. O singură privire spre propria faţă l-ar fi dat de gol. Avocata ei a semnat jos, aşa că oricine s-ar fi uitat în jurnal ştia că ea este aici. Mulţi oameni le-au văzut plecând împreună. Niciunul dintre ei nu va recunoaşte că a vorbit cu presa, Marc, dar ştim cu toţii că oricare dintre ei ar fi fost mai mult decât fericit să o facă.

Spinnelli împături ziarul astfel încât faţa lui Ciccotelli să nu se mai uite spre ei.

– Destul de adevărat. Dar vom investiga pe unde s-a scurs informaţia împreună cu restul, aşa cum facem mereu. Deci, de ce suntem de fapt aici, Patrick? Vizita ta pare a fi un pic... prematură.

Procurorul oftă.

– Sunt aici pentru că asta are implicaţii peste inocenţa sau vinovăţia lui Tess Ciccotelli sau chiar dincolo de a-l găsi pe cel care a făcut asta bietei femei.

– Cynthia Adams, spuse Aidan cu blândeţe, apoi ridică din sprâncene când Patrick se încruntă la el. Acesta era numele bietei femei.

Compasiunea sclipi în privirea procurorului.

– Ştiu şi eu asta, detective. Dar acum nici măcar nu am decis dacă moartea domnişoarei Adams este omucidere. El ridică mâna înainte ca Aidan să poată argumenta. Vei investiga. Vei afla cine a făcut asta. Nu-ţi spun să te opreşti. De fapt îţi spun să te grăbeşti. Problema cea mare este credibilitatea doctorului Ciccotelli în legătură cu cazurile din trecut. Faptul că aţi adus-o aici să o interogaţi este acum ştiut de opinia publică, mulţumită lui Bremin

și *Bulletin*-ului. Fiecare avocat care a pierdut un caz în care a depus mărturie Ciccotelli va avea motive să citeze un apel. Asta ar putea fi devastator pentru biroul meu. Știi în câte cazuri a fost implicată în ultimii cinci ani?

Da, se gândi Aidan. Acum știa cu exactitate câte sunt. Iar Kristen avusese dreptate întru totul. Harold Green era o aberație. Tess Ciccotelli își făcuse rolul de a pune niște tipi foarte răi după gratii. Aflând asta îl cucerise.

– Patruzeci și șase, murmură el.

Mustața lui Spinnelli se strânse deasupra buzelor țuguiate.

– Ce?

Aidan își drese glasul.

– Doctorul Ciccotelli a depus mărturie în patruzeci și șase de cazuri. Ieri am cerut celor de la registratură să verifice lista. Am luat-o pe drum încoace.

El aruncă lista imprimată spre centrul mesei.

– Câte condamnări, Aidan? întrebă Spinnelli.

– Treizeci și unu din patruzeci și șase.

Murphy își sprijini capul de scaun.

– Oh, Dumnezeule!

Patrick luă lista, cu o privire severă.

– Treizeci și unu de posibile apeluri. Știi cât de prins va fi personalul meu?

– Nici nu vreau să mă gândesc la asta, spuse Spinnelli. Așa că hai să o absolvim pe Tess de orice vină și lasă-ți personalul să se concentreze la condamnarea unor noi nemernici. Ce altceva mai avem în afară de amprentele ei în apartamentul lui Adams?

– Vocea ei pe poșta electronică a lui Adams, răspunse Aidan.

– Am trimis caseta la departamentul de electronică pentru analiză, spuse Jack.

Patrick dădu din cap.

– Nu este admisibil.

– Dar o putem exclude dacă amprentele sunt diferite, argumentă Jack. Tipul nostru este bun, Pat. Merită timpul pierdut.

– Atunci fă-o, fu Patrick de acord.

– Deci vom avea nevoie ca doctorul Ciccotelli să vină aici şi să le dea o mostră a vocii ei în direct pentru comparaţie. Aidan notă repede. Este foarte cooperantă, aşa că nu cred că va avea vreo problemă cu asta. Ce facem cu arma cu eticheta cadou?

– A fost ştearsă de amprente. Seria a fost acoperită, dar cred că o pot ridica. Jack se uită la Spinnelli. Presupun că are un nivel de prioritate ridicat?

– Presupui corect. Ce altceva?

– Căutăm crini, spuse Murphy. Până acum avem trei magazine care au avut vânzări mari de crini sâmbătă. Le vom vizita în această după-amiază. Mai întâi vrem să trecem pe la biroul lui Adams. Cineva a urât-o destul de mult pe acea femeie ca să vrea s-o omoare. Ştim că avea mulţi parteneri de sex şi că probabil le-a dat unora dintre ei câte un mic cadou indecent de despărţire. Poate că unul dintre ei a urât-o destul de mult încât să vrea să o omoare.

Aidan se uită la lista de procese în care depusese mărturie Ciccotelli, amintindu-şi cum stătuse ea ieri, singură în sala de interogatoriu. *De ce s-a folosit de mine?* întrebase ea. Poate că înţeleseseră exact invers.

– Sau poate că Cynthia Adams a fost doar un pion. Poate că cineva chiar voia să facă un apel.

Sprâncenele lui Patrick se ridicară a surpriză.

– Se pare că sunt metode şi mai uşoare.

– Prea mulţi *poate*, spuse Spinnelli. Hai să hotărâm ceva. Ce se aude despre e-mailurile cu ataşamente? Ştii de unde provin?

– Cererea este încă la ce cei de la electronică. Iar îi dau prioritate. Jack se încruntă şi deschise din nou ziarul. Această poză a fost făcută imediat după ce femeia a căzut. Vreau să spun *imediat* după aceea. Probabil la treizeci de secunde după. Cel mult un minut.

Aidan se aplecă mai aproape.

– Cum de ştii?

– Uită-te la betonul de lângă capul ei. Nu era încă nicio baltă de sânge.

Pulsul lui Aidan se acceleră.

– Ciccotelli a spus că a primit un apel anonim şi i s-a zis că Adams urma să se arunce la 12:06. Adolescenţii care au fost martori au spus că Adams a sărit la 12:05.

– Specific, comentă Patrick, dar ochii lui deveniră strălucitori.

– Depăşiseră ora la care ar fi trebuit să fie acasă. Fata spunea că trebuia să fie acasă până la miezul nopţii şi că abia se uitase la ceas, pentru că-i era teamă că va avea probleme cu părinţii ei. Aidan se uită la Murphy. Ciccotelli spune că apelul părea făcut de pe un celular.

Murphy mîji ochii.

– Cel care a sunat era acolo, privind-o cum cade. Nenorocitul!

– Ciccotelli a mai spus că cel care a sunat era o femeie pretinzând că este vecina lui Adams şi...

– Carmichael locuieşte în clădirea lui Adams, termină Murphy. Nu ar fi pentru prima dată când un reporter îşi fabrică propriile ştiri. El ridică din umeri. Merită să o trecem pe listă.

– Cu siguranţă că merită de văzut dacă a mai făcut şi alte poze, adăugă Jack. Dacă făptaşul era acolo, poate că l-a văzut Carmichael. Sau a văzut-o?

Aidan se lăsă pe spate în scaun.

– Deci, suspecţii noştri actuali sunt treizeci şi unu de potenţiali prizonieri care vor apel, un număr nelimitat de dependenţi de sex cu o boală cu transmitere sexuală, un tânăr reporter fericit cu un aparat foto şi, din nefericire, încă mai este şi Tess Ciccotelli.

Patrick se ridică.

– Înainte de orice, dovediţi nevinovăţia lui Tess, nu vreau să am de-a face cu apeluri.

– Am înţeles, spuse Spinnelli. Domnilor. Arătă spre uşă. Duceţi-vă şi aduceţi-mi nişte chestii precise. Astăzi. Şi încă mai vreau „sursa anonimă". La treabă.

Murphy salută.

– Mergem să verificăm florăriile. Te afli, ai fost, vei fi în ape tulburi cu soţia ta, Marc? Putem să-ţi culegem nişte flori. Cu o taxă mică pentru curierat. Soţiilor le plac florile.

Spinnelli făcu o grimasă.

– Sunt mereu în ape tulburi cu soția mea. Din nefericire, gusturile ei se îndreaptă mai mult spre pietrele mari și strălucitoare. Plecați.

Aidan se uită la Murphy dintr-o parte în timp ce părăseau sala de conferințe.

– Ai fost căsătorit, Murphy?

– Am fost. Nu mai sunt. Care este prima florărie de pe listă?

Aidan studia lista proceselor lui Ciccotelli în timp ce mergea.

– Conduci tu. Vreau să verific aceste nume. Unii dintre prizonieri au fost eliberați. Aruncă o privire la ceas. Înainte de a merge la firma de brokeri a lui Adams, hai să oprim pe la Departamentul de Sănătate să vedem dacă Adams și Ciccotelli au enervat aceleași persoane.

Luni, 13 martie, 10:30 A.M.

O femeie de vârstă mijlocie, domnișoara Tuttle, se încrunta la ei din spatele unui birou mare de lemn.

– Orice informație primim de la clienții noștri este confidențială, detectivilor. Știți asta.

– Investigăm o crimă, doamnă, îi răspunse Murphy blând. Unul dintre clienții dumneavoastră este mort. Intimitatea ei nu mai este o problemă.

– Dar intimitatea partenerilor ei este. Nu vă pot ajuta.

Aidan scoase o poză din carnețelul său.

– Aceasta este Cynthia Adams, doamnă. După ce a căzut de la etajul douăzeci și doi.

Domnișoara Tuttle se uită la poză, apoi își mută privirea, ochii i se închiseră, iar culoarea i se scurse din obraji.

– Plecați, detectivilor. Nu pot și nici nu vă voi ajuta.

– Cineva a determinat-o să se arunce, doamnă, spuse Aidan încet și, pentru că-și atinsese scopul, puse poza deoparte. Acel cineva poate fi unul dintre partenerii ei. Cineva care-i purta pică. Vă amintiți de cineva care a amenințat-o pe domnișoara Adams când au fost anunțați de o posibilă infecție?

– Detective, începu ea, privindu-l direct în ochi. Dacă aş deconspira ceva despre clienţii noştri, nimeni nu ar mai veni aici. Meseria mea este să protejez publicul. Doar faptul că dumneavoastră sunteţi aici face ca asta să fie dificil. Dacă v-aş spune ceea ce doriţi să aflaţi, slujba mea ar fi imposibilă.

– Nu vrem să vă reţinem şi să nu vă faceţi meseria. Chiar nu vrem asta. Aidan îi oferi ceea ce spera a fi cea mai convingătoare privire a sa. Nu credea că va fi uşor. De fapt Tuttle le era de mai mult ajutor decât se aşteptase. În dosarele doctoriţei sale eşti trecută ca fiind persoana de contact a domnişoarei Adams. Ne puteţi spune măcar dacă vă mai amintiţi de ea?

Scoase o altă poză a Cynthiei din carnet, aceasta fiind luată de pe carnetul de conducere.

– Aşa arăta. Probabil să fi venit cam acum şase săptămâni.

Tuttle îşi muşcă buza.

– Mi-o amintesc. Da.

– Ne puteţi spune dacă vreunul dintre partenerii ei a exprimat vreun fel de ameninţare, vreun fel de furie când au fost anunţaţi? Fără nume, doar spuneţi-ne dacă ne îndreptăm în direcţia corectă.

– Fără nume, detective?

Aidan dădu din cap.

– Da, doamnă.

Ea respiră adânc.

– Unul. Era livid. A ameninţat că o va face să plătească.

Aidan se dădu un pas înapoi.

– Vă mulţumesc, domnişoară Tuttle. Vom pleca acum.

Murphy aşteptă până ce ieşiră în stradă înainte de a-şi scoate un băţ de scorţişoară din buzunar.

– Nu ai obţinut o listă cu nume.

– Nu mă aşteptam să obţin una.

Aidan se aşeză pe locul pasagerului din maşina lui Murphy şi aşteptă ca partenerul său să se aşeze la volan.

– Dar acum ştim că merită efortul de a face rost de o citaţie şi la asta mă aşteptam.

Murphy intră în trafic.

– Atunci te-ai descurcat bine, piciule. Hai să luăm prânzul şi apoi să mergem la firma de brokeri unde lucra Adams. Apoi la Josie's Posies.

6

Luni, 13 martie, 3:15 P.M.

Amy închise uşa de la biroul lui Tess.

– Putea să fie şi mai rău, Tess.

Tess se afundă în scaunul ei. Întâlnirea ei cu doctorul Fenwick, şeful comisiei de licenţă a statului, nu mersese bine.

– Putea fi şi mai bine.

– Dar nu au scos niciun formular pentru sancţiune. Încă mai ai cabinetul tău.

– Pentru că nu am făcut nimic rău, la naiba, izbucni Tess, apoi îşi frecă fruntea unde o migrenă era pe cale să apară. Îmi pare rău. Mulţumesc că ai venit. Faptul că ai fost aici a făcut să nu fie chiar atât de neplăcut.

Tess suspecta că doctorul Fenwick ar fi făcut mai multe decât să „dezaprobe" dacă avocata ei nu ar fi fost prezentă. Comisia, declarase el, nu găsea acuzaţiile împotriva membrilor ei ca fiind acceptabile. Comisia nu aprecia faptul că nu au fost sunaţi înapoi cât timp ea şi-a terminat vizitele. Comisia va urmări investigaţia şi pe ea. Când va fi achitată de autorităţi ea va urma să prezinte comisiei o declaraţie scrisă sub jurământ.

– Să o ia dracu' de comisie, bombăni ea.

– Nu cred că se va ajunge la asta, o tachină Amy încet.

Tess îi aruncă o privire caustică.

– Nu este amuzant. Aici e vorba de cariera mea.

Amy se aşează pe braţul canapelei şi-şi încrucişă braţele pe piept, devenind serioasă.

– Deci, ce ai de gând să faci în legătură cu asta, Tess?

– Ce vrei să spui?

– Adică nu poţi lăsa aceste acuzaţii să treacă neverificate. Ţi-ar putea ruina cariera.

– Da.

– Tess, vorbesc foarte serios.

Tess se ridică şi începu să-şi strângă servieta.

– Voi lucra cu poliţia ca să descopăr cine a făcut asta.

Amy se aplecă înainte, cu sprâncenele ridicate, cu o expresie sarcastică.

– Ultimele ştiri, puştoaico. Poliţia crede că tu ai făcut asta.

Tess studie conţinutul unui dosar, apoi îl aruncă în servietă alături de celelalte.

– Nu cred asta.

– Todd Murphy s-ar putea să nu creadă, dar acel detectiv Reagan este al naibii de sigur că o crede.

Tess se gândi la Reagan, la felul în care-şi formulase întrebările în acea dimineaţă.

– Nu, nici el nu cred că e convins de asta. Oricum ar fi, nu mă vor putea acuza pentru că eu nu am făcut nimic.

Râsul lui Amy nu a fost deloc unul frumos.

– Ca şi cum asta îi va împiedica. Trezeşte-te la realitate. Apăr în fiecare zi oameni care cred că nu vor fi acuzaţi pentru că nu au făcut nimic. Ce te face să crezi că tu eşti diferită?

Tess închise încuietoarea servietei, un fior rece de frică îi trecu prin vene ca o rachetă.

– Pentru că eu sunt nevinovată, de aia.

Durerea străbătu privirea lui Amy.

– Eu nu reprezint oamenii despre care cred că sunt vinovaţi, Tess.

Umerii lui Tess se încovoiară.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să-ţi rănesc sentimentele. Îşi puse mâna pe braţul lui Amy şi simţi cât de tensionată era prietena sa.

Ştiu că etica este la fel de importantă pentru tine, aşa cum este şi pentru mine.

Amy dădu uşor din cap.

– Este în regulă.

Dar nu era aşa. Se vedea cu ochiul liber. Şi totuşi, Amy îşi îndreptă umerii.

– Uite ce e, cred că ar trebui să ataci asta direct. Sună la ziar şi oferă-le varianta ta. Fă-l pe Bremin să pară un prost pentru că a sărit repede la atac.

Tess se gândise şi ea la un plan asemănător de-a lungul zilei.

– Bine. Ai vreun contact la vreun ziar? Cineva în care să ai încredere că va fi drept?

– Da, am. Lasă-mă pe mine să fac aranjamentele. Te voi anunţa cine şi când. Amy îi arătă un deget ameninţător. Nu vorbi cu nimeni altcineva decât cu cel cu care voi aranja interviul. Promite-mi.

– Bine. Se uită încruntată la ceas. Aveam programată o consultaţie la ora trei. Cu cine era? Îşi muşcă buza, apoi îşi aminti. Domnul Winslow. Era un bărbat atât de trist. Povestea lui aproape că-i sfâşia sufletul. Amy, trebuie să consult acest pacient. Te sun la birou când am terminat.

Amy îşi închidea nasturii de la haină când se auzi o uşoară bătaie în uşă. Denise îşi băgă capul pe uşă.

– Doctore, am cam douăzeci de mesaje pentru dumneavoastră. Majoritatea sunt de la reporteri şi o jumătate de duzină de la pacienţi. Se încruntă. Trei şi-au anulat programările pentru mâine.

Tess oftă, luă teancul de mesaje pe care Denise i le dădu şi se uită rapid pe fiecare.

– Presupun că ceva efecte secundare erau de aşteptat.

– Un anume detectiv Reagan a sunat de două ori. Te-a rugat să-l suni imediat ce te eliberezi. Este urgent. A lăsat numărul de mobil. Oh, şi ai un apel pe prima linie. Cineva care pretinde a fi vecina domnului Winslow. Insistă să vorbească cu tine. Nu vrea să lase un mesaj.

Capul lui Tess pocni, cuvântul „vecină" îi făcu inima să-i cadă în stomac.

– Ce este?

– O vecină de-a domnului Wins...

Tess sări spre telefon.

– Rahat! Oh, rahat! Tess fugi spre telefonul de pe biroul ei şi-l ridică, mâinile tremurându-i.

– Alo?

– Doctore Ciccotelli?

Nu era aceeaşi femeie. Femeia asta părea a fi mai în vârstă decât cea care pretinsese că era vecina Cynthiei Adams. *La naiba.* Le făcu semn lui Denise şi lui Amy să facă linişte. Respiră adânc şi cu un efort de voinţă îşi calmă vocea.

– Aici doctorul Ciccotelli. Care este problema?

– Sunt vecina unuia dintre pacienţii dumneavoastră, Avery Winslow. Sunt îngrijorată pentru Avery. A stat toată ziua în apartamentul său plângând. Am bătut la uşă ca să văd ce mai face, dar mi-a spus să plec. El... el avea o armă în mână, doctore.

Oh, Dumnezeule!

– Aţi sunat la poliţie?

– Nu, doar pe dumneavoastră. Oh, Doamne, cred că trebuia să sun la 911. O voi face acum.

– Nu. O voi face eu. Mulţumesc, domnişoară... Telefonul i se închise în nas. Rahat!

Cu mâinile tremurând, sortă mesajele până ce-l găsi pe cel al lui Reagan.

– Rahat! La naiba! Denise, sună la 911. Spune-le poliţiştilor să se ducă la apartamentul domnului Winslow. Spune-le că vrea să se sinucidă. Apoi fă-mi rost de adresa lui. Te voi suna ca să o aflu când ajung la maşină. *Mişcă-te, Denise.* Palidă, Denise dispăru să facă ceea ce i se spusese. La naiba, unde este celularul meu?

Amy căută în buzunarul jachetei lui Tess.

– Chiar aici. Calmează-te, Tess.

– Sunt calmă.

Un suspin de groază i se ridică în gâtlej, dar ea îl înlătură în timp ce forma numărul lui Reagan. Îşi luă haina şi ieşi pe uşa biroului când el răspunse.

– Reagan.

– Detective Reagan, aici Tess Ciccotelli.

– Doctore Ciccotelli, am încercat să dau de dumneavoastră toată după-amiaza. Vocea lui suna tensionată, din nou furioasă. Noi...

– Orice ar fi, trebuie să aştepte. Ea trecu pe lângă lift şi fugi în jos pe scări, abia conştientizând că Amy o urma îndeaproape. Am nevoie de ajutorul tău. Am primit un alt apel.

– Cine?

– Avery Winslow. Secretara mea sună la 911. Sun-o dacă ai nevoie de adresa lui Winslow. Eu sunt pe drum. Hai să ne întâlnim acolo, te rog.

– Ne vom întâlni.

– Grăbeşte-te, detective. Ea-şi închise telefonul şi intră în fugă în parcare. Maşina mea este acolo.

– O luăm pe a mea. Amy o luă de braţ şi o conduse în direcţia opusă. Nu eşti în stare să conduci.

Au ajuns la Lexusul lui Amy într-un minut care păru o eternitate. Tess tremura în timp ce Amy ieşea din garaj şi intra în trafic.

Tresări când mâna lui Amy o acoperi pe a sa.

– Respiră, Tess. Respiră. Te duc acolo cât de repede pot.

Luni, 13 martie, 3:45 P.M.

– Are o felicitare cadou? întrebă Murphy.

Aidan se ridică, ţinând arma lui Avery Winslow, un Colt 45, între două degete înmănuşate.

Domnul Winslow nu va mai avea nevoie de ea.

– Nu.

Erau doar fragmente de creieri şi de craniu împrăştiate peste tot în sufrageria bărbatului. Pe peretele din spatele biroului pentru computer se aflau cele mai multe rămăşiţe, iar monitorul lui Winslow era acoperit, tastatura era roşie, gri şi vâscoasă. Monitorul era dărâmat. Dincolo de sânge şi de ţesut, ecranul se lumina şi se întuneca în timp ce o serie de poze apăreau.

Murphy se apropie destul de mult de ecran pentru a studia pozele care rulau printre murdărie.

– Poze cu un bebeluş. Un băieţel.

Un scaun cu rotile stătea într-o parte, lângă trupul lui Winslow.

– Stătea în scaunul său pentru computer, cu spatele la ecran, spuse Aidan.

Murphy mormăi.

– Forţa împuşcăturii probabil că l-a aruncat în monitor.

Aidan se lăsă pe vine lângă cadavru.

– Are un ursuleţ în mână.

Din nu se ştie ce motiv asta făcu ca gâtul lui să se strângă. Înghiţind cu greu, se uită în sus la Murphy.

– Este un ursuleţ de pluş cu o felicitare cadou. Acelaşi tip. „La mulţi ani, Avery, Jr.".

Murphy surâse filozofic.

– Dar nu sunt flori, observă el.

– În mod evident nu l-ar fi provocat să facă nimic.

– Uite şi cutia în care a venit ursuleţul. Murphy o ridică de pe măsuţa de cafea, împreună cu un carnet. Avea întâlnire cu Tess azi la trei.

– Se pare că a fost tulburat, spuse Jack Unger din pragul uşii. Spinnelli a vrut să fiu şi eu aici, pentru orice eventualitate. Privi locul faptei cu un ochi critic. O să-mi aduc echipa aici şi vom începe treaba.

Aidan îi indică baia.

– Vezi dacă are vreun medicament. Pune etichetă şi bagă în pungă totul, chiar şi aspirina.

Jack aruncă o privire puţin nerăbdătoare peste umăr.

– Nu te îngrijora, Aidan. Vom cerceta locul acesta cu penseta.

Murphy se mută lângă biroul computerului, mişcând mouse-ul cu un deget cu mănuşă.

– Computerul este blocat pe vizionarea acestor poze. Dacă mişti mouse-ul tot nu se opreşte.

– Poate că este compromis din cauza fierturii de creier.

– Doar nu crezi asta, nu-i aşa?

Aidan neagă dând din cap.

– Nu. Să luăm şi hard discul cu noi. Vrei dormitorul sau bucătăria?

– Iau dormitorul.

Îl lăsă pe Aidan să verifice bucătăria. Era murdară, stive de vase în chiuvetă. Atinse cuptorul. Era fierbinte, butonul fiind întors la cea mai ridicată temperatură. Dar nu fusese pregătit pentru priveliştea care-l întâmpină când deschise uşa cuptorului. Fiindu-i greaţă, se dădu un pas înapoi în timp ce începea să înţeleagă ce şi cum.

– Murphy! Vino să vezi asta.

Murphy nu pierdu timpul, grăbindu-se să se uite peste umărul lui.

– Ce naiba?

– Nu este real, spuse Aidan înverşunat.

Îşi scoase batista şi roti de buton până ce rotisorul ieşi din cuptor.

– Este doar o păpuşă, dar arată al naibii de real. Degetele păpuşii şi nasul erau topite şi mirosul de păr ars îi înţepa nasul şi ochii. Are păr adevărat şi toate cele.

– Închide-l, ordonă Jack din spatele lor, iar Aidan se supuse imediat. S-ar putea să aflăm de cât timp stătea acolo bazându-ne pe temperatura dinăuntru. Jack deschise lumina cuptorului şi privi prin geam. Asta este... Dădu din cap... Inuman. Care este povestea tipului acesta?

– Tess ne poate spune, zise Murphy, deschizând un sertar. Aidan, uite.

Aidan se uită cu dezgust în jos la revolverul aşezat pe un teanc de mănuşi pentru cuptor.

– Sperau că va găsi păpuşa, că-l va scoate din minţi şi apoi va găsi asta.

O voce se auzi din sufragerie.

– Detectivilor?

Aidan păşi înapoi în sufragerie unde tehnicianul de la medicină legală stătea încruntându-se spre trupul lui Winslow.

– Eu sunt Johnson de la biroul lui VanderBeck. Julia a spus că individul acesta primeşte tratament regal. Ce anume caut?

– Pentru început ora morții, spuse Aidan. Analize pentru substanțe toxice, mai mult ca sigur.

Johnson se lăsă pe vine lângă cadavru.

– Încă este cald. Sângele nu a început să se coaguleze. Aș spune că a apăsat pe trăgaci acum vreo oră, cel mult. Care-i treaba cu ursul? Oh, omule, uită-te la asta, continuă el, neașteptând un răspuns. Se uită în sus, cu o privire împietrită de surpriză. Mama spunea mereu că o facem să-și smulgă părul din cap, dar nu am văzut niciodată pe nimeni care să și facă așa ceva.

Aidan se aplecă pentru a privi mai îndeaproape. Winslow ținea strâns în mâna stângă o șuviță de păr șaten, împletit cu argintiu. Același păr care creștea și pe o bucată de scalp ce încă mai atârna de spatele capului său.

Johnson îndepărtă cu blândețe ursul din mâna lui Winslow și-l ridică pentru a-l cerceta, rotindu-l încet.

– Părul lui se află și pe urs. Probabil că și l-a scos cu ambele mâini înainte de a apuca ursul.

– Ce ți-au făcut, Winslow? murmură Aidan.

– Îmi pare rău, detective, am nevoie de un pic de spațiu aici. Poți să te dai înapoi?

Aidan se dădu înapoi cu atenție, se concentră asupra mișcărilor medicului legist până când un țipăt înăbușit îl făcu să-și mute privirea spre ușa deschisă.

Acolo stătea Tess Ciccotelli, fără haină, cu părul și jacheta de la costum ude fleașcă. Fața ei era de-a dreptul palidă. Cu o mână își acoperea gura, iar ochii ei închiși la culoare erau plini de groază. Făcu un singur pas ezitant în sufragerie și se opri.

– Oh, nu! șopti ea. Oh, Avery!

Un bărbat în uniformă care staționa în hol o prinse de braț.

– Îmi pare rău, detective. A trecut pe lângă mine. O trase, dar ea se luptă, ochii ei nepărăsind trupul lui Avery. Polițistul o trase din nou, de data aceasta mai tare. Haide, *doctore*.

Termenul nu era respectuos și, simultan cu faptul că bărbatul pusese mâna pe ea, făcu ca temperamentul lui Aidan să fiarbă.

– Ia-ți mâinile de pe ea, ofițere.

În ciuda eforturilor de a-şi păstra vocea calmă, aceasta era mârâită.

Poliţistul fu cu adevărat surprins.

– Aceasta este Tess Ciccotelli, detective. Ea...

– Ştim cine este, spuse Aidan acid. Dă-i drumul.

El se întunecă la faţă, ofiţerul se conformă, păşind înapoi în hol cu o privire de dispreţ total faţă de Ciccotelli, pe care ea nici măcar nu a observat-o. Murphy îşi scoase una dintre mănuşi, o luă de după umăr şi o trase după el.

– Haide, Tess, murmură el. Acum nu mai poţi face nimic. Lasă-mă să chem pe cineva care să te ducă acasă.

Ea se smulse din strânsoarea lui Murphy.

– Şi-a pierdut fiul, spuse ea ca şi cum niciunul dintre ei nu ar fi vorbit. Copilul lui.

Ea-şi ridică privirea spre Aidan şi în acel moment orice urmă de îndoială în legătură cu inocenţa ei a fost... pur şi simplu ştearsă. În ochii ei se citeau chinul şi adevărul.

– Cum şi-a pierdut fiul? întrebă încet Aidan şi privi cum gâtul ei se mişcă sub eşarfa de mătase pe care o purta. Se înşelase foarte tare. Acum putea vedea asta.

– S-a întâmplat vara trecută, murmură ea. Era atât de cald, vă amintiţi? El tocmai ieşea grăbit pe uşă pentru a se duce la serviciu în acea dimineaţă când soţia lui îi reaminti că era rândul său să-l lase pe fiul lor la creşă. Ochii ei priviră în jos spre trupul lui Winslow, strângând din buze când acestea tremurară.

Cu colţul ochiului văzu cum mâinile lui Johnson se opresc şi cum Jack privea din arcada de la bucătărie. Ciccotelli continuă, uitând de toţi, vocea ei căpătând un timbru eteric care făcu să i se ridice părul pe ceafă:

– El nu voia. Era ocupat. Şi întârziase. Mintea lui era plină cu întâlniri, dar făcu aşa cum îi ceruse soţia lui pentru că împărţeau în mod egal îndatoririle faţă de copil... gâtul ei se agită iar... şi pentru că-şi iubea fiul. A legat copilul în scaunul său şi s-a aşezat să conducă. Traficul era groaznic şi el întârzia şi mai mult. A băgat un CD pentru a se mai calma. În cele din urmă a ajuns la

slujbă şi a fugit înăuntru. Avea clienţi care-l aşteptau. Undeva pe drum a uitat de fiul său. După câteva ore a auzit agitaţie afară. Era o maşină a poliţiei în parcare şi o ambulanţă. Unul dintre ofiţeri spărgea geamul unei maşini.

Ea închise ochii.

– Era camioneta lui, a domnului Winslow, copilul era încă înăuntru. Au spus că temperatura din interiorul camionetei atinsese o sută zece grade. Creierul copilului său... era...

Ea se poticni scuturând din cap, incapabilă să continue. Nu era nevoie. Imaginea pe care o redase era foarte clară. Aidan doar îşi putea imagina scena, tatăl neajutorat, ieşit din minţi, stând acolo, ştiind că a făcut un lucru atât de teribil. Imaginea acelui tată descoperind o păpuşă care se cocea în cuptor deveni şi mai oribilă.

– Au încercat să resusciteze copilul în timp ce Avery stătea şi privea, dar era prea târziu, încheie ea cu greu. Fiul său era mort de cel puţin două ore.

Aidan inspiră adânc. Nu era timpul să se gândească la toate nepoatele şi nepoţii, la cât de ocupaţi erau adesea fraţii săi. Cum de o greşeală atât de tragică se poate întâmpla chiar şi părinţilor buni? Dar totuşi o făcu. Şi pentru că făcuse asta, îşi drese brusc vocea.

– Când a venit la tine?

– După ce a încercat să se sinucidă prima oară. Până atunci soţia îl părăsise. El... se ura. Şi toţi cei pe care-i cunoştea îl învinovăţeau. Ea deschise ochii şi-i întâlni privirea. A fost un accident, detective. Doar un accident oribil.

Johnsons începuse să lucreze din nou în tăcere.

– Detectivilor, este ceva sub el, spuse el, scoţând de sub Winslow o cutie plată de mărimea unei farfurioare.

Murphy luă cutia şi ridică capacul. Se uită în sus încruntându-se mirat în timp ce înclina cutia ca ei să-i poată vedea conţinutul.

– Este un CD. Tema muzicală a filmului *Fantoma de la Operă*. De ce?

Ea tresări ca şi cum ar fi fost electrocutată cu patruzeci de volți. Îşi apăsa buzele cu buricele degetelor în timp ce se uita fix la CD-ul din cutie.

– Este muzica pe care o ascultase în acea zi. Obişnuia să cânte „Muzica nopții". Ea înghiți din nou cu greu. După acea zi, numai asta auzea. Asta şi copilul său plângând. Nu putea dormi, nu putea funcționa. Şi-a pierdut slujba, soția. Vinovăția l-a făcut să o ia razna.

– Ei bine, cineva l-a împins de la spate, spuse Aidan şi dădu inexpresiv din cap.

– Da. Asta au făcut.

Murphy închise capacul cutiei şi i-o dădu lui Jack.

– Pune-o într-o pungă, te rog.

– Detectivilor!

Johnson mută cadavrul într-o parte, expunând o fotografie color, 8 pe 11, lucioasă. Şi mult mai oribilă decât cea cu Melanie atârnând de ştreang. Stomacul lui Aidan protestă, iar el vru să-şi mute privirea, însă nu o putea face. Un bebeluş care purta un costum de joacă albastru stătea într-un scaun pe bancheta din spate, cu fața roşie şi umflată, trăsăturile sale abia putând fi recunoscute.

Păşind rigidă, Tess Ciccotelli merse din cadrul uşii înspre Aidan şi se uită în jos.

– Acesta este fiul lui. Vocea ei era aspră, tremurând acum de furie. Aşa l-a găsit poliția în acea dimineață. Ochii ei se închiseră şi buzele ei se strâmbară cu amărăciune. Vrei să ştii care este chestia ironică? Oricine a trimis asta nu era nevoit să o facă. Avery Winslow vedea imaginea asta de fiecare dată când închidea ochii.

Nimeni nu a spus nimic timp de câteva clipe. Apoi Murphy respiră adânc.

– Este un plic aici, pe birou, de aceeaşi mărime ca şi poza. Strâmbându-se, prinse singurul colț care nu era acoperit de sânge sau creier. Apoi şuieră adresa expeditorului: Dr. T. Ciccotelli, MD. Este scris în relief, Tess. Este unul de-al tău.

Ea rămase cu gura deschisă, trupul ei înghețând. Privirea ei înspăimântată se muta de la plic la poză, la trupul lui Avery Winslow, unde rămase pironită, o furtună vâjâindu-i în privire.

– Îmi pare rău. Trebuie să plec. Se răsuci pe tocuri și fugi spre ușă.

Murphy făcu un pas să se ducă după ea, dar Aidan dădu din cap, scoțându-și mănușile.

– Mă duc eu. Ea se îndrepta spre ușa care dădea spre scări. Doctore Ciccotelli, așteaptă!

Ea continua să meargă, fața ei fiind în mod hotărât întoarsă în altă parte. O urmă pe ușă, văzându-i creștetul capului la jumătatea primului etaj.

– Doctore, oprește-te!

Ea ezită pentru o clipă foarte scurtă, apoi mări pasul și mai mult, ținându-se de balustradă pentru a-și menține echilibrul în timp ce se înclina dând colțul spre următorul etaj.

Tess fugea, scările erau în ceață sub picioarele ei. Reagan se apropia, pașii lui auzindu-se cu ecou în spatele ei, din ce în ce mai tare. Dar nu se putea opri, nu putea respira. Avea nevoie de un minut. Doar de un minut pentru a-și recăpăta suflul și sângele rece.

Poza aceea... bunule Dumnezeu. Cine ar face așa ceva? Cine ar putea fi atât de crud? Poza aceea... acea obscenitate hidoasă venise în plicul ei. *Cu numele meu gravat într-un colț.* Avery deschisese plicul pentru că avusese încredere în ea. Gâtul ei se strânse. La ce s-o fi gândit... ce a simțit? *Durerea de a-și vedea fiul în felul acesta... și gândindu-se că venea de la mine.* Apoi și-a pus pistolul în gură și a apăsat pe trăgaci.

Era mort. Avery era mort. Dar pe cât de rău era asta, realitatea era de departe mai rea. În urmă cu o oră putuse să-și spună că nu ea era de vină, că ea fusese doar o unealtă folosită de cineva care voia ca Cynthia Adams să moară.

Acum știa că asta nu era adevărat. Acum știa că Cynthia și Avery fuseseră uneltele. Adevărata țintă... *sunt eu.* Doi oameni inocenți erau morți. *Din cauza mea.*

Ea respiră suspinând, se opri brusc, ținându-se de balustradă în timp ce inima îi bătea cu putere în urechi, și genunchii ei cedară. Se lăsă în jos ca să se așeze pe o treaptă, fiecare suflu era mai greu decât ultimul.

Sunetul pașilor lui Reagan încetini, apoi se opri. Era chiar în spatele ei. Acum singurul sunet de pe scară era acela al respirației neregulate.

– Tess, spuse el. Nimic mai mult. Doar atât.

Dar singura silabă a numelui ei părea să planeze între ei, pulsând de parcă avea viață proprie. Ea privi fix peretele din fața ei.

– Nu voi pleca din oraș, spuse ea și se ridică în picioare. Ai cuvântul meu. Voi coopera în orice fel posibil.

Țeapănă, începu să meargă din nou și reuși să ajungă până la jumătatea altui etaj înainte ca el să treacă de ea prin stânga. El se opri pe palier, blocându-i calea cu trupul său mare. Tess se opri pe ultima treaptă, genunchii tremurându-i.

Nu te poate aresta, își spuse. *Nu ai făcut nimic.*

Dar știa că el putea face asta dacă voia și ea nu ar fi putut face nimic să-l oprească.

– Îmi pare rău, detective. Vocea îi tremura și ea-și blestemă propria frică. Asta ar trebui să fie despre Avery și Cynthia, dar era destul de pragmatică încât să recunoască faptul că nu era așa. Totul avea legătură cu ea. Ai încercat să dai de mine toată după-amiaza. Ce ai descoperit?

El stătea atât de aproape încât îi putea simți respirația lângă obrazul ei. Era puternic și solid, ochii lui erau pătrunzători și neîndurători, și totuși ea văzuse compasiunea în ei. Pentru Cynthia. Pentru Avery. Și pentru o clipă se întrebă cum ar fi să fie cea care primește protecția lui în loc de acuzațiile lui. Momentul trecu repede.

– Am găsit trei florării care au vândut crini sâmbătă, unei tinere, spuse el aspru. Le-a plătit pe toate cu carte de credit.

Tess nu a fost nevoită să întrebe. Deja știa. Făcându-și curaj, își ridică privirea spre a lui. Era serios, dar nu acuzător.

– A mea, spuse ea neutru.

El dădu o dată din cap.

– Da.

Ea strânse din buze.

– Nu am făcut eu asta, detective. Nimic din toate astea. Ea privi în altă parte. Nu mă aştept să mă crezi.

– Nici eu nu mă aşteptam să te cred.

Năucită, ea-şi întoarse privirea spre faţa lui care nu zâmbea în timp ce pulsul ei accelera din nou.

– Mă crezi?

Sprâncenele lui se uniră, ca şi cum calea spre acest punct de vedere era un mare mister.

– Da.

– Atunci... Aproape că-i era frică să spună cuvintele cu voce tare. Atunci nu ai de gând să mă arestezi?

– Nu. El se prinse de mânerul balustradei şi se dădu un pas în spate pe palier, cu o privire chinuită. Dar am nevoie să înţeleg de ce *tu*.

– Nu ştiu. Am crezut că eram doar o unealtă. Un pion. Dar nu sunt.

– Am crezut că tu ai putea fi ţinta în această dimineaţă. Nu am fost sigur până acum.

Ea-şi înclină capul.

– De ce în dimineaţa asta? Ce s-a schimbat?

El se uită în altă parte timp de câteva secunde. Când se uită înapoi la ea, privirea lui era calmă.

– Ieri după-amiază am cerut o listă a cazurilor în care ai depus mărturie pentru acuzare. Au fost multe, mulţi oameni aveau de câştigat dacă îţi înscenau asta. Îţi datorez nişte scuze, doctore Ciccotelli. Am greşit.

Faptul că el îi folosise titlul o făcu să reactiveze peretele dintre ei. Şi totuşi, formalitatea era mai bună decât punerea sub acuzaţie în orice afurisită de zi a săptămânii.

– Mulţumesc.

– Trebuie să decidem încotro ne îndreptăm de acum încolo. Își verifică ceasul. Am fost plecat prea mult timp. Trebuie să mă întorc sus și să termin de analizat locul faptei. Haide, te conduc până sus și poți coborî cu liftul.

Tess negă dând din cap, stomacul i se strânse numai gândindu-se la asta.

– Este în regulă. Voi merge pe scări.

Privirea lui părea că spune că el o credea nebună.

– Sunt nouă etaje.

Nouă etaje sau nouăsprezece, nu conta. Tess lua liftul numai atunci când era absolut inevitabil. De obicei asta necesita o destinație la etajul douăzeci sau mai sus. În starea ei actuală, nici măcar nu voia să se gândească că ar putea fi prinsă într-o cutie de douăzeci și cinci pe treizeci, chiar și numai pentru nouă etaje.

– Am coborât deja un etaj și jumătate, deci acum nu mai sunt decât șapte etaje jumătate. Du-te sus și termină-ți treaba, detective. Barem atât putem face acum pentru Avery Winslow. Voi fi bine. Sună-mă când ești gata să stăm de vorbă. Voi reciti notele de la evaluările mele de la tribunal. Poate va ajuta și va evidenția vreun nume din lista ta. Privi în jos, apoi se uită din nou în sus pentru a-i întâlni privirea. Mulțumesc, detective, pentru că m-ai crezut.

El dădu o dată din cap și urcă două trepte, în timp ce ea coborî două. Ceva o fixa în ceafă și privi în sus, doar ca să descopere că el se oprise și se uita în jos. Gura lui era o linie subțire, ochii lui de un albastru luminos se uitau fix la fața ei, care se încălzea sub examinarea lui minuțioasă. Nu era aceeași privire acuzatoare ca înainte, dar această nouă expresie era foarte intensă. Pulsul ei o luă razna.

– Cu plăcere, doctore, spuse el într-un final, foarte sobru. Apoi urcă scările câte două deodată și în mai puțin de un minut se auzi o ușă închizându-se deasupra ei, sunetul răsunând ca un ecou în casa scărilor.

Tess expiră prelung, ametită. Detectivul Aidan Reagan era un bărbat potent. Piele îi furnica din cauza efectelor întârziate ale privirii îndelungate pe care chiar refuza să o categorisească. *Fii*

recunoscătoare că nu te arestează, Tess, îşi spuse. Începu să coboare scările, uşurată şi simţindu-se vinovată în acelaşi timp. Nu va fi arestată.

Dar totuşi doi oameni erau morţi. Asta nu putea schimba.

Încă având genunchii slăbiţi şi fiind ameţită ea reuşi să coboare cele şapte etaje jumătate care mai rămăseseră, ajungând la parter în acelaşi timp în care Amy ieşea din lift, având pe braţ haina cafenie a lui Tess. Ochii prietenei sale se îngustară imediat.

– Ce s-a întâmplat acolo sus? Am găsit într-un final un loc de parcare şi am urcat să te găsesc, dar nu m-au lăsat să ies din lift. Un mucos de poliţist stătea de pază şi mi-a spus că detectivul Reagan a alergat după tine pe scări. Am crezut că va trebui să ne întâlnim din nou la secţie.

– Nu a fost aşa. Avery Winslow este mort.

– Asta mi-am dat şi eu seama, spuse Amy. Poliţişti şi criminalişti peste tot.

– S-a mai găsit o altă poză. Gândul la aceasta îi făcu stomacul să tresară. A fost expediată într-un plic din biroul meu, Amy.

Amy ridică brusc din sprâncene.

– Asta nu este bine, dar oricine poate fura un plic. Nu este sfârşitul lumii.

– Ba este pentru Avery Winslow.

– Nu tu ai cauzat asta şi nici nu o poţi schimba. Ia-ţi haina, te duc acasă.

Tess o luă cu un zâmbet de gratitudine. Sărise din maşina lui Amy la jumătate de bloc distanţă atunci când traficul se blocase, lăsându-şi haina pe bancheta din spate.

– Mulţumesc. Singurul lucru bun este că Reagan ştie că nu eu am făcut-o.

– O ştie, nu-i aşa? Şi marele detectiv ţi-a spus asta?

Tess se mută de pe un picior pe celălalt, stingherită de tonul ei insinuant.

– Da, aşa a făcut.

Râsul lui Amy era o încercare sarcastică.

– Şi tu l-ai crezut?

Tess dădu din cap.

– Da, l-am crezut.

– La naiba, Tess, nu fi idioată.

Tess îşi îndreptă spatele, ofensată.

– Nu sunt.

Amy împinse uşile ce dădeau spre stradă.

– Dacă crezi ceva din ce-ţi spune un poliţist, atunci eşti o idioată. Am parcat maşina două blocuri mai încolo. Ea cercetă faţa lui Tess cu un ochi critic. Eşti palidă. Vrei să aştepţi aici cât aduc maşina?

Tess negă dând din cap, încă rănită din cauza insultei.

– Mersul pe jos îmi va face bine.

Amy ridică din umeri şi începu să meargă.

– Nu contează. Uite ce e, îmi pare rău că te-am făcut idioată, dar m-am panicat. Poliţia vrea să ai încredere în ei. Face parte din plan. Reagan are nişte ochi albaştri incredibili care sunt sigură că au emanat o sinceritate absolută, dar cel mai important e că el este poliţist. Poliţiştii mint ca să te facă să mărturiseşti. Îi aruncă o privire pătrunzătoare. Ai vorbit cu el pe scări, nu-i aşa?

Tess continuă să privească înainte.

– Numai ca să-i spun că nu am făcut-o eu.

– Şi te-a rugat să vă întâlniţi mai târziu ca să discutaţi.

Ea-şi ridică bărbia, tremurând în urma atacului verbal al lui Amy.

– De fapt, eu m-am oferit.

Râsul disprețuitor al lui Amy o irită.

– Cât am zis că o să-ţi cer? Va trebui să dublez suma.

Tess strânse din dinţi şi nu spuse nimic.

Amy gâfâi cu nerăbdare.

– Acum eşti supărată pe mine pentru că *eu* sunt singura care-ţi spune adevărul. Tess, să nu ai încredere în poliţie. Reagan va flutura din genele sale lungi şi te va orbi cu zâmbetul său de star de cinema ca să te facă să spui orice. Şi, scumpo, orice spui, poate şi *va fi* folosit împotriva ta. Nu mă face să muncesc atât de al naibii de greu. Ţine-ţi gura închisă şi totul va fi bine. Nu vorbi cu niciunul

dintre detectivi fără ca avocata ta să fie prezentă. Ultima dată când am verificat, eu eram aceea. Îmi dai cuvântul?

Tess își vârî mâinile reci în buzunare, nefiind sigură ce o irita mai mult – ultimatumul lui Amy sau opinia ei care subaprecia abilitatea lui Tess de a judeca un caracter. *Nu e ca și cum aș fi psihiatră sau ceva de genul acesta*, se gândi ea sarcastic. Faptul de a colabora cu poliția nu era o greșeală. S-ar putea să fie singura ei speranță să pună capăt acestei situații înainte de a mai muri cineva.

– Și dacă spun nu, domnișoară avocat?

Amy se opri în mijlocul trotuarului, forțând-o pe Tess să facă la fel. Prietena ei era foarte serioasă, ochii ei luceau ca niște lame, obrajii îi erau roșii de furie.

– Atunci va trebui să-ți angajezi alt avocat, *doctore*, pentru că eu nu te voi reprezenta.

Apoi începu să meargă din nou, lăsând-o pe Tess stând pe trotuar, uitându-se la spatele lui Amy cu gura deschisă. În timp ce Amy dispărea în mulțime, Tess realiză că era a doua oară într-o oră când cineva îi spusese „doctore" pe același ton neprietenos.

Mai întâi fusese polițistul din fața ușii lui Avery Winslow a cărui bruscare probabil îi lăsase o vânătaie pe braț. Dar Aidan Reagan îl înfruntase. Îi zisese să-și ia mâinile de pe ea și nu o spusese frumos. Reagan o susținuse. Dar, se gândi ea, era în natura sa să facă asta. Se pare că așa era el construit.

Devenea serioasă treaba, ca și opțiunile ei actuale de a ajunge acasă. Amy plecase de mult, iar Tess nu putea să o prindă din urmă chiar dacă alerga după ea, ceea ce nu avea de gând să facă. Dar plecase de la birou fără servietă sau geantă. În buzunar avea un dolar și cincizeci de cenți mărunt, câteva scame și celularul ei. *Dacă aș fi acasă, l-aș putea suna pe Vito, iar el ar veni într-o clipită.*

Acest gând a fost destul de neașteptat încât o făcu să clipească și să strângă din dinți. Acasă era acum Chicago, nu South Philly. Iar fratele ei, Vito, se afla la sute de mile depărtare. *Îmi lipsește.* Putea recunoaște asta. *Toți îmi lipsesc.* Știa că Vito ar fi venit

dacă l-ar fi sunat. Dar asta i-ar cauza necazuri fratelui său cu tatăl lor, iar ea nu voia asta. Dacă ar fi fost arestată... *Da, atunci l-aș fi sunat pe Vito*. Dar nu era, așa că ieșea din discuție.

Jon ar putea fi în sala de operații acum și Denise a plecat. Se uită în sus la clădirea lui Avery. Încă mai erau acolo sus, Murphy și Reagan.

Ca și ceea ce mai rămăsese din Avery Winslow. Închise ochii amintindu-și, îi deschise repede când văzu imaginile care-i treceau prin fața ochilor. Avery zăcând acolo, cu capul spulberat pe jumătate. Cynthia, trupul ei făcut bucăți. Și sunetul vocii ei ghidând-o pe Cynthia spre moarte. Imaginile astea o vor bântui pentru totdeauna.

Nu se putea întoarce acolo sus, nu mai putea face față.

Și oricât o deranja, avertismentul lui Amy îi tot dădea târcoale prin minte. Reagan era un om bun, un bun polițist. Așa spusese Murphy. Și totuși Murphy a permis ca ea să fie adusă la secție și interogată. În mod logic știa că el își făcea meseria. Dar totuși durea. Și ilustra cât de repede era dată la o parte încrederea unui polițist.

Ea-i ajutase pe Reagan și pe Murphy. Dar cu prudență. Pentru moment avea nevoie de un loc unde să stea jos și să scape de frig. Se uită în jur și realiză unde se afla. Era la distanță de câteva blocuri de Lemon, un loc în care știa că va fi bine primită fără un ban în buzunar.

Luni, 13 martie, 4:45 P.M.

Joanna trecu repede pe lângă o doamnă care plimba un basset durduliu, murmurând o scuză în timp ce se grăbea. Tess Ciccotelli, ca ceilalți aflați pe stradă, avea capul plecat împotriva vântului și a ploii. Era ușor de urmărit. Urmărise femeia toată după-amiaza și acum știa că un alt pacient al ei murise. Acesta va fi din nou articol de prima pagină.

Cu numele lui Cy Bremin ca autor. *Doar peste cadavrul meu*. Nu intenționase să facă un calambur.

Miji ochii, încă urmărindu-şi subiectul care dăduse colţul şi se îndrepta acum spre vest. Avea nevoie de exclusivitate pentru a garanta că nenorocitul de Schmidt nu-i va da subiectul ei lui Bremin.

Avea nevoie de acces nestingherit la Tess Ciccotelli. Se pare că dorinţa ei se îndeplinea. Cu o mişcare care încă-i mai dădea bătăi de cap Joannei, Ciccotelli îşi concediase avocata. Chiar acolo, în stradă. Pentru că psihiatra chiar voia să coopereze cu poliţiştii.

Personal, Joanna era de acord cu avocata. Ciccotelli era o idioată. Sau, şi era de luat în considerare, poate că ea chiar nu făcuse nimic greşit şi asta era o înscenare bine regizată. Sincer, conta mult prea puţin care dintre variante era adevărată, atâta timp cât la numele autorului scria „Joanna Carmichael".

7

Luni, 13 martie, 4:45 P.M.

Aidan se întoarse exact când tehnicianul de la medicină legală trăgea fermoarul de la sacul în care se afla trupul lui Winslow. Se dădu la o parte din calea tărgii şi se duse spre Murphy.

– Ea este bine, spuse Aidan vorbind încet. I-am spus despre cărţile de credit. Nu a trebuit să-i spun că erau ale ei. Deja ştia.

– Spinnelli m-a sunat cât timp ai fost cu ea. Murphy îi arătă carneţelul, în care notase numărul unei căsuţe poştale din cealaltă parte a oraşului. A localizat adresa de pe chitanţa cărţii de credit în acest loc. Au deschis până la şase.

Aidan aruncă o privire la ceas.

– Abia avem timp să ajungem.

– Spinnelli a spus că are veşti de la Patrick. A fost anunţat că cinci avocaţi completează citaţii.

– Rahat!

– Tocmai a căpătat proporții, termină Murphy. Unde este Tess?

– A spus că se duce acasă să înceapă să verifice vechile evaluări de la tribunal. I-am zis că o sunăm mai târziu.

– Murphy! Jack ieși repede din holul care dădea spre dormitoare, făcându-le semn să vină. Și tu, Aidan. Veniți. Veți vrea să vedeți asta.

Îl urmară pe Jack spre ceea ce fusese cândva camera pentru copii. Leagănul încă se mai afla într-un colț, masa pentru înfășat avea scutece de unică folosință și pudră pentru copii. Un strat gros de praf acoperea totul. Unul dintre oamenii lui Jack stătea pe un taburet, cu fața într-o gură de aerisire, grilajul ventilației sprijinindu-se de perete.

– Acesta este Rick Simms. Arată-le ce ai găsit, Rick.

Rick se întoarse, ținând între degetul mare și arătător o cutie mică, neagră, lată de un inch și jumătate și groasă de un inci.

Aidan se ridică pe colțul taburetului pentru a vedea mai bine. Un cablu lung de un inch ieșea dintr-o parte a cutiei și deodată știu ce găsise Rick Simms. Se uită înapoi spre Murphy, amândoi uimiți și furioși, surprinși că puteau simți așa ceva după ce văzuseră în acea după-amiază.

– Este o cameră video.

– Bun ochi, spuse Rick. O cameră fără fir, cu o rezoluție bună. Întoarse ușor cutia. Și capabilă de a transmite sunete. Aici este microfonul.

– Nenorocitului îi place să privească, mormăi Murphy. Cum de ai știut că era acolo?

– Rick a observat că nu era praf în colțul unde se afla gura asta de ventilație, spuse Jack, cu o notă de mândrie în glas. Bună treabă.

Rick zâmbi.

– Mulțumesc.

– Câte alte camere mai sunt pe aici? întrebă Aidan, coborând de pe taburet.

– Şi noi ne-am întrebat acelaşi lucru. Jack îi conduse înapoi în sufragerie. Nu ar fi vrut să rateze marele final, spuse el şi arătă spre gura de ventilaţie de deasupra biroului care era acum gol pentru că computerul fusese dus la laborator. Să încercăm acolo.

Rick se strâmbă în timp ce încerca să ajungă la gura de ventilaţie, care era stropită de sânge şi materie cenuşie.

– Omule, asta este dezgustător, Jack.

Chicotitul lui Jack a fost sec.

– Face bine să-ţi mai murdăreşti mâinile din când în când. Rick este unul dintre experţii de la divizia de electronică, îi spuse el lui Aidan. În mod normal stă în laborator, dar i-am chemat pe toţi cei disponibili.

Rick îi dădu grilajul ventilaţiei lui Jack care-l aşeză cu grijă deoparte.

– Ai avut dreptate, spuse Rick. O altă cameră video cu microfon şi... Lumină cu lanterna deschizătura întunecată, apoi se întoarse tulburat... Şi un difuzor montat în interiorul peretelui. Îl scoase ca ei să-l poată vedea – o mică boxă de mărimea unei prune. De ce un difuzor?

– O vecină a trecut pe aici când erai cu Tess, Aidan. A spus că auzea un copil plângând toată ziua. Am crezut că probabil se uita la vreo filmare video. Acum ştim ce şi cum.

Rick se încruntă uitându-se la boxa din mâna sa.

– Ne-am pricopsit cu un nenorocit al naibii de bolnav.

– Unde se duce transmisia video? întrebă Aidan.

– Va trebui să găsesc receptorul, spuse Rick, dar vrei să ştii care e părerea mea? Se duce spre Ethernet*. Şi apoi... el flutură din mână. Pe undeva pe afară.

Murphy clipi.

– Ethernet?

– Este o modalitate de a accesa internetul, murmură Aidan, mintea sa lucrând rapid, implicaţiile fiind prea copleşitoare.

Rick încuviinţă dând din cap.

– Redare video. Totul stă în raza de acţiune, omule. În mod normal văd camerele video ieşind direct din podea sau puse pe

---

* Reţea locală de calculatoare (n.tr.).

pantofi pentru ca perverşii să se poată uita sub rochiile femeilor. Aceasta a fost pusă pentru supraveghere.

Murphy scutură din cap.

– Deci asta este pe *internet?* repetă el. Adică pe un site sau ceva de genul acesta? Vrei să ne spui că oricine putea privi cum Winslow îşi zboară creierii?

– Se poate. Rick ridică din umăr. Depinde de ce vrea să facă infractorul. Dacă este un spectacol privat, nu va apărea atunci când cauţi ceva pe Google. El ridică din sprâncene. Dar dacă nu este privat...

Stomacul lui Aidan se revoltă când conştientiză ceea ce voia să spun Rick.

– Oh, Dumnezeule! Ca şi cum ai plăti ca să vezi?

Îl privi pe Murphy şi văzu că şi el trăsese aceeaşi concluzie.

– Filmele secolului douăzeci şi unu, cu omoruri şi torturi. Un muşchi de pe falca întinsă a lui Murphy se contractă. Este de necrezut.

– Ai idee de cât timp se află asta acolo? întrebă Aidan.

Jack se lăsă pe vine pentru a inspecta grilajul ventilaţiei.

– Este praf în orificii, dar abia dacă este un pic în jurul şuruburilor. Poate de o săptămână, două?

– Deci va trebui să aflăm cine a avut acces la acest apartament în ultimele două săptămâni, spuse Murphy. Ce fel de persoană căutăm? Ar avea nevoie de unelte speciale?

Rick coborî.

– Sincer, orice hacker adolescent ar putea face treaba asta.

Aidan scoase un suspin obosit suflând în sus.

– Jack, trebuie să căutăm astfel de dispozitive şi în apartamentul Cynthiei Adams.

Jack se uită în sus spre Rick.

– O poţi face în seara asta?

Rick încuviinţă dând din cap.

– Ca să-l prindem pe tipul acesta? Oh, da.

– Trebuie să urmărim o pistă în legătură cu florile din casa lui Adams, spuse Murphy. Poţi încheia tu aici, Jack?

Jack le dădu liber cu un gest din mână.

– Duceți-vă. Ne întâlnim în biroul lui Spinnelli la opt. Spune-i lui Spinnelli să comande mâncare chinezească. Va fi o noapte lungă.

Luni, 13 martie, 8:30 P.M.

Ea era încă acolo. Stând la masa ei din sufragerie într-un halat roşu de mătase şi şosete albe, cu o jumătate de pahar de vin lângă cot, uitându-se prin dosare.

Încă mai era aici. Nu unde ar fi trebuit să fie – tremurând de frică într-o celulă, înconjurată de paraziți nespălați, aşteptând ca unul dintre aşa-zişii ei prieteni să vină să o scoată pe cauțiune, sau să stea în fața unui judecător.

Dar răbdarea era o virtute. Iar expresia feței lui Ciccotelli avea urme de încordare. Mâna ei tremură când luă paharul de vin şi din când în când o privire de oroare făcea ca pielea ei să devină palidă şi ochii ei sticloşi. Îşi amintea cum arătau cadavrele. Se gândea cum s-au simțit înainte să moară, crezând că ea i-a trădat. Se întreba cine va fi următorul.

Asta va trebui să fie îndeajuns pentru moment.

Cât despre poliție, erau norocoşi dacă-şi găseau fundurile cu ambele mâini. În cele din urmă vor verifica dosarele financiare ale victimelor şi vor găsi cuiele care vor ajuta la zăvorârea micului coşciug al lui Ciccotelli. Până atunci, mai era şi punctul de vedere al comisiei de stat pentru acordarea licențelor. Interveniseră mai repede decât se aşteptaseră, mulțumită lui Cy Bremin şi a propagandei de pe prima pagină. Cât de distractiv fusese!

Ei bine, merita o reluare. Un click cu mouse-ul pe fişier aduse la viață vocea iritantă a doctorului Fenwick. *Comisia găseşte că astfel de afirmații sunt atât serioase, cât şi inacceptabile.*

Nu. *Chiar aşa?* Nu şi serioase şi inacceptabile. Era unul dintre cele mai prosteşti comentarii pe care îl înregistrase microfonul de săptămâni de zile de când îl ascunsese în spatele unui dulap cu dosare din biroul lui Ciccotelli. Comisia nu avea nimic concret

împotriva lui Ciccotelli şi toţi cei din încăpere ştiau asta. Fenwick, Ciccotelli şi avocata ei care scăpase cu dibăcie de aceste scheme vechi.

Dar vizita în sine crease un precedent pe care se putea construi ceva. Imperiosul doctor Fenwick va găsi moartea lui Avery Winslow chiar şi mai serioasă şi inacceptabilă. A doua lovitură, asta era. A treia aruncare va avea ca ţintă comisia de licenţă, nu poliţia. Nu era ultimul rezultat, dar putea să mai ia din plictiseală în timp ce poliţia bâjbâia prin împrejurimi.

Şi va fi, mai mult decât orice, foarte amuzant de privit.

Luni, 13 martie, 8:30 P.M.

– Ei bine? Spinnelli se aşeză în capul mesei, încruntându-se în timp ce ei mâncau.

În jurul mesei se aflau Aidan, Murphy, Jack, Rick şi Patrick, care-i informase cu un aer posomorât că numărul cererilor de apel crescuse acum la opt.

– Lasă-ne un minut să mâncăm, Marc, protestă Jack. Nu am mai mâncat de la prânz.

– Nu am mâncat la prânz, bombăni Aidan. Fuseseră prea ocupaţi cu florăriile. Dar îţi putem arăta câteva înregistrări video cât timp mâncăm. Se ridică şi luă discul de la camera de securitate unde se afla cutia poştală, apoi luă cutia de carton cu General Tso când Murphy aruncă o privire lacomă mâncării sale. Nu a trebuit să dăm prea mult înapoi. Băgă discul, apăsă PLAY, apoi se dădu înapoi astfel ca grupul să poată vedea ecranul televizorului. Asta s-a întâmplat joia trecută după-amiaza.

O femeie apăru în cadru, purtând o haină cenuşie. Părul negru îi cădea în valuri pe umeri. Era aproximativ de aceeaşi înălţime ca Tess Ciccotelli, dar haina largă îi ascundea formele.

Femeia părea a fi de origine latină. Iar faţa ei, deşi era mai subţire un pic decât cea a lui Ciccotelli, era destul de asemănătoare încât putea trece drept italiancă în memoria unui funcţionar sau din cauza calităţii slabe a înregistrării video.

– Tess poartă o haină de aceeaşi culoare, spuse Murphy. Partea asta m-a enervat, adăugă el. Priviţi-o cum îşi desface haina, destul încât să-şi arate eşarfa din jurul gâtului. A vrut să se asigure că funcţionarul a văzut eşarfa pentru că Tess poartă mereu una.

Doar dacă nu cumva poartă un pulover pe gât care i se potriveşte ca o a doua piele, se gândi Aidan, apoi alungă cât mai departe acea imagine din mintea lui.

Maxilarul lui Spinnelli se încordă.

– Din cauza cicatricii de la atacul de anul trecut.

De data asta, imagina mentală pe care Aidan o îndepărtă era cea a mâinilor sale în jurul gâtului condamnatului care aproape că o omorâse.

– La naiba! murmură Patrick, privind ecranul. Arată ca ea.

– Când o îngheţa iadul arată asta ca Tess, ripostă Murphy. Eşti cumva orb?

Patrick negă dând din cap.

– Nu, nu sunt, dar un judecător ar putea vedea destule asemănări ca să permită ca acele apeluri să treacă. Mai ales cu toate celelalte dovezi fizice care se tot adună. Fără motiv, nu prea avem de ce să o acuzăm, adăugă el, dar avem destule pentru a agita apele. Rahat! Nu este de bine.

Aidan privi cum femeia se îndreaptă spre cutie, se apleacă şi bagă cheia.

– Nimeni în toate minţile nu ar crede că este ea. Femeia asta nu se mişcă deloc ca Tess Ciccotelli.

– Nu prea mă văd folosind un astfel de argument în faţa unui judecător, Aidan, spuse Patrick, cu o notă de umor negru în voce. Deşi trebuie să recunosc că doar câteva femei se mişcă precum Tess.

Aidan se uită peste umăr spre locul unde stătea Patrick, având pe faţă ceva asemănător unui zâmbet cum nu mai văzuse până atunci. Murphy manifestă un interes subit faţă de fundul cutiei sale de carton cu carne de porc reîncălzită. Jack rânjea de-a dreptul şi Rick arăta de parcă ar fi vrut să o facă. Simţind cum îi iau obrajii foc, Aidan îşi dădu ochii peste cap.

– Am vrut să spun că ea... Nu contează.

Mustața lui Spinnelli tresări.

– Ştim cu toții ce ai vrut să spui, Aidan. Își drese glasul, calmându-se. Dar în ciuda fluidității mișcărilor acestei femei, Patrick are dreptate. Tot va trebui să demonstrăm că nu este Tess. Putem lua vreo amprentă de pe cutia poştală?

– Voi trimite o echipă acolo, Marc, spuse Jack. Dar se pare că a purtat tot timpul mănuşi.

Femeia din înregistrarea video bagă conținutul cutiei poştale în buzunarul lateral al servietei pe care o cără.

– Deci ea ar putea fi creierul operațiunii? spuse Patrick gânditor.

– Nu ştiu, spuse Aidan. Mie mi se pare că arată extrem de... nervoasă. Iritabilă.

Patrick ridică din umeri.

– Şi eu s-ar putea să fiu nervos dacă aş plănui să omor doi oameni. Dar nici mie nu mi se pare a fi în regulă. Este prea expusă. Ştie că este filmată şi se expune. Trebuie să aflăm cine este.

Murphy își încrucişă mâinile pe piept, având sprâncenele unite.

– Era şi pe caseta din holul clădirii unde locuia Adams. Administratorul clădirii a dezactivat camera de lângă liftul de la etajul lui Adams, dar nu şi pe cea de lângă liftul primului etaj. Vom descoperi dacă a văzut-o cineva în apartamentul lui Winslow.

Spinnelli îşi puse degetele sub bărbie.

– Ce se aude cu camerele video pe care le-ați găsit chiar în apartamente?

Rick dădu la o parte resturile cinei.

– Am găsit o cameră video asemănătoare în apartamentul lui Adams. Una deasupra patului, una în sufragerie şi una în baie, adăugă el, uimit.

– Prima oară când a încercat să se sinucidă şi-a tăiat venele, spuse Aidan, scoțând din aparat discul cu ceea ce filmase camera de securitate. Se aşează alături de Rick. Oamenii fac de obicei asta în cadă. Poate tipul nostru s-a gândit că o va face din nou.

– Poate. Oricum ar fi, am găsit dispozitive similare în ambele apartamente. Camere video fără fir şi boxe. Totul era curat şi oricine le-a instalat nu a lăsat nicio amprentă în urmă, nici pe grilajele gurilor de aerisire. Şi înainte să întrebi, ar fi aproape imposibil să localizezi fiecare dispozitiv ca să afli de unde a fost cumpărat. În general sunt sisteme de supraveghere. De bună calitate. Le poţi cumpăra din orice magazin de electronice sau de pe internet şi se vând ca pâinea caldă. Este un ac în carul cu fân.

– Cum rămâne cu transmisiunile? întrebă Aidan. Le putem localiza?

– Atâta timp cât sunt alimentate putem încerca. Alimentarea din apartamentul lui Adams nu mai funcţionează, dar camerele din apartamentul lui Winslow încă mai transmit. Am găsit *router*-ul care alimentează camera. Pot pune un pachet-tampon în reţea ca să citesc adresa IP către care se duce.

Patrick clipi.

– Pe înţelesul nostru, Rick.

Rick chicoti.

– Îmi pare rău. Transmisia prin internet se descompune în pachete, trimise oriunde merg ele. Şi se reasamblează la celălalt capăt. Pachetul-tampon sparge fiecare pachet în părţile sale componente. Una dintre aceste părţi este adresa de IP – acolo unde se îndreaptă. Pot citi adresele IP pe monitorul meu în timp ce mesajul trece prin reţea. Totuşi există două mari probleme. Prima sunteţi voi, îi spuse lui Patrick. Este ca şi cum ai pune un microfon la un telefon. Am nevoie de un mandat chiar şi pentru a începe.

– M-am gândit eu că vei avea nevoie. Patrick bătu ritmic cu degetele în masă. Ce altceva?

– Aici intervine cea mai mare dintre probleme. Odată ce voi descoperi adresa de IP, nu există nicio garanţie că este reală. Orice hacker care-şi merită renumele nu-şi va trimite această transmisiune video. Dacă este deştept, va avea un prim zombie care-o va trimite celui de-al doilea. Ridică din umeri. Când voi descoperi adresa de IP finală, va trebui să o conectez unei persoane, iar furnizorii de internet nu vor coopera. Ar însemna un alt mandat.

– Tampoane şi zombi, bombăni Spinnelli. Cât va dura asta, Rick?

– Poate câteva zile. Dar trebuie să ştii că unele dintre aceste adrese IP trec prin companii străine bine plasate. Cele deştepte aşa fac.

– Asta mi se pare al naibii de deştept, mormăi Patrick. Dacă este străin, este ca şi cum ne-am lovi de un zid de cărămidă.

Aidan îşi frecă tâmplele.

– Ai făcut asta de multe ori, Rick.

– Din nefericire, da. Una dintre cele mai mari arii pentru noi acum este crima pe internet, pornografia cu copii fiind prima pe listă. Aceşti pedofili cunosc sistemul, omule. Te pot învârti cum vor ei până când eşti prea ameţit să vezi drept. Şi până ajungi la capăt, eşti terminat pentru că au luat-o de la capăt din altă parte. Voi face tot ce pot, să fiţi siguri de asta.

– Dar nu prea ai multă speranţă, spuse Aidan.

Rick neagă dând din cap.

– Nu. Aş vrea să pot spune contrariul.

Patrick respiră adânc.

– Dar este tot ceea ce avem pentru început. Îţi voi da mandatul în mai puţin de o oră, Rick. Du-te înapoi la apartamentul lui Winslow şi aşteaptă.

Rick îşi strânse lucrurile şi le făcu cu mâna.

– Mulţumesc pentru cină, locotenente. Oh, încă ceva. Tipul a închis alimentarea de la camerele video ale lui Adams. Mă aştept să facă acelaşi lucru în curând şi cu cele ale lui Winslow. Odată ce se va întâmpla asta, nu voi mai avea nimic.

Spinnelli scoase un sunet frustrat în timp ce Rick părăsi încăperea.

– Mereu este la fel de optimist?

Jack ridică din umeri.

– Majoritatea timpului are de-a face cu vânzători de pornografie cu copii. Cât de optimist te aştepţi să fie?

Patrick se îndepărtă de masă.

– Trebuie să mă duc să fac rost de mandatul acela, spuse el. Ține-mă la curent. Marc, sună-mă de îndată ce afli ceva ce pot folosi pentru a putea respinge și scăpa de afurisitele alea de apeluri.

Când procurorul ieși, Spinnelli se uită la Aidan, Murphy și la Jack, ochii lui arătând obosiți.

– Putem demonstra că nu este Tess sau putem afla cine se află în spatele poveștii. Până acum, nu ne descurcăm prea bine cu prima variantă, așa că să ne concentrăm asupra celei de-a doua. Cine ar face așa ceva?

Murphy se uită la Aidan.

– Ne-am gândit că s-ar putea să fie unul dintre iubiții iritați ai lui Adams, dar fiind vorba și de Winslow, nu are niciun sens să luăm o citație pentru dosarele Departamentului de Sănătate.

– Nu, a fost Aidan de acord. Ai dreptate. Acum putem merge în aceste două direcții diferite. Opțiunea A: cineva vrea să o discrediteze pe Ciccotelli.

– De ce? întrebă Spinnelli. Care este motivul? Cineva ar trebui să o urască al naibii de tare și să fie inteligent ca să facă așa ceva. Majoritatea oamenilor pe care i-a evaluat nu sunt destul de deștepți ca să pună la cale o asemenea înscenare.

– Un apel este un motiv destul de bun, spuse Murphy. Iar acești oameni au familii.

Aidan scoase lista proceselor din carnet.

– Deci ne-am întors la unul dintre numele de pe listă. Nu am avut timp să le verific, dar Tess a spus că va cerceta propriile dosare în noaptea asta. Poate că a găsit ceva. Se uită la listă, apoi dădu din cap, încă deranjat de ceea ce spusese Rick Simms. Dar mai există și opțiunea B care mă tot sâcâie. Și dacă ea nu este o țintă personală? Ce ar fi dacă cineva și-a dat seama că ea este o sursă bună de oameni care pot fi manipulați să se sinucidă? Specialitatea ei sunt oamenii care au încercat să se sinucidă. Și dacă cineva își alege victimele din rândul pacienților ei și-i stoarce de puteri, îi chinuie folosindu-se de propria lor vinovăție până ce aceștia se sinucid?

– Apoi să prindă totul pe o înregistrare video, termină Jack pe un ton sinistru.

Spinnelli nu părea a fi convins.

– Pare a fi prea complicat.

– Cuiva îi place ce face, Marc, spuse Aidan tăios. Şi având în vedere publicul care este dispus să plătească preţul cerut... Motivul ar putea fi simpla lăcomie.

– Nu este nimic simplu în toată treaba asta, spuse Spinnelli. Dar ţi-ai expus ideea, Aidan. Cu toţii am avut de-a face cu sociopaţi care nici nu ar clipi dacă e să abuzeze de o altă persoană pentru a scoate un profit. Deci, despre cine vorbim?

– Dacă Tess este doar conducta şi pacienţii ei sunt adevăratul produs... Aidan ridică din umeri. Atunci nu avem nicio legătură. Am putea discuta despre oricine.

Spinnelli respiră profund.

– Eşti la fel de optimist ca şi Rick Simms. Daţi-mi veşti mai bune, domnilor, înainte ca *EU* să devin sinucigaş.

Jack împinse o foaie de hârtie spre centrul mesei.

– Am fost să văd ce mai face Julia când am venit încoace şi avea raportul despre toxine al lui Winslow. Julia VanderBeck, medicul legist, era şi soţia lui Jack. A găsit halucinogen în sângele lui, acelaşi ca la Adams, continuă Jack.

– Pastilele au fost schimbate? întrebă Murphy, iar Jack încuviinţă dând din cap.

– Da, iar numele lui Tess era pe sticla de Xanax ca doctor care a prescris-o, iar amprentele ei erau pe sticlă, la fel ca la Adams.

Spinnelli se încruntă.

– Am spus veşti *mai bune*, Jack.

– Răbdare, Marc. Ceea ce era în exteriorul cutiei nu este la fel de interesant ca ceea ce era în interior. Am făcut o analiză spectrală a reziduului de pe fundul sticlei. Era doar praf care se prinsese în dunga bazei sticlei. Nu-l puteai vedea cu ochiul liber. Vestea bună, Marc, este că nu era nici Xanax, nici halucinogen. Era Soma. Julia spune că este un relaxant muscular. Şi este în ambele sticle.

Spinnelli încuviinţă din cap.

– Atunci cineva a refolosit sticlele.

– Şi din moment ce amprentele ei sunt pe sticlă, poate că au fost de la început ale lui Tess, spuse Murphy. Dar asta nu o dezvinovăţeşte, Jack. De fapt, face să fie şi mai rău.

Jack ridică din sprânceană.

– Doar dacă nu cumva au fost furate.

Spinnelli neagă dând din cap.

– Prea mulţi de „poate", oameni buni. Aflaţi dacă Tess a luat vreodată Soma şi când. Îl vom pune în grămadă, la un loc cu restul de „poate". Ce altceva mai avem, Jack?

– Facem cercetări ca să aflăm cât timp a stat păpuşa în cuptor luând în calcul cât din ea s-a topit şi am aspirat ambele apartamente. Căutăm fibre comune care să-l pună pe făptaş în ambele locuri.

– Presupunând că este unul singur, spuse Aidan. Tess a spus că cea care a sunat astăzi avea o voce diferită de cea de sâmbătă noaptea. Părea mai bătrână.

– Ai verificat apelurile telefonice? întrebă Spinnelli.

– Avem apelurile ei telefonice de acasă. Apelul de sâmbătă noaptea se pare că a fost dat de pe un telefon celular. Astăzi a primit apelul la birou, aşa că am cerut lista şi cu acele apeluri. Raportul nu era încă gata când am venit noi. Te voi anunţa ce şi cum. Ce ne poţi spune despre seriile de pe arme, Jack?

– Oamenii mei nu au putut ridica numărul de pe arma lui Adams aşa că am trimis-o la laboratorul biroului de informaţii. Au echipament mai bun, dar vor trece câteva zile până se vor ocupa de el. Şi cel al lui Winslow este şlefuit. Aceeaşi poveste. Îmi pare rău.

Jack împinse o altă foaie de hârtie şi un teanc de fotografii în faţa lui Spinnelli.

– Aici este un inventar cu ce am ridicat din ambele apartamente. Ursul de pluş pe care-l avea Winslow în mână este un model standard. Nu este nimic special la el. L-am găsit într-un supermarket la jucării, aşa că este mai mult ca sigur o fundătură.

Aidan se aplecă peste masă, tulburat de amintirea ursului aflat în mâna mortului.

– Dă-mi să văd poza ursului.

Când Spinnelli i-o dădu, Aidan deschise dosarul pe care-l luase de la registratură în acea seară, în drumul său spre sala de conferințe.

– La naiba! Ba chiar este special. Acesta este raportul poliției de la moartea copilului lui Winslow.

Împinse o poză din dosar alături de poza ursului astfel ca toată lumea s-o poată vedea. Era o imagine mai amplă a locului faptei, arătând întreaga banchetă din spate a camionetei. O pungă cu scutece era așezată în partea stângă a scaunului de mașină, iar în dreapta un ursuleț de pluș.

– Este același cu cel găsit lângă scaunul de mașină al copilului în ziua în care a murit.

– Nenorocitului nu-i scapă nimic, bombăni Murphy. Își mută privirea de la fotografii, pe fața lui citindu-se dezgustul. Ai dosarul despre Melanie Adams?

– Da. Le-am scos pe amândouă.

Aidan împinse poza pe care poliția o făcuse, când Melanie murise, spre mijlocul mesei, în timp ce Murphy căuta în teancul lui Jack o copie a pozei pe care o găsise în apartamentul Cynthiei Adams.

– Sunt la fel, se pronunță Murphy. Aceeași postură, aceleași haine. Aceiași pantofi. Singurul lucru diferit este fundalul. Poza făcută de fotograful poliției arată mai anost. Acesta, lovi cu degetele noua fotografie, este lucios. Îndrăzneț.

– Poți face asta în Photoshop, spuse Aidan, apoi întâlni privirea uimită a lui Murphy. Am făcut niște cursuri de grafică pentru gradul meu. Este un program pentru calculator. Poți lua o fotografie, o poți tăia, chiar să-i schimbi culorile. Cineva cu experiență ar putea face în această poză ca Melanie să pară că s-ar fi spânzurat de Turnul Eiffel dacă ar fi vrut.

– Deci cineva are acces la dosarele noastre, murmură Spinnelli. Nenorocitul!

Se sprijini cu spatele de scaun, cu maxilarul încordat, evident nemulțumit de implicație.

Urmă o tăcere absolută pentru un timp îndelungat. Apoi Aidan rosti cuvintele pe care nimeni altcineva nu părea să vrea să le spună.

– Mai există un alt grup care ar avea motiv să o urască pe Tess Ciccotelli.

Spinnelli îi întâlni privirea, iar Aidan putu observa că şeful său ajunsese la aceeaşi concluzie.

– Noi, spuse el.

Aidan încuviinţă dând din cap.

– Noi.

Spinnelli îşi mută privirea, închise ochii dând uşor din cap.

– Murphy, du-te la registratură, pretinde că tu şi Aidan nu v-aţi înţeles şi te afli acolo ca să verifici dosarele. Cere să ţi se dea registrul. Trebuie să aflăm cine a văzut acele dosare. Se uită la cei trei, cu o privire pătrunzătoare. Iar pentru moment, ţinem asta numai între noi. Le voi da de ştire celor de la Afaceri Interne când va fi cazul.

– S-ar putea să nu se oprească doar la doi, spuse Murphy încet. Şi ceilalţi pacienţi ai ei sunt în pericol, indiferent cine se află în spatele întregii poveşti. Va trebui să vedem o listă cu pacienţii ei.

Jack se crispă.

– Nu ţi-o va da. Privilegiul doctor-pacient.

– Să fim amabili cu ea şi mai întâi să i-o cerem, decise Spinnelli. Va spune nu, apoi vom cere o citaţie. Pentru moment, căutăm pe cineva care să aibă cunoştinţe despre medicină şi electronică, şi care ar putea să fie sau nu femeia din înregistrarea video. Acum duceţi-vă şi aduceţi-mi ceva cu care să pot lucra. Ne întâlnim din nou aici mâine la ora opt fix.

Cu asta, erau expediaţi. Murphy îi aruncă lui Aidan o privire în timp ce se întorceau la birourile lor.

– Sună-mă când termini de vorbit cu ea.

– Cum adică după ce vorbesc cu ea? Vii cu mine.

Murphy neagă dând din cap.

– L-ai auzit. Trebuie să mă duc la registratură.

– Laş ce eşti, mormăi Aidan. Nu vrei să te confrunţi cu ea.

– Nu va vorbi cu mine. Este încă rănită. Pe lângă asta, tu eşti cel căruia îi place să o privească cum se mişcă.

– Tacă-ţi fleanca, Murphy. Ajunseră la birourile lor, iar Aidan îşi luă haina de pe scaun. Nu am făcut nimic legat de Danny Morris toată ziua. Târâtura de taică-său este încă undeva pe acolo în timp ce Danny este la morgă.

– Atunci, în drumul tău spre Tess, treci pe la barul unde Morris îşi pierdea vremea. Poate vei fi norocos şi a trecut să bea o bere.

– În timp ce tu-ţi pierzi vremea la registratură. Nu este drept, Murphy.

– Vechimea, Reagan. Ne vedem mâine.

Luni, 13 martie, 11:15 P.M.

Tess se aplecă peste teancul de dosare aflat pe masa ei din sufragerie pentru a umple paharul lui Jon cu un merlot bun.

– Nu trebuie să mă tot verifici, ştii asta. Pot avea grijă de mine.

Cu toate că după ore în şir de citit dosare cu evaluările cerute de tribunal şi ştiind că unul dintre numele din acele dosare ar putea fi responsabil pentru moartea a doi pacienţi ai ei... ei bine, era recunoscătoare atât pentru pauză, cât şi pentru compania lui Jon. Apartamentul ei era prea liniştit. În mod normal se putea obişnui cu liniştea, uneori chiar îi plăcea, dar în noaptea asta fiecare mic scârţâit, ciocănit şi zornăitul vântului în geamuri o făceau să tresară.

Jon se încruntă la ea pe deasupra paharului cu vin.

– Desigur că poţi avea grijă de tine. Doar că alegi să nu o faci. Ai mers distanţă de zece blocuri spre Lemon, prin ploaie. La naiba, Tess! Robin a spus că erai îngheţată bocnă când ai ajuns acolo. Nici măcar nu aveai pălărie, ce să mai spun despre o umbrelă.

Se îndreptase spre bistroul Blue Lemon al lui Robin după ce Amy plecase, iar Robin o primise cu brațele deschise, așa cum se așteptase.

– Mi-am lăsat umbrela la muncă împreună cu geanta. Uite ce c. Am avut de-a face cu o vreme și mai rea toată iarna. Îmi era frig, dar m-am încălzit destul de repede. Robin a fost ca o cloșcă cu mine și mi-a dat supă. Eram bine. Îi aruncă un zâmbet obraznic care spera să-i îndepărteze încruntarea de pe față. Apoi Thomas mi-a făcut masaj pe umeri. Robin iroseşte talentele omului în bucătărie. Are niște mâini minunate.

Buzele lui Jon tresăriră.

– Așa am auzit și eu. Dădu din cap suspinând excesiv de răbdător. Dar data viitoare când te trezești pe stradă fără bani, sună-mă, bine? Am voie să-mi fac griji pentru tine.

– Ei bine, pentru seara asta ajunge. Robin mi-a împrumutat bani de taxi și m-am întors la birou să-mi iau lucrurile și am condus spre casă. Am fost udă până la piele și nu era prea confortabil. Vezi? Îi arătă picioarele acoperite de șosete groase.

Jon râse.

– Numai tu poți face ca mătasea și șosetele groase să se potrivească. Dar zâmbetul îi dispăru repede din privire. Cât de mare este necazul în care ești, Tess? Mi-am făcut griji pentru tine toată ziua. Apoi când a apărut și povestea cu cea de-a doua sinucidere... A fost peste tot la știrile de la televizor și fiecare reporter s-a asigurat că-ți menționează numele.

Tess înghiți cu greu, momentul de relaxare pe care-l împărtiseră dispăru, oroarea după-amiezii îi luă locul.

– Poliția spune că nu mai sunt suspectă.

– Asta este bine. Dar?

– Dar a fost cumplit. El stând întins acolo, ținând ursulețul. Jumătate din capul lui dispăruse, Jon.

El îi acoperi mâna cu a sa.

– Nu este vina ta, Tess.

Ea îi privi mâna.

– Toți cei din viața lui îl părăsiseră. Soția lui nu-l putea ierta. El nu se putea ierta. Majoritatea prietenilor săi nu-l mai puteau privi în ochi. Eu eram singura cu care putea vorbi. Mâna lui Jon deveni neclară în timp ce ochii ei se umpleau de lacrimi, prima dată în acea zi în care-și permisese să facă asta. Nu se putea gândi decât la cum trebuie să se fi simțit el, văzând fotografia. A fost oribil, termină ea într-o șoaptă răgușită. Respingător.

– Tess, uită-te la mine. Vocea lui Jon era arareori atât de tăioasă așa că ea făcu ce i se ceruse. Expresia de pe fața sa era un amestec de loialitate înverșunată, furie și îngrijorare. Cu blândețe îi șterse ochii înlăcrimați cu degetul mare. Nu-ți poți face una ca asta, scumpo. De câte ori am discutat despre faptul că te implici prea mult în relația cu pacienții?

Ea simți cum îi crește tensiunea și prinse curaj să vorbească.

– Pentru tine este diferit. Pacienții tăi sunt reci majoritatea timpului. Ar putea fi și bucăți de carne de vită.

Jon primi critica cu seninătate.

– Exact așa îmi place mie. Nu mă pot gândi la ei așa cum o faci tu, Tess. Asta m-ar sfâșia. Iar data viitoare când voi avea un bisturiu în mână, aș putea ezita. Acea ezitare ar putea costa viața unui pacient.

Ea oftă.

– Știu asta. Distanță profesională. Tu o poți face, eu nu am putut să o fac niciodată. Ai câștigat.

El zâmbi trist.

– Unii ar spune că tu ai câștigat. Ce vreau eu să spun este că trebuie să joci la categoria ta, puștoaico. Ești un doctor bun pentru că-ți pasă, dar cât te costă asta? Eu aș spune că prea mult. Poate că ar trebui să reconsideri populația cu care ai de-a face. Toți acești pacienți sinucigași îți mănâncă sufletul. Deodată el se lumină la față, arăta chiar adorabil, se gândi Tess. Până când continuă. Ce ar fi dacă ai trata niște cazuri de fobie, să zicem?

Ea-l privi mijindu-și ochii. Era unul dintre puținii oameni care știau despre fobia ei stânjenitoare.

– Cum ar claustrofobia?

Colțul gurii lui se ridică un pic, iar ea știu că era o tentativă de zâmbet.

– Poate. La naiba, poate că ai nevoie de o vacanță. Când a fost ultima?

Maxilarul ei se încordă în mod automat.

– Luna mea de miere.

Croaziera pe care o făcuse cu Amy pentru că ar fi preferat să meargă pe cărbuni aprinși până în China decât să-l lase pe nenorocitul de Phillip să-și ducă târfa de două parale și pentru că, desigur, biletele nu puteau fi returnate.

Jon tresări.

– Îmi pare rău. Eu și Robin mergem în Cancun luna viitoare. Vino cu noi.

Ea râse sec.

– Nu, mulțumesc. Singurul lucru mai rău decât acela de a merge în luna de miere cu cea mai bună prietenă este acela de a fi a treia roată la căruță.

Jon rânji, mișcându-și sprâncenele.

– Haide, Tess. Trăiește un pic. Pentru Robin nu e un deranj. Ți-am putea găsi pe cineva.

Îi răspunse la zâmbet.

– Du-te acasă, Jon. Sunt extenuată.

El puse paharul deoparte și se ridică, trăgând-o și pe ea în picioare.

– Condu-mă și...

– Încuie ușa. Ea deschise ușa. Ești mai rău decât a fost vreodată Vito.

Jon se opri în pragul ușii cu ochii măriți de uimire.

– Ai sunat acasă?

Zâmbetul ei dispăru.

– Nu.

– Tess...

– Du-te acasă, Jon, repetă ea, de data asta fiind serioasă.

El ezită, uitându-se la degetele de la picioare.

– Mai este un motiv pentru care am trecut pe aici, în afară de faptul că Robin era îngrijorată.

El expiră adânc şi se uită în sus, din spatele unor gene pentru care multe femei ar fi omorât ca să le aibă. Cele ale lui Aidan Reagan erau mai lungi. Şi mai închise la culoare. Ochii lui erau mult mai albaştri.

Tess clipi repede, concentrându-se din nou la faţa lui Jon. *De unde apăruse asta?* Prea puţin somn şi prea mult stres, decise ea. Şi prea multe nopţi în care dormise singură, având numai pisica să-i ţină de cald.

Jon se aplecă mai aproape.

– Tess, ce s-a întâmplat? Faţa ta a devenit palidă.

– Nu este nimic. Sunt mult mai obosită decât credeam. Ce voiai să spui?

– Doar că Amy m-a sunat acum câteva ore.

Buzele lui Tess se subţiară.

– Oh? Ţi-a spus că m-a concediat ca şi client?

– Mi-a zis că a spus unele lucruri pe care ar fi dorit să nu le spună. Era atât de speriată că ai fost dusă la închisoare de detectivul acela, încât nu gândea corect. Voia ca eu să aflu dacă încă mai eşti supărată pe ea.

Tess negă dând din cap. Era ca şi cum încă mai aveau şaisprezece ani şi împărţeau aceeaşi cameră în casa părinţilor ei.

– Nu i-a dat prin cap să mă sune chiar ea?

– A crezut că o să-i închizi telefonul în nas.

– Poate că aş fi făcut-o.

– Şi a mai spus că a sunat ca să se asigure că ai ajuns cu bine acasă, dar nu ai răspuns. Nu vreau să fiu tipul care tot transmite mesaje între voi, aşa că sun-o, bine? Spune-i că vreţi să vă pupaţi şi să vă împăcaţi. Şi ascult-o, Tess. Ştie mai multe despre asta decât tine. Şi chiar dacă s-a purtat ca o netrebnică, este o netrebnică bine intenţionată care nu vrea să te vadă în închisoare.

Avea dreptate. Amy avea intenţii bune. Tess ajunsese şi ea la aceeaşi concluzie în timp ce mersese până la bistroul lui Robin.

– Bine. Ne vom pupa şi ne vom împăca şi te vom scoate pe tine de la mijloc. Dar nu i-ar fi promis să facă aşa cum zice Amy.

Se gândise mult la asta în orele ce au urmat după plecarea de la apartamentul lui Winslow şi era şi mai convinsă de faptul că era vitală cooperarea ei cu poliţia. Dar Jon era atât de îngrijorat. În mod impulsiv se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz. Mulţumesc.

În momentul în care buzele ei îi atinseră obrazul, spatele lui se îndreptă şi braţul său o cuprinse de umeri în mod protector. Ea-i urmări privirea şi inima-i săltă în piept.

Detectivul Reagan stătea în holul de lângă lift. Şi nu arăta deloc fericit. Ea strânse marginile halatului, ridicând mătasea peste gât. Era pur şi simplu ceva instinctiv. Jon văzuse cicatricea. Puţini erau cei care o văzuseră.

Reagan se apropie încet, uitându-se la umerii ei unde încă mai era mâna lui Jon încleştată, vârându-şi mâinile în buzunarele de la haină. Se opri la o distanţă destul de respectabilă. Dar era destul de aproape încât să-i simtă mirosul deodorantului pe care-l folosise după bărbierit. Pentru că el să bărbierise înainte să vină.

– Doctore Ciccotelli?

– Detective Reagan. Acesta este doctorul Jonathan Carter, colegul despre care ţi-am vorbit.

Îşi înclină scurt capul spre Jon.

– Dacă se poate aş vrea să vorbesc cu dumneata, doctore.

Degetele lui Jon se adânciră în braţul ei, avertismentul său fiind la fel de subtil ca şi încruntarea sa feroce.

– Nu fără ca avocatul ei să fie prezent.

Reagan îşi ridică ochii pentru a-i întâlni pe ai ei, privirea sa fiind de nepătruns.

– Dacă chiar asta doreşti, doctore, putem chema şi avocatul. Vocea lui era destul de rece încât să-i transmită fiori de teamă pe spate. Dar, în noaptea asta, am nevoie de nişte răspunsuri la anumite întrebări.

Tess îl bătu uşor pe Jon pe piept.

– Voi fi bine, Jon. O să o sun pe Amy. Promit. Du-te acasă.

– Nu ştiu...

– Te sun când pleacă pentru ca să ştii că încă mai trăiesc şi respir, îl întrerupse ea, intenţionat păstrându-şi tonul glumeţ. Nu

voi spune nimic ce ar putea el folosi la tribunal. Se retrase din strânsoarea lui şi-l înghionti uşor, ţinându-şi încă strâns halatul în jurul gâtului. Du-te acasă, Jon.

Privirea de despărţire a lui Jon era la fel de tăioasă ca bisturiele sale. Dar nu spuse nimic, iar un minut mai târziu cobora cu liftul.

Era singură. Cu Aidan Reagan şi genele sale lungi.

– Unde este Todd?

– Urmăreşte alte piste.

– Înţeleg. Ei bine, te deranjează dacă discutăm în apartamentul meu, sau preferi să stăm în hol?

– Asta decideţi dumneavoastră, doamnă.

Deci acum sunt „doamnă". Cuvântul „doamnă" rostit de Reagan suna mai degrabă a insultă.

– Atunci să mergem înăuntru. Prefer să nu stau în hol, în halat.

El închise uşa în urma sa.

– Îmi cer scuze pentru ora târzie, spuse el înţepat. Speram să mai fiţi trează.

Ea-şi flutură mâna liberă spre teancul de dosare de pe masa din sufragerie.

– M-am uitat prin dosare. Mă duc să mă schimb, dacă nu te deranjează. Va dura câteva minute.

Se întoarse în mai puţin de trei minute, halatul ei fiind înlocuit de o bluză groasă pe gât şi blugi. Şosetele groase rămaseră. Îl găsi stând în sufragerie, examinând schiţele în cerneală de pe perete.

– Îmi daţi haina dumneavoastră, detective?

El negă dând din cap.

– Nu, mulţumesc.

– Atunci pot să-ţi aduc nişte vin, sau încă mai eşti de serviciu?

El se întoarse, ochii săi oprindu-se asupra celor două pahare de vin de pe masa din sufragerie înainte de a se uita la ea.

– Nu, mulţumesc. Vocea lui era politicoasă, dar rece şi distantă. Îţi suni acum avocatul? Aş vrea să terminăm cât mai repede cu asta.

– Nu. Dă-i drumul şi pune-mi întrebări, detective. Dacă îţi pot răspunde, o voi face.

Tresărirea de surpriză apărută în ochii săi a fost atât de scurtă încât ea se întreba dacă nu cumva şi-o imaginase.

– I-ai spus iubitului tău că o vei suna.

– Şi o voi face. După ce vei pleca. Avocata mea şi cu mine nu avem aceeaşi relaţie de lucru cu poliţia, detective. Ea zâmbi trist. Oricum nu cred că mai este încă avocata mea. Ea ridică din sprânceană, privindu-i faţa cu atenţie. Iar doctorul Carter nu este iubitul meu.

De această dată tresărirea din acei ochi albaştri a fost, neîndoielnic, ca un fulger. Intensă. Privirea lui o surprinse pe a ei şi pentru o clipă era ca şi cum se aflau din nou pe scări. Apoi clipa se termină.

El îşi mută privirea, îndreptând-o spre teancul de dosare de pe masă.

– Ai găsit ceva? întrebă el pe un ton aspru.

Tess inspiră adânc. Gura de oxigen făcu ca rotiţele creierului ei să repornească. Avertismentul lui Amy se strecură din nou în mintea ei, cum că Reagan se va folosi de felul în care arată ca să o determine să-şi lase garda jos. Pentru o clipă, garda ei fusese anihilată, iar acest fapt o zgudui.

– Înainte să răspund, detective, am şi eu o întrebare. Aşteptă până ce privirile lor se reîntâlniră, el având sprâncenele ridicate, aşteptând. Am nevoie de un avocat?

El nu tresări.

– Nu.

Ea cântări riscurile, apoi continuă cu planul iniţial.

– Bine. Am verificat dosarele. Mai întâi am căutat procesele în care condamnarea a depins de mărturia mea. Dintre cele treizeci şi unu de condamnări, cinci dintre ele corespund. Toţi sunt bărbaţi. Patru dintre ei erau ucigaşi, unul violator. Ea dădu din cap, sceptică. Dar niciunul dintre ei nu a reieşit că ar avea capacitatea intelectuală pentru a înscena aşa ceva. Aceşti indivizi erau criminali, nu genii criminale, oricât de mult ţi-ai folosi imaginaţia. Şi, pe lângă asta, toţi cinci ar mai trebui să fie încă în închisoare, numai dacă nu cumva vreo comisie de eliberare condiţionată nu a fu... vreau să spun nu a încurcat oalele.

Crezu că vede cum buzele se curbează la auzul scăpării ei.

– Le vom cerceta familiile, spuse Reagan. Să vedem cine făcea campanie susținută pentru un nou proces.

Lui Tess i se strânse stomacul.

– Deci vom căuta apeluri?

– Da.

Ea oftă.

– Pot să pun pariu că Patrick Hurts nu este un om fericit în noaptea asta.

– Ai câştiga pariul, doctore. Ai auzit de Soma?

Schimbarea bruscă a subiectului o făcu să clipească repede.

– Da. Este un relaxant muscular.

– Ai luat vreodată aşa ceva?

Ea încuviință dând încet din cap.

– Da. Am avut un accident anul trecut. Un condamnat cu un lanț, a cărui amintire încă mai avea puterea de a-i face praf tăria de caracter. Se concentră asupra ochilor lui Reagan, dorindu-şi ca panica să dispară. Spatele meu a cedat, iar doctorul meu mi l-a prescris atunci.

– Cât timp l-ai luat?

Expresia feței lui era din nou de nepătruns şi auzi iar vocea lui Amy. *Nu fi idioată, Tess.*

– Cu totul cam şase luni. De ce?

– O mai ai? Rețeta.

– Nu. Nu am mai vrut să iau. Mă amețea prea tare când lucram. Chiar dacă durerea fusese cumplită şi încă mai era câteodată. De ce mă întrebi despre Soma?

El ezită, apoi ridică din umeri.

– Pentru că s-au găsit urme în sticlele pe care le-am găsit în apartamentele victimelor.

Genunchii ei se înmuiară pur şi simplu. Prinzându-se de marginea mesei, Tess se aşeză pe scaun, fără să-şi poată muta privirea de pe fața lui.

– Cele care aveau amprentele mele.

– S-a dat vreodată spargere în apartamentul tău?

Ea neagă dând din cap, ochii mărindu-i-se numai la gândul că sadicul acela fusese în apartamentul ei, în propriul ei spațiu.

– Nu, nu, aș fi raportat asta.

– Ce s-a întâmplat cu sticluțele?

Ea se ridică, devenind deodată neliniștită și luând-o cu frig. Merse de la masă spre fereastră, frecându-și brațele, uitându-se orbește la traficul de jos, din stradă.

– Nu-mi aduc aminte. Trebuie că le-am aruncat.

Îl auzi mișcându-se, apoi veni în spatele ei, cu mâinile sale calde pe umerii ei. Puternice. Căldura îi coborî în brațe și pe spate și pentru o clipă extrem de scurtă ea-și dori să se poată întoarce și să-i simtă brațele strânse în jurul ei. Își dori să-și poată pune capul pe umărul său lat. Dar dorințele rămâneau dorințe. Realitatea era acest... coșmar care devenea din ce în ce mai rău cu fiecare informație nou apărută.

– Așază-te, murmură el. Ești palidă.

El o împinse cu blândețe înapoi pe scaun și se lăsă pe vine în fața ei, ochii lui albaștri fiind mijiți.

– Ești bine?

Amorțită, ea dădu din cap.

– Asta face să accentueze și mai mult faptul că eu am făcut-o. El se ridică și nu spuse nimic. Înghițind cu greu, ea-și ridică privirea spre el. Nu eu am făcut-o.

El nici măcar nu clipi.

– Te-a amenințat vreodată cineva, doctore?

– Ce vrei să spui? Cum adică vreodată?

– În ultimul... an.

Ceea ce voia să insinueze el o lovi ca o cărămidă.

– Vrei să spui de la procesul lui Green. Te referi la... polițiști. Stomacul ei se agită numai gândindu-se la asta. Oh, Dumnezeule!

Din nou el nu spuse nimic, ceea ce spunea mai mult decât ar fi făcut-o orice fel de confirmare.

– Am primit niște scrisori, spuse ea. Niciuna dintre ele nu era semnată. Majoritatea erau insulte personale, multe mă făceau în toate felurile. „Ucigașă de copii." „Ucigașă de polițist." Aceste

denumiri o răniseră atunci şi încă o mai răneau. A existat o persoană care mi-a scris de mai multe ori. Spunea că voi regreta. O lună mai târziu am primit o scrisoare care spunea că nu se mai reînnoia contractul meu. Am crezut că la asta s-a referit. Cineva mi-a aruncat o piatră în geamul maşinii când eram la mall, dar nu au prins niciodată făptaşul. Am crezut că şi asta făcea parte din ameninţare.

Reagan părea furios.

– Ai raportat ceva din asta?

– Geamul spart l-am raportat. Nu şi scrisorile. Nu era nicio ameninţare fizică.

– Mai ai scrisorile?

– Pe undeva. Îmi pare rău. Nu prea pot să gândesc acum.

– Este în regulă, spuse el încet. Nu te grăbi. Luă sticla de vin. Vrei puţin?

– Nu. Se concentră asupra gândurilor, dorindu-şi să încetinească, imaginându-se primind scrisorile şi punându-le în dulapul din birou. Aşteaptă aici. Mi-am amintit ce am făcut cu scrisorile.

Aidan o privi plecând, strângând din pumni. Ştiind că va simţi mirosul ei în palme dacă ar fi cedat dorinţei de a le ridica spre faţă. Ultimele cincisprezece minute dovediseră dincolo de orice îndoială că era un bărbat cu autocontrol. Când ieşise din lift şi o văzuse în halatul de mătase roşie, un val de dorinţă îi atacă simţurile. Văzând-o că se ridică şi-l sărută pe doctorul acela blond pe obraz simţi un val de furie şi gelozie care pentru o clipă îi înceţoşă gândirea.

Când o auzise spunând că tipul acela blond nu era iubitul ei, ar fi vrut să o tragă spre el şi să afle dacă privirea aceea prelungă pe scări o afectase la fel de mult ca pe el.

Numai faptul că-i pusese mâinile pe umeri îl făcu să-şi dorească mai mult. Dacă ar fi atins-o aşa cum voia el...

Dar nu o făcuse şi nu ar face-o. Se uită în jur la apartamentul ei. Situat pe Michigan Avenue, într-un cartier elegant, numai apartamentul ei făcea cam un milion, asta fără a pune la socoteală mobila şi obiectele de artă care ar face-o pe sora sa Annie, care

era designer de interioare, să sară în sus de bucurie. O femeie obișnuită să locuiască astfel voia mai mult decât era pregătit Aidan Reagan să ofere. Acest Aidan învățase prin metoda grea. Prosteşte-mă o dată...

Gândul se evaporă, împreună cu fiecare picătură de umezeală din gura sa.

– Le-am găsit. Ciccotelli apăru cu un plic mare, limba ei lingând banda adezivă, iar simțurile lui o luară razna.

Vrând să ia plicul, el întinse mâna, dar fu oprit. Exclamația ei îl surprinse la fel ca şi mâna ei pe a sa.

– Ce ai făcut?

Aidan respiră adânc. Încheieturile degetelor erau jupuite şi zgâriate, salutări din partea lepădăturii de prieten al tatălui lui Danny Morris, bărbatul pe care ei îl suspectau că-şi asfixiase fiul, apoi îi aruncase trupul pe scări. Aidan se oprise în locul pe care Morris îl frecventa adesea, după ce plecase de la birou. Lepădătura de prieten al lui Morris era acum la închisoare după ce beţivul încercase să-i dea un pumn în față lui Aidan. Dar Morris nu era de găsit. Soția lui Morris mai făcuse rost de un ochi învinețit, dar încă mai nega implicarea soțului ei în moartea băieţelului.

Şi Tess Ciccotelli încă îi mai ținea mâna.

– Am lovit un zid de cărămidă, spuse el, şocat că vocea sa era încă liniştită.

Inima sa mai mult ca sigur că nu era. Încercă să-şi elibereze mâna, dar ea i-o ținea cu fermitate. Privind în sus, ochii ei închişi la culoare erau plini de îngrijorare.

– Acel zid era cumva fața cuiva?

– Nu. Chiar era un zid de cărămidă. Un suspectat s-a opus arestării, iar eu m-am zgâriat încercând să-i pun cătuşele. El mai trase o dată şi ea-i dădu drumul.

– Era suspect în acest caz?

– Nu, în altul la care lucrez.

Ea dădu din cap, preocupată.

– Copilul al cărui raport de la autopsie l-am văzut de dimineață.

– Da. Reuşi să rostească cuvântul deşi gâtul lui părea a fi acoperit cu clei.

Buzele ei se lăsară în jos, iar Aidan strânse din dinţi. Femeia avea nişte buze care parcă implorau un bărbat să afle dacă erau la fel de moi pe cât păreau.

– Îmi pare rău, spuse ea încet. Mă laşi să-ţi pun ceva pe mână? Este o tăietură destul de urâtă. Când el ezită, ea-şi forţă acele buze pline să zâmbească. Să ştii că sunt doctor.

Ar trebui să plece. Chiar acum. Dar picioarele lui nu voiau să se mişte.

– Cred că aşa este. Mereu uit că psihiatrii sunt şi medici.

– Majoritatea uită asta. Ea se duse în bucătărie şi se întoarse cu o trusă de prim ajutor. Dar am făcut Facultatea de Medicină ca toţi ceilalţi doctori. De fapt, acolo l-am întâlnit pe Jonathan Carter. Suntem prieteni de multă vreme.

Capul ei se aplecă deasupra mâinii lui, părul ei formând o perdea întunecată şi ondulată care-i ascundea faţa. Părul ei era încă umed la ceafă, mirosul şamponului ei plutea în aer pentru a-l chinui. Nu era nevoie de supraputeri de detectiv ca să presupui că făcuse duş, ceea ce însemna că probabil fusese goală sub halatul acela roşu. El strânse din dinţi când îşi imagină acele curbe ude şi pline de săpun.

– El mă protejează, continuă ea, apoi se uită în sus, înlăturând părul de pe faţă. Obrajii ei se înroşiră, iar orice ar fi vrut să spună dispăru. Brusc, ea-şi lăsă capul în jos şi-şi drese vocea. Ei bine... umerii ei se ridicau şi coborau în timp ce ea respira adânc. Cel puţin nu este murdară. Asta ar putea să usture.

Şi ustura, dar usturimea era localizată în altă parte.

– Tipul mi-a aruncat o bere-n faţă aşa că a trebuit să fac duş după ce l-am dus la secţie. Am curăţat-o.

Chicotitul ei gutural îi trimise un fior pe şira spinării, iar mâna lui tresări în mod reflex. Ea o ţinu nemişcată, apoi continuă să tamponeze încheieturile degetelor.

– Ei bine, se spune că berea face bine la ten.

Puse nişte tifon în jurul încheieturilor degetelor şi lipi capătul. Se dădu înapoi şi se uită în sus, privirea ei fiind calmă. În urmă cu

două zile interpretase greşit când spusese că nu exista emoţie în privirea ei. Acum ştia că acesta era scutul ei. Faptul că ştia că ea avea nevoie de unul îl făcu să vrea să facă tot ceea ce nu ar fi trebuit să facă.

– Să nu o uzi, murmură ea. Cred că vei supravieţui.

Aidan ridică plicul cu mâna stângă.

– Voi verifica aceste scrisori. Ai mai primit vreun telefon?

– Nu.

– Ai vrea să ne permiţi să-ţi interceptăm convorbirile ca să le putem asculta în caz că mai sună?

Ea tăcu un moment.

– Da. Dă-i drumul. Dar numai pentru telefonul de acasă. Nu şi pentru linia de la birou.

Era mai mult decât se aşteptase el.

– Mai avem nevoie şi de o mostră a vocii tale pentru a face o comparaţie cu mesajul de pe voicemail-ul lui Adams.

– Voi veni mâine de dimineaţă. Primele mele două întâlniri au fost anulate.

– Îmi pare rău.

Ea ridică din umăr.

– Era de aşteptat după ce a apărut articolul acela în *Bulletin*.

El amânase destul de mult să aducă vorba de lista cu pacienţi şi oftând îl trimise din nou la dracu' pe Todd Murphy.

– Asta s-ar putea întâmpla din nou. Ştii asta.

Bărbia ei se ridică, dar privirea ei rămase calmă.

– Ştiu.

– Avem nevoie să putem anticipa următoare sa mişcare. Va trebui să te rog să-mi dai o listă cu pacienţii tăi.

Ea nici măcar nu clipi.

– Ştii că nu pot face asta. Confidenţialitatea pacientului nu este o joacă. Aşa cere legea, detective.

Nu părea a fi furioasă, se gândi el, ci resemnată, ca şi cum se aşteptase de la început la întrebarea asta.

– Ne-ai spus despre Adams şi Winslow.

– Mi se permite să divulg când este critic pentru detectarea unei crime sau atunci când clientul se află în pericol şi nu poate

consimți la asta. În ambele situații eu judec dacă cerințele pentru o divulgare sunt îndeplinite. Pe lângă asta, nu ți-am spus mai mult decât ai fi putut afla din raporturile de la poliție dacă ai fi săpat destul de adânc.

– Mi-ai spus că Cynthia Adams contactase o boală venerică.

Ceva se schimbă în privirea ei, derutant și de scurtă durată.

– Asta a fost atunci când am crezut că ea este ținta și că, știind acel fapt, ați avea un motiv. Și oricum ați fi aflat asta din raportul autopsiei. Ea inspiră. Astăzi am primit vizita comisiei de stat pentru licențe. Nu au fost de acord cu raționamentul meu.

Aidan se încruntă.

– De unde au știu că ai vorbit cu mine?

– Cea care se ocupă de caz de la Departamentul de Sănătate i-a sunat. Nu-ți cere scuze, detective, spuse ea tăios când el deschise gura să facă exact asta. Am știut care sunt riscurile în momentul când am făcut dezvăluirea.

Dar fusese o altă lovitură, el putea vedea asta. Nu era sigur ce formalitate de cenzură ar putea lua o comisie de licență.

– Ei... au făcut ceva?

– De data asta nu. Avocata mea era acolo și asta se pare că a mai calmat un pic situația.

– Dar se vor întoarce mâine. De îndată ce vor vedea știrile despre Winslow.

– Probabil. La fel ca și reporterii care staționau în fața ușii clădirii când am ajuns în seara asta acasă. Vocea ei se înmuie pe alocuri. Nu-ți face griji pentru mine, detective Reagan. Pot să-mi port și singură de grijă.

El se întreba dacă poate. Se întreba cum va primi vestea că sinuciderile pacienților ei au fost înregistrate, poate pentru profit. Amintindu-și privirea din ochii ei când se uitase la cadavrul lui Winslow își dori ca ea să nu fie nevoită să afle despre camere, dar știa că mai devreme sau mai târziu va afla. Dar nu trebuia să se întâmple în noaptea asta.

– Atunci te las să dormi, doctore Ciccotelli. Își ridică mâna bandajată. Mulțumesc.

Ea zâmbi trist.

– Mulțumesc că nu mi-ai târât fundul din nou până la secție. Se crispă. Îmi cer scuze. Când sunt obosită vocabularul meu se deteriorează.

Existau multe alte locuri mai bune în care i-ar fi plăcut lui să-i târască fundul. Se întoarse înainte ca libidoul său în creștere să transforme în realitate orice alternativă și se trezi că se uită din nou la schițele în stilou pe care le studiase mai înainte pentru a nu se mai gândi la faptul că ea se schimba în dormitor.

– T. Ciccotelli, citi el în colțul de jos al tuturor. Tu ai făcut astea?

– Nu, fratele meu Tino le-a făcut.

Surprins, se întoarse pentru a o privi.

– Ai un frate pe care-l cheamă Tino? Pe bune?

De data asta zâmbetul ei chiar ilustra amuzament.

– Am patru frați mai mari – Tino, Gino, Dino și Vito. Și nu, niciunul dintre ei nu este Soprano, așa că nu întreba.

Patru frați mai mari – și, mai mult decât probabil, protectori. Era un gând care aproape că-l dezumfla. Aproape. Halatul roșu era încă prea proaspăt în memorie.

– Vreunul dintre ei locuiește prin apropiere?

Zâmbetul ei deveni din nou trist.

– Nu, sunt cu toții acasă.

– Philadelphia?

Ochii ei se măriră de surpriză.

– Cum de ai... M-ai verificat.

El încuviință dând constant din cap.

– Tocmai de aceea fundul tău stă într-un apartament elegant și nu într-un scaun tare de la secție.

Se uită fix la el pentru o clipă, apoi îl surprinse cu un râs care părea să umple fiecare colț al încăperii și care făcu ca pulsul lui să o ia din nou razna.

– *Touché,* detective. Noapte bună.

El își permise să zâmbească.

– Noapte bună, doctore.

El aşteptă până ce auzi cum trage zăvorul, apoi se întoarse spre lift. Se va duce acasă să doarmă şi el. Dar mai întâi avea nevoie de un alt duş. Şi de data asta de unul foarte rece.

8

Luni, 13 martie, 11:55 P.M.

Tess îşi sprijini trupul de uşa de la intrare şi-şi apăsă podul palmei în dreptul inimii. Fără să zâmbească şi furios, Aidan Reagan era cel mai potent bărbat pe care nu crezuse că-l va cunoaşte vreodată. Dar zâmbind... era pur şi simplu frumos. Şi era ultima distragere de care avea nevoie acum.

Sau poate că nu. Trecuse ceva vreme de când inima ei bătuse atât de repede, de când pielea ei se simţise ca şi cum fiecare bucăţică adormise, iar acum se trezea. De când fusese atât de stârnită. Începuse să se teamă că nu se va mai simţi niciodată aşa.

– Dă-i drumul şi spune-o, Chick, murmură ea cu voce tare.

Trebuie să te sui din nou pe bicicletă. Trebuie să faci sex. Dar nu o putea spune. Avea probleme numai gândindu-se la asta. Trădarea lui Phillip o rănise mai profund decât ar fi putut-o face un deţinut cu un lanţ. Îşi spusese că va uita de el, faptul că o înşelase nu o afectase. Ce glumă. Desigur că o afectase. Alesese un bărbat incapabil să-şi ţină promisiunile. Cel puţin ea obţinuse asta fiind sinceră. Cum e mama, aşa e şi fiica.

Şi cel puţin ca avusese destulă mândrie să-l arunce pe infidel afară în şuturi. Spre deosebire de mama ei. Dar mândria era un prost înlocuitor pentru atingerea umană după care tânjea în fiecare noapte. După Phillip, existaseră bărbaţi care încercaseră să-i atragă privirea. Din nefericire, ochiul ei nu fusese interesat.

Până acum. Ochiul ei fusese interesat, împreună cu restul fiinţei ei. Şi el era interesat. Şi dacă ştia să judece un caracter, nici

el nu voia să fie interesat mai mult decât îşi dorea ea. Dar ce fel de judecător de caractere putea ea să fie? Doar îl alesese pe Phillip.

Ce gând plăcut. Poate că Amy avea dreptate. *Ar trebui să o sun acum. Să ne pupăm şi să ne împăcăm şi toate prostiile alea.* Îi promisese lui Jon, un fapt pe care Reagan părea să-l considere important. Un punct pentru băieţii buni. Se îndepărtă de uşă, apoi sări când soneria de la uşă sună. Uitându-se prin vizor înjură şuierând. Micuţa domnişoară Carmichael stătea de cealaltă parte a uşii, ţinând o cutie de pizza.

– Ştiu că eşti acolo, spuse Carmichael tare. L-am văzut pe poliţist plecând.

– Pleacă de aici, domnişoară Carmichael. Nu am nimic de comentat.

– Am o propunere.

Tess crăpă uşa.

– Propunerea ta necesită vaselină, domnişoară Carmichael. Acum te rog să pleci înainte de a suna la poliţie.

Carmichael o privi în ochi prin deschizătura uşii.

– Vreau un interviu în exclusivitate.

Tess râse auzind afirmaţia pur şi simplu absurdă.

– Ai luat-o razna. Şi crede-mă, ştiu ce spun.

– Voi scrie un articol cu sau fără ajutorul dumitale, doctore. Dacă îmi acorzi exclusivitate, cuvintele vor fi ale tale.

Tess negă dând din cap.

– De parcă aş putea crede orice ai spune. Cum naiba ai ajuns până aici sus?

– I-am spus portarului că livrez o pizza vecinului tău. Apropo, securitatea clădirii tale e de rahat.

Avea dreptate în privinţa asta.

– E bine de ştiut. Pleacă. Tess trânti uşa şi trase zăvorul, apoi ţipă spre uşă. Dacă mai eşti acolo în cinci secunde, sun la poliţie şi-ţi poţi scrie articolul dintr-o celulă. Cinci, patru, trei...

Joanna se dădu înapoi rânjind. Nu se aşteptase ca Ciccotelli să fie de acord cu un articol exclusiv, dar nici nu se aşteptase la un limbaj atât de acerb. Când, într-un final, Ciccotelli va ceda,

articolul va fi excepţional. Pentru moment, se va întoarce la apartamentul ei şi va mânca ea pizza.

Avea mult de lucru până dimineaţă. Mama ei mereu spunea că prinzi mai multe muşte cu miere. Tatăl ei insista mereu că hârtia pentru muşte era o idee mult mai deşteaptă. Oricât de mult ura să recunoască, de data asta tăticul avea dreptate. Va trebui să vadă câte muşte va lăsa Ciccotelli să se zbată în hârtie înainte să recunoască faptul că a fost înfrântă.

Nu va fi frumos şi Ciccotelli nu va coopera liniştită.

Dar va coopera. *Iar atunci când praful va dispărea, eu voi fi autoarea articolului şi Cy Bremin va fi doar un zumzet enervant în urechea mea.*

Mestecând fericită o felie de pizza, coborî cu liftul şi, când ieşi, îi făcu semn cu mâna fraierului de portar.

Marţi, 14 martie, 12:35 A.M.

Aidan îşi recăpătase controlul până când parcă pe alee, ceea ce era bine pentru că duşurile reci dureau şi oricum nu erau prea eficiente. Spera ca Dolly să nu fi făcut vraişte în sufragerie. Era o căţea bună, bine dresată, dar o lăsase singură mult timp astăzi. Avea un aranjament cu vecinul său de doisprezece ani, care îi dădea drumul lui Dolly când el era plecat pentru mai mult timp, dar Aidan uitase să-l sune pe puşti. Intră prin bucătărie şi fu întâmpinat de un rottweiller de patruzeci şi opt de kilograme.

Aidan se sprijini într-un genunchi pentru a o scărpina între urechi şi râse când limba lui Dolly îi scăldă faţa.

– Eşti adorabilă, faţă de păpuşă.

Dându-i o palmă de afecţiune pe spate, se ridică şi luă lesa din cuierul de pe perete. Era târziu, dar lui Dolly îi plăcea să se plimbe, iar Aidan avea încă destule urme de stres pe care trebuia să le elimine.

– Deja am plimbat-o.

Speriat, Aidan se întoarse, cu arma în mână înainte să recunoască vocea. Apăsă pe întrerupătorul de pe perete, camera luminându-se.

Sora lui, Rachel, stătea în pragul uşii, cu ochii larg deschişi, ameţiţi de teroare, cu o mână pe piept.

– Ce naiba faci aici? vru el să ştie. Nu ştii altceva mai bun decât să te strecori în spatele meu? Puteam să te împuşc.

– Eu... Ea respiră sacadat. Îmi pare rău. Nu m-am gândit.

Aidan îşi băgă pistolul la loc în toc.

– La naiba! Chiar că nu ai gândit. Dar ea era palidă şi tremura aşa că se duse la ea şi o luă în braţe. Eşti bine?

Ea încuviinţă dând din cap.

– Da. Lasă-mă un minut. Se dădu înapoi şi se lovi de perete, cu sprâncenele ei maro unite în semn de încruntare. Ca şi Aidan, Rachel avea părul şi ochii tatălui lor, dar trupul ei delicat era moştenire directă de la mama lor. Ca şi expresia dictatorială de pe chipul ei. Ai întârziat.

– Iar tu eşti plecată fără să fi cerut voie, se răsti el. De ce nu eşti acasă, în pat? Mama şi tata se vor îngrijora ca naiba dacă se trezesc şi descoperă că ai plecat.

– Nu, nu se vor îngrijora. Ei cred că sunt la Marie.

Aidan se uită în jos la ea.

– I-ai mințit? Rachel!

– Nu i-am mințit. Am fost la Marie. Ea a dat o petrecere la care eu am decis... să nu particip.

Încă supărat, Aidan luă o sticlă cu lapte din frigider.

– Vrei?

Ea strâmbă din nas.

– Câh!

– Ai nevoie de lapte, puştoaico. Vei face osteoporoză şi atunci îţi va părea rău. O imită pe mama lor pentru a o face să zâmbească, dar gura ei rămase închisă cu fermitate. Deci de ce ai fost împotriva petrecerii? În afară de faptul că este într-o noapte din timpul zilelor în care mergi la şcoală, adăugă el, apoi miji ochii. Mama şi tata te lasă să ieşi în timpul săptămânii? Pe noi nu ne lăsau niciodată să plecăm când aveam şcoală a doua zi.

Ea ridică din umeri.

– Urma să învățăm pentru un test la istorie.

– Dar nu faceți asta.

– Credeam că suntem acolo ca să învățăm, Aidan, spuse ea încet. Chiar am crezut. Apoi a apărut prietenul lui Marie și... lucrurile au scăpat de sub control.

Aidan bău un pahar cu lapte și-și șterse gura cu dosul mâinii.

– Au scăpat de sub control, cum așa?

– Nu contează. Important este că eu nu m-am alăturat lor. Își ridică mâneca și mirosi. Deși miroase ca și cum aș fi făcut-o.

Aidan se aplecă, mirosi, apoi se lăsă pe spate și se încruntă.

– Bere și marijuana? Rachel, cine sunt puștii ăștia? Și unde erau părinții lui Marie?

Rachel se așeză pe unul din scaunele de bucătărie cumpărate de la o vânzare dintr-un garaj.

– Nu erau acasă. Ea ridică mâna când el ar fi trebuit să înceapă să o bombăne. Nu o face. Ar fi trebuit să plec imediat, dar în primele două ore am fost doar eu și Marie și chiar am învățat. Ochii ei îl implorau. Jur, Aidan.

– Te cred, Rachel. Se așeză lângă ea. Ce s-a întâmplat, scumpo? Apoi împietri când ochii ei albaștri se umplură de lacrimi. Rachel?

– Sunt bine, spuse ea și-și șterse ochii cu palmele. A fost înfiorător acolo. Au venit o grămadă de băieți și... Tremura. Am plecat strecurându-mă pe ușa din spate.

Inima lui sălta cu fiecare bătaie, putându-și imagina mult prea bine toate consecințele posibile.

– De ce nu i-ai sunat pe mama și pe tata?

Ea scutură din cap.

– Unul dintre tipi a vărsat bere pe mine și eu... nu am vrut să creadă că i-am mințit. Așa că am mers pe jos până aici.

– Ai mers pe jos?

Ea încuviință dând din cap.

– Trei mile. Zâmbetul ei era patetic. Așa că să nu mai aud prostii cum că jocurile video mă fac să-mi pierd forma. Nu aveam de gând să stau aici. Aveam nevoie de un loc să stau și să scot

mirosul acesta din hainele mele. Dar Dolly cerşea să fie plimbată, apoi m-am aşezat să mă odihnesc un pic şi am adormit pe canapea.

– Ar fi trebuit să mă suni, Rachel. M-aş fi ocupat de toate.

Ea-şi dădu ochii peste cap.

– Cu siguranţă, fratele meu mare, care este poliţist, grăbindu-se să salveze situaţia. Aidan, nu mă duc la petreceri unde se bea, dar aş vrea să-mi păstrez o bucăţică din viaţa mea socială. Aşa că nu-i spune mamei şi tatei, te rog?

El se gândi. Abe şi Sean îl acoperiseră de multe ori când erau mai mici.

– Petrecerea încă mai continuă?

– Nu. Părinţii lui Marie trebuiau să ajungă acasă pe la ora douăsprezece, aşa că toată lumea a plecat de mult până la ora asta.

– Promiţi să nu te mai vezi cu Marie?

Ea tremură din nou.

– Oh, da.

– Atunci ne-am înţeles. Du-te şi fă un duş. Îţi caut un trening şi vom vedea dacă putem scoate berea din hainele astea. Zâmbi spre ea. Şi eu am de spălat haine pătate cu bere, aşa că mai economisim nişte apă.

Ea ridică din sprâncene.

– Ai petrecut, Aidan?

– Nu. M-am bătut într-un bar.

Buzele ei tremurară.

– Ai câştigat?

– Scumpo, eu câştig mereu.

Îi atinse nasul cu buricul degetului şi privirile amândurora se opriră pe mâna bandajată. *Ei bine, nu întotdeauna*, se gândi el. Nu atunci când era vorba de o doctoriţă de pe Michigan Avenue care era mult prea sus pentru el, chiar dacă era interesată. Foarte interesată.

Rachel mirosi, apoi îi duse mâna la faţă.

– Forevermore.

– Poftim?

– Parfumul de pe mâinile tale. Se numeşte „Forevermore". Şi mai este şi superscump. Ochii ei deveniră alunecoşi. Ai petrecut. Spune tot, Aidan.

El râse, ciudat de stânjenit.

– Du-te şi fă duş, puştoaico.

Ea se ridică, dar se opri în pragul uşii, cu o privire serioasă.

– Mulţumesc, Aidan. Nu ştiam unde altundeva să mă duc în seara asta.

Inima îi galopă în piept. Sora sa cea mică fusese surpriza târzie a părinţilor săi şi o răsfăţaseră la culme cu toţii. Dar era un copil bun. Un copil foarte bun. Ura faptul că ea văzuse partea cea mai urâtă a vieţii atât de repede.

– Poţi veni mereu aici, Rachel. Dar să nu te mai strecori altă dată în spatele meu, bine?

– Bine.

Marţi, 14 martie, 8:09 A.M.

Aidan se aşeză pe scaunul de lângă Murphy, evitând privirea enervată a lui Spinnelli.

– Ai întârziat, Aidan.

– Îmi cer scuze.

Fusese prins în traficul din faţa şcolii lui Rachel după ce se strecurase în casa părinţilor săi pentru a-i lua surorii sale nişte haine. Berea de pe hainele ei dispăruse, dar mirosul de iarbă încă mai persista.

Jack împinse peste masă o cutie pe jumătate goală cu gogoşi.

– Ai întârziat, ai pierdut. Eu şi Murphy le-am mâncat pe toate cele cu jeleu. Se uită speculativ la Aidan. Ai obţinut lista ei de pacienţi?

– Nu. Aidan luă o gogoaşă cu glazură şi-şi linse degetele. A refuzat, foarte politicos. Dar a primit scrisori de ameninţare după Green. Sunt aici înăuntru. Cu mâna curată împinse plicul de-a latul mesei. Plicul care mirosea a Forevermore. Se simţise ridicol să miroasă un plic, dar, nu se ştie din ce motiv, nu se putuse

abține. Și a confirmat că a luat Soma. Din nou, după Green. Nu mai avea nicio sticlă și nu și-a putut aminti dacă le-a aruncat sau nu. Se uită la Spinnelli. Vine în dimineața asta ca să dea o mostră a vocii ei și să semneze o procură ca să-i putem intercepta convorbirile de acasă.

Spinnelli oftă.

– Cooperează cât de bine poate. Dacă ar da dosarele pacienților, își va pierde licența.

– Tipii de la licențe sunt deja pe urmele ei. Au vizitat-o ieri. Aidan aruncă o privire spre Murphy. Doamna de la Departamentul de Sănătate a trâmbițat.

Murphy tresări.

– La naiba! Devine din ce în ce mai bine.

– Ai descoperit ceva la registratură?

Murphy se uită la Spinnelli care dădea foarte sobru din cap.

– Continuă, Todd.

– Atât dosarul lui Admas, cât și cel al lui Winslow au fost verificate acum trei luni. El respiră adânc. De către Preston Tyler.

Aidan dădu buimac din cap.

– Nu se poate. El este... *Mort.*

Dar desigur că știau cu toții asta. Harold Green îl omorâse cu mâinile sale. Ceea ce fusese mult mai îndurător decât fusese ticălosul cu cele trei fetițe. Aidan scrâșni din dinți în timp ce se lupta cu furia care amenința să-l consume de fiecare dată când se gândea la trupul mutilat al fetiței.

Iar Harold Green scăpase de la a fi judecat mulțumită doctoriței Tess Ciccotelli. *Care a trimis la închisoare treizeci și unu de alți oameni periculoși.* Își reaminti asta. Își reaminti agonia din privirea ei în timp ce se uita la trupul lui Avery Winslow, că în spatele acelei fațade reci se afla o femeie căreia îi păsa. Pentru că era umană. Și pentru că era umană, făcuse o greșeală. O greșeală teribilă și tragică.

Realizând că toată lumea tăcea uitându-se la el, respiră șuierând:

– Cine i-ar permite cuiva să semneze un raport folosindu-se de numele lui Preston Tyler?

– O nouă funcționară. Ea nu știa, Aidan, spuse Murphy. Am adus-o aici de dimineață și a spus că era un polițist și că avea act de identificare. A mai spus că raportul nici măcar nu a părăsit tejgheaua, dar polițistul s-a întors din nou la următoarea ei tură pentru a se uita iar.

– Cei de la Afaceri Interne se vor ocupa acum de ea, spuse Spinnelli neîndurător, îi vor arăta fotografii.

Expresia feței lui Jack deveni mai dură.

– Și dacă nu poate sau alege să nu identifice pe nimeni?

– Este o posibilitate, recunoscu Spinnelli. Dar cei de la Afaceri Interne au metodele lor.

– Camerele de securitate? întrebă Aidan.

Murphy ridică din umeri.

– În mod convenabil, lipsesc.

– Cam atâta despre faptul că cei de la registratură păstrează registre, bombăni Jack.

– Cei de la AI* vor verifica și asta. Spinnelli arăta obosit. Va fi o anchetă.

– Ai dreptate, Murphy, spuse Aidan. Devine din ce în ce mai bine. Vreo veste bună de la Rick?

Jack neagă dând din cap.

– A muncit toată noaptea, dar tipul nostru este deștept. Transmisiunile practic au ca itinerar Marte. Dar eu am niște vești. Unul dintre băieții mei a găsit fibre negre pe unul dintre crini. Sunt din nailon. Am găsit ceea ce par a fi aceleași fibre și pe păpușa din locuința lui Winslow, dar căldura cuptorului a topit fibra de nailon în pielea de plastic a păpușii, așa că nu le putem separa pentru o analiză sigură.

– Poate sunt de la o geantă? întrebă Murphy. Ceva folosit ca să le aducă înăuntru?

Jack încuviință dând din cap.

– La asta ne-am gândit și noi. Nu ne va duce la geantă, nu neapărat, dar dacă găsim geanta, probabil că vom găsi polen de la crini în ea.

---

* Afaceri Interne (n.tr.).

Aidan își amintit de numărul mare de crini împrăștiați pe podeaua lui Adams.

– Cineva ar fi trebuit să facă o groază de drumuri dacă ar fi cărat crinii într-o singură sacoșă. Putem pune poze ale femeii de la cutia poștală în clădirea lui Adams, ca să vedem dacă a văzut-o cineva. Și cât suntem acolo să o găsim pe Joanna Carmichael și să vedem dacă mai există și alte poze de la scena cu Adams. Ieri după-amiază nu a fost acolo.

– Sună bine, spuse Spinnelli. Altceva?

Murphy mestecă din gogoașa lui gânditor.

– Avem cheia de la căsuța de valori a lui Adams.

– Și o listă cu cinci dintre cei condamnați în cazul cărora Tess crede că mărturia ei a fost decisivă. Aidan surprinse privirea întrebătoare a lui Murphy. Mi-a dat-o aseară. Dar toți cinci sunt încă în închisoare. *Pentru că nicio comisie de eliberare condiționată nu a sfeclit-o sau nu a încurcat lucrurile*, se gândi el, amintindu-și felul în care obrajii ei se înroșiseră când era aproape să facă o gafă. Murphy încă se mai uita la el. Ce este?

Murphy își mută privirea.

– Nimic. Cine va cita lista ei de pacienți? Marc?

Mustața lui Spinnelli se pleoști.

– O să-i spun lui Patrick să se ocupe de asta cât mai repede.

– Fă-l să ia un mandat și pentru cutia de valori a lui Adams, spuse Murphy.

Spinnelli notă.

– Mai vrea cineva să comande înainte să se închidă bucătăria? întrebă el sarcastic. Aidan, când vine Tess?

– În dimineața asta. Te sun când ajunge.

Jack se ridică.

– Voi pregăti totul în cabina de sunet.

Spinnelli îl privi cum pleacă, încă încruntat.

– Avem prea multe posibilități. Duceți-vă și restrângeți-le.

Murphy se opri în dreptul ușii.

– Știm cu toții că cei de la AI nu ne vor spune pe cine a identificat funcționara de la registratură, Marc.

– Du-te și fă-ți treaba, Murphy. Vocea lui Spinnelli a fost tăioasă. Mă voi ocupa eu de cei de la AI.

Murphy dădu din cap în timp ce se îndreptau spre birourile lor.

– Mai bine el decât noi. Eşti bine?

Aidan se încruntă la el.

– Sunt bine. De ce?

– Articulaţiile degetelor tale sunt varză.

Iar ea le-a bandajat, a fost tot ceea ce a putut el să gândească. Apoi se forţă să se concentreze.

– Amicul lui Morris a decis să fie erou noaptea trecută. Acum îşi calmează propulsia în celulă. Încă mai trebuie să completez hârtiile. A opus rezistenţă la arest şi a atacat un poliţist.

Murphy îl studie în timp ce mergeau.

– Faţa ta încă arată bine. Unde te-a lovit?

Aidan se strâmbă.

– Am primit una în măruntaie. Omul are o lovitură de stânga dată naibii.

– Vei supravieţui.

Exact aşa spusese şi ea.

Murphy se aşează la biroul său, încă studiindu-l, iar examinarea minuţioasă îl făcu pe Aidan să vrea să intre în pământ de ruşine, aşa că se concentră să găsească un formular gol pentru interceptarea convorbirilor. Un minut mai târziu privi în sus mârâind. Murphy încă se mai uita la el.

– Ce este?

– I-ai spus Tess.

Aidan deschise gura să nege, dar Murphy avea dreptate.

– Şi ce?

– Deci începe să-ţi placă şi ţie.

Aidan se gândi la visul care-l trezise chiar înainte de a se crăpa de ziuă. Fusese în patul lui, părul ei întunecat se răspândise în valuri pe abdomenul lui în timp ce-l săruta coborând în jos pe trupul său. Acele curbe şi acea gură voluptuoasă... Telefonul de pe biroul său sună, salvându-l de la replică.

– Erau cei de la biroul de jos, spuse el scurt. Doctorul Ciccotelli este aici.

Un colț al gurii lui Murphy se ridică.

– Atunci, chiar te rog, escorteaz-o până sus. Îl sun pe Jack să-i spun că venim.

Tess stătea în holul secției de poliție, foarte conștientă că fiecare polițist îi urmărea orice mișcare. Înainte, era ură și dispreț. Acum, trebuia să se întrebe dacă nu cumva oricine purta insignă țintea spre o răzbunare personală. Gândul o ținuse trează mai toată noaptea. Ca și speculațiile cu privire la care dintre pacienții ei s-ar putea să fie următorul.

Pe de o parte ar fi vrut cu disperare să-i dea lui Reagan lista cu pacienți pe care i-o ceruse azi-noapte, ca ei să fie protejați. Astfel încât ea să nu mai fie nevoită să privească în ochii stinși ai altui pacient. Dar nu era etic. Reagan știuse asta. Intimitatea pacientului trebuie protejată. Era un stigmat asociat cu ședințele la un psihiatru. Mulți dintre pacienții ei credeau că viețile lor vor fi ruinate dacă se va afla că au nevoie de ajutor.

Ea se ruga ca nu cumva viețile lor să se sfârșească. Nu-i putea da lui Reagan numele lor, dar îi putea suna chiar ea, pe fiecare în parte. Asta va face când va termina cu obligațiile ei de aici. Un formular pentru a-i intercepta convorbirile și o mostră de voce.

Ușile liftului se deschiseră, iar Reagan ieși. După cum era de așteptat, pulsul ei o luă razna. Era un bărbat incredibil de arătos. Acum putea recunoaște asta. Pășea fiind înconjurat de o putere care spunea că el era o forță de apreciat. Ea era sigură că el așa va fi. Scana încăperea în timp ce se apropia și-i întâlni privirea. O evalua, așa cum făcea și ea. Apoi ochii săi se opriră asupra eșarfei din jurul gâtului ei și ea se întristă. Știa. Și o deranja că el știa.

– Doctore Ciccotelli, spuse el, vocea sa fiind moale. Mulțumesc că ați venit.

– Am spus că voi veni. Își strânse lucrurile. Fac ceea ce spun. Îl urmă, stomacul strângându-i-se de frică când el se opri în dreptul liftului. Am ratat alergatul de dimineață. Ea surâse afectat. Erau reporteri peste tot. Te superi dacă mergem pe scări?

El se uită în jos, cu sprâncenele ușor încruntate.

– Sunt patru etaje până la divizia tehnologică unde vei da mostră din vocea ta.

– Nu face nimic.

Ochii lui se îmblânziră.

– Atunci să mergem pe scări. Ți-ai sunat avocata? întrebă el când terminară de urcat primul etaj.

Faptul că-i păsa atât de mult dacă și-a ținut promisiunea era de-a dreptul înălțător.

– Da, am sunat-o. Amy așteptase să o sune și își ceruse scuze de mai multe ori. Dar conversația fusese ciudată și niciuna dintre ele nu adusese în discuție restabilirea relației avocat-client. Poate că era mai bine așa. Ea și Amy trecuseră prin atâtea împreună. Prietenia lor primise o lovitură și, la urma urmei, era prea prețioasă ca să fie supusă pericolelor. Mai existau și alți avocați dacă va avea nevoie de unul. Am sunat-o după ce l-am alungat pe reporterul de la *Bulletin*.

Reagan se uită surprins la ea.

– Cyrus Bremin a venit la apartamentul tău?

– Nimeni atât de faimos. Numele ei este Joanna Carmichael.

– Ah. Fotografa. Pot să-ți car servieta?

Ea negă dând din cap.

– Nu, mulțumesc. Vrei să spui că o cunoști pe Carmichael?

– Nu încă. Am verificat-o când am văzut articolul în ziarul de ieri-dimineață. Am trecut pe la ea ca să aflăm dacă mai sunt și alte poze de când s-a aruncat Adams. El ezită, apoi ridică din umeri. Locuiește în aceeași clădirea cu Cynthia Adams.

– Deci i-a picat subiectul în brațe, dar Cy Bremin și-a pus numele pe articol. Nu e de mirare că voia un articol în exclusivitate.

– Un articol în exclusivitate? Râsul său scurt ca un lătrat se lovi de pereți în timp ce urcau încet. Este nebună. El tresări. Scuze. Nu a fost foarte frumos din partea mea.

Tess chicoti.

– Este în regulă. Și eu i-am spus același lucru, doar că un pic mai colorat.

– O altă deteriorare a vocabularului?

– Cred că am folosit cuvântul vaselină. Se strâmbă. Probabil că voi regreta asta.

Ajunseră la etajul patru, iar el îi deschise uşa. O plimbare scurtă îi conduse spre studioul de sunet unde părea că aşteaptă o întreagă distribuţie. Spinnelli, Patrick Hurst şi Murphy stăteau lângă geamul studioului în timp ce Jack era înăuntru, vorbind cu tehnicianul.

– Deci voi cânta singură, spuse ea vesel, iar Spinnelli zâmbi. Unde este numele meu de pe firmament?

– Vrem să facem asta ca la carte, Tess. Pentru binele tău şi al nostru.

– Apreciez asta, Marc. Am auzit că te lupţi cu apelurile, Patrick.

Patrick se încruntă, dar mereu părea că se încruntă când era ea prin preajmă. Când preluase biroul, după ce ultimul procuror demisionase din cauza unui scandal, ea se întreba dacă nu cumva îl ofensase. Acum ştia că asta era expresia sa normală.

– Mai erau două care mă aşteptau pe fax în dimineaţa asta, se plânse el.

– Îmi pare rău. Aş vrea să pot face ca toate astea să dispară. Pentru noi toţi. Ea înghiţi cu greu. Mai ales pentru Cynthia Adams şi Avery Winslow. Dar ştii că nu-ţi pot da lista mea de pacienţi, Patrick.

El încuviinţă dând din cap.

– Iar tu ştii că voi face rost de un mandat.

– Sunt obligată să mă opun.

Patrick ridică din umeri.

– Aşa e jocul. Sper să nu mai moară nimeni până ce-l descurcăm.

Ea tresări. Era o lovitură josnică, îndreptată cu grijă spre ţintă.

– Aşa că hai să aflăm cine face asta înainte să se întâmple aşa ceva.

Spinnelli interveni:

– Mi se pare o idee bună. Băieţii sunt gata. Hai să terminăm cu asta.

Jack ieşi pe uşă.

– Ştii ce ai de făcut, nu-i aşa, Tess?

Ea luă o gură de aer.

– Vrei să spun acelaşi mesaj pe care l-ai găsit pe mesageria ei vocală. Ştiu cum merge treaba, Jack.

– Atunci ştii că nu este ceva exact. Vom compara amprenta vocală vizual, apoi experţii noştri vor face o analiză auditivă. Va mai trebui să spui o varietate de sunete. Chiar şi atunci când vom termina, s-ar putea să nu avem nimic decisiv.

– Am crezut că ai spus că tipul tău e bun, zise sever Murphy.

– Sunt. Vocea veni din interiorul cabinei, făcându-i pe toţi să se întoarcă pentru a se uita.

Omul din interior deschise uşa şi se sprijini de ea.

– Acesta este sergentul Dale Burkhardt, spuse Jack. Este dublura mea de la Unitatea Tehnologică. Ei sunt cei care dau undă verde noilor dispozitive şi mecanisme. Dale depăşeşte standardele FBI pentru evaluarea vocilor. Este cel mai bun pe care-l avem.

Burkhardt zâmbi.

– Dacă mă pupi în fund nu va şterge totul cu buretele, Jack. Încă îmi eşti dator. Se întoarse spre Murphy. Teoria spune că două voci nu sunt exact la fel. Vocile vin din cavitatea vocală, gât, corzile vocale şi din mişcarea gurii în timpul vorbirii. Imitatorii pot fi dificil de detectat pentru că chiar dacă este foarte puţin posibil ca ei să aibă aceeaşi dimensiune a cavităţii vocale, ei studiază poziţia buzelor şi a limbii şi... imită. Aceste aspecte vor fi la fel. Vom cânta după ureche.

Jocul său de cuvinte era bun, iar în orice altă zi, Tess poate că ar fi zâmbit. Dar nu şi astăzi. Prea multe se bazau pe această analiză.

– Doctore Ciccotelli, dacă sunteţi gata, să începem.

Îl urmă pe Burkhardt înăuntru şi se aşeză pe scaunul indicat de el. Un teanc de cartonaşe era aşezat lângă un microfon montat pe un suport aflat pe masa ca un raft care era lungă cât încăperea. Pe primul cartonaş era scris mesajul de pe căsuţa vocală a Cynthiei Adams. Dând încet din cap, Tess îl luă.

– Încep acum? îl întrebă ea.

– Aşteaptă până ce ies.

Se aşează la consola din afara cabinei şi-i făcu semn să înceapă. Ea încercă, dar închise ochii când vocea ei se frânse. Auzind acele cuvinte hidoase spuse din nou cu voce tare şi-o imagină pe Cynthia Adams ascultându-le, iar în starea ei drogată, crezându-le.

Vocea lui Burkhardt scârţâi prin interfon:

– Ia-o de la capăt, doctore.

Urmă un moment de tăcere, apoi se auzi din nou vocea lui Burkhardt, de data asta mai amabilă.

– Încearcă să nu te gândeşti la victimă. Încearcă să o spui aşa cum era în mesaj. Cu blândeţe şi cu fineţe.

Cu fineţe. Tess îşi îndreptă umerii şi-l reciti.

– Mai bine, dar din nou. Şi cu mai multă fineţe.

Îl reciti, uitându-se cu coada ochiului, şi descoperi privirea lui Aidan Reagan fixată pe faţa ei. El dădu din cap.

– Te descurci bine, mimă el.

Nervii ei erau agitaţi, dar sentimentul de rău din stomac se mai calmă puţin, astfel încât ea reuşi să găsească tonul folosit de cel care sunase înainte de a trece la celelalte cartonaşe, pe care erau o serie de cuvinte la întâmplare, alese pentru sunetele pe care vorbitorul trebuia să le rostească. Le citi pe toate, apoi reciti teancul. O dată la câteva minute se uita la Reagan. De fiecare dată el încuviinţa dând din cap. Nu zâmbi niciodată, nu mai spuse nimic. Şi totuşi, se simţea mai puţin singură de cealaltă parte a geamului.

Într-un final termină. Burkhardt se ridică, faţa lui fiind inexpresivă.

– Mulţumesc, doctore. Poţi ieşi acum.

Tess ieşi din cabină, mâinile şi genunchii ei fiind stabili printr-un exerciţiu de voinţă. Dar nimeni nu spuse nimic. Bărbaţii se uitau la monitorul computerului lui Burkhardt. Niciunul dintre ei nu voia să o privească în ochi. În cele din urmă nu mai putu suporta.

– Ei bine?

Jack dădu din cap.

– Este aproape, Tess. Foarte aproape.

Ea expiră încet. La ce se aşteptase? Vocea era destul de asemănătoare cu a ei, destul de mult încât să o păcălească pe propria ei mamă.

– Ei bine, atunci. Ce va urma?

Privirea lui Burkhardt era un amestec de respect şi simpatie.

– Nici măcar nu am început să o analizez, doctore Ciccotelli. M-am gândit că vor fi atât de apropiate. Nu-ţi pierde speranţa încă.

Patrick îşi puse haina pe braţ.

– Sună-mă când descoperi ceva. Ar fi frumos dacă asta s-ar întâmpla până în prânz. Am o întâlnire cu judecătorul Doolittle atunci şi aş vrea să nu arăt complet ca un idiot.

Burkhardt pufni când uşa se închise în urma lui Patrick.

– Prânz? Glumeşte?

– Nu, spuse Spinnelli. Vom rezolva asta, Tess. Încearcă să nu te îngrijorezi.

Ea dădu rigid din cap.

– Bine.

Ar fi avut mai mult succes dacă nu încerca să respire.

Spinnelli plecă dând din cap.

– La naiba! Chiar speram...

Tess îşi puse haina pe umeri şi-şi luă servieta.

– Mulţumesc că aţi încercat. Trebuie să semnez formularul cu interceptarea convorbirilor şi să vă las, domnilor, să lucraţi.

Trecu pe lângă Murphy, care spusese foarte puţine în timpul testului. Arăta aproape la fel de devastat cum se simţea ea şi deodată fu prea obosită ca să mai fie supărată pe el. Se opri la câţiva centimetri în faţa lui, astfel încât să nu-i vadă faţa.

– Înţeleg, Todd, murmură ea. Şi chiar înţelegea. Încă doare că nu m-ai crezut, dar înţeleg. Şi eu aş fi putut crede la fel având în vedere dovezile.

Îi auzi pe Reagan şi Murphy vorbind încet în timp ce ea ieşea, apoi Reagan mergea în urma ei. Ştia că era el doar după felul cum păşea, după cum mirosea aftershaveul.

Merseră în tăcere spre biroul lui Reagan. Fără să spună nimic, îi dădu formularul pentru interceptarea convorbirilor şi ea se uită în jos la el. Singurele cuvinte pe care le putea auzi erau cele ale lui Amy. *Nu fi idioată, Tess.* Ea semna de bunăvoie dreptul ei civil la intimitate. Dar dacă femeia suna din nou, vor avea vocea ei. *Şi nu imitându-mă.* Presupunând că cea care sunase era aceeaşi femeie, ceea ce în momentul acesta părea a fi corect. Va merita riscul. Semnă repede formularul, iar atunci când fu sigură că ochii ei nu spuneau nimic, privi spre Reagan.

– Mulţumesc. Ai făcut să-mi fie mai uşor acolo, înăuntru.

El zâmbi scurt, dar totuşi îi trimise un fior pe şira spinării.

– Ai trecut prin nişte zile dificile, doctore. Nu sunt prea sigur că am fost de ajutor.

Asta o făcu pe ea să zâmbească.

– O zi bună, detective. Găsesc drumul şi singură.

Marţi, 14 martie, 11:55 A.M.

După ce toată dimineaţa a avut de-a face cu oficialii de la bancă, Aidan înţelegea acum popularitatea în creştere a bancomatelor. Erau impersonale, ce-i drept, dar dispozitivele erau prompte şi nu aveau beţe băgate-n fund.

Chiar şi cu un mandat, a trecut ceva timp pentru a afla la ce sucursală alesese Cynthia Adams să aibă cutia de valori. Într-un final, erau escortaţi la seif de o femeie cu faţa subţire numită doamna Waller. Îi amintea vag lui Aidan de profesoara de algebră din clasa a opta. Nu era o amintire plăcută.

Doamna Waller scoase o cutie de mărime medie dintr-o deschizătură şi o aşeză pe o masă.

– Aveţi cheia?

Murphy o scoase.

– Parcă am fi Geraldo care sparge seiful lui Capone, ştii tu, bombăni el în timp ce deschidea capacul. Nişte acţiuni. Testamentul ei. I-l dădu lui Aidan care-l cercetă repede.

– Majoritatea averii o lasă surorii ei.

– Probabil că nu l-a reînnoit de curând. Murphy se uită la doamna Waller. Când a venit ultima dată să-şi verifice cutia?

Femeie îşi strânse mâinile strâmbând din nas.

– Vinerea trecută.

– Chiar aşa? Aidan se încruntă. A luat ceva sau a pus ceva?

– Nu păstrăm acest gen de informaţii. Noi ţinem la intimitatea clienţilor.

– Ştii ce? M-am cam săturat de intimitatea tuturor, mormăi Aidan.

– Atunci mă bucur că nu-mi aperi drepturile garantate de cel de-al patrulea amendament. Murphy zornăi un plic mic. Cred că a pus ceva. El rupse capătul plicului şi scutură două minicasete pe masă. Minuscule.

– Se folosesc la un reportofon pe care se dictează, spuse Aidan. Cumnata lui nu pleca nicăieri fără micuţul ei reportofon. Kristen mereu bolboroseşte într-unul. Una dintre secretarele din biroul lui Patrick ar trebui să aibă un aparat care să redea ce e pe ele.

Murphy strânse conţinutul cutiei.

– Şi Buckhardt ar trebui să aibă.

– Vrei doar să verifici dacă a luat vreo decizie în ceea ce priveşte amprenta vocală.

Zâmbetul lui Murphy a fost efemer.

– Mi-a trecut prin minte. Hai să luăm ceva de mâncare, apoi mergem la Buckhardt pentru o audiţie.

Marţi, 14 martie, 12:35 P.M.

– Ai de gând să-mi tragi ţeapă?

Tess îşi ridică privirea din dosar şi clipi pentru a se concentra la bărbatul care stătea în pragul uşii, apoi la ceasul de pe perete. Ceasul era o antichitate la fel ca şi doctorul mai în vârstă din cabinetul lor, Harrison Ernst. Aveau fixată o întâlnire de prânz în fiecare marţi.

– Harrison. Îmi pare rău, am pierdut noţiunea timpului. Te superi dacă nu mergem astăzi la prânz?

Harrison îi luă haina şi geanta din cuier.

– Chiar m-aş supăra.

– Trebuie să verific aceste dosare.

Se ocupa de ele de ore întregi, încercând să descopere care dintre pacienţii ei actuali erau în pericol de a fi manipulaţi mental. Împinse dosarul pe care-l citea deoparte, un pic susceptibilă.

– Ai nevoie de o pauză, Tess. Ochii tăi... pulsează. Fă-i pe plac unui om în vârstă. O luă de mână şi o trase-n sus. Vezi că nu a fost aşa de greu.

– Harrison, te rog.

El aruncă o privire spre biroul ei.

– Încerci să afli cine este următorul, nu-i aşa?

Tonul său uşor indulgent o făcu să dea înapoi.

– Asta făceam.

– Ai fi suspectat că cei doi care au murit ar fi atât de susceptibili?

Tess închise ochii şi îi ţinu strâns mâna bătrână şi noduroasă.

– Nu mai mult decât jumătate din pacienţii mei. Nu pot găsi nicio legătură evidentă, decât că amândoi au avut tendinţe sinucigaşe provenite dintr-o traumă.

– Aşa sunt jumătate din pacienţii tăi. Pot să-ţi sugerez o abordare diferită?

Cumva îi pusese haina şi o îndrepta spre lift. Ea se forţă să zâmbească.

– Pot să te opresc?

El chicoti şi apăsă butonul spre garaj.

– Probabil că nu. Tess, încetează să mai încerci să citeşti mintea cuiva. Fii psihiatru.

Uşile se închiseră şi pulsul ei deveni mai rapid. *Două etaje. Încă un etaj.* Uşile liftului se deschiseră, iar ea respiră adânc, fără să-i pese că aerul mirosea a ulei de maşină şi era umed.

– Ce vrei să spui?

– Dacă nu ai fi fost suspectă, iar aceşti doi detectivi ar fi venit la tine pentru o consultaţie, ce ai fi făcut?

O ajută să urce în maşina lui.

– Aş fi pregătit un profil, spuse ea când el se aşeză în spatele volanului.

– Atunci fă asta, spuse Harrison cu blândeţe şi ieşi din locul său de parcare. Iar eu te voi ajuta. Oh, am anticipat că vor fi reporteri care te aşteaptă la ieşire.

– Îmi pare rău.

Privirea lui era plină de reproş.

– Linişte, Tess! Uită-te în interiorul pungii.

Tess deschise punga maro care stătea pe locul dintre ei şi fu nevoită să râdă. Înăuntru era o pălărie neagră din pâslă şi ochelari Groucho, cu tot cu nas şi mustăţi.

– Deghizarea mea?

Buzele lui tresăriră.

– M-am gândit că vrei să mergi incognito.

– Ai un paşaport fals şi zece mii de dolari pe aici?

– Nu mergem în Mexic, Tess. Mergem doar să luăm masa.

Inima ei se strânse.

– Harrison, ţi-am spus vreodată că te iubesc?

El o lovi uşor peste coapsă.

– Nu, dar mi-am dat seama singur. Eleanor nu ar vrea să te fâţâi de colo-acolo, autodistrugându-te.

Tess se gândi la femeia care o învăţase atâtea.

Eleanor Brigham fusese mentorul ei şi cea mai bună prietenă a lui Harrison. Împreună, Eleanor şi Harrison, înfiinţaseră cabinetul în urmă cu douăzeci de ani. Tess ştia că fusese aleasă ca moştenitoare aparentă, dar nu fusese pregătită când Eleanor murise în somn din cauza unui atac, cu trei ani în urmă.

– Îmi lipseşte. Mi-aş dori să fie aici. Îmi pare bine că tu eşti aici.

El se angajă în trafic, nici măcar nu clipi la reporterii care încercaseră să-i oprească.

– Chiar am ajuns să urăsc presa din zilele noastre.

– Ştiu ce vrei să spui. Deci cine este acest monstru, Harrison?

– Spune-mi tu. Ai mai multe date decât mine.

– Nu le am pe toate. Detectivul Reagan ascunde multe de

mine. Se lăsă pe spate în scaun şi-şi muşcă buza. Dar, ştiu destule pentru a-mi forma o impresie. Este vorba de o persoană care simte nevoia de a deține controlul şi se pricepe atât la detalii, cât şi la dramă. Are o abilitate de a înțelege vulnerabilitatea şi o capacitate de a o exploata fără milă. Au acces la numele pacienților mei şi la rapoartele poliției.

– Bărbat sau femeie, Tess?

– Nu ştiu. Persoana care m-a sunat de două ori era în mod sigur femeie. Persoana care mi-a imitat vocea era cu siguranță femeie.

Privirea lui rapidă exprima şocul.

– Cineva ți-a imitat vocea?

– Pe mesageria vocală a Cynthiei Adams. Am fost de dimineață să dau o mostră a vocii mele, sperând să mă pot exclude din investigație, dar până acum se pare că nu se prea poate.

– Atunci acest cineva plănuieşte asta de ceva timp.

– Aşa se pare.

– De unde ştiu numele pacienților tăi?

– M-am gândit şi la asta. Unul dintre lucrurile pe care Winslow şi Adams îl aveau în comun este faptul că amândoi au fost recomandați de spital atunci când au fost internați pentru încercările de sinucidere. Dar, din nou, la fel sunt jumătate din pacienții mei.

– Dar spitalul are dosare cu trimiterile la medic.

– Da, ar avea. Tehnic vorbind, aceste dosare sunt private, păzite, aşa cum protejăm dosarele noastre. Dar... Ea ridică din umeri.

– Dosarele tale sunt în ordine? întrebă el grijuliu.

– Şi eu m-am gândit la asta. Nimic nu este nelalocul său, iar fişierele mele electronice nu au fost accesate decât de mine şi de Denise.

El se încruntă.

– Este la noi de cinci ani. De când ai venit la cabinet.

Tess oftă. Nu se simțise niciodată confortabil în prezența lui Denise, dar Harrison chiar ținea la ea.

– Ştiu. Pe lângă asta, această persoană are acces şi la dosarele poliţiei. Ştiau despre sora Cynthiei, aveau o copie a fotografiilor ei de la scena morţii. Şi pozele cu copilul mort al lui Winslow. Cu siguranţă că eu nu am aşa ceva în dosarele mele. În apartamentul Cynthiei erau crini. Eu nu am ştiut nimic despre asta.

– Deci cineva are un poliţist la degetul mic?

– Sau un poliţist ţine frâiele.

Harrison respiră adânc în timp ce parca maşina în parcarea restaurantului.

– Deci avem de-a face cu un sociopat organizat şi teatral.

– Care se pricepe la medicamente.

– Ah, asta este interesant.

Ea se gândi la tragedia celor două morţi. Sinucideri, când amândoi luptaseră din greu ca să iasă din noroiul în care se cufundaseră. Aici era vorba de o cruzime care era mai presus de simpla violenţă.

– Şi căruia nu-i place să-şi murdărească mâinile.

– Căruia i se scoală la tine.

Tess făcu ochii mari auzind vulgaritatea necaracteristică lui.

– Harrison. El nu spuse nimic, iar ea ridică din umeri. Cred că aşa e.

– Se pare că ai începutul unui profil, doctore, spuse el zâmbind. Iar eu am poftă de o friptură de porc.

Era un lucru bun de spus despre traficul de la amiază, din Chicago, se gândi Joanna în timp ce scotea lentila de la aparatul de fotografiat. Nimeni nu mergea atât de repede încât un biciclist să nu poată ţine pasul cu el. Călare pe bicicletă făcuse zece poze bune cu Ciccotelli şi însoţitorul ei.

După ce o urmărise pe Ciccotelli toată ziua, cardul de memorie al aparatului era aproape plin, iar hârtia ei de prins muşte era bună şi lipicioasă.

9

Marți, 14 martie, 12:35 P.M.

Nu e gata, sări Burkhardt înainte ca Aidan sau Murphy să poată spună vreun cuvânt.

– Nu am venit să te hărțuim, spuse Aidan și scoase o pungă albă de hârtie din buzunarul de la haină. Dar am dori să te mituim.

Burkhardt ridică din sprânceană.

– Ce este în pungă?

Aidan o ținea exact cât să nu ajungă la ea.

– Baclava. Din aceea cu adevărat bună.

Intenționase să o păstreze pentru gustarea sa de la prânz, dar Burkhardt arăta frustrat, avea părul ridicat în țepi de parcă ar fi tras de el în mod repetat. Mama lui Aidan spusese mereu că prinzi mai multe muște cu miere și baclavaua era îmbibată în așa ceva.

Burkhardt se încruntă.

– Lupți murdar, Reagan. Bine, dă-o încoace. Smuci punga și o deschise, mirosind apreciativ. Există nuanțe.

– Ce înseamnă asta, „nuanțe"? întrebă Murphy.

– Înseamnă că văd unele diferențe în diferite sunete, dar ele nu apar destul de frecvent pe casetă ca să fiu sigur. Acest imitator este foarte, foarte bun. Ezită, se uită la Aidan, apoi la Murphy. Sunteți siguri că psihiatra voastră nu este vinovată?

Aidan îl auzi pe Murphy cum scrâșnește din dinți.

– Suntem siguri, izbucni Murphy.

Burkhardt ridică din umeri.

– Ei bine, tipa asta o imită la perfecție pe psihiatra voastră.

Termenul „imitator" atinse o coardă și viziuni cu imitatori proști ai lui Richard Nixon apărură în mintea lui Aidan.

– Crezi că ar putea fi o profesionistă?

Burkhardt ridică din umeri.

– Probabil. Merită să încercați. Cei mai buni imitatori de obicei ajung în zona comediei. Unii sunt vocile actorilor pentru desene, dar nu vei găsi atât de mulți în Chicago.

– Actrițele de teatru imită și ele, spuse Murphy încet.

Scoase, din buzunarul de la cămașă, plicul care conținea minicasetele și i le dădu lui Burkhardt.

– Dar chiar nu am venit să te hărțuim sau să te mituim. Poți pune astea pentru noi?

Burkhardt scutură minicasetele în palmă.

– Nu cu acest echipament. Se duse la un dulap și răscoli până când se îndreptă, având în mână un mic reportofon pentru dictat. Asta este tot ce pot face pentru voi.

Introduse una dintre casete în aparat și apăsă pe butonul PLAY.

Aidan se încruntă auzind plânsetul ascuțit și foarte intens.

– Ce naiba este asta?

Burkhardt duse aparatul la ureche.

– Pare a spune: „Cynthia, Cynthia, de ce ai făcut-o?"

Îi dădu tulburat aparatul lui Aidan.

– Sună înfiorător. Parcă e un copil, dar este greu să-ți dai seama. Aceste dispozitive micuțe nu redau o calitate prea bună.

Aidan ascultă, derulă și ascultă din nou.

– Cynthia Adams a pus aceste casete în cutia ei de valori cu două zile înainte să moară. Îi surprinse privirea lui Murphy. Boxele.

– Ai dreptate, spuse Murphy pe un ton sever. O chinuia pe Adams ca să creadă că sora ei o chema din mormânt. De ce ar face ea o casetă?

– Poate că credea că-și pierde mințile și-i era frică să spună cuiva. Tess spusese că Adams se pricepea să nege ceea ce nu voia să creadă. Nu voia să creadă că auzise voci, iar caseta ar fi fost o dovadă că nu-și imagina.

Murphy se uită la Burkhardt.

– Dacă este același imitator, o poți compara cu imitația vocii lui Tess Ciccotelli?

Burkhardt încuviință dând din cap.

– Caseta este prost înregistrată, dar voi face tot posibilul.

Aidan se uită la casete.

– Ştii că mai era un alt mesaj înregistrat. Cel care o zorea pe Adams să-şi verifice e-mailul. Ai analizat-o?

Burkhardt se încruntă.

– Nu ştiam despre ea.

– Am fost cu toţii atât de concentraţi asupra mesajului lui Tess încât am uitat de ea, spuse Murphy cu un aer posomorât.

– Ei bine, cel puţin am aflat acum despre ea. O voi lua de la Jack şi poate că din toate adunate pot afla ceva decisiv.

Marţi, 14 martie, 3:15 P.M.

Doamna Lister plângea, cu suspine sălbatice, delirante de jale şi furie. Dar pentru urechile lui Tess era ca o muzică frumoasă. De trei luni această femeie venea la terapie pentru simptome care porneau de la dureri în piept până la insomnie. Realitatea fundamentală era faptul că ea nu putea face faţă sinuciderii bruşte a fiului său de treisprezece ani. Făcuse faţă emoţiilor, îl înmormântase, îl jelise. Dar furia ei era atât de profundă.

Într-un fel sau altul, faptul că decesele Cynthiei Adams şi a lui Avery Winslow au fost făcute publice a dus la dezlănţuirea întregii furii, iar acum, în sfârşit, doamna Lister recunoştea cât de furioasă era. Cât de mult îl ura pentru că o părăsise în acest fel. Cât de mult îl iubea şi-şi dorea ca el să se întoarcă acasă. Ar fi trebuit să-l protejeze, dar nu a făcut-o. Niciodată nu suspectase nimic. Până când a fost prea târziu. Acum nu mai exista o a doua şansă.

Era o temă destul de obişnuită printre cei lăsaţi în urmă, dar mereu reuşea să-i aducă lacrimi în ochi şi să-şi simtă gâtul uscat. Pentru moment, îi dădu nişte şerveţele doamnei Lister şi o lăsă să plângă. După aceea se va simţi golită pe dinăuntru, dar nu va fi neapărat gata să facă următorul pas. Fiecare pacient era diferit, nevoile lor erau unice.

În timp ce Tess aştepta în linişte, pagerul din buzunarul din faţă al pantalonilor largi începu să vibreze. Era Denise. Nimeni

altcineva nu mai avea numărul. Pagerul era felul discret în care Denise o contacta când se afla într-o şedinţă de terapie. *Nu acum, Denise.* Treizeci de secunde mai târziu pagerul vibră din nou. Tess se ridică şi pe ascuns îl scoase din buzunar sub pretextul că se uita pe fereastra biroului, jos în stradă.

Inima i se opri în piept. O serie de „911" umplea micul ecranul pentru mesaje. Un singur „911" era codul lor pentru o stare de urgenţă. Cu mâinile tremurând, se întoarse spre femeia care plângea pe canapea.

– Doamnă Lister, voi ieşi o clipă, ca să vă las să vă reveniţi.

Tess se strecură afară, inima ei fiind cât un purice. Denise stătea la biroul ei, cu faţa albă ca varul.

– Îmi pare rău, dar aţi primit un alt telefon. Pe linia doi. Ea nu vrea să vorbească decât cu dumneavoastră şi spune că veţi vrea să staţi de vorbă cu ea.

Tess ridică receptorul, îşi îndreptă umerii şi-i făcu iute lui Denise un semn cu capul. Denise apăsă butonul pentru linia doi, iar Tess auzi paraziţii unui telefon celular şi mult zgomot de fond. Un claxon trâmbiţă, iar un al doilea îi răspunse în acelaşi mod. Cu înverşunare, îşi dori să-i fi permis lui Reagan să-i intercepteze şi convorbirile de la birou chiar dacă ea ştia că nu ar fi putut face asta niciodată.

– Aici doctor Ciccotelli. Cu ce vă pot ajuta?

– Doctore Ciccotelli, sunt o vecină a unuia dintre pacienţii dumneavoastră.

Cuvintele termină cu rahaturile, cucoană, stăteau pe vârful limbii lui Tess, dar ea le îndepărtă, nevrând să o facă pe femeie să închidă.

– Care pacient, doamnă?

– Malcolm Seward.

Tess respiră adânc şi gesticulă spre Denise ca să-i dea un stilou. Scrise numele pe un carneţel, iar Denise tastă numele în computer.

Asta va fi chiar foarte greu.

– Care este problema domnului Seward?

– Are o ceartă violentă cu soţia sa, spuse femeia sfioasă. Se pare că...da, tocmai a pălmuit-o de a aruncat-o la podea. Spune

că o va omorî, adăugă ea, ca şi cum comenta starea vremii. Vă las pe dumneavoastră să vă ocupaţi de asta de acum încolo, doctore.

Femeia închise, iar Tess se uită la uşa biroului ei unde doamna Lister încă stătea jos, ştiind ce avea de făcut.

– Sună-l pe Harrison, spune-i să vină şi fă ceva cu doamna Lister.

– Ce să fac?

– La dracu'! Nu ştiu! Mâinile lui Tess tremurau. Termină şedinţa. Reprogrameaz-o pentru mâine. El va şti ce e de făcut. Dă-mi adresa lui Seward. Ea luă carneţelul pe care Denise trecuse două adrese. Ce?

– Are două case, spuse ea neajutorată. Una în oraş şi una în afara oraşului, pe malul de nord. Unde crezi că e?

– Se auzea trafic în fundal, spuse Tess. Voi fi la adresa din oraş. La mai puţin de trei blocuri distanţă. Sună la 911. Spune-le să se grăbească.

Ea ieşi fugind din birou, în jos pe scări, rugându-se ca reporterii să fi plecat, ştiind că nu însemna nimic chiar dacă ei ar fi făcut asta.

Malcolm Seward era o ştire. O ştire de senzaţie, dacă presa nu ştia asta acum, cu siguranţă că o va afla în curând. Ieşi în fugă în stradă şi o luă la goană, ignorând ţipătul înfundat al unui trecător. *Reagan.* Faţa lui se materializă în mintea ei. *Sună-l pe Reagan.*

Marţi, 14 martie, 3:30 P.M.

Din fericire, soţia lui Spinnelli era o patroană a artelor într-o varietate de forme. Din fericire, îl forţase săptămâna trecută pe Spinnelli să meargă cu ea la un spectacol cu imitatori, iar locotenentului îi plăcuse destul de mult încât rămăsese treaz, ceea ce se pare că nu era la fel în cazul fiecărei reprezentaţii la care-l ducea ea. Peste câteva minute după ce-şi sunase soţia, locotenentul lor le-a înmânat o listă cu contacte de la studioul de teatru din Chicago, un foarte cunoscut teren pentru antrenarea imitatorilor, iar acum Murphy şi Aidan intrau împreună în teatru, cu insignele

la vedere. O repetiție era în plină desfășurare, iar toate privirile se încruntară spre ei.

– Eu sunt detectivul Murphy, iar acesta este partenerul meu, detectivul Reagan.

– Despre ce este vorba? întrebă un bărbat mai în vârstă, aflat pe scenă.

– Aveam doar câteva întrebări, spuse Aidan. Căutăm o femeie care imită voci și am fost îndreptați în această direcție.

Bărbatul în vârstă se lăsă în jos pe scenă și coborî pe podea.

– Eu sunt directorul de scenă. Numele meu este Grant Oldham.

– Ei bine, cum spuneam, domnule Oldham, căutăm o femeie care poate imita voci. Este foarte bună. Credem că ar putea lucra pe undeva în lumea teatrului.

Oldham se îndreptă cât era el de înalt.

– Nu am de gând să vă dau o listă cu actorii noștri ca să porniți la vânătoare de vrăjitoare.

– Investigăm o crimă, domnule Oldham, nu este o vânătoare de vrăjitoare, îi răspunse calm Aidan. Desigur că dumneavoastră nu sunteți obligat să ne spuneți nimic. Nu-i așa, Murphy?

– Da, dar am auzit că actorii și actrițele sunt foarte boemi. Cine știe ce am putea găsi ascuns în culise când ne vom întoarce cu un mandat?

Era greu să-ți dai seama în semiîntunericul din încăpere, dar se pare că Oldham păli.

– Nu puteți face rost de un mandat să ne percheziționați doar așa. Nu este constituțional.

Aidan oftă. Toți erau dintr-odată experți în ceea ce privește Constituția.

– Încercăm să găsim un criminal care a ucis deja de două ori și nu pare să se oprească. Am dori să ne ajutați, iar asta are o prioritate destul de mare astfel încât, dacă v-am duce la interogatoriu, nimeni nu ne va învinovăți. Vă rog. Faceți ceea ce este corect și ajutați-ne.

Oldham respiră adânc.

– Ce vreți să știți?

– Femei care pot imita voci, spuse Murphy, cele talentate.

Oldham îşi frecă chelia din vârful capului.

– Să vedem, este Jen Rivers, Lani Swenson, Nicole Rivera... Aruncă o privire peste umăr la ceilalţi actori de pe scenă. Altcineva? întrebă Oldham.

– Mary Anne Gibbs, spuse un bărbat cu un cioc care arăta murdar. O imită nemaipomenit pe Liza.

Ceilalţi dădură negând din cap, încă încruntaţi.

Aidan scrise toate numele în timp ce Murphy scoase din buzunar o imagine a femeii de pe caseta video de la cutia poştală.

– O cunoşti? întrebă Murphy.

Oldham se uită mijindu-şi ochii.

– Hei, Egypt, deschide farurile, vrei?

Actorul cu barbişon se duse în spatele scenei şi, brusc, o lumină strălucitoare invadă teatrul, făcându-i să clipească. Oldham luă poza şi o studie atent.

– Părul nu este bun, dar... Ar putea fi Nicole. Pe de altă parte, este destul de întunecată poza. Îmi pare rău, detectivilor.

Pe Aidan îl furnica pe şira spinării. Mai făcuseră un pas înainte.

– Ştii unde o pot găsi pe Nicole?

Oldham se uită din nou peste umăr.

– Ştie careva dintre voi pe unde-şi face Nicole veacul?

– Obişnuia să şteargă mesele la o cafenea din Sears Tower, spuse bărbatul cu cioc. Nu ştiu dacă mai face asta. Nu am mai văzut-o pe Nikki de câteva luni.

Celularul lui Aidan sună.

– Scuzaţi-mă o clipă.

Se îndepărtă un pic în timp ce se uita la identitatea celui care suna. Tess Ciccotelli.

– Ce este? spuse el, sărind peste salutări.

– Trebuie să ne vedem, spuse ea cu respiraţia tăiată, vocea ei fiind la un pas de a deveni frenetică. Am primit alt apel.

– Murphy, ţipă Aidan tăios. Trebuie să plecăm. Cine este de data asta, Tess?

– Malcolm Seward.

Aidan se opri brusc în holul teatrului cu Murphy chiar în spatele lui.

– Jucătorul de fotbal? Şi nu era un jucător de fotbal oarecare. Era o legendă. Malcolm Seward era unul dintre clienţii ei?

– Da. Te rog, detective, te rog grăbeşte-te. Notează adresa.

Ţinând telefonul la ureche, sprijinindu-l de umăr, Aidan mâzgăli adresa pe carneţelul său, sub numele celor patru femei. Era o locaţie scumpă, nu departe de cea a lui Ciccotelli.

– Unde eşti? El auzi o maşină claxonând şi cauciucuri scrâşnind şi ceva ce suna ca şi cum Ciccotelli spusese „găozarule". Tess? Eşti bine?

– Sunt bine, sunt în regulă. Fug chiar acum spre clădirea unde se află apartamentul lui. Este la etajul şapte. Grăbeşte-te.

– Tess, aşteaptă. Aşteaptă-ne. Dar ea închisese. Să mergem, Muprhy, spuse el şi o luă la fugă.

Inima ei bătea să-i spargă pieptul. Se zbătea. Păşea la fel de repede în timp ce intra ca o vijelie deschizând uşa de sticlă de la clădirea unde se afla apartamentul lui Seward.

Portarul uimit întârzie câteva secunde pentru a o mai putea opri.

– Opreşte-te! Nu poţi urca!

– Sunt doctor, îi aruncă ea peste umăr. Urgenţă medicală.

Uşa unui lift tocmai se deschidea şi, după ce ezită o secundă, sări în el şi apăsă butonul pentru etajul şapte. Sunetul slab al sirenelor se auzi dincolo de bubuitul din capul ei în timp ce uşile se închideau. Poliţia aproape că ajunsese. Erau la distanţă de un bloc.

Numai şapte etaje. Acum şase. Îşi fixă privirea pe ecranul digital, numărându-şi bătăile inimii în timp ce liftul se ridica.

Malcolm Seward, un jucător de fotbal, adunase atâta furie. Ea luă o gură de aer, având plămânii înfierbântaţi. Doctorul echipei îl trimisese la terapie când lovise în faţă un alt jucător într-o dispută în afara terenului şi, din fericire, nu în faţa camerelor. Ea îşi dădu repede seama care era problema lui, deşi trecuseră săptămâni înainte ca el să poată fi pregătit pentru a putea vorbi.

Uşile liftului se deschiseră, iar Tess ieşi împleticindu-se pe palier. Apartamentul lui Seward era destul de uşor de detectat din cauza înjurăturilor frenetice, întrerupte numai de ţipetele înspăimântate care-i dădură fiori.

– Nu, Dumnezeule, nu. Malcolm, te rog. Ţipă o femeie.

Spune că o va omorî. Dar nu era moartă încă. *Nu am întârziat.*

Uşa de fier atârna de cadru. Pentru o clipă se uită fix la ea, încercând să gândească. El spărsese uşa. *Unde sunt poliţiştii? Ar fi trebuit să ajungă înaintea mea.* Dar ei nu erau aici, iar ţipetele se opriseră. Acum se auzeau numai scâncete speriate, ceea ce era şi mai rău.

– Te rog, Malcolm. Şoapta femeii era încordată şi răguşită. Te rog. Nu te voi părăsi. Nu voi spune.

– Minţi. Târfă nenorocită. Nu mă minţi.

– Nu te mint. Eu nu sunt... un ţipăt acoperi restul.

Fără a mai putea aştepta, Tess împinse uşa şi rămase împietrită. La trei paşi dincolo de uşă stătea Malcolm Seward, un metru nouzeci şi trei de pură musculatură şi furie în fierbere, ţinându-şi soţia minionă ţintuită la pământ, antebraţul lui strivindu-i gâtlejul. Avea un pistol îndreptat spre capul ei. *Numele ei*, se gândi Tess cu disperare. *Care este numele ei? Gwen. Numele ei este Gwen.* Tess respiră, liniştindu-se. Era greu de făcut asta în timp ce ochii lui Gwen aproape că ieşiseră din orbite, îngroziţi. Mâinile ei micuţe se agăţau fără niciun folos de braţul lui. Ea se uita direct la Tess, rugămintea ei frenetică nefiind rostită.

– Malcolm, îi rosti Tess calmă numele. Dă-i drumul. Te pot ajuta dacă-i dai drumul.

Gwen suspina acum convulsiv încercând să respire, picioarele ei lovindu-le pe ale lui. Dar bărbatul era ca o stâncă, capabil să fugă cu mingea în braţe având atârnat de el un bărbat de două sute cincizeci de livre. Micuţa sa soţie era la fel de ameninţătoare ca o insectă.

Seward se uită în sus cu o privire sălbatică. Acuzatoare. Transpiraţia îi acoperea trupul, udând tricoul pe care-l purta.

– I-ai spus. Ai promis că nu-i vei spune, dar i-ai spus.

Tess își ridică mâinile.

Inima ei bătea din nou cu putere, de data asta de frică. Din nou femeia aia. Femeia care lăsase mesajul pe căsuța vocală a Cynthiei Adams îi imitase din nou vocea.

– Las-o pe Gwen să plece, Malcolm.

– Nu. El negă dând din cap cu mișcări frenetice. Nu. Mă va părăsi. Va spune. Își mări strânsoarea, strivind-o și mai mult pe Gwen de podea. Nimeni nu mă părăsește.

– Nimeni nu te va părăsi, Malcolm. Tess făcu ca vocea ei să fie liniștitoare, melodioasă și-l privi cum începe să se înfioare. Nimeni nu va spune nimic.

Acum tremura de-a binelea, lacrimile curgându-i pe față.

– I-ai spus. Ai sunat-o și i-ai spus. Mi-ai promis că nu vei spune niciodată, dar ai făcut-o. El suspină ridicându-și soția și apoi strângând-o la pieptul său. Gwen nu se mai zbătea. Atârna pur și simplu ca o păpușă moale.

– Nu, Malcolm. Nu am spus.

– Ea știa. Ea știa.

Inima lui Tess se opri. Știa. Nu știe. *Știa.*

– Nu o răni. Te rog.

– A spus că mă va părăsi și că va spune. Voi pierde totul. El se liniști. Nimeni nu mă părăsește, nimeni nu spune. Rosti cuvintele cu atenție, cu precizie.

Apoi apăsă pe trăgaci. Țipătul îngheță în gâtlejul lui Tess atunci când trupul lui Gwen Seward se contractă, apoi deveni imobil. Malcolm își aruncă soția pe podea și, șocat, se opri în timp ce privirea lui Tess urmărea cum cade. Sângele se prelingea din capul lui Gwen, udând covorul Berber de culoarea vaniliei. Gwen Seward nu mișca. Era moartă.

Reuși să-și adune gândurile. *Ieși. Fugi.* Se întoarse pe călcâie ca să fugă, dar el era mai rapid, iar într-o clipită o prinsese. Tess se zbătu și-l lovi, dar antebrațul său se strânse în jurul gâtului ei și-i puse pistolul la tâmplă. Îi putea auzi vocea cum îi șoptește calm în ureche.

– Nimeni nu spune, zise el. Nici ea. Nici tu.

*

Aidan își strânse pumnii. Al naibii lift era ca melasa, iar stomacul lui ca apa. Murphy nu spusese nimic, dar mâinile lui erau ferme. Totuși, ochii lui spuneau o cu totul altă poveste. Focuri de armă. Situație cu ostatici. Tess Ciccotelli.

Și dacă am ajuns prea târziu? se gândi Aidan. *Bunule Dumnezeu, fă să nu fi ajuns prea târziu.*

În cele din urmă ușile liftului se deschiseră, iar tot ce putea face Aidan era să se apropie de locul faptei cu prudență și calm. Planul clădirii blocului era ca cel al unui hotel, având coridoare aproape la fel de lungi. Șase oameni în uniformă erau înșirați pe holul din afara unei uși deschise, cu armele scoase. Unul dintre polițiști se îndreptă spre ei, uitându-se grav.

– Eu sunt Ripley. Eu și partenerul meu am ajuns primii la locul faptei.

– Care este situația? întrebă Murphy, vorbind încet, dar pe un ton apăsat.

– Și-a împușcat soția în cap și nu lasă niciun medic să intre să o consulte. Dar nu am văzut niciun semn cum că ar mai respira.

– Și doctorița? întrebă Aidan și-și ținu respirația.

Ochii lui Ripley pâlpâiră.

– O ține de gât cu un pistol la tâmplă.

Aidan tresări, imaginea trecându-i prin fața ochilor mult prea reală.

Murphy înghiți cu greu.

– Ca înainte.

Ripley își înclină capul.

– Poftim, detective?

– A mai fost atacată, spuse cu asprime Murphly. De un deținut pe care-l evalua. Se îndreptară spre apartamentul lui Seward. Ai chemat un negociator pentru ostatici?

– L-am chemat, dar este la distanță de jumătate de oră de aici. Ripley se opri la câțiva centimetri de ușă, vorbind încet. În spatele lui este o fereastră mare. Dacă am putea amplasa un lunetist într-unul din apartamentele de vizavi, ar putea avea o țintă bună.

I-am evacuat pe toți de la acest etaj și de la etajele de dedesubt și de deasupra.

– Îl sun pe Spinnelli, spuse Murphy și se îndreptă spre partea palierului unde nu putea fi auzit.

Aidan își dădu jos haina.

– Lasă-mă să încerc să vorbesc cu el.

Ofițerul negă dând din cap.

– Nu cred că va ajuta. Este drogat cu ceva.

– Nu putem aștepta o jumătate de oră până vine negociatorul. Deja și-a omorât soția. Nu are niciun motiv ca să o țină pe doctoriță în viață. Știe cineva de ce face asta?

– Când am ieșit din lift l-am auzit spunând ceva despre faptul că doctorița i-a sunat soția și i-a spus ceva ce promisese că nu-i va spune. Soția l-a amenințat că-l părăsește. Și-a împușcat soția. Maxilarul lui Ripley se încleștă. Doctorița ta era mută de uimire. S-a întors ca să fugă și el... a prins-o. Nu am putut face nimic.

Aidan privi peste umăr, în celălalt capăt al holului unde stătea Murphy vorbind la celular. Partenerul său a ridicat capul, având o privire vigilentă. Într-un final îi făcu semn de încuviințare dând din cap și Aidan se îndreptă spre cadrul ușii. Ușa de fier atârna de cadru. Ar fi fost nevoie de doi oameni ca să o dărâme.

Sau de un fotbalist foarte furios. Care în acest moment o strangula pe Tess Ciccotelli, ținându-i pistolul la tâmplă. Era un pistol de calibrul 45, dar totuși arăta ca un pistol de jucărie în mâna mare a bărbatului. Ochii ei erau închiși, trupul liniștit, dar pieptul ei se ridica și cobora cu respirații egale. Mâinile ei erau încleștate pe antebrațul lui Seward, trăgându-se destul de sus pentru a putea respira. Degetele ei de la picioare abia dacă atingeau podeaua. Unul dintre pantofii ei aterizase în hol, celălalt era lângă trupul doamnei Seward.

Se luptase cu el, dar acum stătea într-un repaus forțat.

Însuși Seward se uita direct spre el, privind aiurea. Bărbatul se legăna încet pe un ritm pe care numai el îl putea auzi.

– Seward, spuse Aidan încet, iar ochii bărbatului deveniră imediat atenți.

Tess deschise ochii, iar în ei Aidan văzu o teroare controlată. Şi rugăminte. Şi încredere. Trebuia să-şi ţină spatele drept pentru a-şi ţine propriii genunchi stabili. Viaţa ei era în mâinile lui.

– Nu, spuse Seward. Ea a spus. Şi-a încălcat cuvântul.

Urmă o schimbare în expresia feţei lui Seward şi Aidan emise o ipoteză rapidă. Malcolm Seward era destul de coerent încât să asculte faptele şi prea aerian ca să accepte platitudini şi promisiuni.

– Ea nu a spus nimic. Altcineva a sunat-o pe soţia ta, Seward, dându-se drept doctoriţa.

Privirea lui coborî pentru a-şi privi o clipă soţia moartă, apoi se ridică pentru a-i întâlni privirea lui Aidan.

– Minţi, spuse el şovăitor.

El începea să conştientizeze enormitatea faptei comise.

– Citeşti ziarele, Seward? Te uiţi la ştiri? Ai auzit despre cele două sinucideri de săptămâna asta?

Ceva se mişcă în spatele ochilor săi.

– Da. Şi?

– Şi aceia au fost pacienţii ei. Cineva i-a sunat. Avem dovezi că nu era doctoriţa Ciccotelli. Doar cineva care-i imită vocea. Nu era chiar adevărul adevărat, dar în acest moment lui Aidan nu-i păsa.

Privirea lui Seward mai coborî încă o dată spre podea, spre soţia lui micuţă care acum zăcea într-o baltă a propriului ei sânge. Mâna lui tremură pe trăgaciul armei, iar Aidan o văzu pe Tess respirând adânc. Dar ochii ei negri erau concentraţi asupra lui, aşa cum fuseseră şi în dimineaţa asta când stătuse în cabina de sunet, imitând cuvintele criminalului.

– Ea ştia, spuse Seward iritat. Avea de gând să mă părăsească.

– Îmi pare rău, Malcolm, spuse Aidan, încă vorbind încet. Dar doctoriţa Ciccotelli nu i-a spus. Dă-i drumul. Fă ceea ce este corect şi dă-i drumul.

El închise ochii.

– Am omorât-o. Gwen a mea. Aidan nu spuse nimic, iar bărbatul cel mare începu să plângă cu suspine. Strânsoarea asupra lui Tess se mări şi mai mult, iar ea se strâmbă de durere în timp ce

el împingea şi mai tare pistolul în tâmpla ei. Am omorât-o şi este numai vina ta.

O strânse şi mai tare de gât, iar Tess respiră convulsiv, întinzându-se pentru a se ridica şi mai mult pe vârfurile degetelor, dar nu reuşi. Seward încă mai plângea în hohote, lacrimile scurgându-se printre stratul de sânge şi murdărie de pe faţa lui.

Aidan se luptă cu panica, gâtul amorţindu-i.

– O femeie inocentă este deja moartă, Seward, spuse el tăios. Nu face să fie două. Acum îi captase atenţia lui Seward şi îşi domoli glasul. Nu ar fi vrut asta, Gwen a ta. Te rog, Malcolm. Dă-i drumul înainte să fie prea târziu.

Pe neaşteptate, Seward se îndreptă şi dintr-o singură mişcare o aruncă pe Tess cât acolo şi se lăsă în genunchi lângă soţia sa. Tess se împletici înainte, respirând convulsiv, iar Aidan o prinse de mână şi o îndepărtă din calea lui Seward. Ea se lovi cu putere de pieptul lui, înfiorându-se, tremurând, scuturându-se ca şi cum s-ar fi sfărâmat.

Sau poate că propriul său corp tremura. Braţele lui Aidan se strânseră în jurul ei şi continuară să o ţină pe când ea se lupta să-şi recapete respiraţia în timp ce Seward îşi ridica soţia în braţele sale masive şi o legăna ca pe un copil. Suspinele lui se potoliseră, dar lacrimile încă-i mai curgeau pe faţă.

Poliţiştii din spatele lui Aidan luaseră poziţie. Armele erau îndreptate spre Seward care îngenunchease, legănând-o pe Gwen, încă mai ţinând pistolul într-o mână.

Murphy apăru alături de Aidan şi printr-o înţelegere nerostită preluă controlul situaţiei. Aidan se dădu la o parte din drum, luând-o pe Tess cu el, iar Murphy îi luă locul în cadrul uşii, având propria armă scoasă.

– Lasă arma jos, domnule Seward, spuse Murphy cu o voce neutră.

Aidan nu era sigur că vocea sa va mai fi vreodată atât de neutră.

Malcolm Seward îşi aşeză cu grijă soţia jos şi cu o mână îi aranjă cu blândeţe braţele de-o parte şi de alta a trupului. Apoi îşi puse arma în gură şi trase.

În brațele lui Aidan, Tess tresări, îl prinse de cămașă și se ținu strâns. Un moment îndelungat nimeni nu spuse nimic. Apoi Murphy își vârî cu grijă arma la loc în toc și oftă.

– La dracu'! La naiba!

Holul explodă de mișcare, paramedicii intrară repede în apartamentul lui Seward. Dar la fel de repede se opriră, clătinând din cap.

– Amândoi sunt morți, spuse unul dintre ei. Cheamă medicul legist.

Tess se retrase, se sprijini de peretele de pe palier și se prelinse fără vlagă pe podea. Se uită în apartament la Seward, apoi la Aidan, cu fața palidă. Pulsul ei bătea tare în scobitura gâtului, sub care se afla o cicatrice roșie.

– Mulțumesc, șopti ea.

Neavând încredere în propria voce, el doar încuviință dând din cap.

Murphy se aplecă pentru a ridica ceva strălucitor de pe podea. Eșarfa ei. Dar eșarfa pluti înapoi pe podea când Murphy îi dădu drumul.

– Este... Se strâmbă. Nu o mai vrei, Tess.

Vocea ei era rigidă.

– Mai aveți nevoie de mine aici? Sau pot pleca?

Aidan nu credea că ea se poate sprijini pe propriile picioare, cu atât mai puțin să ajungă singură acasă.

– Te vom duce acasă. Dar mai întâi vom avea nevoie de declarația ta.

Nu avea nevoie cu adevărat, oricum nu în acest moment. El doar voia ca ea să stea acolo unde era până ce-i mai revenea culoarea în obraji.

Uimindu-l, ea se ridică în picioare.

– Hai să terminăm cu asta ca să mă pot duce acasă să mă spăl. Trase de jacheta ei, mânjită cu sângele lui Gwen Seward și cu transpirația lui Malcolm Seward. Înghițind cu greu, se clătină. Cred că sângele ei este în părul meu. Se uită în jos la degetele de la picioare acoperite de dres. Și pe picioare. Oh, Dumnezeule! Ea

se cutremură, ridicând mâna pentru a-şi acoperi gura înainte de a şi-o retrage, uitându-se fix la palma ei plină de sânge. Oh, Dumnezeule!

Se uită repede în sus, oprindu-se pe cămaşa lui albă care acum era brăzdată de roşu acolo unde ea o strânsese de parcă s-ar fi agăţat de viaţă.

– Te-am murdărit şi pe tine. Îmi pare rău.

Lui Aidan i se strânse gâtlejul, amintindu-şi cum mâinile ei se prinseseră de el de parcă el ar fi fost ancora ei de salvare.

– Este în regulă. Am fost şi mai rău.

El înaintă ca să o aşeze la loc pe podea înainte ca ea să cadă, dar unul dintre paramedici ajunse primul la ea.

– Hai să-ţi facem un control înainte să pleci.

– Sunt bine, protestă ea slab.

– Ehe, răspunse paramedicul evaziv şi începu să-şi facă meseria.

Îl lăsă să-i verifice pulsul, presiunea arterială, chiar îi trecu o luminiţă prin faţa ochilor. Dar se retrase când paramedicul îşi puse degetele pe gâtul ei.

– Este o cicatrice mai veche, spuse ea neutru. Dă-mi un formular în care să te absolv de orice responsabilitate dacă vrei, dar eu sunt bine. Vreau doar să merg acasă.

Doi oameni nu mai aveau cap. Ar fi trebuit să fie trei. Dar ca o afurisită de pisică cu mai multe vieţi, Ciccotelli încă mai trăia. Ea încă mai respira. Pur şi simplu nu era drept. Dar probabil că aşa era mai bine. *Când va muri, vreau să fiu eu însumi acolo.* Pentru a savura momentul, fiecare nuanţă.

Şi mai era o altă parte proastă a zilei. Detectivul Reagan îi spusese lui Seward că aveau dovezi că vocea lui Ciccotelli era imitată. Reagan mintea. Nu exista absolut nici cea mai mică îndoială că Reagan minţise cu neruşinare. Asemănarea cu vocea lui Ciccotelli era impecabilă, confirmată de către unul dintre cele mai bune studiouri de sunet din Germania. Nicole era destul de bună pentru a o păcăli până şi pe mama lui Ciccotelli.

Poate că făcuse o eroare de calcul când lăsase mesajul vocal pentru Cynthia Adams, dar fără el polițiștilor le-ar fi luat zile întregi pentru a compara amprentele de pe cutie cu cele ale lui Ciccotelli. Dacă ar fi ajuns atât de departe.

Nu, adevărata eroare de calcul era faptul că Ciccotelli încă mai avea atâția polițiști dispuși să o creadă. Era evident că ura din interiorul departamentului de poliție nu era atât de profundă sau de extinsă cum pretindea poliția. Faptul că detectivul Reagan devenise unul dintre apărătorii ei era... dezamăgitor. *Mă așteptam la mai mult de la el.* Dar judecând după felul în care se luptase pentru a o elibera, el nu o ura. *Din contră.* Judecând după felul în care o ținuse în timp ce Seward se sinucidea, îi păsa mai mult decât voia să recunoască.

Era dezgustător. Ce avea femeia asta de-i făcea pe bărbați să-i cadă la picioare? Bărbați care ar fi trebuit să știe mult mai bine să nu se lase păcăliți de o față drăguță și un fund săltăreț. Majoritatea bărbaților erau slabi.

Eu nu sunt așa.

Erau necesare două acțiuni. Prima, eliminarea drăguței de Nicole. Dacă poliția suspecta faptul că vocea lui Ciccotelli era imitată, era numai o chestiune de timp înainte de a o găsi pe Nicole. Se putea lipsi de ea. Din fericire ea nu mai era de niciun folos pentru că planul trebuia acum schimbat. Ciccotelli nu se va duce la închisoare. Cel puțin nu în sensul tradițional. Nu într-o construcție de beton cu pereți înalți și bare de fier.

Era o dezamăgire amară. Înscenarea fusese atât de atent plănuită. Atâta timp pierdut pentru fiecare etapă având ca scop expres să o vadă pe Ciccotelli în spatele gratiilor. Singură și izolată. Fără carieră și fără prieteni. Iar în cele din urmă, fără viață.

Dar existau și alt fel de închisori. Alte feluri de a induce izolarea. Teama. Agonia. Închisoarea lui Ciccotelli le va avea pe toate.

Pentru că ea le merita pe fiecare în parte.

Marți, 14 martie, 4:45 P.M.

Nu o întrebaseră despre secretul lui Seward, se gândi Tess amorțită, privindu-i pe Murphy și pe Reagan cum dirijează activitatea din interiorul apartamentului. Veniseră o jumătate de duzină de indivizi de la criminalistică, conduși de Jack Unger. Cei din biroul medicului legist veniseră cu tărgi și saci pentru cadavre. Și, în afară de paramedici, toată lumea o lăsase, din milă, în pace. Nimeni nu ceruse să știe ce insistase Malcolm Seward că divulgase ea. Cel puțin nu încă. Dar o vor face. Sunt nevoiți să o facă. Iar ea le va spune.

Nu părea să mai aibă vreo importanță acum. Malcolm era mort. Gwen era moartă. Nu aveau copii. Nu mai rămăsese nimeni pentru ca adevărul să doară.

Tess stătea afară pe hol, pe podea, un bărbat în uniformă stătea lângă lift, altul poziționat la capătul scărilor pentru a ține la distanță de locul faptei persoanele neautorizate. Și, presupuse ea, să o împiedice să plece înainte de a le spune polițiștilor ce voiau să știe. De parcă asta se va întâmpla. După ce auzise cum Seward apasă pe trăgaci asupra lui, un flux de adrenalină pură îi alimentase mișcările. Acum, nu era sigură că s-ar putea mișca dacă... Ea înghiți cu greu în timp ce restul expresiei îi trecu repede prin minte. *Dacă cineva mi-ar pune pistolul la tâmplă.*

Mâinile și picioarele ei erau acum curate, ciorapii plini de sânge îi fuseseră scoși de un paramedic cu mâini blajine și cu un zâmbet încurajator. Picioarele ei erau goale. Paramedicul îi dăduse o pereche de șosete cu tălpi de cauciuc, dar acum nu avea destulă energie pentru a se apleca să și le pună în picioare.

Unul dintre pantofii ei nu mai putea fi folosit, fiind acoperit de sângele și creierul lui Malcolm și cel al lui Gwen Seward. Pe celălalt îl aruncase pe hol și acum zăcea pe podea. Oricum nu i-ar mai fi purtat vreodată. Când va ajunge acasă fiecare piesă de îmbrăcăminte pe care o purta va fi aruncată la gunoi. Va face duș sub un jet de apă fierbinte, frecându-și părul și pielea până când se va termina ultima picătură de apă. Dar nici măcar asta nu o va

face să se simtă curată. Poate va termina sticla de vin pe care Reagan i-o oferise noaptea trecută până ce evenimentele din ultima oră vor dispărea în inconştient.

Dar asta nu va ajuta. Pentru că atunci când se va trezi, ea încă va mai fi în mijlocul acestui coşmar. Malcolm şi Gwen tot morţi vor fi. La fel ca şi Cynthia şi Avery.

Din cauza mea. În mod logic ştia că asta nu este adevărat, dar la fel de logic mai ştia că ceea ce era adevărat nu va conta prea mult când oraşul va citi ziarele de mâine. Când va încerca să doarmă în această noapte. Ceea ce era adevărat era faptul că aceşti oameni avuseseră încredere în ea ca să-i ajute. Ceea ce era adevărat era faptul că patru oameni nevinovaţi muriseră. *Din cauza mea.*

Tehnicieni de la medicină legală împingeau tărgile cu cadavrele pe lângă ea. Un sac mare şi unul mic. Îşi sprijini capul de perete şi închise ochii. Era o imagine pe care nu voia să o adauge celorlalte, dar una care ştia că va stărui timp îndelungat în ciuda a ceea ce-şi dorea ea. În ciuda faptului că-i comanda creierului să uite.

– Tess?

Ea deschise ochii şi-l văzu pe Aidan Reagan dominând-o cu statura sa. Privirea sa era atentă, ca şi cum i-ar fi fost teamă ca nu cumva ea să cedeze. Ea-şi apăsă buricele reci ale degetelor de obrajii reci.

– Acum vrei declaraţia mea.

– Dacă crezi că poţi.

– Pot. Se străduí să se ridice, apoi se uită uimită când el se ghemui şi-i puse şosetele în picioare ca şi cum ea ar fi fost un copil. Apoi se întoarse, se dădu un pic înapoi până ce se sprijini de perete pentru a se aşeza lângă ea. Căldura radia din trupul său, iar ea tremură, încercând din răsputeri să nu-şi amintească cum se simţise în braţele lui. Cât de strâns o ţinuse. Cât de bine se simţise. Cât de în siguranţă. Cum inima lui bubuise cu putere în urechea ei. Şi lui îi fusese frică. Şi totuşi îşi făcuse meseria cu încredere şi calm. Îi datora viaţa ei. Gândul la un altfel de sfârşit o făcu să tremure din nou.

– Îți este frig, spuse el pe un ton neutru. Dumnezeule, femeie, ai fugit tot drumul de la birou până aici fără haină? El își scoase haina de pe el și o strânse în jurul umerilor ei înainte ca ea să poată protesta. Nu te lupta cu mine, Tess, o avertiză el când ea încercă să-i înapoieze haina. Arăți de parcă și un puști de cinci ani te-ar putea dărâma acum.

– Se va murdări de sânge, murmură ea, iar el îi luă mâna între palmele sale și începu iute să i-o frece pentru a-i face sângele să circule din nou.

– Este în regulă. Dumnezeule! Mâinile tale sunt reci ca gheața. De ce nu ai spus nimic?

Ea se sprijini de perete, deodată simțindu-se atât de obosită.

– Erați ocupați. Toată activitatea din jur părea că se transformă într-un bâzâit surd pe care-l recunoscu drept epuizare. Ți-am mulțumit?

Îi luă cealaltă mână, încălzind-o.

– Da, spuse el, acum cu blândețe. Ai făcut-o. Spune-mi despre apelul telefonic.

– Eram cu un pacient. Cine era? *Doamna Lister. Așa este.* Denise a răspuns la telefon. Femeia voia să vorbească doar cu mine. De data asta părea plictisită.

– Părea a fi aceeași femeie?

– Nu. De data asta nu părea a mai fi nici tânără, nici bătrână. Doar plictisită. A spus că Malcolm Seward și soția sa se ceartă. El termină de frecat mâinile, iar acum îi ținea în palmă mâna dreaptă. Putea să și-o retragă dacă ar fi vrut, dar nu voia. Nu putea. A spus că Malcolm tocmai și-a trântit nevasta la podea.

– Când a fost asta?

– Cu câteva minute înainte să te sun pe tine, poate. I-am spus lui Denise să sune la 911 în timp ce ieșeam fugind pe ușă. Ea se încruntă. Le-a luat atâta să ajungă aici. Am crezut că vor ajunge cu mult înaintea mea.

Se uită în sus pentru a descoperi că el o privea. *Ochi de polițist*, se gândi ea. Cu grijă, lipsiți de expresie.

– Nu am plănuit să devin erou, detective. Dar nu era nimeni altcineva care să poată ajuta. El doborâse ușa și știam cât de violent

poate fi când era furios. Ştiam cât de frică îi era de faptul că într-o zi îşi va folosi forţa asupra soţiei sale. O ţinea de gât... Vocea ei se frânse şi el îi strânse mâna.

– Nu te grăbi, Tess.

Ea-şi îndreptă umerii şi se forţă să termine.

– El tot ţipa că eu am sunat-o pe soţia lui şi i-am spus secretul său. Ea-l ameninţase că-l părăseşte şi nimeni nu-l părăsea pe el, a spus el. Apoi a împuşcat-o. Un fior o cuprinse, iar ea-i ţinu mâna şi mai strâns. Apoi a aruncat-o deoparte. Am încercat să fug. Dar el era prea rapid. Apoi el... Respiraţia ei deveni agitată, iar ea o controlă cu încăpăţânare. Mi-a pus pistolul la tâmplă. Cam pe atunci au apărut şi poliţiştii.

– De ce îl tratai?

Ea râse trist.

– Controlul furiei era ceea ce el pretindea la început. Fusese amendat pentru că spărsese nasul unui jucător într-o luptă în timpul unui meci.

– Îmi amintesc asta.

– Se pare că şi conducerea echipei îşi amintea. Ei au insistat să se ducă la consiliere.

– Aşa că a venit la tine.

– Nu, s-a dus la doctorul echipei de ochii lumii. Apoi a venit la mine pentru a-l ajuta. Ea-i întâlni privirea. Era homosexual, detective. Ascundea asta de ani de zile, o nega faţă de toată lumea, inclusiv faţă de el. Dar aceste nevoi personale deveniseră prea greu de controlat. Avea o soţie, o carieră. Era înspăimântat că le va pierde dacă va afla cineva. Şi pentru că era Malcolm Seward, nu se putea încurca cu oricine. Aşa că nu a făcut nimic. Şi devenea din ce în ce mai furios pe zi ce trece.

Ochii lui sclipiră din cauza surprizei, dar erau din nou inexpresivi.

– Era şantajat?

– Nu cred, dar mă îndoiesc că ar fi recunoscut asta faţă de mine. Sincer, nu ajungeam nicăieri cu terapia. El tot insista că poate nega. Fusese capabil să-şi... satisfacă soţia destul de des

încât ea nu suspecta, dar asta se schimba. Ea voia un copil, iar el nu. Ea îl acuza că are o aventură.

– Ironic, spuse Reagan încet.

– Da. El devenea din ce în ce mai furios, ajungând să lovească necunoscuți. Ea oftă tristă. Lovind-o pe Gwen. Îl măcina de viu. O iubea pe Gwen, chiar o iubea. Nu voia să o rănească sau să o facă de râs. Erau iubiți încă din liceu. Ea era de modă veche. Nu ar fi fost de acord cu homosexualitatea lui. Ea înghiți în sec. Cred că acum nu mai contează.

El îi strânse din nou mâna, dar nu făcu nicio mișcare pentru a o consola spunând fraze goale, iar ea aprecie asta.

– Cum te-a găsit Seward?

– În Pagini Aurii. Malcolm nu avea destulă încredere în niciunul dintre prietenii lui pentru a le cere o recomandare. Nu voia ca ei să știe că era vorba de mai mult decât de controlul furiei, ceea ce puteau înțelege majoritatea colegilor săi de echipă. Cu siguranță că nu voia ca Gwen să afle.

Tess închise ochii. Senzația de amorțeală începea să dispară, iar creierul ei reîncepea să funcționeze, făcând-o să-și amintească conversația de la prânz pe care o avusese cu Harrison. Acum trei ore se gândise că cineva i-ar fi putut descoperi pacienții prin unitatea de psihiatrie de la spital. Acum, trebuia să înfrunte adevărul.

– Singurul mod în care cineva ar fi putut afla despre toți trei este dacă ar fi urmărit ușa de la biroul meu douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru sau dacă a ajuns cumva la dosarele mele. Numai gândul la asta îi făcu rău, și chiar trebuia să aibă așa ceva în vedere. Toate dosarele pacienților ei... compromise. Scrâșni din dinți și se luptă cu starea de greață. Luând în considerare toate câte s-au întâmplat, înclin să cred a doua variantă.

El tăcu o clipă.

– Unde-ți păstrezi dosarele?

– Într-un seif, împreună cu cele ale lui Harrison. Doctorul Harrison Ernst. El este...

– Partenerul tău. Deci, cine are acces la seif în timpul orelor de lucru și după aceea?

– Doar eu, Harrison şi Denise – recepţionera noastră.

El îi eliberă mâna şi-şi scoase carneţelul din buzunar. Tess îşi întinse degetele, simţindu-se părăsită.

– Seiful acesta arată ca unul obişnuit?

– Nu, este ca un dulap mare.

– Păstrezi şi notiţe electronice?

Tess îl privi cu băgare de seamă.

– Câteodată. Nu cu fiecare pacient.

Probabil că exista vreun pacient, de acum cinci ani, ale cărui dosare nu erau păstrate în format electronic, aşa că din punct de vedere tehnic nu mintea.

El îi aruncă o privire dură.

– Nu am de gând să-mi bag nasul în dosarele tale, doctore. Patrick va face asta cu un mandat. Unde ţii aceste fişiere electronice?

– În computerul meu de la serviciu. Îmi tastez propriile mele notiţe, le scot la imprimantă şi le pun la dosar, în...

– În seif, ştiu. Ştergi acele fişiere de pe hard?

Ea ezită.

– În fiecare vineri după-amiază. Păstrez dosarele pe un stick de memorie. El ridică întrebător din sprânceană. Pe care-l ţin pe inelul cu chei, adăugă ea, aşa că este tot timpul cu mine. *Cu excepţia zilei de ieri*, se gândi ea. Îşi lăsase cheile la birou, în geantă. De fapt, se gândi ea, fiindu-i din ce în ce mai greaţă cu fiecare secundă care trecea, de fiecare dată când nu avea cheile în mână, fişierele ei erau neprotejate.

– Mai există o posibilitate, doctore, spuse Reagan, privind-o atent. Se poate ca cineva să-ţi fi ascultat şedinţele de terapie.

Tess făcu ochii mari de uimire.

– Vrei să spui... Vrei să spui că tu crezi că în biroul meu sunt microfoane? Oh, Dumnezeule! Tu crezi asta. Îşi mută privirea spre uşa deschisă a lui Seward de unde ieşea Murphy împreună cu Jack Unger. Semnul din cap pe care Murphy i-l făcu lui Reagan a fost aproape imperceptibil. Ce este? Cum Reagan nu spuse nimic, Tess îl prinse de mână. Spune-mi.

Reagan oftă.

– Am găsit camere video în toate cele trei apartamente. Şi microfoane.

Tess se lovi de perete, abia simțind lovitura la cap.

– Camere video?

El încuviință dând din cap.

– Conectate la internet.

Prânzul pe care abia reuşea să-l țină în stomac îi provocă greață şi ea se împletici pe picioare.

– Nu. Nu poate fi adevărat. El stătea pur şi simplu în picioare, privind-o cu o resemnare tristă. Doamne Dumnezeule! De ce? întrebă ea cu greu.

– Nu ştim încă. Ne-am gândit că aparatele video au fost instalate pentru a înregistra sinuciderile. Acum, nu mai suntem atât de siguri. În drum încoace, ne-am gândit că el s-ar putea să utilizeze camerele şi pentru a-şi alege victimele. Dacă-ți spionează pacienții, te poate spiona şi pe tine. Îl laşi pe Jack să-ți verifice biroul?

Tess încuviință dând nesigură din cap.

– Da. Da, desigur. Să mergem acum.

– Nu acum, spuse el cu blândețe. Acum te duci acasă şi te speli. Apoi vom merge la biroul tău. Îşi strecură mâna în spatele ei, întorcând-o spre lift, lăsând o urmă de căldură acolo unde o atingea, chiar şi prin haina pe care încă o mai purta. Haina lui mătura podeaua şi ea ar fi trebuit să i-o dea înapoi, dar nu o făcu. El îi ridică bărbia în sus, studiindu-i din nou fața. Eşti zdruncinată. Poți să faci față liftului sau o luăm pe scări?

Ea-şi lăsă privirea în jos, ruşinată că el îşi dăduse seama de teama ei atât de repede.

– Stupid, nu? Un psihiatru cu o fobie comună. Medicii se vindecă pe ei înşişi şi câte alte porcării.

Mâna lui îi strânse mai tare brațul.

– Nu este stupid. Te face umană, Tess.

Ochii ei se ridicară şi-i întâlniră pe ai lui. În ochii lui albaştri se putea citi doar înţelegere şi simpatie. Nu condescendenţă. Nu acuzaţie. Pe neaşteptate ochii ei se umplură de lacrimi.

– Mulţumesc, şopti ea. Pentru tot.

El îi zâmbi.

– Cu plăcere. Cred că-ţi eram dator.

Ea respiră sacadat şi-şi reveni.

– Atunci suntem chit, detective.

Zâmbetul lui deveni o umbră.

– În regulă. Jos se află o armată de reporteri. Vrei să mergi singură, sau ai nevoie de ajutor?

Tess îşi îndreptă spatele.

– Voi ieşi singură. Dar hai să o luăm pe scări.

El tăcu în timp ce coborau scările, oprindu-se când ea avea nevoie să se odihnească, ceea ce se întâmplă mai des decât ar fi crezut ea. Vestibulul apartamentului era plin de poliţişti care-i ţineau pe reporteri deoparte. Aidan dădu din cap înspre unul dintre oamenii în uniformă.

– Îi poţi lăsa pe vecini să meargă înapoi în apartamentele lor, spuse el, apoi deschise uşa din faţă. Nu face niciun comentariu. Nu spune nimic.

Parcă ar fi Amy, se gândi Tess. Bănuia că nici Reagan, nici Amy nu ar fi apreciat comparaţia. Dar gândul se pierdu în marea de oameni şi de blituri în timp ce intra în aglomeraţia făcută de presă. Erau cel puţin treizeci de oameni, unii cu microfoane, alţii ţinând camere video pe umeri.

Camere video. Asta o făcu să se gândească la cele pe care poliţia le găsise în toate apartamentele, captând ultimele momente ale pacienţilor săi. Microfoane. S-ar putea să fie unul şi în biroul ei. *Doamne Dumnezeule!* Era destul încât să-i fie din nou rău, ceea ce era tot ce-i lipsea acum. Să vomite în timpul unei transmisiuni în direct. Aşa că se înarmă pentru a trece de chinuri.

Un microfon îi fu vârât în faţă.

– Malcolm Seward este mort? Ai fost ameninţată cu pistolul?

Cu o mână prinse mai strâns haina lui Reagan în jurul gâtului. Cu cealaltă împinse microfonul într-o parte şi continuă să meargă

cu Reagan alături. Se uită spre stradă, acolo unde Todd Murphy aştepta cu maşina lui. *Doar un minut.*

– Ai fost împuşcată?

– Ai văzut-o murind pe Gwen Seward?

– Este adevărat că Malcolm Seward s-a sinucis?

Întrebările se împleteau în mintea ei atunci când o brunetă bine făcută îi apăru în cale. Avea o strălucire în privire, zâmbetul îi era ascuţit, ceea ce trase clopoţei de alarmă în urechile lui Tess un pic prea târziu.

– Doctore Ciccotelli, sunt Lynne Pope de la *Chicago On The Town*. Faptul că Malcolm Seward ascundea un stil de viaţă homosexual a condus la tragedia de astăzi?

Suspine şocate făcură valuri prin mulţime urmate de un murmur de neîncredere.

Numai mâna lui Aidan Reagan care se afla pe braţul ei o împingea înainte în timp ce trupul ei părea să fi împietrit acolo unde stătea. Revenindu-şi, Tess se strădui să pară impasibilă, dar se temu că-şi arătase propriul şoc destul de mult pentru a stimula apetitul lui Pope pentru bârfe lascive.

– Nu am niciun comentariu de făcut.

Lynne Pope o urmă, zâmbind forţat.

– Dar Malcolm Seward era homosexual, insistă ea. Chiar dumneavoastră aţi confirmat acest fapt, chiar în această după-amiază, doctore.

Masca impasibilă i se topi de pe faţă în timp ce tot sângele părea să i se scurgă din cap.

– Poftim?

Murphy deschise portiera.

– Intră în maşină, Tess.

Pope îi bloca drumul.

– Nu ştiu ce joc încerci să faci, doctore, mormăi reportera printre dinţii zâmbitori, dar nu voi accepta să te joci de-a v-aţi ascunselea cu mine. Dacă crezi că mă poţi chema aici promiţându-mi subiectul anului, apoi oferindu-mi un „fără comentarii", ai face bine să te mai gândeşti. Până la ora opt în

seara asta îmi voi face cunoscută povestea, completă, împreună cu o înregistrare în care-mi spui că Malcolm Seward a devenit violent şi ameninţător din cauză că-şi reprima propria homosexualitate.

Tess împietri în timp ce un nou set de implicaţii îi explodă în minte.

Presa. Nenorocitul dezvăluise presei secretele pacienţilor ei. Ceilalţi pacienţi vor afla despre asta şi se vor întreba dacă nu cumva secretele lor erau următoarele.

Doctorul Fenwick şi comisia nu vor fi încântaţi. *Îmi va fi anulată licenţa. Cariera mea a luat sfârşit.* Ceea ce părea acum a fi motivul principal.

Imagini ale pacienţilor ei morţi îi apărură în minte. Trupuri mutilate, ochi fără viaţă. Vor mai muri şi mai mulţi pacienţi? *Au terminat acum? Faptul că mi-au distrus cariera este destul sau vor continua?* Cine va fi următorul?

Pope o privea cu atenţie, cu o sprânceană ridicată sarcastic.

– Eşti surprinsă, doctore? Să nu fii. Îmi înregistrez toate apelurile pe care le primesc. Pentru dosarele mele personale, desigur.

Asta trebuie să se oprească. Acum. Pacienţii ei trebuiau avertizaţi, indiferent ce consecinţe va avea de suportat. Tess îşi ridică bărbia.

– Nu, nu ai o înregistrare cu mine, domnişoară Pope. Ceea ce ai este o fraudă deşteaptă.

– Doctore, o avertiză Reagan mormăind. Fără comentarii.

Tess îi aruncă o privire cu colţul ochiului.

– Nu pot lăsa ca aceste alegaţii să rămână nelămurite.

El dădu o dată din cap a acceptare înainte ca ea să se uite din nou la Pope care, spre cinstea ei, acum arăta mult mai interesată de turnura pe care o luaseră evenimentele şi nu atât de mânioasă.

– Domnişoară Pope, nu am alt comentariu de făcut decât să neg categoric că te-am contactat în legătură cu vreun subiect. Sunt terapeut. Nu ar avea niciun sens să te contactez în felul în care ai descris. Mă tem că ai fost păcălită.

Ochii lui Pope străluciră, mulțumită că provocase un răspuns.

– De către cine, doctore?

– Nu știu. Mijindu-și ochii, Tess se uită direct în cameră. Dar intenționez să aflu.

10

Marți, 14 martie, 5:10 P.M.

Aidan își vârî celularul la loc în buzunar.

– Patrick face rost de un ordin de la tribunal pentru a o opri pe Pope să difuzeze înregistrarea în seara asta.

Murphy îi aruncă o privire, apoi se uită din nou la drum.

– Va lua caseta?

– Da. Acum Burkhardt va avea și mai multe de comparat.

– Ce vrei să spui, mai multe de comparat?

Întrebarea veni de pe bancheta din spate unde Tess stătea tăcută de zece minute cât le luă să străbată o distanță de două blocuri. Traficul era aglomerat, din cauza tuturor carelor de reportaj din oraș.

Aidan se întoarse pentru a o privi mai bine. Era palidă și tremura, părul ei era încă încâlcit, iar cu o mână strângea haina lui în dreptul gâtului. Buzele ei păreau fără vlagă cu excepția urmelor pe care dinții ei le lăsaseră. Dar ochii ei erau senini. Se menținea pe linia de plutire cu o forță interioară pe care el nu credea că ea o are înainte de sâmbătă după-amiază și realiză că acum înțelegea cum de obținuse o asemenea loialitate de la cele câteva persoane care păreau să o cunoască bine.

– Cynthia Adams a făcut o casetă, spuse el.

Ea înghiți cu greu.

– Cu mine?

– Nu. Nu se auzea prea bine, dar părea a fi vocea unei fetițe.

Tess închise ochii şi-şi mută privirea.

– Torturând-o.

– Da. I-am dat caseta lui Burkhardt ca să o putem compara cu vocea de pe mesajul vocal.

Ea deschise ochii auzind asta.

– Ai vorbit serios când i-ai spus asta lui Malcolm? Că poţi dovedi că nu sunt eu pe caseta aia? Aidan se uită la Murphy. Ea văzu privirea şi oftă. I-ai spus asta doar ca să-mi dea drumul. Ea zâmbi cu jumătate de gură ceea ce făcu ca inima lui să se strângă. Nu că m-aş plânge, să ştii. Sunt doar dezamăgită.

– Nu era o minciună, spuse Murphy, privind-o prin oglinda retrovizoare.

– Doar că nu era tot adevărul, adăugă Aidan. Burkhardt a observat unele diferenţe, dar a spus că mai are nevoie de mostre de voce pentru a fi sigur.

– A plănuit ca voi să-mi găsiţi vocea pe mesageria vocală a Cynthiei, murmură ea. A vrut să vă îndrume în direcţia mea, să-mi identificaţi amprentele. Să vă facă să mă suspectaţi.

Şi ar fi putut funcţiona, se gândi Aidan posomorât, dacă ea nu ar fi avut în spate suporteri atât de înflăcăraţi cum erau Kristen şi Murphy.

– Mă întreb dacă ştie că Cynthia şi Lynne Pope au făcut casete, continuă ea.

– Îmi imaginez că nu. Murphy îşi drese glasul. Tess, Aidan ţi-a spus despre camerele video?

Ea tresări.

– Da. I-am spus să-mi controleze biroul.

Aidan ştia unde vrea Murphy să ajungă cu asta.

– Ar trebui să-ţi verificăm şi apartamentul, spuse el, cu cât mai multă blândeţe posibil. Ea încremeni, cu gura căscată, cu ochii larg deschişi, iar el putea vedea că acest gând încă nu-i trecuse prin minte. Îmi cer scuze, spuse el încet.

– Este... este în regulă.

Dar nu era în regulă. Putea vedea felul în care se luptă pentru a-şi recăpăta sângele rece. Se legăna inconştient, încheieturile

degetelor ei fiind albe din cauza forței cu care strângea haina lui, până când el crezu că se va sugruma.

– Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule!

– Tess. Aidan țipă, iar ea își ridică privirea, încă buimacă. Aproape că am ajuns la apartamentul tău. Aici va fi și mai multă presă.

Ea dădu din cap, iar înainte ca privirea lui să o facă încă o dată să-și revină, ea se relaxă vizibil, iar fața ei palidă deveni inexpresivă, ochii ei negri erau reci.

– Înțeleg. Poate că aș putea să-mi iau câteva lucruri și să mă duc la un hotel. Am nevoie... buzele îi tremurară pentru o clipă înainte de a le face să fie ferme în mod hotărât. Trebuie să fac un duș undeva. Încă mai simt mirosul sângelui din părul meu.

– Tu rămâi cu ea, îi spuse Murphy lui Aidan pe un ton scăzut. Pune-i pe Jack și pe Rick să-i verifice locuința după ce ea pleacă. Apoi du-i mașina la garajul pentru sechestru și pune-l pe Rick să o verifice.

Aidan dădu din cap în timp ce Murphy parcă pe bordura din fața blocului lui Tess unde o mulțime mai mică, dat insistentă de reporteri aștepta.

– Tu unde te duci?

– Spinnelli a verificat adresa actriței, Nicole Rivera, atunci când am cerut un lunetist. Mă duc să văd. Murphy opri mașina. Nu o lăsa din ochi. Oricine ar fi în spatele poveștii tocmai a mai marcat un punct.

– Ce vrei să spui? întrebă Tess.

Murphy se întoarse astfel încât să-i poată vedea fața.

– Vreau să spun că orice reporter de pe stradă a auzit-o pe Pope spunând că ți-ai dat drumul la gură.

– Dar nu am făcut asta. Ea respiră adânc. Nu contează. Voi avea parte de niște pacienți foarte supărați.

Aidan se încruntă.

– Dar periculoși?

– Unii. Nimănui nu-i place ca cele mai ascunse secrete ale lui să fie dezvăluite într-o transmisiune în direct. Tuturor ne place să

credem că sunt unele lucruri pe care le putem ascunde, unele locuri unde ne aflăm cu adevărat singuri. Ea-şi îndreptă spatele şi deschise portiera. Şi eu obişnuiam să cred asta.

Aidan ieşi după ea, prinzând-o din urmă în timp ce dădea la o parte primul microfon. Se mută în faţa ei, făcându-i drum printre reporterii care ţipau spre intrarea blocului unde aştepta un portar nerăbdător. Aidan îl recunoscu de sâmbăta trecută.

Se pare că şi memoria portarului era destul de bună, pentru că faţa sa deveni formidabil de ameninţătoare imediat ce Aidan intră în micuţul hol. Bărbatul mai în vârstă se repezi înainte, apoi se opri brusc, ameninţarea îi dispăru de pe chip, fiind înlocuită cu o privire paternală îngrijorată.

– Doctore Chick, spune-mi doar că eşti bine.

Ea-i zâmbi.

– Sunt bine, domnule Hughes. A fost o zi de pomină, dar sunt bine.

– Eu nu i-aş lăsa să intre, spuse el privind furios reporterii de afară. Îşi întoarse chipul furios şi spre Aidan. Nici pe el nu l-aş lăsa să intre, dacă nu aş fi obligat.

Ea-l surprinse chicotind.

– Oh, domnule Hughes, îmi pare atât de bine să te văd.

– Ethel zice că ar trebui să-ţi spun că ea nu crede nimic din toate astea, niciun cuvinţel.

– Spune-i lui Ethel că apreciez orice articol favorabil pe care-l primesc. Dar nu cred că trebuie să-ţi faci griji în privinţa detectivului. Expresia ei se înmuie. Mi-a salvat viaţa în după-amiaza asta.

Hughes îl cercetă pe Aidan, apoi dădu din cap încă purtându-i pică.

– Bine atunci. I-am lăsat pe prietenii dumneavoastră să urce. Doctorul Carter şi domnişoara Miller. Vă aşteaptă sus. Trebuie să-l sun pe doctorul Carter pe celular atunci când ajungeţi.

– Ei bine, sună-l, domnule Hughes. Şi-ţi mulţumesc încă o dată.

De data asta Aidan nu a fost nevoit să întrebe. Deschise uşa scărilor şi aşteptă ca ea să treacă. Ea rămase la baza scărilor şi privi în sus oftând.

– Ai vreo fobie epuizantă, detective?

El ezită. Apoi ridică din umeri.

– Nu-mi prea plac înălţimile. Era o subestimare. Înălţimile extreme îi dădeau ameţeli, fapt pe care nu-l mai spusese nimănui. Vrei să încerci să mă vindeci?

Ea zâmbi uşor şi totuşi îi transmise un fior prin tot corpul. Îl ispitea pe prea multe planuri. Duminică crezuse că e o ţigancă sexy cu o inimă de piatră. Şi o dorea atât de mult încât durea. Acum, stând alături de el cu părul murdar şi o faţă periculos de palidă, îl atrăgea şi mai mult. Avea o inimă blândă şi grijulie şi totuşi voinţa ei era mult mai puternică decât a multor bărbaţi pe care-i cunoştea. Când se aflase la mila lui Seward, cu un pistol la tâmplă, el crezuse că nu va mai putea respira vreodată normal.

– Mulţumesc, spuse ea domol. Chiar dacă minţi, apreciez gestul.

Reuşi să ajungă la jumătatea palierului, apoi se întoarse pentru a se aşeza pe treaptă, întorcându-se astfel încât capul să i se poată sprijini de bara de fier. Două pete roşii îi colorau obrajii palizi, iar broboane de transpiraţie îi apărură pe frunte. Respira greu, iar mâna care strânsese haina lui în jurul gâtului deveni moale. Haina îi căzu de pe umeri, dezvăluind cicatricea pe care se străduise din greu să o ascundă. Acum părea a fi prea epuizată pentru a observa.

– Îmi pare rău. Câteva trepte amărâte nu ar trebui să mă obosească în halul acesta.

El se aşeză lângă ea.

– Este în regulă. Ai avut o zi infernală. Cred că ai dreptul la puţină oboseală de pe urma luptei. Probabil că ai alergat până la blocul lui Seward în exact patru minute.

– Probabil că aşa am făcut. Nu m-am prea gândit la asta pe atunci.

Vocea ei plăpândă îl alarmă.

– Ai luat prânzul?

– Mm-hmm. Am fost cu Harrison.

– Să reformulez. Ai ingerat mâncare?

Ea strâmbă uşor din buze.

– Am molfăit nişte biscuiţi sărați. Harrison a mâncat friptură de porc, dar eu eram prea supărată ca să mănânc. Cred că am genunchii un pic slăbiți din cauza lipsei de combustibil.

– Crezi?

Buzele ei se arcuiră auzind asta, ameninţând autocontrolul lui.

– Mai lasă-mă un minut. Voi fi bine. Ţinându-se de cuvânt, un minut mai târziu era în picioare. Îşi luă haina de pe umeri şi i-o dădu lui. Poţi să ţii asta? Este grea, spuse ea, apoi urcă scările care mai rămăseseră cu încăpăţânarea unui alpinist.

Aidan mergea cu două trepte în urma ei, intenţionând să o prindă dacă ar fi căzut, dar, în loc de asta, se trezi că are o privelişte a fundulețului ei frumos în timp ce ea urca.

Foarte frumos, se gândi el, mâinile lui dorindu-şi să atingă curbele care se mişcau atât de excitant cu fiecare treaptă pe care o urca. Instinctiv, el ştiu că ea s-ar fi potrivit perfect în palmele sale şi pentru o clipă imaginaţia lui explodă de imagini erotice. Cum s-ar simţi ea când el şi-ar pune mâinile pe fundul ei şi ar trage-o cu putere spre el. Cum s-ar fi zvârcolit şi ar fi gemut de plăcere şi l-ar fi înnebunit. Cum s-ar simţi ea în braţele lui când ar fi plină de dorinţă.

Nu tremurând de frică. Brusc, imaginea se estompă, iar mintea lui se limpezi. Deja ştia cum era să o ţină în braţe când era înspăimântată. *Tocmai de asta te afli aici, Reagan*, îşi spuse el caustic în timp ce ajungeau la etaj. Aşa că mai bine concentrează-te să o protejezi şi nu mai visa la fundul ei.

Tess îl conduse la apartamentul ei, apoi se opri cu mâna pe clanţă.

– Prietenii mei se vor aştepta să rămân acasă ca ei să poată avea grijă de mine. Le voi spune că tu crezi că este mai sigur dacă aş dormi în altă parte în noaptea asta din cauza reporterilor. Nu voi pomeni nimic despre camerele video.

Mintea lui Aidan se umplu deodată cu imaginea exactă a locului unde ar fi trebuit ea să doarmă la noapte. *Cu mine,* şi spre surprinderea sa nu era în întregime o imagine sexuală. Nici pe departe. În mare parte voia să o ştie în siguranţă. Apoi voia să o vadă dezbrăcată. Reuşi să dea calm din cap.

– Aşa ar fi cel mai bine.

Prietenii ei se uitau la ştiri când ei intrară. Ambii săriră în picioare instantaneu. Jon Carter traversă sufrageria în doi paşi şi o strânse în braţe. Strângerea lui posesivă îl făcu pe Aidan să scrâşnească din dinţi.

Sunt doar prieteni. Aşa spusese Tess şi se putea să şi creadă că este adevărat, dar era evident pentru Aidan că bunul doctor Carter credea cu totul altceva. Carter se retrase, pe faţa lui apărând o grimasă.

– Dumnezeule, Tess! Arăţi de parcă ai fi fost în operaţie cu mine şi miroşi chiar şi mai rău. Ce este în pă... Se întrerupse când Tess deveni rigidă. Privirea înspăimântată a lui Carter se ridică spre Aidan, iar Aidan încuviinţă dând din cap, confirmându-i ceea ce bărbatul ghicise. Carter se albi la faţă. Atunci este adevărat.

– Este al ei, spuse Tess mohorâtă. Era pe el, iar atunci când m-a prins...

Carter îi puse mâinile pe umeri.

– Hai să te curăţăm, scumpo.

Se îndepărtă de el, încă rigidă.

– O voi face, dar nu aici, Jon.

Sprâncenele lui Carter se uniră.

– De ce naiba nu?

Aidan interveni:

– Ce ai auzit mai exact la ştiri?

– Că cel de-al treilea pacient al lui Tess şi-a omorât soţia, apoi s-a sinucis, spuse Amy Miller. Nu se mişcase niciun centimetru de unde stătea. Şi că Tess a spus presei despre homosexualitatea lui. Ea-şi ridică bărbia şi-l privi direct în ochi pe Aidan, provocându-l să o dezaprobe. Dar noi ştim că nu este adevărat.

– Nici el nu crede că este adevărat, Amy, dar unii dintre pacienții mei ar putea crede asta, spuse Tess, iar privirea lui Miller se mută stânjenită spre fața lui Tess, iar Aidan își aminti ce spusese Tess noaptea trecută. *Nu sunt sigură că ea mai este încă avocata mea.* Se certaseră, Tess și prietena ei, iar acum atmosfera din încăpere era încărcată de cuvintele rămase nerostite. Mă voi caza la un hotel. Vă voi anunța unde sunt de îndată ce mă voi aranja.

Miller dădu din cap cu maxilarul încleștat.

– Cred că asta are sens. Se uită suspicios la Aidan. Încă mai ai nevoie de un avocat, Tess?

– Nu. Ea înghiți cu greu și-și drese glasul. Dar sunt sigură că mi-ar prinde bine o prietenă.

Auzind asta, Amy urmă același drum ca și Carter, îmbrățișând-o pe Tess și ținând-o strâns mai mult timp.

– Jon are dreptate, Tess, spuse ea în timp ce se îndepărta. Tu treci la duș și eu îți voi face bagajul.

Tess negă dând din cap.

– Chiar vreau ca mai întâi să ajung la un hotel. Odată ce voi fi curată mă bag în cel mai apropiat pat.

Sângele îi bubuia ca o tobă în cap lui Aidan în timp ce ea se ducea în dormitor cu prietena ei, avocata, fără să-și dea seama cât de perfect pronunțase fiecare gând pe care libidoul său prea activ îl invocase.

– Știi că ea nu a făcut asta, spuse Carter, aducându-l cu picioarele pe pământ.

– Nu pot discuta cu tine despre ceea ce știu sau nu știu, spuse Aidan neutru, apoi un gând pervers îl făcu să arunce o bombă în mijlocul conversației. Din câte știu, ai putea fi implicat.

Buimac, Carter se holba la el.

– Ai înnebunit.

– Atunci presupun că am noroc că ea este psihiatră.

Brusc, Carter își dădu capul pe spate și începu să râdă.

– Ești bun, Reagan. Pentru un minut m-ai făcut. Încă zâmbind dădu din cap. Crezi că eu și Tess...? Lăsă întrebarea neterminată.

Ei bine, nu suntem. Deveni extrem de serios. Dar ea este una dintre cele mai bune prietene ale mele din lume şi nu vreau să o văd rănită.

– Cu asta sunt şi eu de acord.

– Este în pericol, detective?

– Nu, în acest moment, nu este. Aidan ridică din umăr. Sunt doar precaut.

Carter încuviinţă dând din cap.

– Aşa să faci.

Brusc, se întoarse pe călcâie şi deschise un sertar de la una dintre mesele ornamentate care se aflau în spatele canapelei lui Tess. Era ca la el acasă, remarcă Aidan posomorât. Carter scoase o foaie de hârtie şi o mâzgăli pe jumătate înainte de a i-o da lui Aidan.

– Aici este adresa mea de acasă şi nişte telefoane în caz de urgenţă. Dacă ea are nevoie de ajutor, te rog să mă suni.

Aidan studie foaia.

– Sau Robin?

– La orice oră din zi sau din noapte. Vom veni. Carter ezită, uitându-se peste umăr înainte de a continua, vorbind încet. Familia ei este în Philly.

– Mi-a spus.

Carter ridică surprins din sprâncene.

– Chiar aşa a făcut? Se uită din nou peste umăr. Ţi-a spus şi că nu-şi vorbesc?

Aidan se uită şi el spre dormitor împreună cu Carter.

– Nu. Mi-a spus doar că are patru fraţi care par a fi propria Mafie.

Jon zâmbi.

– Fratele ei, Vito, este poliţist în Philadelphia. Restul sunt profesori, artişti sau arhitecţi. Tess este sora lor mai mică. Încă mai vorbeşte cu Vito. Zâmbetul lui Carter păli. El este cel care a venit când a fost rănită anul trecut.

– Părinţii ei nu au venit? Aidan era şocat numai gândindu-se la asta.

– Nu l-a lăsat pe Vito să le spună. Oricum, dacă are nevoie de ajutor, sună-l pe Vito. Nu-i ştiu numărul pe dinafară, dar dacă ne

suni acasă, eu sau Robin îl putem găsi pentru tine. Te rog să ai grijă de Tess, detective. Face parte din familie.

– Aşa voi face.

Şi în acel moment, Aidan ştiu că va face tot ce-i stătea în putere.

Femeile apărură din dormitorul din spate, Miller cărând o geantă cu lucruri pentru noapte. Tess purta aceleaşi lucruri murdare, dar şosetele îi dispăruseră din picioare, având în locul lor o pereche de tenişi.

– Doamnele s-au întors, spuse Carter gesticulând. Amy, eu mă întorc la spital. Vrei să te las la birou?

– Nu, am venit cu maşina. O îmbrăţişă din nou pe Tess. Sună-mă după ce te cazezi.

Îi dădu geanta lui Aidan şi-l urmă pe Carter afară. Uşa se închise în urma lor, iar umerii lui Tess se încovoiară. Gura ei se deschise, apoi se închise cu fermitate în timp ce ochii ei priveau în jur, căutând camerele video.

– Stai să hrănesc pisica înainte să plecăm.

Aidan o urmă în bucătărie, strângând din dinţi când ea se aplecă pentru a ajunge la dulapul de sub chiuvetă, încă o dată torturându-l fără să ştie cu priveliştea fundului ei bombat. Mâinile, aşezate de o parte şi de alta a corpului, deveniră pumni, înfrângând nevoia lui de a atinge. Dar nu ar face-o.

Nu aici, unde camerele video le-ar putea urmări fiecare mişcare. Nu acum, când şocul după-amiezii era încă foarte prezent în privirea ei. Până ce ea se ridică, ţinând în mână o pungă cu mâncare uscată pentru pisici, Aidan avea sub control atât gândurile, cât şi trupul.

O pisică drăguţă, maro cu galben, intră în bucătărie, atrasă de sunetul mâncării care lovea bolul. Tess luă pisica în braţe şi-şi apăsă obrazul de blana ei moale.

– Cât timp am fost bolnavă, pisicuţa asta nu m-a părăsit nicio secundă. Aş vrea să te pot lua cu mine, Bella, spuse ea, dar nu pot. Niciun hotel nu te-ar accepta. Va trebui să-ţi găsesc un adăpost.

Era o decizie luată pe loc. Ea nu se va duce la un hotel. Ea nu va fi singură.

– Ai vreo cuşcă în care să o cari?

Ea clipi spre el.

– Da. O urăşte.

– Vrei să vină cu tine?

– Nu pot să...

– Tess, pierdem timpul. Vrei să faci duşul acela sau nu?

Ea-şi ridică bărbia, ochii sclipindu-i.

– Nu îmi da ordine, Aidan. Am pierdut destul control asupra vieţii mele în ultimele zile. Respiră, în mod vizibil încercând să se calmeze. Da, aş vrea să o ţin cu mine dacă este posibil. Ştii vreun hotel care permite accesul pisicilor?

Nu fusese pregătit pentru valul posesiv care-l măcina, doar pentru că o auzise spunându-i pe nume.

– Da. Ştiu un loc. Haide! Vom lua maşina ta.

Marţi, 14 martie, 6:30 P.M.

Tess strânse cordonul halatului în jurul taliei şi parcurse mica distanţă dintre baia lui Aidan Reagan şi bucătărie unde-i auzise vocea profundă. Bărbatul era cu siguranţă nebun. Era singura apărare pe care ar putea să o adopte ca ea să nu-l omoare.

Era destul de rău că a adus-o aici, în casa lui. Îi promisese că o duce la un hotel. *De fapt, ţi-a promis un loc unde va fi şi Bella acceptată.*

Era destul de rău că a adus-o aici, dar să se strecoare în baie în timp ce ea făcea duş şi să-i fure halatul... Şi când te gândeşti că am avut încredere în el.

Se opri în pragul uşii de la bucătărie.

– Detective Reagan.

Două capete se întoarseră pentru a o privi, iar Tess îşi lăsă umerii rigizi să se relaxeze un pic.

– Kristen.

Cumnata lui Reagan îşi aşeză cu grijă cana jos pe masă, cu buzele ţuguiate.

– Închide gura, Aidan, sau o să-ţi intre muştele.

Reagan închise gura, dar încă se holba, arătând de parcă-şi înghiţise limba. Conştientă de asta, Tess strânse şi mai mult halatul şi apropie şi mai mult reverele astfel ca ele să-i acopere baza gâtului. Deşi aşa i-ar fi trebuit, să se sufoce cu afurisita aia de limbă.

Kristen îi privea cu atenţie, iar Tess încercă să ignore roşeaţa care ştia că-i ardea obrajii.

– Tu ai pus asta în baie? o întrebă Tess.

Kristen îşi supse obrajii.

– Eu. Mai sunt şi alte lucruri pe pat, în camera lui Aidan. Am pus şi pisica acolo. Arătă spre rottweilerul întins la picioarele lui Reagan. Dolly este o scumpă, dar nu voiam ca pisicuţei tale să-i fie frică.

Tess dădu din cap, aruncând o privire precaută spre câinele mare care ascultase fiecare comandă a lui Reagan atunci când sosiseră.

– Mulţumesc. Unde este halatul meu? Cel pe care l-am pus în bagaj?

– În portbagajul maşinii tale, răspunse Kristen.

– De ce sunt hainele mele în portbagaj, Kristen?

Prietena sa se uită spre celălalt capăt al mesei.

– Aidan?

Reagan studia atent conţinutul căniii.

– Du-te şi schimbă-te, Tess. Kristen ţi-a pregătit nişte ceai şi supă. Când te întorci, trebuie să mănânci.

Ea negă dând din cap, groaza îndepărtându-i zâmbetul de pe faţă.

– Spune-mi acum, Aidan. Trebuie să ştiu.

El oftă.

– Atunci aşază-te.

Fără să spună un cuvânt ea-l ascultă, aşezându-se lângă Kristen, care-i lovi uşor mâna.

Reagan îşi ridică privirea solemnă şi obosită.

– Jack ţi-a verificat locuinţa după ce am plecat.

Tess îşi ţinu respiraţia.

– Şi?

– Camere video în fiecare încăpere.

Ea simți cum sângele i se scurge din obraji.

– În fiecare încăpere?

El încuviință dând din cap.

Ea înghiți cu greu.

– Chiar şi în baie?

El doar se uită la ea fără să spună nimic. Nu era nevoie.

– De cât timp erau acolo?

– Jack nu a putut spune cu exactitate. De mai mult timp decât celelalte. Poate de câteva luni.

Cineva o urmărea de... luni de zile. Stomacul ei se strânse, iar ea trase aer în piept pentru a se liniști.

– Deci de ce sunt hainele mele în maşină?

– Jack a făcut o verificare foarte amănunțită, spuse Reagan. Unele dintre jachetele tale aveau microfoane cusute în căptuşeală.

Stupefiată, se holba. Nevenindu-i să creadă că auzise corect. Dar auzise. Plămânii ei zvâcniră, iar ea realiză că uitase să respire.

– Vrei să spui că cineva mă putea spiona oriunde aş fi fost?

– Nu neapărat, murmură el. Depinde cât de departe erai de receptor.

Tess se uită în sus, spre tavan. Prea multe gânduri îi treceau prin minte ca să le poată da de cap. Camere video. Microfoane. Receptoare. Şi patru oameni morți. Tavanul se transformă într-un mare cerc, iar ea închise ochii, dorindu-şi ca încăperea să nu se mai rotească. *Nu vei vomita. Vei sta calmă.*

– Deci toate hainele mele au fost verificate.

– Mă tem că da.

Kristen îi strânse mâna.

– Aidan m-a sunat imediat ce Jack i-a spus veştile. Ți-am pus hainele şi valiza în maşina ta. Jack va trimite un camion să o remorcheze. Vor verifica hainele şi maşina. Am trimis-o pe Becca la supermarket să cumpere nişte lucruri de schimb până ce hainele tale vor fi verificate.

Sufletul i se umplu de recunoştinţă.

– Frumos din partea ei. Dar cine este această Becca?

– Mama mea, răspunse Reagan. O privea, urmărindu-i răspunsul. Maxilarul său era încleştat, ochii deveniseră duri. Era de parcă ar fi dezaprobat. Este fericită să ajute, aşa că prefă-te că eşti încântată de orice ar aduce.

Tess se încruntă la el.

– Şi de ce nu aş fi?

Kristen se ridică de la masă.

– Cred că mă duc să-ţi aduc supa acum, Tess, spuse ea repede. Vrei un bol sau o cană?

– Cred că un bol, răspunse ea, neluându-şi privirea de la faţa lui Reagan, fierbând de indignare. Spune-mi, detective, de ce m-aş preface că apreciez gestul drăguţ al mamei tale?

Reagan nici măcar nu clipi.

– Nu mă îndoiesc că apreciezi gestul. Doar că nu este niciun secret cum că gusturile tale sunt un pic mai scumpe decât produsele dintr-un supermarket, doctore. Atâta tot.

Ochii ei se măriră de uimire.

– Crezi că sunt o snoabă.

El nu spuse nimic, doar stătea acolo privind-o, ochii lui albaştri fiind duri. Strângând poalele halatului, se întoarse pe scaun spre Kristen care, lângă aragaz, punea supă într-un bol.

– El crede că sunt o snoabă.

Dintr-un motiv sau altul, după toată teroarea şi revolta prin care trecuse astăzi, acest adevăr părea să doară. Spre ruşinea ei, lacrimi fierbinţi îi ardeau ochii şi ea-şi lăsă privirea în jos, spre bolul pe care Kristen i-l pusese în faţă.

Mâna lui Kristen îi mângâia spatele.

– Supa este din conservă, dar este mai bună decât ce am înţeles că ai mâncat astăzi, adică nimic. Aşa că mănâncă. Apoi Kristen o surprinse întinzându-se peste masă şi lovindu-l pe Reagan în cap. Şi nu este o snoabă. Ai priceput?

El îşi masă capul.

– La naiba, Kristen. Asta a durut.

– Asta şi intenţionam. Acum mă duc acasă. Abe este de serviciu în noaptea asta, iar Rachel stă cu Kara. Este ora de somn a lui Kara, iar Rachel are şcoală mâine. Tess, mănâncă supa, apoi du-te şi îmbracă unul dintre treningurile pe care le-am pus pe patul lui Aidan. Becca ar trebui să ajungă cu o pereche de blugi cam peste o jumătate de oră. Se opri la uşă, privind înapoi îngrijorată. Aidan, Rachel este bine?

Pe sub gene, Tess îl privi pe Reagan tresărind.

– De ce nu ar fi? întrebă el.

Kristen ridică din umeri.

– Părea a fi preocupată. A spus că nu este nimic în neregulă, dar ştiu că o supără ceva.

– Voi vorbi cu ea, spuse el încordat şi se ridică pentru a închide uşa în urma ei.

Dar nu se întoarse când Kristen plecă. În liniştea bucătăriei sale emoţiile lui păreau să ia amploare. Era furios. Nu mai fusese aşa încă din acea noapte, de la scena... sinuciderii Cynthiei.

Tess se uita în jos, la supă. *Când a crezut că sunt o criminală.* Cel puţin nu mai credea asta. Acum credea că era o snoabă arogantă.

Ceea ce credea despre ea nu ar trebui să conteze deloc. Dar conta, iar ea era prea al naibii de obosită încât să pretindă că nu era aşa. Se aplecă deasupra supei. Mâna îi tremură şi ea-şi dădu seama că trecuse mai bine de o zi de când mâncase ceva. Ultima mâncare pe care o consumase a fost supa lui Robin de la Blue Lemon. Lui Tess chiar începea să-i displacă supa.

Respiraţia lui tăioasă făcu ca ea să-şi ridice privirea. Reagan stătea în picioare uitându-se fix sub bărbia ei. Încet, el îşi ridică privirea, iar supa fu uitată. În ochii săi nu se vedea doar furie. Era şi dorinţă, pură şi nealterată. Pulsul îi suna în urechi în timp ce el stătea acolo, zbătându-i-se un muşchi pe maxilar. Brusc, el se întoarse cu spatele, iar atunci când vorbi, vocea lui era răguşită şi respira greu.

– Voi fi în garaj. Când termini de mâncat şi de îmbrăcat, ne vom întâlni cu Jack la biroul tău. Vrea să cerceteze toate zonele, inclusiv seiful. Dolly, vino.

Tess clipi repede privind cum spatele lui dispare dincolo de o altă uşă, câinele urmându-l ascultător. Pulsul care-i bubuia în cap se linişti, iar ea privi în jos, o roşeaţă încălzindu-i instant obrajii. Aplecarea asupra bolului cu supă făcuse ca halatul să se desfacă dincolo de ideea oricui de decenţă. Nu numai că o credea a fi snoabă, acum credea că este şi o uşuratică ce-l tachina. El văzuse mai mult din sânii ei decât arătase oricui de când cu Phillip, să-l ia naiba.

Cu excepţia celui care o spiona în propria ei casă. Văzuseră chiar destule. Luni de zile. Să-i ia dracu' şi pe ei.

Dar acum nu se va gândi la asta. Kristen avea dreptate, avea nevoie să mănânce, aşa că făcu asta cu sârguinţă.

Camere video. Ea ridică din umeri. *În casa mea.* Imagini cu ea pe site-uri porno de pe internet făcură ca supa pe care o mâncase să ameninţe că va reapărea.

Şi totuşi, asta nu era la fel de rău ca dispozitivele video din biroul ei. Microfoane în căptuşelile jachetelor. Intimitatea fiecărui pacient în parte fusese violată fără milă, informaţii personale au fost folosite pentru a abuza de ei.

Ea dădu deoparte bolul. Cu cât mai repede ştia tot adevărul, cu atât mai bine, se gândi ea şi ieşi să caute treningurile lui Kristen, sperând că erau mai mari decât halatul.

Marţi, 14 martie, 6:55 P.M.

În spatele lui, Dolly stătea şi mârâia încet. Peste o jumătate de secundă Tess apăru în dreptul uşii de la bucătărie.

– Pot să intru?

Aidan îşi luă privirea de la motocicleta lui, tresărind, uşurat că ea purta haine adevărate. Erau ale lui Kristen şi tot îi erau mici, dar, din fericire, părţile vitale ale trupului ei erau acoperite. Nu era sigur că va mai putea supravieţui unei alte privelişti a sânilor

ei. Deşi erau la fel de frumoşi pe cât îşi imaginase el. Fini, plini şi tari. Fusese nevoie de toată tăria de care dispunea ca să se întoarcă, să-şi reţină mâinile să nu se strecoare în interiorul halatului să afle cum se simţeau la pipăit.

Foarte stârnit şi extrem de frustrat, atârnă cheia fixă pe care o folosise pentru a îndepărta un şurub ruginit de la şasiul motocicletei.

– Desigur. Poftim, dar vezi ce atingi. Este murdar aici.

Ea-i studie motocicleta de la câţiva metri distanţă.

– Un nou proiect?

El aruncă o privirea evaluativă motocicletei pe care o adusese în urmă cu o săptămână. Orice numai să nu se mai uite la ea.

– Posibil. Depinde de ce voi găsi când voi intra în interiorul ei.

El se crispă dându-şi seama de cuvintele rostite. Va trebui să rabde, pentru că oricât de mult o dorea, nu o va avea.

Faţa ei devenise rece atunci când realiză că nu o duce la hotel. Dar nu se certase cu el, intrase în tăcere în casa lui şi apoi în baie ca şi cum ar fi fost o regină. Îl deranja asta, trebuia să recunoască. Crezuse că va aprecia că nu va avea de-a face cu un hotel anost. Se înşelase. Şi totuşi, văzând-o în halatul lui Kristen, o dori. Aşa că-şi reaminti că ea locuia pe Michigan Avenue, iar el era vecin cu un supermarket. Se aşteptase ca ea să fie un pic supărată, dar nu rănită. Nu intenţionase să o rănească.

Ea stătea acum cu spatele la el în timp ce studia fotografiile pe care el le făcuse automobilului său, Camaro, în diverse faze ale reparării.

– Repari lucruri. Ea aruncă o privire peste umăr. Maşini, motociclete. Se întoarse cu privirea spre el şi dădu din cap spre motocicletă. Fratele meu are una la fel. E făcută pentru viteză.

El se gândi la ceea ce-i spusese Carter. Că ea nu vorbea cu familia sa.

– Care dintre ei? Dino, Tino, Gino sau Vito?

Un zâmbet forţat îi apăru pe buze.

– Vito. El este băiatul cel rău al familiei. Mama mea mereu şi-a făcut griji în legătură cu el, pentru că mergea prin oraş pe două roţi ca un apucat.

– Şi mama mea s-ar îngrijora. Dacă ar şti.

– Înţeleg. Ai secrete faţă de mama ta? Să-ţi fie ruşine, detective.

Aidan ridică din sprânceană.

– Ai de gând să mă pârăşti?

– Nu eu. Eu pot păstra un secret. Zâmbetul dispăru. Păcat că până mâine nimeni nu va mai crede acest lucru.

El nu ştiu ce să spună, aşa că nu spuse nimic în timp ce luă o cârpă şi-şi şterse mâinile unsuroase.

– De ce ai crezut că-i voi răni sentimentele mamei tale?

Aidan oftă.

– Nu am crezut asta. Oricum nu intenţionat. Uite ce e, tu ai un alt stil de viaţă. Faci cumpărături la buticuri exclusiviste. Conduci un Mercedes, pentru numele lui Dumnezeu! *În timp ce capota de la Camaro stă locului datorită benzii adezive.* Apartamentul tău costă cât cinci case ca aceasta. El îşi deschise larg braţele. Mama mea nu ştie nimic despre modă şi despre buticuri scumpe. Dar are o inimă bună şi nu vrea să fie rănită.

– Vorbeşti despre mama ta, detective? Sau despre tine?

El aruncă la gunoi cârpa, enervat că ea-l citise atât de bine.

– Sigur nu vrei să stau pe vreo canapea pentru asta?

Ea se crispă auzindu-i tonul vocii, dar el nu intenţionase să fie atât de caustic.

– Îmi pare rău. Nu trebuia să spun asta. Eşti gata de plecare?

– Am crezut că o aşteptăm pe mama ta să-mi aducă nişte lucruri.

El se încruntă.

– Bine. Poţi aştepta în bucătărie. Am câte ceva de rezolvat pe aici.

– Într-un minut.

Ea traversă garajul, croindu-şi drum printre piesele pe care el deja le dezmembrase de la motocicletă, oprindu-se atunci când

doar motocicleta îi mai despărțea. Acum era destul de aproape pentru a-l atinge, destul de aproape încât el îi putea simți parfumul pielii plutind deasupra mirosului de ulei de motor. Destul de aproape încât el îi putea vedea pulsul bătându-i cu putere la baza gâtului.

– Vreau ca între noi să fie clare anumite lucruri, detective. Nu sunt snoabă şi nici nu am obiceiul de a jigni oamenii care încearcă să mă ajute. Când eram mai mică visam la hainele de la supermarket. Mama avea două slujbe pentru a putea ține cinci copii în haine la mâna a doua. Orice altceva nou, mi-l făceam cu mâna mea. Ştiu care este valoarea unui dolar. Ea se opri, cu maxilarul încleştat. Mercedesul meu este o moştenire. La fel şi apartamentul. Îmi place să-l conduc. Îmi place să locuiesc acolo. Am un cabinet sănătos şi câştig destul de bine. Ea scrâşni din dinți. Cel puțin câştigam.

– Tess...

– Nu am terminat încă. Nu-mi voi cere scuze nici în fața ta, nici în fața altcuiva pentru felul în care trăiesc. Dar să fiu a naibii dacă te las să te foloseşti de aceste lucruri ca să mă transformi în ceva ce nu sunt.

Se simți silit să se apere.

– Nu ai vrut să vii aici.

Ea-şi dădu ochii peste cap.

– Desigur că nu am vrut. Eram mizerabilă având în păr sângele şi creierul altcuiva. Poate că tu ai de-a face cu aşa ceva în fiecare zi, detective, dar eu nu. Nu am putut face duş în propriul meu apartament pentru că un nenorocit de criminal care trage cu ochiul mă fotografiază zi şi noapte. Nu am putut nici să-ți spun de ce voiam la un hotel, pentru că am crezut că nenorocitul mi-a pus microfoane şi în maşină. Tot ce-mi doream era un loc unde să mă pot spăla şi să nu mă îngrijorez că voi murdări baia altcuiva. Expiră aerul pe care-l reținuse, regretând că-şi pierduse calmul. Îmi pare rău, m-am înşelat mai înainte. Mi-ai oferit ospitalitatea casei tale, iar eu am fost nepoliticoasă.

Având în vedere prin ce trecuse în acea zi, acțiunile ei erau complet de înțeles şi, din nou, el fusese un prost.

– Îmi pare rău. Încă o dată m-am înşelat în privinţa ta. Am crezut că tu... El ridică stânjenit din umeri. Mă priveşti de sus.

– Ei bine, nu este aşa, spuse ea calmă. Nu aş face aşa ceva.

Furia, confuzia şi faptul că o rănise dispăruseră, iar în tăcerea care urmă simţurile lui deveneau din ce în ce mai puternice.

– Mulţumesc.

– Apropo, mi-a plăcut baia ta. Buzele ei se curbară în sus. Tapetul cu răţuştele de cauciuc este o abordare drăguţă.

El simţi cum obrajii îi iau foc.

– A venit odată cu casa. Din când în când îmi mai supraveghez nepoatele şi nepoţii. Lor le place, aşa că-l păstrez.

– Ce drăguţ. Zâmbetul ei păli. Tu chiar eşti drăguţ. Nu aş fi crezut asta acum câteva zile.

El simţi o strânsoare în piept.

– Acum câteva zile nu ţi-aş fi oferit motive să o faci.

– Îţi făceai meseria. Ea-şi ridică bărbia. Am înţeles asta.

Fusese sinceră cu el, clarificând lucrurile. El nu putea fi mai prejos.

– A fost mai mult de-atât. Acum câteva zile voiam să te urăsc. Ea tresări şi se dădu un pas înapoi, dar el se întinse peste motocicletă, o prinse de antebraţ şi o ţinu locului. Nu am terminat încă. El îşi slăbi strânsoarea până când mâna lui o prinse de încheietură. Am vrut să te urăsc pentru că părea că nu-ţi pasă de nimic şi de nimeni. Dar nu mă puteam uita la tine fără să te doresc şi am urât asta chiar mai mult.

El privi cum linia cicatricii ei se mişcă atunci când ea înghiţi.

– Înţeleg. Acum ai terminat?

Tonul ei era autoritar, iar cândva ar fi confundat atitudinea ei cu o indiferenţă arogantă.

Dar îi putea simţi pulsul de la încheietură accelerându-se şi-i dădu curaj să continue.

– Nu chiar. Era mai uşor să urăsc faptul că te doream când credeam că te pot urî din cauza lui Green. Apoi am aflat de câte ori ai ajutat la trimiterea multora după gratii, unii dintre ei fiind chiar mai răi decât Green.

– Îmi fac meseria, detective.

– Apoi a fost mai uşor să urăsc faptul că te doream când am crezut că ai putea fi vinovată. Îmi făcusem un mic obicei din a crede că erai rece şi fără inimă. Până când ai intrat şi ai dat peste domnul Winslow ieri după-amiază, atunci nici asta nu am mai putut crede.

– Îmi pare rău că nu sunt cooperantă, spuse ea rigidă.

Aidan zâmbi şi îi duse încheietura mâinii la buze în timp ce ochii ei se măreau de uimire.

– Inima ta bate repede, murmură el.

Buzele ei se depărtară, dar nu ieşi niciun cuvânt. Încurajat, el îi sărută pulsul încheieturii, puls care o luase la trap, apoi îi puse mâna peste pieptul său. Mai întâi ea se retrase, apoi cedă depărtându-şi degetele peste inima lui.

Un zâmbet de felină apăru pe buzele ei.

– Şi a ta.

– Ştiu. Face asta cam des în ultima vreme. El zâmbi în chip jalnic. Şi nu întotdeauna din motive la fel de plăcute ca acesta.

– Îmi pare rău că nu sunt atât de cooperantă, repetă ea, de data aceasta vocea ei fiind răguşită.

Mai vedem noi.

– Ultimul bastion al speranţei era acela că puteam să urăsc faptul că te doream pentru că erai o tipă din centrul oraşului.

– Şi ce este în neregulă cu fetele din centrul oraşului?

El o privi direct.

– Au gusturi costisitoare. Cine simandicoase. Pietre strălucitoare.

Ea-şi miji un pic ochii.

– Şi?

Maxilarul lui se încleştă.

– Nu-mi pot permite...

El se întrerupse când ochii ei îi transmiseră un avertisment, iar degetele se încordară, strângându-i cămaşa.

– Fii atent, Aidan. Nu cred că vrei să spui din nou ceva ce nu crezi.

Îl luă de cămaşă trăgându-l în jos până ce feţele lor erau la acelaşi nivel. Ea-şi puse mâna liberă pe motocicletă şi se aplecă.

– Nu sunt o târfă de pe stradă pe care şi-o permite orice bărbat. Eu îmi permit să mă întreţin. Dacă vreau o cină simandicoasă la un restaurant, mă duc. Dacă vreau să stau acasă pot găti foarte bine şi singură. Dacă vreau o piatră strălucitoare, mi-o cumpăr singură. E totul clar acum?

Pentru moment el doar se uită fix, fascinat. Apoi îşi trecu mâna prin părul ei umed şi luă ceea ce îşi dorea să aibă, gura sa. Ea-l întâlni la mai bine din jumătatea drumului, mâna ei lăsându-i cămaşa şi întinzându-se spre ceafa lui, trăgându-l mai aproape. Gura ei era fierbinte şi flămândă şi exact aşa cum visase el că va fi, deschizându-se sub gura sa fără ezitare. Tess gemu atunci când el adânci şi mai mult sărutul, jumătate susur de plăcere, jumătate scâncet de frustrare. Ea se aplecă înainte, iar motocicleta se balansă periculos, făcând-o pe Dolly să se dea la o parte.

Tess se retrase, punându-şi ambele mâini pe ghidon pentru a o stabiliza, pieptul ei ridicându-se şi coborând datorită respiraţiei rapide. Buzele ei erau ude, sfârcurile erau excitate, văzându-se prin tricoul mulat. Bărbia ei era ridicată a provocare ca şi cum l-ar fi îndemnat să se oprească, iar Aidan fu nevoit să facă un efort ca să poată înghiţi. Ocoli motocicleta, privind-o fix. Nu spuse nimic. Doar o cuprinse cu braţele, îşi coborî gura peste a ei şi se rugă să poată continua de unde rămăseseră.

Apoi le mulţumi forţelor ancestrale când braţele ei se aşezară în jurul gâtului său, iar buzele ei se deschiseră din nou pentru el. Într-o clipită ardoarea reveni cu intensitate. Sălbatică. El îşi aşeză mâinile deschise larg pe spatele ei, mişcându-se în sus şi în jos în timp ce ea se apropie şi mai mult, sânii ei fiind striviţi de pieptul său. Cu un mic mârâit drăguţ, ea se trase mai sus, torturându-l cu mişcarea oscilantă a şoldurilor ei, încă prea jos pentru a le fi de folos vreunuia dintre ei. Trupul lui pulsă, mâinile lui fiind prea goale.

El se retrase suficient de mult ca amândoi să poată respira. Respirația ei consta din mici gâfâieli lângă obrazul lui, fiecare dintre ele înfierbântându-i şi mai mult sângele.

– Vreau să te ating, şopti el lângă buzele ei. Lasă-mă să te ating.

Ea-şi dădu capul pe spate, dezgolindu-şi curba gâtului, iar el profită de avantaj, apăsându-şi gura sa fierbinte pe pielea ei.

– Unde?

Gura lui încremeni.

– Ce ai spus?

– Am spus: unde? Şoapta ei era răguşită. Unde vrei să mă atingi?

El îşi apăsă fața de gâtul ei şi se înfioră.

– Dumnezeule, Tess!

Ea-şi desfăcu brațele din jurul gâtului său şi-i cuprinse fața în palme.

– Vorbesc serios.

El era uimit să vadă îndoială în privirea ei.

– Spune-mi unde. Te rog.

Rugămintea ei era o şoaptă răguşită, iar Aidan îşi aminti ce spusese Murphy. Fusese logodită, iar logodnicul ei o părăsise. O înşelase. Cum era posibil aşa ceva? Cum putea un bărbat măcar să se gândească la asta?

Dar Aidan ştia că mai important decât orice motive era faptul de a îndepărta vulnerabilitatea din privirea ei. Felul în care va acționa în următoarele clipe putea face să-i crească încrederea în sine sau să i-o distrugă şi mai mult într-o zi în care deja trecuse printr-un adevărat iad de mai multe ori. Unde voia să o atingă? Doamne Dumnezeule! Unde nu voia să o atingă?

– Peste tot, reuşi el să spună. Peste tot pe unde-mi dai voie. Mâinile lui coborâră pe spatele ei şi îi prinseră fundul. Aici. Ochii ei se închiseră, cu mâinile pe umerii lui în timp ce degetele lui îi frământau carnea prin materialul moale al pantalonilor. Deşi stătea pasivă, exista puțină tensiune în trupul ei, o foame pe fața ei în

timp ce o mângâia iar şi iar. El îşi ridică o mână pentru a-i cuprinde sânul. Aici. Degetul său mare trecu peste un sfârc întărit, iar spatele ei deveni rigid. La fel şi el. Şi pentru că nu mai avea încredere că nu va vrea mai mult, îşi ridică ambele mâini pentru a-i cuprinde obrajii şi o sărută pe frunte. Eşti frumoasă, Tess.

Ea deschise ochii, întunecaţi din cauza dorinţei nesatisfăcute.

– De ce te-ai oprit?

El se abţinu să nu geamă.

– Pentru că ai avut o zi dată naibii şi nu am de gând să profit de tine. Nu te uita aşa la mine, îi ceru el când neîncrederea reapăru în privirea ei.

O prinse de fund şi o trase spre el, frecându-i trupul de umflătura erecţiei sale o dată, de două ori, de trei chinuitoare ori, aşezând-o la loc pe podea, departe de el.

– Crede-mă, spuse el în chip jalnic. Să mă opresc este ultimul lucru pe care vreau să-l fac acum. Dar nu vreau să te grăbesc. Nu având în vedere aceste circumstanţe.

Ea se holbă la el, ochii ei erau plini de dorinţă şi circumspecţi, iar faţa ei se înroşi.

– Ce circumstanţe?

El oftă din nou.

– Sunt primul de când... el. Nu-i aşa?

– Înseamnă că ştii. Ochii ei deveniră duri. Despre Phillip, să-l ia dracu'.

– Tess, a fost un prost. Nu-mi pasă ce scuză ţi-a oferit. Cu blândeţe îşi coborî degetele pe obrazul ei. Dar trebuie să spun că-mi pare bine că a dispărut din peisaj. În trei este aglomeraţie.

O sărută apăsat pe gură chiar în momentul în care Dolly începu să mârâie.

Aidan se alertă imediat. O trase pe Tess în spatele lui în timp ce se aplecă să-şi scoată arma de rezervă din suportul de la gleznă. Uşa dinspre bucătărie se deschise şi un chip familiar apăru. Aidan lăsă arma jos.

– La naiba, mamă!

Ea se încruntă la el.

– Nu înjura, Aidan. Şi pune chestia aia deoparte.

El îşi plecă privirea.

– Îmi pare rău, mormăi el.

În spatele său o auzi pe Tess chicotind şi-şi dădu seama că era doar a doua oară când o auzise râzând. Primise multe şocuri în ultimele zile. Dacă râdea pe socoteala lui, era în regulă.

Mama lui zâmbea larg.

– Tu trebuie să fii prietena lui Kristen. Am hainele tale. Kristen s-a uitat la celelalte lucruri ale tale şi mi-a dat mărimile. Sper ca toate să se potrivească.

Tess îl ocoli, având un zâmbet întipărit pe faţă.

– Mulţumesc, doamnă Reagan. A fost drăguţ din partea dumneavoastră să vă deranjaţi atât de mult. Se îndreptă spre mama lui, atentă să nu calce pe piesele de la motocicletă. Aidan tocmai îmi arăta casa.

– Şi lăudându-se cu noua sa motocicletă? întrebă ea cu asprime, iar Tess ridică din umeri.

– Adu-ţi aminte că eu nu am spus nimic, Reagan. Deschise uşa pentru mama lui, aruncând o privire spre pistolul pe care el încă îl ţinea peste burtă. Este ca şi cum a venit din nou Crăciunul, doamnă Reagan.

– Îşi va rupe gâtul pe chestia aia, spuse mama lui în timp ce Tess o ghida spre bucătărie.

Aidan se uită fix la uşă. Apoi începu să râdă în timp ce se împleticea pe podeaua garajului. Când se aplecase pentru a lua arma de rezervă, fiind excitat, mişcarea aproape că-l omorâse, dar auzind-o pe Tess râzând devenise un pic mai suportabilă. Intră în casă calm ca să-l sune pe Jack Unger. Criminalistul va trebui să se întâlnească cu ei la biroul lui Tess. Cu cât opreau mai repede acest criminal, cu atât mai repede Tess îşi putea vedea de viaţă. *Care va face cumva parte din viaţa mea.*

11

Marți, 14 martie, 7:45 P.M.

Tess se uită în sus la capota lipită cu bandă adezivă a mașinii lui Reagan și se rugă ca banda să țină pentru că iarăși ploua. Dar nu îndrăznea să spună nimic, îngrijorată că el va crede din nou că este o snoabă. *Cineva l-a rănit*, se gândi ea. A pus problema banilor. L-a făcut să se simtă stânjenit. Ea-și mușcă buza de jos. Orice femeie care ar crede că el nu este potrivit, evident că nu l-a sărutat. Chiar și dând dovadă de o stăpânire de fier, o copleșise. Avusese dreptate, desigur. Nu era înțelept din partea ei să se implice în nimic fizic cu el sau cu altcineva. Nu astăzi, în orice caz. Dar avea nevoie ca el să-i arate că era dorită. Doar că nu știuse cât de mult avea nevoie de asta până când o luase în brațe.

Se întrebă cine fusese femeia. Cea care-l rănise, care apreciase banii mai mult decât îl apreciase pe el. Dar nu se simțea comod să-l întrebe. Nu încă. Și totuși, tăcerea începuse să o afecteze.

– Mi-a plăcut mama ta.

Aidan privi într-o parte, apoi își întoarse privirea spre șoseaua udă și întunecată.

– Toată lumea o place pe mama. Buzele sale se curbară într-un zâmbet. Dar îți mulțumesc. A fost atât de încântată că ți-a plăcut tot ceea ce ți-a cumpărat.

Tess mângâie puloverul moale pe care-l purta.

– A ales aceleași lucruri pe care le-aș fi ales și eu. Îți mulțumesc că i-ai spus să-mi cumpere bluze pe gât.

– Cu plăcere.

Ea respiră adânc.

– Și-ți mulțumesc că tu ești cel cu autocontrol. De obicei nu mă arunc în halul ăsta asupra bărbaților.

El nu spuse nimic, dar putea vedea, în lumina slabă a mașinilor care treceau, cum maxilarul său se încleștează. Apoi el oftă.

– Tess, dacă-ți ceri scuze, nu o face. Și nu crede că dacă în seara asta m-am oprit data viitoare o voi mai face.

Pielea ei se înfioră.

– Data viitoare?

Privirea lui fu rapidă, dar directă.

– Va exista și o dată viitoare, Tess.

Ea se așeză la loc în scaun cu un zâmbet satisfăcut pe față.

Râsul lui scurt a fost tot ceea ce s-a auzit până când a parcat mașina în locul ei în garajul de la birou. Tess ieși din mașină și se încruntă.

– Mașina lui Harrison este încă aici. Nu lucrează niciodată atât de târziu. Stomacul i se strânse. Oh, nu!

Alergă spre scări, cu Reagan pe urmele ei și-l găsi pe Jack așteptându-i la ușa biroului.

Reagan luă cheile din mâinile care-i tremurau, descuie ușa din afară și aprinse lumina, apoi imediat blocă cadrul ușii cu trupul său.

– Nu intra.

Ea se uită pe lângă el, iar respirația ei făcu ca trupul ei să devină agitat.

– Oh, Dumnezeule!

Biroul lui Denise era distrus, computerul ei era făcut bucățele. Cărți și reviste sfâșiate împânzeau podeaua, iar ușa de lemn care acoperea seiful fusese smulsă din țâțâni. Seiful însă era închis.

Reagan și Jack intrară încet, cu armele scoase.

– Poliția! Vocea lui Reagan se auzi ca un ecou, apoi nu se mai auzi nimic.

Tess arătă spre ușa lui Harrison, întredeschisă. El nu o lăsa niciodată descuiată.

– Aidan, te rog, verifică biroul lui Harrison.

El deschise larg ușa.

– Nu este nimeni aici, Tess. Dar a avut loc o luptă teribilă. Dulapurile lui Harrison erau distruse, canapeaua era făcută bucăți. Monitorul computerului său era pe podea cu ecranul spart. Jack deschise ușa de la biroul ei. Și al tău este la fel, Tess. Cineva căuta ceva.

Ea înghiți anevoios.

– Camere video?

Jack neagă dând din cap.

– Probabil că nu. Asta este o treabă murdară. Oricine ar fi pus camerele a fost foarte meticulos. Ai spus că nu păstrezi niciun dosar în birouri?

– Nu. Doar în seif.

Reagan îl studia intens.

– Jack, vino aici.

El arătă către o balama grea, iar Tess îngheță.

Marginea balamalei era de un maro-închis. Sânge uscat. Jack îi aruncă o privire.

– Vino și deschide-l. Dar fii atentă. Este sticlă spartă peste tot.

Ea dădu tremurând din cap și-și forță mâinile să fie ferme în timp ce forma combinația și trase de mâner. Respiră convulsiv. Fiecare clasor fusese scos de pe rafturi, fiecare dosar golit, fiecare cutie întoarsă cu fundu-n sus. Podeaua era acoperită de hârtii, în unele locuri fiind teancuri înalte de șase inchi. Era împachetat sub unul dintre rafturi, formând un dâmb lung. De lungimea unui om.

– Harrison. Cu inima cât un purice, Tess se lăsă pe genunchi, dând hârtiile la o parte, descoperind un păr alb acoperit de sânge. Îi descoperi fața lui Harrison și-i apăsă degetele de carotidă. Își ținu respirația până ce-i găsi pulsul. Era slab, dar era.

Reagan se ghemui alături de ea.

– Trăiește?

Ea încuviință dând din cap.

– De-abia. Ajută-mă să dau hârtiile astea la o parte. Trebuie să văd dacă mai este rănit și în altă parte. Fii atent! Nu-l mișca.

În spatele ei putea auzi pârâitul stației radio a lui Jack, aflat în biroul alăturat, care solicita o ambulanță, în timp ce Reagan descoperea trupul bărbatului în vârstă, dând hârtiile deoparte.

– Rana de la cap încă mai sângerează, spuse ea. Am nevoie de ceva ca să opresc sângerarea.

– Ai vreo trusă de prim ajutor? întrebă Reagan.

– În dulapul cu cele necesare. Se scotoci de chei, apoi își reaminti că erau încă la el. Este una dintre cheile de mărime medie. Numărul șaizeci. Mulțumesc.

Harrions gemu, deschizând ochii.

– Tess.

Ea-l pipăi, mâinile ei încă verificând dacă există răni deschise.

– Sst, Harrison! Acum sunt aici. Vom avea grijă de tine.

– Tess. Mâna lui slăbită o prinse de mânecă.

Negăsind nicio altă rană care să sângereze, se târî spre capul lui și se aplecă aproape de fața sa.

– Cine ți-a făcut asta?

El se strâmbă.

– Un pacient. Al tău. M-a prins la mașină. Avea un cuțit.

Inima ei se opri pentru o secundă.

– Îmi pare rău.

– Taci... din gură, Tess. Ascultă. Și-a luat dosarul. Apoi a spus..., el se strâmbă din nou. A spus că nu vrea ca tu... să-i dezvălui secretele. A spus că... mai întâi te omoară.

Mâinile ei îi deschiseră nasturii de la haină.

– Voi fi atentă, Harrison. Îți promit.

Reagan îngenunche alături de ea, deschizând trusa de prim ajutor cu mișcări ferme. Îi dădu niște tifon.

– Care pacient, doctore Ernst?

Buzele lui Harrison tremurară formând un zâmbet patetic care-i frânse inima lui Tess.

– Unul dintre cei nebuni... presupun. Se încruntă. Nu l-am mai văzut... de curând. Tânăr. Tuns periuță. Urechi mari. Tusea lui devenea din ce în ce mai rea. La naiba, doare.

– Unde? Reținuse descrierea și acum se concentra asupra lui Harrison. Termină de deschis nasturii de la haină, apoi cămașa de sub ea și se crispă. Vânătăi urâte îi întunecau bustul. Unde te doare?

Din nou încercă să zâmbească.

– Unde nu doare? Cu ochii încă închiși, el gemu. Coaste. Spate. Nu am vrut... să deschid seiful... așa că m-a bătut zdravăn.

Într-un final a trebuit să-i spun... El trase cu efort aer în piept apoi horcăi amenințător. Sun-o pe Flo. Spune-i...

Gâtul lui Tess se încordă.

– O voi suna, Harrison. Ne vom întâlni cu ea la spital.

– Spune-i că o iubesc.

Lacrimile îi înțepau ochii în timp ce apăsa cu nişte pansament curat rana de la cap.

– Nu fi prostuț, Harrison. I-o vei spune chiar tu. Este doar o tăietură urâtă la cap.

El doar o privi, iar ea văzu că el ştie că minte. Vânătăile închise la culoare indicau sângerări interne masive care vor fi mult mai dificil de tratat.

– Cine este Flo? întrebă Reagan încet.

– Soția lui. Poți să o suni? Celularul meu este în buzunarul jachetei. Numărul este stocat sub numele de „Ernst acasă". Spune-i că ne întâlnim la spital. Nu ai semnal aici.

Dând din cap, îi strânse din nou umărul şi-i luă celularul.

Plămânii lui Harrison şuierară.

– Este un drăcuşor frumos... polițistul tău.

Tess clipi, ştergându-şi ochii, apoi îşi şterse obrajii umezi de umeri.

– Ssst!

– L-am văzut cu tine la ştiri. Arată aproape la fel de bine ca mine. El făcuse o glumă, dar râsul lui Tess semăna mai mult cu un suspin.

– Linişte, bătrâne, spuse ea pe un ton glumeț. Păstrează-ți farmecele pentru Flo.

El deschise ochii, stăruința amestecându-se cu durerea.

– Să-i spui, Tess. Te rog.

Ea-i dezmierdă obrajii.

– Îi voi spune. Îți promit.

Atunci el se potoli, fiecare respirație superficială suna de parcă inhala printr-un şervețel de hârtie. Era un semn foarte rău.

Reagan reveni în spatele ei, ridicând-o în picioare.

– Paramedicii sunt aici, Tess. Lasă-i să-şi facă treaba.

Uluită, privi cum îl iau pe Harrison. Reagan stătu în spatele ei în tot acest timp, cu mâinile pe umerii ei. O întoarse spre el, iar ochii lui albaştri, care cândva o priviseră acuzatori, acum o menţineau pe linia de plutire.

– Nu este vina ta, spuse el.

– Plămânul lui este perforat, murmură ea, ignorându-l. Le-am spus asta?

El o scutură uşor.

– Le-ai spus. Acum adună-te. Am nevoie să gândeşti. O strânse cu putere de umeri. Tess!

Ea clipi şi-şi încordă umerii.

– Ce este?

– Despre cine vorbea? Tânăr, tuns periuţă. Urechi mari. Nu mai fusese pe aici în ultima vreme.

Ea închise ochii şi văzu chipul bărbatului în negura minţii. Va fi atât de uşor. Un nume şi va fi închis. Pedepsit. Va fi atât de uşor. Dar nu ar fi drept.

– Nu-ţi pot spune.

– Cum adică nu-mi poţi spune?

Ea deschise ochii şi-i văzu expresia de neîncredere deplină.

– Adică, dacă greşesc, atunci am dezvăluit în mod inutil identitatea unui pacient.

El lăsă mâinile în jos şi se dădu un pas înapoi.

– Glumeşti?

Cu genunchii slăbiţi, ea se uită în jur, dar nu avea unde să se aşeze.

– Aş vrea să fi glumit.

– Ai auzit ce-a spus prietenul tău. Oricine a făcut asta a ameninţat că te va ucide.

Epuizată, se duse spre perete şi se sprijini de el.

– L-am auzit.

Era aproape sigură că ştia la cine se referise Harrison. Mare, tânăr, rău, unul dintre puţinii pacienţi care o înspăimântaseră cu adevărat. *M-ar omorî fără să clipească.* Lacrimi începură să se formeze la baza gâtului, iar ea înghiţi cu greu, nevrând să cedeze.

– Mi-e frică, şopti ea, iar vocea ei se frânse. E bine?

Reagan se aşeză alături de ea, lângă perete şi-i ridică bărbia cu degetul.

– Atunci spune-mi, murmură el. Nu voi zice nimănui că tu ai spus. Îţi promit.

Ea negă dând din cap, atât de tentată să-i spună. Tentată să se cuibărească în braţele lui şi să-i spună să o ţină strâns.

– Nu pot. Astăzi am fost acuzată că am încălcat etica profesională, dar eu ştiam că nu este adevărat. Dacă-ţi spun, va fi adevărat.

– Tess, nimeni nu ar şti.

– Eu aş şti. Ea-şi mută privirea. *Şi tu ai şti.*

Echipa lui Jack sosi şi ea-l privi paralizată cum îi conduse în seif.

– Jack nu poate avea dosarele fără o decizie judecătorească, Aidan.

Reagan îşi încleştă maxilarul şi dădu din cap.

– Nu atinge nicio hârtie până nu obţinem un ordin judecătoresc, Jack, strigă el.

Jack scoase capul afară.

– Nici nu intenţionam să o fac. Vom căuta amprente pe toate suprafeţele de aici, pe rafturi şi pe pereţi. Dacă numai trei oameni au avut acces aici, va fi destul de uşor să-i eliminăm.

– Dacă nu cumva a avut mănuşi, spuse Reagan.

Jack ridică din umeri.

– Eu sunt optimist.

Reagan se postă astfel încât să stea cu spatele la perete, apoi îşi întoarse doar capul pentru a se uita în jos la ea.

– Cel puţin mă poţi îndrepta în direcţia corectă?

Ea ezită apoi dădu din cap.

– Dacă găseşti vreo amprentă, vei vedea că se potriveşte cu una din baza de date a poliţiei.

– Asta înseamnă că are cazier?

Zâmbetul ei nu avea nici pic de umor în el.

– Mai lung decât braţul tău. Dacă este persoana la care mă gândesc eu. Ea-şi verifică ceasul. Trebuie să ajung la spital. Cât

îi va lua lui Jack să caute amprente? Trebuie să închid seiful înainte să plec.

Privirea lui se întunecă.

– Nu ai încredere în noi că ne vom abține să nu ne atingem de bunătăți, așa-i?

Ea strânse pumnii și-și păstră vocea scăzută.

– Chiar vreau să te pălmuiesc pentru asta. La naiba! Asta nu are nimic de-a face cu încrederea mea în tine. Are de-a face cu legea. Fiecare bucățică de hârtie dinăuntru este protejată, detective. Dacă vi le dau fără ordin judecătoresc atunci am încălcat nenorocita de lege. Contează asta pentru tine?

El scrâșni din dinți.

– Ceea ce contează este faptul că un bărbat dezechilibrat mental, cu un cazier mai lung decât brațul meu, plănuiește să te omoare. Asta contează pentru mine. Trase aer în piept și scoase un oftat. Ne vom grăbi cu treaba pe aici și te vom lăsa să închizi.

Propria ei frustrare dispăru.

– Sunt din nou necooperantă, așa-i?

– Da. Dar te înțeleg. Nu trebuie să-mi placă, dar înțeleg. El pescui celularul ei din buzunarul său. Am observat că ai niște apeluri pierdute atunci când am sunat-o pe doamna Ernst.

Tess se uită indiferentă la telefon, apoi își aminti.

– L-am pus pe silențios când am avut o ședință în după-amiaza asta. Îl deschise și rămase cu gura căscată. Am treizeci de apeluri pierdute?

– Probabil că majoritatea sunt de la reporteri.

– Cum mi-au aflat numărul de mobil?

– Cum află ei orice fel de informație?

– Bine spus. Se încruntă uitându-se la telefon. Acesta poate avea microfon?

De data asta el arăta consternat.

– Nu am nici cea mai mică idee. Nu atinge telefoanele de aici, dar îl poți folosi pe al meu să-ți apelezi căsuța vocală dacă vrei. El își strecură mâna sub părul ei și-i mângâie ceafa cu degetul mare, găsind fără echivoc locul unde mușchii ei erau foarte

tensionați. Un fior îi coborî pe spate. Încearcă să nu-ți faci griji în legătură cu prietenul tău, murmură el, bine?

Îi dădu telefonul și se duse să-și vadă de treabă.

– Treizeci de mesaje, mormăi ea pentru sine în timp ce forma numărul pentru căsuța ei vocală, sperând că va fi destul pentru a nu se mai gândi o vreme la Harrison, în timp ce Jack punea în aplicare trucurile sale magice, dar știind că nu va reuși.

Marți, 14 martie, 8:50 P.M.

Aidan se așeză pe locul pasagerului în mașina lui Murphy și tuși, vânturând fumul din interior.

– La dracu', Murphy! Ai fumat tot pachetul deodată?

– Îmi pare rău. Murphy deschise geamul, mai trase un ultim fum din țigară înainte de a o stinge într-o scrumieră plină până la refuz. De ce naiba ți-a luat atât?

Ratase primul apel al lui Murphy pentru că Tess îi folosea celularul, ceea ce va ține pentru el.

– Ai văzut-o pe ea? întrebă el. *Ea* fiind Nicole Rivera, actrița cu voce extraordinară.

– Nu, dar lucrează acolo. El arătă cu mâna un restaurant de vizavi.

– Scump.

Aidan știa asta din experiență. Simpla vedere a locului îi lăsa un gust amar.

– Smochinguri și tot tacâmul, a fost Murphy de acord. Directorul ne-a confirmat că lucrează aici, deși nu a fost prea încântat să vorbească cu mine. Acum va fi și mai puțin încântat. A întârziat douăzeci de minute la lucru.

– Să o fi avertizat cineva?

– Posibil. Am ajuns aici acum două ore. Atunci am vorbit prima dată cu directorul. Mi-a dat adresa pe care a trecut-o în contractul de muncă.

– Falsă?

– Veche. Femeia care a răspuns la ușă a spus că s-a mutat acum două luni când nu a mai putut plăti chiria.

– Dacă lucrează aici, câştigă bani frumoşi. A lăsat vreo altă adresă?

– Da, şi am verificat-o, dar nu era acasă şi nu aveam un mandat pentru adresa aceea încă. Acum îl am.

– Ai fost ocupat.

Murphy încuviinţă dând din cap.

– Nu mi-ai spus de ce ţi-a luat atât să ajungi aici.

– A trebuit să o las pe Tess la spital.

Deja îi spusese detaliile despre spargere, asaltul asupra lui Ernst şi ameninţarea la adresa lui Tess.

Asta îl mai calmă pe Murphy.

– Ai informat paza spitalului?

– Da. Aidan se încruntă. Un tip mare, tuns periuţă, urechi mari. Încheieturile degetelor jupuite după ce a bătut zdravăn un bătrân. Fără un afurisit de nume.

Ea nu spusese nimic şi deşi înţelegea, îl făcuse să fie destul de frustrat încât să vrea să lovească ceva... sau pe cineva. Spera să fie acolo când Jack va găsi numele lui din baza de date a poliţiei.

– Ernst va supravieţui?

– Este încă într-o stare precară. Ea a făcut treabă bună când a oprit sângerarea înainte să ajungă paramedicii. Şi-a păstrat calmul. El îşi controlă propriile încheieturi de la degete, amintindu-şi cum îl bandajase cu o noapte înainte. Tot uit că este o doctoriţă adevărată.

Murphy zâmbi strâmb.

– Eu nu i-aş spune-o chiar aşa.

El râse scurt.

– Nu o voi face. Priveşte, restaurantul se va umple în curând. Dacă vrem să discutăm din nou cu directorul, ar trebui să o facem acum.

Ieşiră din maşină, iar Aidan respiră recunoscător aerul proaspăt. Murphy îi aruncă o privire posacă.

– Ţi-am spus că-mi pare rău.

– Nu am spus nimic.

– La naiba, mormăi Murphy. Şi cum de ştiai că locul acesta se va umple imediat?

– Fosta prietenă obișnuia să mă târască aici. După simfonie.

Murphy fluieră în timp ce deschidea ușa.

– O prietenă cam costisitoare.

Mie-mi spui? se gândi Aidan morocănos, iar vederea fețelor de masă de odinioară îi aduse în minte o mulțime de amintiri costisitoare din mai multe puncte de vedere. Acest local fusese unul dintre locurile preferate ale lui Shelley. O cină cu cocktailuri și vin putea costa pe puțin salariul pe două zile atunci când purtase uniformă. Așa că-i pusese capăt. Iar ea se îmbufnase.

Shelley putea să-și câștige existența oferind lecții de îmbufnare. Dar acum nu mai avea nevoie. Își atinsese scopul, căsătoria cu un bărbat care o putea întreține așa cum făcuse și tatăl ei. Bietul nenorocit. Viitorul ei soț, nu tatăl ei. Tatăl lui Shelley era un nenorocit bogat. El trase aer în piept. Iar Shelley era acum problema altcuiva.

Aidan nu se simțise niciodată confortabil în locuri ca acestea, fiindu-i mereu teamă că va folosi furculița greșită. Dar Tess s-ar simți în elementul ei aici, se gândi el, și brusc își dori să nu o fi făcut. Se putea întreține și singură, spusese ea, și deși fusese foarte atrăgătoare când spusese asta, Aidan nu ar fi lăsat nici în ruptul capului o femeie să achite nota de plată.

Cât de șovinist, intonă conștiința lui. *Și ce?* replică el. *Ce e cu asta?*

– Poveste veche, spuse Aidan scurt, privind fețele ajutoarelor care se mișcau repede. Mă scuzați. Îi atrase atenția amfitrionului în smoching care-i aruncă o privire superioară. O căutăm pe Nicole Rivera.

– Bine ați venit în club, spuse rânjind amfitrionul. Dacă o găsiți, spuneți-i că este concediată.

– Pentru că a întârziat douăzeci de minute? întrebă ușor Murphy.

– Nu, pentru că asta este a treia tură pe care a ratat-o în ultimele două săptămâni.

– În ce zile? întrebă Aidan.

Omul oftă nerăbdător.

– Nu-mi amintesc.

– Încearcă, îl sfătui Murphy. Sau vom sta mult mai mult.

Acesta își dădu ochii peste cap.

– Ieri și sâmbătă noaptea. Acum, dacă mă scuzați, vă rog.

Le arătă ușa cu un dispreț care-l făcu pe Aidan să vrea să-i tragă una-n față. În loc de asta îi dădu tipului o carte de vizită.

– Dacă apare, ne suni.

Omul ținu cartea de vizită de un colț.

– Desigur.

Înapoi în stradă, Murphy dădu din cap.

– De cât te goleşte o cină acolo? De o sută de dolari?

– Fiecare. Fu nevoit să chicotească când văzu ochii lui Murphy ieșiți din orbite. Înmulțești cu trei dacă iei și vin.

– Tocmai de aceea este o fostă iubită.

– Hai să verificăm din nou apartamentul lui Nicole. Poate că a fost tot timpul acasă și nu a răspuns la ușă.

Marți, 14 martie, 9:40 P.M.

– La dracu'! bombăni Murphy. La naiba! Am ajuns prea târziu.

Nu auzise nicicând cuvinte mai adevărate. Nicole Rivera fusese tot timpul acasă, se gândi Aidan, evaluând situația. Dar exista un motiv al naibii de bun pentru care nu răspunsese la ușă.

O găsiră îngenuncheată lângă pat, purtând pantaloni negri, largi și un tricou șifonat care fusese cândva alb, uniforma ei de muncă. Mâinile ei erau prinse în cătușe la spate, corpul ei stând sprijinit pe o cuvertură de pat care fusese cândva acoperită cu flori albastre. Acum, atât tricoul ei alb, cât și cuvertura albastră de pat erau acoperite de sânge.

Aidan își băgă telefonul în buzunar.

– Medicul legist este pe drum. Se lăsă pe vine aproape de cadavru, inspectând singura rană de glonț din spatele capului. În stilul unei execuții. Repede și milostiv. Oricum mult mai milostiv decât fusese în cazul lui Adams, Winslow și Seward. Se pare că un pistol de douăzeci și unu și-a făcut treaba. Nu există rană de ieșire, deci glonțul este încă înăuntru.

Murphy verifica debaraua.

– Este rece?

Aidan își puse o pereche de mănuși și-i atinse gâtul.

– Călduță. Nu e moartă de mult timp. Începu să deschidă sertarele șifonierului. Șosete, bluze, lenjerie și iar lenjerie... Hei! Ce avem noi aici? Scoase un teanc de chitanțe care fluturară din interiorul cupei unui sutien de lycra, împăturite și ascunse în alte patru. Sunt còpii. Cutia de jucărie. O păpușă Linda. Se uită rapid și prin altele. Și o tigaie pentru prăjit și un urs de pluș de la supermarket, toate cu data de ieri-dimineață. Le-a plătit pe toate cu bani lichizi. Le așeză alături pentru a fi puse în pungi. Probabil că au știut că vom descoperi cartea de credit.

– Sau cartea de credit era o momeală, spuse Murphy din interiorul debaralei. Crinii erau singurii cumpărați cu cardul. La naiba, femeia asta avea o groază de pantofi pentru cineva care nu-și putea plăti chiria.

– S-ar putea să mai existe și alte cărți de credit. Am depus o cerere să se verifice toate activitățile cărților de credit care sunt pe numele lui Tess. Sper să găsesc raportul în cutia mea cu dosare când ne întoarcem.

– O idee bună. Murphy ieși din debara, o geantă neagră sport balansându-se pe degetul lui. Era rulată și ascunsă într-o cutie de pantofi. Mie-mi miroase a flori.

Aidan se uită în jos la cadavru.

– De ce s-o ucidă acum? se întrebă el, apoi scoase un oftat de frustrare. Ne urmărea în această după-amiază. I-am spus lui Seward că aveam probe cum că vocea lui Tess era imitată. Eu i-am dat pontul.

– Nu aveai de ales. Seward îi ținea pistolul la tâmplă, Aidan. Ai făcut ce trebuia.

– Dar fetele moarte nu pot depune mărturie că au imitat-o pe Tess.

Murphy ridică din umeri cu un aer filozofic.

– Să sperăm că geanta şi chitanţele vor fi suficiente pentru a-l face fericit pe Patrick. Eu îl sun pe Spinnelli. Tu sună-l pe Jack.

Marţi, 14 martie, 10:55 P.M.

Aidan ştiuse câte camere video găsise echipa lui Jack în apartamentul lui Tess, dar faptul că le vedea aliniate pe masa din sala de conferinţe a lui Spinnelli era o lovitură la care nu se aşteptase. După ce avusese o zi ca un roller-coaster de adrenalină, atât personal, cât şi profesional, autocontrolul lui începuse să se zdruncine. Ştia prea bine că nu ar fi trebuit să-l ia pe Rick deoparte şi să-l întrebe unde găsiseră fiecare cameră video din apartamentul şi biroul lui Tess, din maşină şi din haine, pentru numele lui Dumnezeu, dar ceva din interiorul lui trebuia să ştie.

Pe lângă asta, dacă nu întreba făcea să pară că el este prea implicat, iar el fusese foarte precaut în legătură cu asta toată seara. Dacă Spinnelli ar crede că se implicase prea mult, atunci ar desemna pe altcineva să aibă grijă de Tess.

M-am implicat prea mult, se gândi el. Pentru că la asta se ajunsese acum. Să aibă grijă de Tess Ciccotelli. Şi din această cauză, nu-şi putea muta privirea de la mormanul de camere video din mijlocul mesei, în special singurul model care stătea mai departe de celelalte. Nenorocitul o instalase în gura de aerisire din tavanul băii, unde era ventilatorul, îndreptată direct spre duş. Sonorul ar fi trebuit să fie distrus de ventilator, dar imaginile video fuseseră clare.

Dezgustul făcu să i se încleştеze stomacul, iar gândul că el o privise îi cutreiera mintea ca un şarpe care aluneca. Câţi alţi onanişti care salivau au privit-o? Nu-şi mai putea controla gândurile, aşa cum nu-şi mai putea controla nici bătăile puternice ale inimii.

Intimitatea ei fusese violată şi doar pentru asta nenorocitul trebuia să moară.

Spinnelli stătea aplecat peste masa din sala de conferinţe, cu pumnii în şold, dând din cap.

– Dumnezeule! Avem un inventar mai ceva ca cei de la magazinul de electronice.

Era adevărat. Aidan se concentră, controlându-şi furia care clocotea. Jack şi Rick aranjaseră toate camerele video şi microfoanele pe care le găsiseră în ultimele două zile, în şapte grămezi. Primele trei erau din apartamentele celor trei victime – Adams, Winslow şi Seward. A patra, cea mai mare grămadă, erau cele luate din apartamentul lui Tess. A cincea, jumătate ca mărime, erau cele din biroul lui Tess. Cea de-a şasea era mai mică, cu microfoane găsite în maşina ei în primele cinci minute în care Rick o cercetase. Era posibil să fie mai multe şi probabil că mai erau. Cea de-a şaptea era cea mai mică – microfoane de mărimea unui ac de cusut pe care Rick le găsise în căptuşeala fiecărei jachete pe care o avea ea. Chiar şi în jacheta roşie de piele pe care ea o purtase duminică. *Când am acuzat-o de crimă.*

– Vorbeşte cu mine, Rick, spuse Spinnelli. Ce ştii despre toate porcăriile astea?

Rick se ridică în picioare.

– Nu atât de multe cât ai vrea tu să ştiu, dar să-i dăm drumul. Mai întâi, nu am reuşit să dau de urma transmisiilor sau a e-mailurilor din apartamentul lui Adams. Am lăsat câte o singură cameră în fiecare apartament în caz că încep să transmită din nou, dar acum toate sunt moarte. Oricine le-a pus trebuie să ştie că le-am găsit.

– Aşa că renunţăm? se burzului Spinnelli.

– De la început aveam puţine şanse de reuşită, se animă Rick. Dar am nişte informaţii despre micuţele astea. Arată spre primele două grămezi. Dispozitivele pe care le-am găsit în apartamentele lui Adams şi Winslow sunt acelaşi model, cu numere de serie consecutive.

Spinnelli dădu din cap.

– Asta înseamnă că au fost cumpărate în acelaşi timp.

– Probabil. Până acum două săptămâni, acest model era cel mai bine vândut produs al acestei firme. Acum două săptămâni au băgat pe piaţă modelul acesta. Rick arătă spre grămada de

circuite găsite la Seward. Acum, acesta este cel mai bine vândut. Asta nu înseamnă că videocamera pe care am găsit-o în locuința lui Seward a fost cumpărată mai târziu, dar s-ar putea să fie adevărat.

– Deci Seward nu făcea parte din planul original, gândi Aidan cu voce tare. *Concentrează-te, Reagan.* Vederea acestor camere video îl măcina. Șeful lui Adams a spus că ea se comporta ciudat de săptămâni de zile și Tess a spus că nu a venit la o întâlnire acum trei săptămâni. Camera din locuința lui Seward nu era disponibilă când au început toate astea.

– Posibil. Spinnelli se așează, cu brațele încrucișate pe piept. Dar vreau să știu dacă tipul nostru a pus camerele în toate aceste locuri. Apartamente, birouri, mașini? El ridică punga cu microfoanele de mărimea unui ac de cusut. Haine? Cine are acces în toate aceste locuri?

– Cea mai bună șansă a noastră este să examinăm discurile camerelor de supraveghere din clădirea lui Seward, din ultimele două zile, și să le comparăm cu cele de alaltăieri, din clădirea lui Winslow, spuse Jack. Presupunând că aceeași persoană le-a pus pe amândouă. Cel puțin în cazul lui Winslow avem o perioadă de timp mai clară. Păpușa aceea nu se afla în cuptor de mai mult de trei ore, bazându-mă pe cantitatea care s-a topit, deci va trebui să verificăm de la unsprezece la unu.

– Cum poate cineva să-i pună o păpușă în cuptor fără ca el să știe? vru Spinnelli să știe. Dumnezeule, după toate astea, s-ar putea să fie cel mai bolnav lucru pe care l-am văzut.

Aidan dezaprobă asta cu vehemență și malițios. Cel mai bolnav lucru era camera aceea care era rezistentă la apă, dar nu se putea gândi la asta acum. Nu putea să-și păstreze și sângele rece.

– Dacă Winslow dormea, drogat, este posibil să nu fi auzit că cineva este în bucătărie, dar acum că avem o limită de timp vom întreba din nou locatarii. Ce ne poți spune despre camerele găsite în apartamentul lui Tess?

– Modele mai vechi, răspunse Rick. Trei producători diferiți.

– Cât de vechi? întrebă încordat Aidan.

– Nu înseamnă că au fost acolo de atâta timp, îl avertiză Rick, apoi ridică din umeri. Se vindeau cel mai bine acum şase luni. Ezită. Cu excepţia acesteia. Arătă spre camera rezistentă la apă. Asta este veche de patru ani. Dar nu părea să fi fost acolo de mai mult timp decât celelalte, adăugă el repede. Aş spune că este vorba de cel mult şase luni.

Stomacul lui Aidan se agită.

– Şase luni? Un pervers o urmăreşte de şase luni nenorocite?

Spinnelli ridică din sprâncene.

– De unde ştim că este un pervers?

Clocotind, fiind pe punctul de a exploda, Aidan se întinse şi ridică singurul model de cameră video protejată împotriva apei.

– Pentru că asta era în duşul ei, la naiba, spuse el printre dinţii încleştaţi.

Era destul de furios încât să facă stricăciuni, aşa că puse cu grijă camera jos, mâna tremurându-i.

Jack se încruntă la Rick.

– I-ai spus asta?

Rick ridică din nou din umeri, stânjenit.

– A întrebat. Eu nu... Nu mai contează.

Spinnelli arăta îngrijorat.

– Aidan?

Aidan dădu din cap pentru a-şi clarifica gândurile.

– Îmi pare rău. Nu i-ai văzut faţa când a trebuit să-i spun. Îmi pare rău. Îşi puse palmele pe faţă. A fost o zi lungă.

– Nu şi pentru Nicole Rivera, spuse Murphy încet. Am verificat toată locuinţa, Marc, dar nu am putut găsi nimic care să ne îndrume către cineva care ar fi plătit-o să facă asta.

– Aţi găsit haina şi peruca? întrebă Spinnelli.

Murphy neagă dând din cap.

– Nu, dar am găsit casete cu vocea lui Tess ascunse în spatele unor cutii cu chestii pentru hamburger aflate în cămară. Erau înregistrări ale unor şedinţe de-ale lui Tess cu pacienţii ei.

– Ca să poată exersa. Spinnelli îşi frecă fruntea. Asta ar trebui să fie destul pentru ca Patrick să poată respinge apelurile. Poate

cei de la balistică vor descoperi ceva despre glonț. Ce e cu chestia din seara asta de la biroul ei? Ce s-a întâmplat?

– Partenerul ei a spus că a fost unul dintre pacienții ei, zise Aidan. Tess a crezut că știe cine este, dar nu va spune.

Și să fie al naibii de nu o admira pentru principiile ei chiar dacă nu era de acord cu ele.

Murphy se întoarse spre Jack cu o privire posomorâtă.

– L-ai identificat pe nemernic?

– L-am pus pe unul dintre băieții mei să verifice amprentele în baza de date chiar acum, spuse Jack. Ar trebui să descopere ceva cam într-o oră.

– Vreau să merg și eu când faci rost de un nume.

Vocea lui Murphy era joasă, controlată, dar în spatele ei se ascundea ceva primitiv. Aidan știa exact cum se simțea.

– Trimit pe altcineva, spuse Spinnelli avertizându-i pe amândoi din priviri. Voi doi vă concentrați asupra spionului. M-ați înțeles?

Aidan încuviință scurt din cap.

– Limpede ca cristalul. Patrick va fi nefericit, spuse el, schimbând subiectul pentru ca el și Murphy să aibă timp să se calmeze. Poate cere mandat pentru dosarele alea cât vrea el, dar îi va lua zile întregi ca să aşeze toate hârtiile alea la un loc în dosarele corespunzătoare. Probabil că aveau dosare de acum douăzeci de ani în acel seif și toate hârtiile erau pe podea. Cel mai posibil va întocmi o listă cu pacienții, dar asta nu-i va spune care este cel mai vulnerabil pentru o înscenare de sinucidere. Un gând îl lovi. Doar dacă...

Spinnelli se aplecă înainte.

– Dacă ce? Spune-mi, Aidan.

Aidan scoase cheile lui Tess din buzunar. Erau la el de când intraseră în birou și uitase să i le dea înapoi. Pe inelul de la chei era un stick de memorie micuț, nu mai mare decât degetul mare.

– Are toate dosarele salvate pe acesta.

Murphy își mijì ochii.

– Ce naiba-i asta?

– Un stick de memorie, spuse Aidan. Este ca un fel de dischetă, dar poți înregistra pe el mai mult de... cât... cincizeci de dischete? Am folosit unul la orele de grafică. Se bagă direct în portul USB de la computer.

Murphy scutură din cap.

– Cincizeci de dischete pe chestia aia micuță?

Rick se uită la el.

– Pe acela? Mai bine încearcă o mie de dischete.

– Uiuiu! Spinnelli se întinse să-l ia, dar Aidan negă dând din cap.

– Nu. Asta e ca și cum am intra în biroul ei și i-am lua dosarele. Nu poți face asta.

Spinnelli se întunecă la față.

– Am cinci oameni la morgă care spun că pot face asta.

– Și eu vreau lista. Și mai vreau ca totul să meargă strună când îl vom prinde. Și mai vreau ca ea să aibă licență ca să practice odată ce am terminat cu asta. Dacă ne uităm la asta, își va pierde mai mult ca sigur licența. Va părea ca și cum ea ni l-a dat. Așteaptă până mâine. Patrick va avea mandatul, iar noi vom avea informația.

– Mâine s-ar putea să fie prea târziu, mormăi Spinnelli, apoi oftă. La naiba, Reagan! Ai dreptate. Când ai ajuns să fii tu cel calm? Neașteptând un răspuns, îi dădu lui Aidan o foaie de hârtie împăturită. Un raport toxicologic complet al lui Adams.

Aidan îl citi, apoi i-l dădu lui Murphy.

– Psylocybin? Ce este asta?

– Am sunat-o pe Julia, spuse Spinnelli. Spune că este una dintre ciupercile magice. Foarte halucinogene. Nivelul lor în sângele lui Adams era doar de zece la sută din cât găsești la cineva care se droghează, dar se pare că le lua de ceva vreme. L-a găsit și într-una dintre sticluțele cu rețetă pe care le-ai luat din dulăpiorul de medicamente din baia lui Adams.

– Atunci de ce a folosit și halucinogen? întrebă Aidan, apoi răspunsul apăru clar. Era comemorarea morții surorii ei. Spionul poate că a fost nerăbdător când ciupercile nu au funcționat. Forțarea judecății sănătoase a lui Adams cu ocazia comemorării era o sincronizare perfectă.

– Iar Winslow oricum era la limită, fu Spinnelli de acord. Julia va căuta acelaşi lucru în analizele toxicologice ale lui Winslow.

Aidan se gândi la Seward, la privirea de om nebun din ochii lui.

– Cum rămâne cu Seward?

Spinnelli negă dând din cap.

– Julia a spus că nu a găsit nimic în prima analiză. Grăbeşte lucrurile, dar tot va trebui să aşteptăm până mâine. Ezită, apoi se întoarse spre Rick. Rick, trebuie să discut singur cu ăştia trei.

Rick se ridică.

– Nu trebuie să-mi spui de două ori. Noapte bună.

Când uşa se închise, Spinnelli închise ochii epuizat.

– Cei de la AI au intrat pe fir.

Simplele iniţiale îl făcură pe Aidan să tresară. Afaceri Interne.

– De ce?

Spinnelli clipi des.

– Pentru că avem cinci seturi de amprente luate de pe scrisorile de ameninţare pe care Tess le-a primit după povestea cu Green. Trei dintre ei sunt poliţişti. Toţi prieteni cu Preston Tyler.

– Ce se mai aude cu funcţionara de la registratură? întrebă Murphy. I-a identificat pe vreunul dintre ei?

– Nu. Insistă cum că nu-şi poate aminti, dar cei de la AI cred că nu vrea să spună.

– Este tânără, spuse gânditor Murphy. Îi este frică să vorbească.

– Dacă vreunul dintre ei este implicat într-o porcărie de genul acesta, are dreptul să-i fie frică, spuse înverşunat Aidan.

– Deci cine sunt ei, Marc? întrebă Jack.

– Tom Voight, James Mason şi Blaine Connell. Spinnelli îşi lăsă capul pe spate până ce-i trosni gâtul. Toţi au dosare perfecte. Sunt curaţi ca lacrima.

Aidan dădu din cap, neputând să creadă ce-i auziseră urechile.

– Nu se poate. Îl cunosc pe Blaine Connell.

– El nu putea face una ca asta? rânji Spinnelli. Ştiu. Oftă încet. Ştiu.

Murphy lovea bricheta din palmă în mod metodic.

– Dacă vreunul dintre ei se află în spatele poveştii ăsteia, înseamnă că au făcut mai mult decât au înscenat nişte sinucideri. Cineva a executat-o cu sânge rece pe Nicole Rivera. Este greu de crezut că poate fi vorba de un poliţist, dar dacă este...

– Un poliţist ar şti cum să-i înscenеze cuiva o crimă, spuse Jack.

Aidan îl privi dur pe Spinnelli.

– Acum că avem nume ce vom face?

Un ciocănit îi făcu pe toţi patru să se întoarcă spre uşă. Rick îşi băgă capul.

– Îmi pare rău, dar doctoriţa Ciccotelli este aici. Vrea să te vadă, Aidan. Nu arată prea bine.

Aidan se ridică imediat, îngrijorat şi alungând totul din minte.

– Trebuia să mă sune când voia să plece de la spital. Unde este?

– Aici.

Tess trecu pe lângă Rick, apoi încremeni când privirea ei se opri asupra camerelor video de pe masă. Faţa ei era deja palidă, dar acum nu mai exista nicio picătură de sânge, părând cenuşie.

– Toate astea? şopti ea. Urmărindu-mi pacienţii? Pe mine?

Aidan o luă de braţ şi o ghidă spre un scaun. Se lăsă pe vine alături de ea şi-i întoarse faţa ca să se uite la el, nu la camere.

– Ce s-a întâmplat, Tess?

Ea se trase din strânsoare, buzele tremurându-i. Se uită din nou pe masă, ochii ei oprindu-se pe inelul ei cu chei. Se întoarse spre Aidan, cu o privire extrem de rănită, iar inima lui se frânse.

– Le-ai dat fişierele mele? Cuvinte care abia se puteau auzi, frânturi de cuvinte.

– Eu le-am vrut, Tess, spuse Spinnelli înainte ca Aidan să poată spune ceva. Nu m-a lăsat să le iau.

Ea dădu din cap, durerea dispăru lăsând în urmă o jale groaznică, iar el ştiu. Însă o întrebă, sperând să greşească:

– Ce s-a întâmplat, Tess? întrebă din nou Aidan, cu multă blândeţe.

Tremurând, ea luă o gură de aer.

– Harrison a murit.

Durerea ei îi sfâşie inima şi ar fi vrut să o ia în braţe, dar nu putea. Nu aici. Nu în faţa locotenentului care deja credea că el şi Murphy erau prea implicaţi. Dacă ar şti el. Aşa că o luă doar de mână.

– Când?

Ea dădu din cap amorţită.

– Acum treizeci de minute. Era în sala de operaţii, dar avea sângerări interne prea mari. Copiii lui au venit pentru a fi alături de Flo. Aşa că am plecat. Ea-şi ridică privirea, întunecată şi bântuită. Am terminat de ascultat mesajele mele vocale cât am aşteptat, continuă ea sec, cu o tonalitate fără viaţă care făcu ca inima lui să bată mai repede. Licenţa mea a fost suspendată. Şi încă trei pacienţi m-au ameninţat dacă le spun secretele.

Inima lui care o luase la trap se opri.

– Ştii cine sunt?

– Nu. M-am gândit să-i sun pe toţi, pe toţi cei de pe lista mea şi să le spun că nu voi zice nimic, dar cei care m-ar fi crezut nu m-ar fi sunat să mă ameninţe. Şi nu ar conta deloc dacă ea se foloseşte de vocea mea. Răul este deja făcut. Harrison a murit protejându-le intimitatea. Afurisitele lor de secrete. Vocea i se frânse. Dar a murit pentru nimic. Ea-şi lăsă capul în jos, strângându-şi mâinile, plângând în tăcere.

Propriii lui ochi îl înţepau şi clipi atunci când lacrimile ei îi căzură pe mână.

– Tess, îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

Cuvintele păreau atât de nepotrivite, dar ea dădu din cap şi respiră din nou tremurând. El îi eliberă mâna şi-i şterse lacrimile.

– Nu, mie îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să intru aşa aici. Voi lucraţi. Se ridică şi-şi îndreptă umerii. Vă las să vă întoarceţi la treabă. Presupun că pot pleca acasă.

– Nu încă, spuse Jack. Poate că mâine. Vreau să-ţi mai verific o dată locuinţa.

Ea se sperie, dar încuviinţă dând din cap.

– Mulţumesc. Dacă-mi daţi cheile, voi pleca.

Aidan îi puse mâna pe umăr; simți cum tresare sub puloverul gros, pe gât, pe care-l purta.

– Să mă aștepți. Te rog. Se uită la Rick care stătea lângă ușă, privind cu simpatie. Poți aștepta cu ea până terminăm noi aici?

Rick încuviință dând din cap.

– Haide, Tess. Îi trecu un braț peste umeri. Îți fac cinste cu o cană de cafea.

Când ușa se închise, Aidan se întoarse spre Spinnelli.

– Trebuie să-i spunem că femeia aia, Rivera, este moartă.

Spinnelli își frecă ceafa.

– Sunt de acord. Acum nu mai putem obține o confesiune de la Rivera, dar o va mai liniști pe Tess știind că nu va mai telefona folosindu-se de vocea ei.

– Asta vrea el să știm noi, spuse Murphy încet. A fost prea ușor să o găsim așa. Ar fi putut să o omoare în altă parte ca să ne ia ceva mai mult timp să o identificăm.

Aidan își trecu frustrat degetele prin păr.

– Știa că o vom căuta. Asculta când i-am spus lui Seward că avem dovezi că altcineva imita vocea lui Tess. Deci ce va face acum? Nu mai are marioneta.

– Poate că a terminat, spuse Jack.

Aidan dădu din cap.

– Nu, nu a terminat. Totuși, probabil că și-a atins scopul. A scos din sărite numai Dumnezeu știe câți pacienți cu probleme psihiatrice. Îi place să însceneze diverse chestii și să-și păstreze mâinile curate. Acum a făcut în așa fel încât oameni nebuni și furioși au luat-o pe Tess în vizor.

– Și s-ar putea să aibă insignă. Murphy îi aruncă lui Spinnelli o privire dură. Ce facem în legătură cu autorii noștri de scrisori?

Spinnelli dădu din cap.

– Nu știu încă. Doar am vrut să stați cu urechile ciulite și cu ochii larg deschiși. Se va afla despre faptul că cei de la AI sunt implicați, iar situația ar putea deveni nasoală. Se ridică. Jack, spune-mi imediat ce găsești o potrivire a amprentelor din birou. Îl vom aresta pe individ pentru uciderea doctorului Ernst. Aidan, du-o la un hotel ca să se poată odihni. Ne vedem cu toții aici, mâine-dimineață.

12

Marți, 14 martie, 11:55 P.M.

Tess privi la linia albă de pe șosea. Nu se ducea la vreun hotel. Cel puțin nu la unul din oraș. Reagan o ducea acasă. Acasă la el.

Cu tapetul său cu rățuște de cauciuc și garajul presărat cu piese de la motoare. Ar trebui să-i spună să o ducă la un hotel, dar nu găsi forța necesară. Ar trebui să-i mulțumească. Îi va mulțumi. Când această greutate oribilă se va ridica destul de mult de pe pieptul ei încât să poată respira.

El nu mai era. Harrison, care împreună cu Eleanor o învățaseră atât de multe. Îi oferiseră atât de multe. Nu era vina ei. Știa asta, la fel cum știa că acuzațiile din ochii copiilor săi erau un răspuns normal la jale și durere. Dar acele priviri fuseseră ca niște pumnale în inima ei și combinate cu șocul că auzise încă trei amenințări la adresa vieții ei... Se ridicase în picioare într-o clipită și ieșise singură din spital, strigase după un taxi și se dusese în primul loc la care se gândise. Se dusese la Aidan Reagan.

Fusese un lucru stupid. Faptul că plecase singură de la spital. Dacă și atracția spre Aidan era stupidă, rămânea de văzut. Wallace Clayborn putea pândi în afara ușilor spitalului, așteptând ocazia de a o omorî, așa cum îl omorâse pe Harrison. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era și mai sigură că el era bărbatul pe care-l văzuse Harrison. Tess își aminti felul în care Clayborn stătea în biroul ei, uitându-se la mâinile lui cu o combinație înspăimântătoare de mândrie și frică. Arma lui erau mâinile sale goale. Pe care le folosise pentru a-l omorî pe Harrison Ernst.

– Jack a găsit amprente? întrebă ea cu o voce neutră.

Îi aruncă o privire, uimit.

– Credeam că ai adormit.

– Nu. Nu acum. Nici mai târziu. Erau prea multe care bolboroseau în interiorul ei. Jale. Teamă. Furie. Ură. A găsit?

– Când am plecat încă mai verifica amprentele cu cele din caziere.

Ea privi afară pe geam. Cântărindu-şi obligaţiile pe care le avea faţă de pacienţi. Faţă de Harrison. Faţă de ea însăşi. Dar tot ceea ce putea vedea era Harrison sângerând şi Flo şi copii lor plângând.

– Sună-l pe Jack. Ea înghiţi cu greu. Află dacă are un nume. Te rog.

Fără să spună nimic, Reagan îşi scoase telefonul din buzunar şi formă numărul.

– Jack, sunt Aidan... Nu, ea este bine. Vrea să ştie dacă ai aflat vreun nume din baza de date. Urmă o scurtă pauză. A restrâns numărul la cincizeci de bărbaţi. Ce vrei să faci, Tess?

Ura ei clocotea cu putere printre lacrimile fierbinţi.

– Vreunul dintre ei începe cu litera C?

El îl întrebă pe Jack.

– Da, îi spuse el. Trei dintre ei.

Furia neputincioasă o sufoca. Îi putea rosti numele atât de uşor. Wallace Clayborn. Dar dacă nu era unul dintre cei trei, ar fi divulgat numele unui pacient fără niciun motiv. Un om inocent. Aidan nu ar spune. *Dar eu voi şti. Şi el de asemenea.* Şi deodată asta era mult mai important decât să-şi satisfacă furia. Îşi sprijini fruntea de geamul rece fiind atât de obosită.

– Îmi pare rău. Nu mă joc, dar îmi poate spune numele lor?

Reagan îl întrebă pe Jack, apoi repetă.

– Camden, Clayborn şi...

– Da. Uşurarea îi făcu capul să se învârtească. Ea ridică mâna. Clayborn. Wallace Clayborn.

– Este Clayborn, Jack, spuse el. Spune-i lui Spinnelli. Are o echipă pregătită.

Auzi cum el închide telefonul şi-l pune deoparte.

– Aidan? Auzi ezitarea din vocea ei, dar nu-i păsa.

Mâna lui se strecură sub părul ei pentru a-i cuprinde ceafa. Masând-o aşa cum făcuse şi mai înainte.

– Este în regulă, Tess. Am înțeles că nu ne puteai spune pur și simplu numele lui. Spinnelli va trimite pe cineva chiar acum să-l ridice.

Ea fu cuprinsă de fiori, mâna lui fiind atât de plăcută. Atât de necesară.

– Vreau să te asiguri că Paul Duncan îi va face evaluarea psihiatrică. Javra de Clayborn va încerca să folosească nebunia ca apărare, dar nu este nebun, este pur și simplu rău. Paul se va asigura că un juriu va înțelege diferența.

– Vrei ca el să plătească, spuse el încet. Este ceva normal, Tess.

– Nu vreau ca el să plătească, spuse ea cu sălbăticie. Vreau ca el să moară. Dar știu că asta nu se va întâmpla. Degetul lui mare găsi nervul ei tensionat și îl masă cu blândețe. Vreau ca Wallace Clayborn să putrezească în închisoare până la adânci bătrânețe. Un hohot de plâns era pe cale să apară. Atunci poate vreun golan îi va arăta cum s-a simțit Harrison azi.

Mașina încetini, apoi se opri. Mâna lui dispăru, iar ea fu nevoită să-și muște limba ca să se abțină să nu-l implore să o pună la loc. Un vânt rece o izbi, când ieși din mașină. Își ridică privirea și simți cum greutatea de pe piept mai scade, chiar dacă numai un pic. Erau în garajul lui, iar el înconjura mașina pentru a-i deschide ușa. Fără să spună vreun cuvânt o ridică în picioare și o trase în brațe.

Era în siguranță. Se simțea în siguranță și protejată așa cum nu se mai simțise de mai bine de un an. Nu, nici atunci. Phillip nu o făcuse niciodată să se simtă astfel.

Nu va dura. Glasul rațiunii era deprimant într-o noapte în care nu mai putea suporta alte veşti rele. Așa că îl izgoni din minte și respiră adânc, savurând parfumul lui, așa cum nu a putut face mai devreme. Când tot ceea ce-și dorea era să-i simtă buzele acoperindu-le pe ale ei.

Buzele lui îi sărutară părul, tâmplele, iar ea-și încolăci mâinile în jurul trupului său și-l ținu strâns. Inima lui bătea regulat sub urechea ei, iar ea îi asculta pur și simplu bătăile. El o lăsă, ținând-o până ce furtuna din interiorul ei se potoli.

Era încă furioasă. Încă rănită. Dar nu se mai simțea sufocată.

– Mulțumesc.

El o ținu strâns în brațe.

– Cu plăcere. Îi ridică bărbia până ce ea se uită la el. Te duc la un hotel dacă vrei să pleci.

Ea nu voia să plece. Dar nici nu voia ca el să-și facă iluzii despre ce s-ar putea întâmpla între ei.

– Dacă rămân, unde voi dormi?

Colțul gurii sale se ridică.

– În patul meu. Eu voi dormi pe canapea. Este extensibilă. Deveni sobru, degetul lui mare mângâindu-i buza de jos. Fiori îi alergau pe șira spinării, chiar dacă încerca să pară serios. Tess, nu trebuie să-ți mai faci griji în legătură cu apeluri telefonice către reporteri sau pacienți. Cel puțin nu folosindu-se de vocea ta.

– De ce nu?

– Femeia care te imita este moartă.

Ochii ei se măriră de uimire.

– Ești sigur?

– Suntem siguri că este moartă. Suntem al naibii de siguri că ea era cea care te imita. Nu am vrut să te îngrijorezi. Și nu am vrut să stai aici pentru că tu credeai că nenorociții ăia vor avea de ce să-și pună în aplicare amenințările.

– Apreciez asta.

Chiar așa și era. Aidan Reagan se dovedise a fi un om onorabil, de mai multe ori.

– Dar eu tot te doresc, adăugă el, iar ea trase aer în piept în timp ce plăcerea palpita, acolo jos. Nu am vrut să stai aici fără să înțelegi și asta.

– Eu... *Din nou nu putea respira.* Înțeleg. Și-ți mulțumesc pentru ospitalitate.

Dintr-odată el zâmbi și, văzându-l, i se umplu inima de bucurie.

– Doctorul poate fi învățat, o tachină el.

Stomacul ei chiorăi, luând-o prin surprindere.

– Doctorului îi este foame.

– Și mie. Îi dădu drumul, dar își păstră brațul în jurul taliei ei în timp ce o conducea spre ușă. Nu era numai un gest care-i oferea

sprijin, înțelese ea. Era un gest posesiv. Și îi plăcea. Parcă-mi amintesc câte ceva din discuția noastră de mai devreme. El arătă spre motocicletă, iar ea simți cum obrajii îi iau foc.

– Eu îmi amintesc chiar foarte mult din discuție, detective.

El se opri brusc, încruntarea încrețindu-i sprâncenele.

– Nu-mi place asta.

– Ce?

– Când îmi spui „detective". Numele meu este Aidan.

Îi înțelese iritarea, fiind conștientă că el îi spunea pe numele mic cu mult înainte ca ea să fi făcut la fel. Era un fel de a-și ține scutul ridicat. Dar scutul căzuse, din cauza sorții sau a evenimentelor prin care trecuse. Poate că cele două erau unul și același lucru.

– Îmi amintesc foarte mult din acea discuție, Aidan, se corectă ea.

Încruntarea lui dispăru.

– Ai spus că poți găti la fel de bine ca la restaurant.

Buzele ei tresăriră.

– Așa am spus. Asta înseamnă că ai vrea să gătesc pentru tine?

Ochii lui scânteiară, mesajul lor fiind clar.

– Da. Și da. Dar mai întâi și mai întâi, mor de foame. Nu am mâncat nimic de la prânz.

Deschise ușa de la bucătărie. Apoi se opri dintr-odată făcând-o să se oprească și ea în spatele lui. O foaie de hârtie atârna deasupra capului, agățată de cadrul ușii, iar el o trase jos. Ea deveni tensionată până când el chicoti.

– Puștoaico, spuse el cu afecțiune. Rachel! Am venit acasă!

El intră în bucătărie, fără să tresară când rottweilerul sări să-l întâmpine. Își numise câinele masiv Dolly. Acest gând o făcu să zâmbească. O tânără intră având în brațe pisica lui Tess. Bella arăta ca și cum ar fi fost acasă, fără să-i fie frică de Dolly.

– Ai întârziat din nou, spuse Rachel, dezmierdând-o pe Bella din cap până în vârful cozii ei care se unduia.

– Iar tu ai plecat iar fără permisie, îi răspunse el. Aruncă foaia pe masă, iar Tess putu vedea scris de o mână copilăroasă: „Aidan, sunt aici". De ce?

Fata o privi un pic agitată pe Tess.

– Ai companie.

– Da, am. Rachel, aceasta este Tess Ciccotelli. Tess, sora mea Rachel.

Era evident că fata era sora lui Aidan. Ochii lor aveau aceeaşi nuanţă identică de albastru intens. Totuşi, cei ai lui Rachel erau întunecaţi şi Tess îşi aminti cum Kristen spusese că fata era preocupată de ceva. Dar era treaba familiei Reagan, aşa că nu-şi va băga nasul unde nu-i fierbe oala.

– Îmi pare bine să te cunosc, Rachel. Mulţumesc că ai grijă de Bella.

Rachel îşi frecă obrazul de cel al pisicii.

– Deci acesta este numele tău, spuse ea melodios. Ţi se potriveşte.

– Înseamnă „drăguţ" în italiană.

– Ştiu. Îi cerceta cu atenţie chipul lui Tess. Tu eşti psihiatra de la ştiri.

– Rachel, o avertiză Aidan.

– Este în regulă, Aidan. Tess dădu din cap spre fată. Eu sunt. Cum mă tratează presa?

– Profesoara mea de engleză ar spune că te „defăimează". Este un cuvânt folosit în testele de admitere în colegiu, adăugă ea şi Tess chicoti.

– Mă bucur să văd că studiezi cu sârguinţă, spuse Aidan sec. Vrei să vorbeşti cu mine, puştoaico?

Rachel se uită stânjenită spre Tess.

– Pot să vin şi mâine.

Orice ar fi supărat-o pe fată era important.

– Aidan, mergeţi în sufragerie. Eu rămân aici şi prepar ceva de mâncare.

El îi cuprinse ceafa din nou, iar Tess abia se abţinu să nu închidă ochii şi să geamă.

– Eşti sigură?

– Da. Pleacă de aici. Lasă-mă să gătesc.

Vorbeau şuşotind de douăzeci de minute. Era tot ceea ce puteau face ca Tess să nu audă, dar, în ciuda zdrăngănitului în exces al oalelor şi tigăilor, ea auzi destul încât să-şi dea seama că Rachel Reagan avea o problemă serioasă. Destul de serioasă încât să nu fie surprinsă când fata se întoarse în bucătărie, albă la faţă ca varul şi tremurând atât de tare încât aproape că se împiedică.

Prima intenţie a lui Tess a fost să lase lingura în tigaia cu sos şi să o ajute pe fată să se aşeze pe un scaun, dar privirea de „nu mă atinge" de pe faţa lui Rachel o determină să rămână acolo unde era. Aidan apăru câteva secunde mai târziu. Faţa lui era mai palidă decât cea a surorii lui.

– Rachel, aşteaptă-mă în maşină. Aşteptă până ce ea plecă, apoi se întoarse spre Tess cu o privire dură. Cât de mult ai auzit?

Ea ezită.

– Nu prea mult... Am încercat să nu ascult. Dar destul. A fost o petrecere care a scăpat de sub control. Ea a plecat, dar după aceea lucrurile s-au înrăutăţit şi una dintre fete a fost rănită.

Maxilarul lui se încordă.

– Nu rănită, Tess. Violată. În mod repetat. El se uită în altă parte, omuşorul său agitându-se. Cu brutalitate.

Ea dădu calmă din cap.

– Asta am bănuit şi eu. Îi puse o mână pe braţ, simţindu-i muşchii palpitând. Te gândeşti că şi sora ta ar fi putut fi...

El îşi lăsă capul pe spate, iar suferinţa din privirea sa îi sfâşie inima, deşi crezuse că nu mai putea încasa şi alte veşti proaste.

– Dumnezeule! şopti el răguşit. Eu...

Ea-i dezmierdă braţul.

– Nu a fost rănită, Aidan.

El se înfioră şi-şi lăsă bărbia în jos.

– Ştiu. Ştiu. Îşi înălţă capul. Fata nu i-a denunţat.

Tess clipi.

– Partea asta mi-a scăpat. Ce va face Rachel?

– Nu ştiu. Este speriată. Îngrozită. La dracu', şi eu sunt la fel.

– Cum a aflat Rachel dacă fata nu a raportat asta?

– Fata nu a fost astăzi la şcoală, dar existau unele zvonuri. El îşi subţie buzele. Cred că băieţii nu au putut ţine aşa ceva doar pentru ei. Rachel a trecut pe la ea să vadă ce mai face. Fata nu le-a spus nici măcar părinţilor. Ei cred că a fost la vreo petrecere sălbatică şi îi era rău pentru că a băut prea mult. Au pedepsit-o pentru o lună. Rachel a încercat să o determine să sune la poliţie, dar ea nu vrea. Este foarte speriată.

– Nu este ceva neobişnuit, Aidan. Ştii asta.

Mâna lui lovi blatul din bucătărie, surprinzându-i pe amândoi.

– La naiba, desigur că ştiu asta. Umerii lui se încovoiară. Şi mai ştiu că va trebui să raportez.

– Iar odată ce vei face asta, Rachel va fi implicată.

O privi fix în ochi.

– Îi este teamă că băieţii vor afla că ea a spus. Că vor ajunge şi la ea.

Îi putea simţi gustul fricii, amar şi metalic. Înţelegea perfect cum se simţea Rachel.

– Atunci va trebui să te asiguri că nu vor afla cine a spus.

El încuviinţă.

– Trebuie să o duc acasă. Părinţii mei sunt foarte îngrijoraţi. El duse mâna la spate şi scoase un pistol semiautomat din betelie, mai mic decât cel pe care-l căra în tocul de pistol de pe umăr, mai mare decât cel pe care ştia că-l are la gleznă. Ştii cum să foloseşti aşa ceva?

Străduindu-se ca mâinile să-i rămână ferme, îl luă şi-l aşeză cu pricepere pe blat alături de sosul de salată pregătit în casă.

– Da. Fratele meu, Vito, m-a învăţat.

– Dolly se va asigura că nimeni nu intră în casă. Casa părinţilor mei este la mai puţin de zece minute distanţă, dar va trebui să vorbesc cu tata. S-ar putea să dureze o vreme. Se uită la oalele care fierbeau înăbuşit. Îmi pare rău. Miroase excelent, dar nu pot...

– Îţi păstrez pentru mai târziu, Aidan, pleacă. Voi fi bine.

Îşi închise fermoarul de la haină, apoi se opri în pragul uşii.

– Te voi suna pe telefonul de acasă când intru în garaj ca să ştii că sunt eu. Dolly, stai.

Apoi el plecă şi ea auzi uşa garajului deschizându-se şi închizându-se când plecă să o ducă pe Rachel acasă. Bella intră în bucătărie pentru a se freca de picioarele ei şi Tess o ridică în braţe, frecându-i nasul de obrazul ei.

– Bella, murmură ea, îţi aminteşti când Eleanor obişnuia să spună că lucrurile se transformau din zahăr în rahat? Aceasta este exact genul de zi despre care vorbea.

Gândindu-se la Eleanor, ajunse inevitabil la Harrison şi mâhnirea reapăru. *Începe prin a fi psihiatră*, îi spusese el.

Avusese dreptate. Trebuia să înceteze să mai fie o victimă. *Apucă-te de treabă, Tess.*

Miercuri, 15 martie, 6:00 A.M.

Mama lui pregătea micul dejun şi mirosea divin. Aidan se rostogoli, vârându-şi faţa în moliciunea unei perne a canapelei. Se străduí să deschidă ochii. Şi se trezi că se uită în ochii galbeni ai unei pisicuţe maro. Mama lui nu avea pisică. Dar Tess avea. Se ridică brusc, creierul lui punându-se în funcţiune, iar pisica fugi. Era în sufrageria sa, pe propria lui canapea. Azi-noapte târziu, se întorsese acasă, după ce o dusese pe Rachel şi vorbise cu tatăl său, pentru a o găsi pe Tess adormită pe masa din bucătărie, obrajii ei trandafirii odihnindu-se pe braţul încolăcit, cu Dolly la picioare.

Adormise scriind ceva pe unul dintre carneţelele lui, ţinând uşor în mână un stilou, pistolul lui fiind la o lungime de braţ depărtare, şi el îşi aminti cum inima i-o luase la trap de frică cu o forţă care-i tăiase răsuflarea, pentru că ea nu răspunsese la telefon când el sunase. Era caldă şi ciufulită şi fusese nevoie de o voinţă supraomenească să nu se rostogolească cu ea în patul său moale. Dar o acoperise şi-şi făcu singur patul pe canapea.

Decise că era un sfânt.

Stomacul său chiorăi cu insistenţă. Un sfânt înfometat. Se ridică mormăind în picioare, se duse în bucătărie şi se opri

hipnotizat. Tess Ciccotelli stătea în fața aragazului purtând o pereche de blugi și vechea sa bluză de trening cu CPD, cu mânecile suflecate până la cot. Părul ei negru îi cădea în valuri pe spate, iar picioarele ei în șosete groase băteau pe ritmul unei melodii a celor de la Aerosmith, volumul radioului fiind dat încet. Ea se agita dând din fundulețul acela incredibil în timp ce învârtea clătite în tigaie, iar Aidan se gândi că toată viața lui nu văzuse o privelişte mai perfectă.

Din doi paşi mari fu lângă ea, iar înainte ca ea să poată spune ceva îşi vârî mâinile în părul ei şi-i acoperi gura cu a sa, fermă, fierbinte şi stăruitoare. Țipătul de surpriză îi rămase în gât, luând forma unui geamăt surd care-i distruse şi ultima picătură de cumpătare. Mâinile sale se strecurară sub tricoul vechi, dezmierdându-i pielea catifelată a spatelui în timp ce ea-şi încolăci brațele după ceafa lui, îşi deschise gura şi-i descoperi vigoarea limbii sale. Încă mai ținea în mână spatula, iar mânerul îi lovea baza gâtului, dar nu-i păsa pentru că ea se ridicase pe vârfuri luptându-se să se apropie şi mai mult de el, apăsându-şi sânii de pieptul său, şoldurile ei şerpuindu-se între picioarele lui, iar tot ce putea el gândi era: *Acum, acum, acum.* Mâinile lui căutară încheietoarea sutienului, degetele sale bâjbâind sub sâni atunci când realiză că încheietoarea era în față.

Ea scânci, iar mâinile lui tremurară.

– Grăbeşte-te, şopti ea lângă buzele sale. Te rog.

El trase de clama care cedă şi-i cuprinse sânii în mâini. Ea rămase nemişcată, balansându-se pe călcâie, lăsându-şi capul pe spate. Îşi deschise buzele, închise ochii, iar el îşi dădu seama că ea-şi ține respirația aşteptând. Aşteptând ca el să o atingă. Şi deodată deveni foarte, foarte important ca plăcerea ei să merite aşteptarea.

Îi dădu drumul, scoțând mâinile de sub bluza de trening. Ea deschise larg ochii privindu-l înnebunită, excitată şi confuză.

– Ce? De ce?

– De aia. O sărută, luându-i cu o mână spatula şi închizând aragazul cu cealaltă. Vreau să savurez momentul.

Încet, o scoase cu spatele din bucătărie şi o duse în sufragerie până ce picioarele ei atinseră spatele canapelei. O lăsă în jos, o urmă şi-i aşeză capul pe perna moale. Îşi aşeză şoldurile între coapsele ei. Ea se arcui spre el, iar această răsucire de plăcere aproape că-i topi hotărârea. Cu un geamăt vesel, el îşi apăsă şoldurile de ea, ţintuind-o locului.

– Nu atât de repede, murmură el, mai mult pentru sine, decât pentru ea. Brusc, îi scoase bluza de trening, ţinându-i mâinile captive, dezvăluindu-i sânii. I se opri respiraţia şi chiar îl durea în coşul pieptului. Dumnezeule! gâfâi el. Uită-te la tine, Tess.

Şi asta făcu el, pornind de la sânii ei perfecţi, rotunzi şi tari. Sfârcurile ei stăteau ridicate, implorându-i gura să le atingă, iar el se aplecă să le deguste, dar, în ultima secundă, schimbă cursul, smulgându-i un ţipăt înăbuşit de frustrare. Ea se luptă pentru a-şi elibera mâinile, făcând ca sânii ei să se legene.

– Dă-mi drumul.

– Nu. El îşi plimbă limba pe sub sânul stâng, iar ea tremură. Nu încă, Tess. Închide ochii.

Ea-i închise, iar el repetă mângâierea şi pe partea cealaltă, apoi îşi îngropă faţa între sânii ei şi-i inhală parfumul.

– Aidan.

Tess îşi arcui spatele, dar el îşi întoarse capul şi-i linse sânul drept, din nou oprindu-se prea repede. Ea-i putea simţi pe piele respiraţia fierbinte. Era în flăcări, fiecare terminaţie nervoasă din trupul ei strigându-i să o atingă. Voia să-i simtă mâinile şi gura pe pielea ei. Avea nevoie de asta.

Încercă să-şi ridice şoldurile, dar el o ţinu repede locului, erecţia lui palpitând. Cu o smucitură îi eliberă mâinile aruncându-i bluza de trening de cealaltă parte a încăperii. Cuprinzându-i capul între palme îl trase mai aproape, ţipând de plăcere atunci când, în cele din urmă, gura sa îi cuprinse sfârcul. Şi în sfârşit, în sfârşit îl sugea cu gura larg deschisă şi fermă, iar plăcerea începea să crească.

– Oh, Dumnezeule! Nu te opri!

El îşi înălţă capul şi se uită la ea, ochii lui albaştri păreau a fi negri, iar buzele umede.

– Nu pot, murmură el. Nu o voi face.

Apoi îşi lăsă capul în jos şi-i oferi celuilalt sân acelaşi tratament erotic până când ea gemu prelung şi slab, răsucindu-se pentru a se apropia şi mai mult de umflătura tare din pantalonii lui.

El se cabră, ţinându-i capul, acaparându-i gura într-un sărut sălbatic. Şoldurile lui se răsuciră şi se împinseră, iar ea-şi puse picioarele în jurul gambelor lui ca să se poată împinge înapoi spre el. Sânii ei se împingeau în cămaşa lui, bumbacul aspru frecându-se de sfârcurile ei sensibile. Cu mâinile tremurând, descheie nasturii până când cămaşa era dată deoparte şi nu mai era nimic între ei. Ea se răsuci şerpuindu-se, plăcându-i la nebunie senzaţia pe care i-o crea el. El respira anevoios, broboane de transpiraţie i se adunaseră pe frunte.

– Fă asta încă o dată, spuse el răguşit, iar ea repetă mişcarea, privindu-i chipul, felul în care muşchiul maxilarului tresărea, felul în care închise ochii.

Şoldurile lui încetiniră, mişcarea fiind acum adâncă şi ritmică. Fără bariera pantalonilor, el ar fi în interiorul ei, umplând-o până la refuz, conducând-o spre orgasmul pe care-l aştepta de atâta vreme.

Dumnezeule, şi ea îl dorea.

Omuşorul lui se agita, iar el deschise ochii. Când vorbi, vocea lui era răguşită şi făcu ca pielea ei să se înfioare din nou.

– Ce vrei, Tess? El se aplecă, trecându-şi buzele peste maxilarul ei. Vrei să facem dragoste?

Mai mult ca orice ar fi vrut să spună da, dar când totul se reducea la momentul actual, vocea tatălui ei se auzi ca un ecou în mintea ei. În ciuda ipocriziei sale, învăţăturile lui erau adânc implantate în mintea ei, făcând să se simtă nesigură. Se întâlnise cu Phillip, dracu' să-l ia, luni întregi înainte de a face sex şi avusese doar câţiva iubiţi rafinaţi înaintea lui.

– Nu am nimic.

Şoldurile lui se rostogoliră din nou şi ea gemu sfâşietor.

– Eu am, îi şopti el la ureche. Şi totuşi, ea ezită, iar şoldurile lui se opriră. Nu te mişca, îi ordonă el, vocea sa fiind cam nesigură acum. Niciun centimetru. Ţinându-se de spatele canapelei, el se ridică în genunchi, apoi se opri, sorbind-o cu poftă din priviri. Eşti frumoasă, Tess.

Asta venind din partea unui bărbat cu bust musculos şi chip superb care ar fi putut cu uşurinţă să-şi câştige existenţa ca fotomodel. Dar el alesese să fie poliţist. Să protejeze şi să fie de folos. Până acum, le făcuse pe amândouă extrem de bine. Ea-şi drese glasul.

– Şi tu eşti frumos.

Se sprijini cu grijă pe picioare şi, strâmbându-se, se aplecă şi ridică bluza de trening pe care ea o purtase. I-o dădu, apoi se întoarse hotărât, arătându-i spatele în timp ce-şi încheia nasturii de la cămaşă.

Ea-şi aranjă sutienul, apoi trase pe cap bluza de trening. Încă mai simţea furnicături între picioare şi peste tot.

– Îmi pare rău.

– Să nu-ţi pară. Îi aruncă o privire tristă peste umăr. Am spus că nu voi profita de tine.

– Şi nu ai făcut-o. Ea se ridică şi-l sărută pe obrazul neras. Mi-ai amintit cum este să te simţi dorită. Şi să doreşti. Mulţumesc.

Ochii lui sclipiră.

– Cred că mai bine am lua micul dejun acum.

El plecă, bombănind ceva care suna a „la naiba".

Îl urmă în bucătărie.

– Aşază-te. Îţi aduc nişte clătite. Ea examină coca negătită din tigaie. Ai noroc că asta era ultima bucată. Cele făcute sunt reci, dar le pot încălzi la microunde.

El se crispă când se aşeză.

– Nu trebuia să-mi găteşti. Îşi întinse piciorul drept sub masă şi ea-şi reprimă un zâmbet atunci când el îşi ajustă poziţia. Şi nu trebuie să arăţi atât de mulţumită de tine.

La sfârşit mormăi ceva de bine.

– Gătesc când sunt stresată. Se aşează la masă şi-i turnă nişte cafea. Şi mama face la fel. Se bosumflă. Nu intenţionase să spună asta.

El îi aruncă o privire curioasă.

– Prietenul tău, Jon, spune că nu vorbeşti cu părinţii tăi.

Tess scrâşni enervată din dinţi.

– Prietenul meu, Jon, are o gură mare. Apoi se strâmbă. Am uitat să-l sun pe el şi pe Amy şi să le spun că sunt bine. Ea-şi luă celularul. L-am închis noaptea trecută. M-am gândit că vei suna pe telefonul din casă şi am început să devin paranoică cum că celularul ar fi ascultat sau ar avea un dispozitiv de urmărire. Stupid, nu-i aşa?

Cuptorul cu microunde scoase un sunet de clopoţel, iar ea puse farfuria pe masă.

Aidan îşi puse un teanc de clătite pe farfurie.

– Nu este stupid. Probabil că nu este rezonabil, dar având în vedere toate prin câte ai trecut, cu siguranţă că nu este ceva stupid. El începu să mănânce şi oftă. Clătite, Aerosmith şi un fund superb. Eşti o femeie şi jumătate, doctore.

Tess râse în timp ce-şi deschidea telefonul.

– Atâta poezie. Oh, la naiba! Privi în sus încruntându-se. Iar am un milion de mesaje. Dar se pare că majoritatea sunt de la Jon şi Amy. Ea se uită la numerele de telefon. Două au număr necunoscut.

Maxilarul lui se încordă.

– Vom încerca să depistăm celelalte ameninţări de azi-noapte.

Ea încercă să nu intre în panică.

– Mulţumesc. Şi... ea clipi la vederea următorului număr. Vito?

– Fratele tău?

– Da. Formă în grabă numărul. Vito, aici Tess.

– Unde naiba eşti? răcni el.

Ea tresări.

– Bună şi ţie.

– Nu face pe simpatica cu mine, Tess. Am înnebunit de îngrijorare. Şi mama la fel.

– Cum ai aflat?

– Pentru că apari la toate nenorocitele de ştiri. CNN şi ESPN. Tu şi fotbalistul acela care s-a sinucis. Mama a văzut asta aseară şi m-a sunat disperată. La ce naiba te gândeai, Tess? Dumnezeule! Nu poţi fi ameninţată cu pistolul şi să nu ne spui. Mama a crezut că ai murit. Te-am sunat pe telefonul de acasă ore în şir.

– Nu sunt acolo.

– Nu pe bune, dulceaţă? Vocea lui era furioasă. Ştiu asta pentru că am stat toată noaptea aşteptând în holul blocului tău să vii acasă.

– Eşti aici? În Chicago?

– Da, sunt aici. În Chicago. Am prins ultimul zbor din Philly azi-noapte.

– Oh, Vito. Nu trebuia să faci asta. O năpădiră amintirile zilei trecute şi simţi cum gâtul i se usucă. Dar îmi pare atât de bine că ai făcut-o. Biroul meu a fost spart noaptea trecută.

– Ştiu. Este o poză pe prima pagină din *Bulletin* a paramedicilor care-l cară pe partenerul tău în ambulanţă. Cum se simte?

Furia ieşi fierbând la suprafaţă, îndreptată atât spre Wallace Clayborn, cât şi spre ziarul care profitase atât de dur de pe urma nefericirii lor.

– A murit.

Tăcerea lui Vito era tensionată.

– Ce s-a întâmplat?

– Ce spune articolul?

– Doar că a fost un atacator necunoscut şi că poliţia cercetează pistele, spuse Vito. Ce s-a întâmplat?

– Unul dintre pacienţii mei m-a văzut la ştiri şi... luă o gură de aer... a venit după mine. În locul meu l-a găsit pe Harrison.

– Oh, Dumnezeule! Vocea lui nu mai avea un ton ofensat. Acum tremura de frică. Unde eşti?

– În siguranţă. Ne întâlnim, dar nu la apartamentul meu.

– De ce? întrebă el cu băgare de seamă.

– Îți voi spune când ne întâlnim. Unde stai?

– La Holiday Inn în centru.

Tess acoperi telefonul.

– Poți să mă lași și pe mine în centru când pleci la lucru?

Aidan încuviință dând din cap.

– Desigur.

– Tess? bubui vocea lui Vito. Ești cu un bărbat acolo?

Tess oftă. Indiferent cât de mare era, încă mai era sora cea mică a lui Vito, iar ei încă mai erau copiii tatălui lor, fie că-i plăcea sau nu.

– Da, Vito.

– Nu doar te duce până acolo, mormăi Vito. Vine să ne vedem.

Tess oftă din nou.

– Da, Vito. Ne vedem peste o oră. Ea închise și ridică din umeri. Te deranjează să te întâlnești cu fratele meu?

Aidan făcu ochii mari imitând o expresie alarmată.

– Mă va lovi?

– Nu cred. Nu l-a bătut pe niciunul dintre prietenii mei. Deși i-a dat sângele pe nas lui Phillip.

– Doctorul Să-l-ia-dracu'? El zâmbi când ea făcu la fel. Se pare că și-o merita.

– Așa este. Ea se liniști, amintindu-și cât de îngrijorat fusese Aidan în legătură cu propria lui soră. Ce s-a întâmplat azi-noapte, Aidan? Cu Rachel?

Zâmbetul îi pieri din ochi.

– Tata a zis că se va ocupa el de tot. Este polițist pensionat, dar încă mai are prieteni care pot primi un pont anonim.

– Și dacă cineva face legătura cu Rachel?

El păli.

– Atunci Abe și cu mine ne vom asigura că băieții de la școala ei înțeleg că dacă cineva se atinge de ea, moare. El își umplu din nou farfuria. Aceste clătite sunt incredibile. Mai bune chiar și decât cele făcute de mama, dar dacă-i spui că am zis asta o să te fac mincinoasă în față.

Înțelegând nevoia lui de a schimba subiectul, ea încuviință dând din cap.

– Eu nu voi spune nimic. Aseară ți-am făcut linguini. Le poți încălzi la cină.

El ridică din sprânceană.

– La cină? Dar cum rămâne cu cina ta? Nu cred că ar trebui să umbli de una singură la noapte.

Panica îi produse din nou fluturi în stomac, dar, refuzând să cedeze, ea-și înclină capul.

– Vrei doar să-ți gătesc din nou.

Zâmbetul lui apăru încet, iar inima ei o luă razna.

– Da, vreau.

Dezarmată, își mută privirea și pe colțul mesei văzu carnețelul pe care-l folosise noaptea trecută.

– Am ceva pentru tine, spuse ea, aplecându-se să-l ia. Nu am vrut să-ți folosesc computerul azi-noapte fără permisiunea ta, dar am luat unul dintre carnețelele goale de pe birou. Apropo, ai o varietate interesantă de cărți. Găsești mai de toate, de la istoria Antichității, până la matematică. Cu un amestec generos de psihologie, filozofie și poezie. Cercetând cotoarele cărților de pe raft, aruncase o privire fascinantă în interiorul lui Aidan Reagan.

El tăcu un pic mai mult decât ar fi trebuit.

– Tocmai mi-am luat licența.

El își plecă ochii inexpresivi. Nu se putea citi nimic în ei. Prin acest gest spunând mult mai multe.

Tess oftă exasperată.

– La naiba, nu face asta!

– Ce să nu fac, doctore?

– Nu-ți băga bățul în fund, *detective*, îi răspunse ea. Ai presupus că voi trata cu dispreț diploma ta universitară, pentru că eu am mai multe diplome pe perete.

El o privi cu răceală, apoi ridică din umeri.

– Îmi pare rău. Dar nici tonul, nici privirea lui nu emanau căldură.

– De ce faci asta? De ce crezi tot ce e mai rău despre mine? Ea se îndepărtă de masă într-un exces de furie. Acum câteva minute

mă dăduseşi pe spate. Acum m-ai ridicat pe un fel de piedestal de unde mă uit în jos la tine. Hotărăşte-te, Aidan. Eu pot privi în sus sau în jos, depinde numai de tine. Ceva sclipi în privirea lui, iar ea mîji ochii, umplând tăcerea atunci când el nu spuse nimic. Bine. Am spus destule. Ea începu să răsfoiască notiţele pe care le mâzgălise pe carneţel. Cât timp ai fost plecat, azi-noapte, am lucrat la un profil psihologic al persoanei pe care o căutăm. Am început să-l fac ieri pe computerul de la serviciu... înainte să primesc apelul despre Seward. Hotărâtă, dădu la o parte rămăşiţele terorii, îndreptându-şi genunchii. Nu le-am făcut copie şi mă îndoiesc că se vor putea recupera în acest moment de pe hardul meu. Deoarece computerul ei era făcut bucăţi pe podeaua biroului. Mă duc să mă schimb. Voi fi gata de plecare când spui tu.

– Tess.

Era deja în sufragerie, dar se opri, se întoarse şi văzu pagina pe care notase ea. El îşi ridică privirea tulburată.

– Mulţumesc pentru asta.

– Este ceea ce şi-ar fi dorit Harrison să fac. Gura ei se crispă. Am luat prânzul împreună ieri. Ne-am consultat. Arătă spre carneţelul din mâinile lui. Şi iată. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă mi-ai face şi mie o copie.

Trecuse pe lângă canapea şi ajunsese în hol înainte ca el să-i strige din nou numele.

– Tess.

Ea se opri, dar de data asta nu se întoarse.

– Ce este?

– Îmi pare rău. Am greşit şi-mi pare rău. Îl auzi cum traversează camera, apoi simţi fiori când mâinile sale îi acoperiră umerii. Am nişte sechele din trecut. El îi sărută gâtul, chiar deasupra cicatricii. Poate că amândoi avem aşa ceva.

– Cum o chema?

– Shelley. El tăcu, apoi adăugă cu un zâmbet în voce. Să-o-ia-dracu'.

Trecu pe lângă ea şi dispăru în baia cu tapet cu rătuşte de cauciuc, iar ea oftă, înţelegând că recunoaşterea ignoranţei fusese

mai dificilă pentru el decât scuzele. Se întrebă cine era Shelley şi ce făcuse, apoi se puse în mişcare.

Trebuia să se pregătească. Lui Vito nu-i plăcea să fie lăsat să aştepte.

13

Miercuri, 15 martie, 7:20 A.M.

Nu era greu să-l reperezi pe Vito Ciccotelli, se gândi Aidan, găsindu-l imediat pe bărbat în holul aglomerat de la Holiday Inn. Trebuia să fie tipul imens cu păr negru, ondulat şi o privire care te ţinea la distanţă. Chiar şi fără umflătura evidentă a tocului de pistol de pe umăr totul la acest bărbat indica „poliţist". Apoi când privirea lui întunecată şi pătrunzătoare o văzu pe Tess totul la el spunea: „frate mai mare extrem de îngrijorat".

Ea făcu un pas spre el, apoi alergară. Vito o prinse în braţe şi o ţinu acolo ca şi cum era ceva preţios şi aproape o pierduse. Gâtul lui Aidan se strânse. Era adevărat.

Ea nu-şi văzuse fratele, îi spusese lui Aidan în maşină, de când Vito venise de două ori să fie alături de ea, acum zece luni. Prima vizită o făcuse la spital după asaltul „deţinutului cu lanţul" aşa cum îi spunea ea când se referea la atac. El se întrebă dacă ea-şi dădea seama că-şi atingea gâtul atunci când vorbea despre întâmplarea trăită de parcă i s-ar fi întâmplat altcuiva. A doua oară a venit după şase săptămâni, după ce-i dăduse papucii doctorului Să-l-ia-dracu', iar Vito îi spărsese nasul doctorului.

Acum Vito se încrunta la ea.

– Eşti prea slabă. Ai fost iar bolnavă? Şi de ce nu eşti în apartamentul tău? El se uită peste umărul ei şi-i oferi lui Aidan o privire de gradul trei, ochii lui devenind reci. *Probabil că e specific familiei.* El este poliţistul?

Tess privi peste umăr, cu buzele curbate.

– Nu, nu sunt, nu, nu am fost, este o poveste lungă şi da, el este.

Se întoarse astfel că Vito o ţinea cu braţul de după umeri.

– Te culci cu ea? întrebă el pe un ton poruncitor.

– Vito! suspină Tess şocată.

– Nu încă, răspunse Aidan, iar Vito îşi încordă maxilarul.

Pentru o clipă nimeni nu spuse nimic, apoi Vito se întunecă la faţă.

– De ce nu stă în apartamentul ei?

Aidan se uită în jur.

– Nu putem discuta aici. Îşi verifică ceasul. Spinnelli convocase şedinţa la ora opt fix. Am cam zece minute la dispoziţie. Ai o cameră aici?

– Da.

Vito deja mergea, trăgând-o pe Tess spre scări.

– Sunt numai două etaje, puştoaico. Este ziua ta norocoasă. Îi lăsă să intre în cameră, iar el rămase în dreptul uşii, ca o santinelă, cu braţele încrucişate pe piept. Vorbeşte.

Repede şi concis, Aidan îi spuse detaliile pe care simţea că i le poate împărtăşi în timp ce Tess stătea pe pat dându-şi ochii peste cap. Când el termină ea flutură din mână sarcastic.

– Sunt încă aici, să ştiţi.

Vito îi aruncă o privire extrem de urâtă.

– Da, şi vrem să rămână aşa. Se întoarse spre Aidan. Pe cine bănuiţi?

Aidan dădu din cap.

– Nu pot.

Frustrarea lui Vito era evidentă.

– Pentru că nu ştii?

Pentru că s-ar putea să fie poliţişti.

– Trebuie să plec. Se uită la Tess cu coada ochiului şi din nou la Vito. Cât ai de gând să stai, Vito?

El ezită.

– Am câteva zile libere.

– Bine. Se uită din nou în jos la ea. Clayborn este încă liber.

Ea deveni rigidă.

– Am crezut că Spinnelli are oameni care-l vor ridica.

– Încă nu l-au găsit. Stai tu cu ea?

– Da, spuse Vito fioros. Tess, cum ai ajuns în situația asta?

Ea se ridică în picioare și-l lovi pe Vito în umăr atât de tare încât bărbatul se crispă de durere.

– Eu nu am făcut nimic, tâmpitule.

Aidan încă mai clipea din cauza rapidității cu care se mișcase ea și a forței cu care lovise, ambele în mod clar nu erau specifice unei victime.

– Nu știam că poți face așa ceva, doctore.

Îi aruncă o privire urâtă.

– Acum știi. Nu uita. Pleacă! Vei întârzia. Sună-mă când mă pot întoarce la birou. Trebuie să umblu în seif și să încep trierea dosarelor. Ea ridică strâmb din sprânceană. Patrick va avea nevoie de ele pentru mandatul lui.

– Cine este Patrick? a vrut Vito să știe.

– Procurorul, spuse Aidan și o trase pe Tess de mână. Vreau să vorbesc cu tine. O trase în hol și trânti ușa în fața încruntată a lui Vito. Începe să-mi pară rău pentru Rachel, spuse el.

Buzele ei se curbară.

– Este o fată norocoasă să aibă un frate care o iubește. Ea-i trase capul în jos pentru un sărut rapid. Nu-l face pe Spinnelli să aștepte. Devine nerăbdător.

El își trecu mâna pe sub părul ei și o sărută așa cum își dorea, satisfăcut pentru că atunci când își înălță capul ea respiră lung și tremurând.

– Și eu. O sărută din nou, de data asta ferm, posesiv. Îmi pare rău în legătură cu ce s-a întâmplat de dimineață. Nu am vrut să te rănesc.

– Este în regulă.

Așa era. Putea citi asta în privirea ei, iar inima sa galopantă se liniști. Începu să se îndepărteze, apoi înjură. Era în brațele lui înainte să poată expira din nou, cu brațele ei în jurul gâtului,

sărutându-l aşa cum o făcuse în acea dimineaţă, în bucătărie, iar el se întrebă cum de putuse crede că ea era rece pentru că pe el îl făcea să ardă. Tremurând, îşi sprijini faţa de gâtul ei.

– Să fii atentă, şopti el cu gravitate. Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

– Aşa voi face. Promit.

O sărută pe tâmplă.

– Ia cina cu mine diseară.

– Cum rămâne cu Vito?

– Adu-l şi pe el. Atâta timp cât nu rămâne toată noaptea.

Ea se înfioră.

– Eu voi rămâne?

Îi muşcă uşor buza de jos.

– Asta depinde numai de tine. Acum am întârziat ca naiba. Pa.

Tess îşi apăsă dosul palmei de buze. *Super.* Nu fusese nicicând sărutată în acest fel. Niciodată. Nici de către Phillip, să-l ia dracu'. De nimeni. Făcu un pas clătinându-se spre uşa care se deschise înainte ca ea să ciocănească.

– Te-ai uitat pe vizor, îl acuză ea pe Vito, iar el râni.

– Mereu am făcut-o, puştoaico. Cum altfel să fi ştiut al cui fund să tăbăcesc dacă devenea prea îndrăzneţ cu sora mea? El deveni serios când ea intră în cameră. Mama vrea să vină aici.

Toată plăcerea dispăru.

– Atunci las-o să vină.

– Vrea ca tu să o rogi.

– Am rugat-o de prea multe ori în ultimii cinci ani. Nu te băga în asta, Vito.

– Sunt deja băgat, Tess.

– Numai tu, murmură ea. Numai Vito îi rămăsese alături, înfruntând mânia tatălui lor. Ei ce mai fac? Nu trebuia să fie mai exactă. „Ei" erau familia ei.

– Dino aşteaptă din nou un copil. Un alt băiat.

– Biata Molly.

Asta însemna că fratele cel mai mare şi soţia vor avea cinci băieţi. Doi nepoţi pe care nu-i văzuse niciodată şi alţi trei care nu o puteau recunoaşte dacă o vedeau pe stradă.

– Gino tocmai a primit un contract mare să proiecteze o clădire. Tino s-a logodit.

Inima ei se strânse.

– Este drăguţă?

– Da. El înghiţi cu greu. Da, este. Tess, vreau să vii acasă.

Acasă. Gândul la asta o făcu să-i fie dor.

– De ce?

– Pentru că-mi lipseşti. Tuturor ne lipseşti. Se aşeză pe pat cu ochii închişi. Tata este bolnav.

Stomacul i se strânse.

– Cât de bolnav?

– A avut un atac de cord.

Ea-şi ridică bărbia.

– A mai avut şi înainte.

– Acesta a fost rău. Vinde afacerea.

Ea se întoarse spre fereastră.

– El vrea să vin?

Vito tăcu, oferindu-i răspunsul. Se întoarse, recăpătându-şi sângele rece.

– Trebuie să o văd pe Flo Ernst în dimineaţa asta. Am un mesaj pentru ea de la Harrison. Vii cu mine?

Vito se ridică.

– Desigur. Tess, acest poliţist...

– Aidan? Este drăguţ, Vito. Foarte drăguţ. Îşi iubeşte mama.

El zâmbi.

– Bine. Atunci nu va trebui să-l omor.

Ea-i zâmbi.

– Sunt foarte bucuroasă că eşti aici.

Miercuri, 15 martie, 8:03 A.M.

Aidan tresări când deschise uşa de la sala de conferinţe şi găsi patru perechi de ochi aţintite asupra lui.

– Îmi pare rău, mormăi el şi se strecură între Jack şi Murphy. Ce am pierdut?

– Nimic, spuse Spinnelli sec. Dar Rick este pe punctul de a exploda, aşa că să-l lăsăm pe el să înceapă primul.

– Am o pistă legată de una dintre camerele video. Rick rânji cu gura până la urechi. Cea mai veche.

Camera din duşul lui Tess. Cea care-i stătuse pe creier toată dimineaţa. Chiar şi atunci când o sărutase, o mângâiase, o mică parte dezgustătoare a minţii lui se întreba cine o văzuse.

– Cum aşa?

– Mi-am amintit că acel model are un buton înăuntru care trebuie setat, aşa că am verificat. Rick ridică învelitoarea camerei. Pe partea de jos este o amprentă parţială.

Murphy îi făcu semn să se grăbească.

– Îmbătrânesc aici, Rick.

– Am verificat amprenta în baza noastră de date şi am găsit câteva potriviri, spuse Jack. Rick şi-a amintit unul dintre numele de pe listă.

– Este vorba de un pervers sexual care instala camere în vestiarele fetelor de liceu, spuse Rick. Fusese angajat să instaleze cablu în clădire şi şi-a făcut şi el o linie privată. Folosea acelaşi model de cameră.

– David Bacon, spuse Spinnelli, împingând spre mijlocul mesei o fotografie făcută când fusese arestat. A făcut trei din cinci ani pentru incidentul de la vestiar. A ajuns să fie acuzat de pornografie cu copii pentru că fetele erau minore. A ieşit acum opt luni.

– A plâns ca un copil când s-a dat sentinţa, spuse Rick cu dispreţ. Mic moment teatral.

Aidan se uita fix la poza lui Bacon şi la descriere, străduindu-se ca gândirea lui să rămână logică.

– A plâns? Asta nu se potriveşte. Scoase foaia cu scrisul lui Tess din buzunar. Tess a făcut aseară un profil psihologic.

Spinnelli miji ochii.

– Când ţi-a dat asta?

Aidan își păstră privirea calmă.

– Am văzut-o în dimineața asta când am venit. Atunci mi-a dat profilul.

Spinnelli dădu din cap, evident fără a fi convins.

– Aha. La ce hotel stă?

– La Holiday Inn, în centru.

– Mda. Deci ce spune profilul, Aidan?

Se părea că doar atât avea de gând să spună Spinnelli legat de asta. Aidan se mai relaxă un pic.

– A spus că nu a mai văzut această combinație de trăsături de caracter de când profesează, că este foarte rar, mai ales unul atât de hotărât și reușind atâtea. Cel mai probabil este bărbat, având în vedere numărul de persoane ucise. Cel mai probabil nu este foarte tânăr, asta bazându-se pe nivelul său de răbdare și de planificare manifestat. Este un maniac sexual antisocial, educat și căruia îi place foarte mult să fie teatral. Se poate să fie actor sau să meargă adesea la teatru. Poate are un abonament pentru sezon. Are cunoștințe despre voci și imitări, cât și despre tehnologia de supraveghere. Se pricepe la medicamente, în mod special la drogurile care afectează mintea și procesul mental și știe cum să le folosească pentru ca să-i facă pe oameni influențabili. Înțelege psihologia – i-a ales pe cei dintre cei mai vulnerabili pacienți ai ei și le-a personalizat modul de tortură. Sau știe cum să recunoască aceste aptitudini în ceilalți și să-și asigure colaborarea lor. Aidan puse hârtia pe masă astfel încât Murphy să o poată vedea și continuă: Îi place să-i privească pe ceilalți suferind. Probabil că a comis mici delicte în trecut, deși este la fel de probabil că nu a fost prins. Este prea deștept pentru a fi prins. Încă. Nu-i mai place să-și murdărească mâinile, dar o va face dacă este necesar. Este orientat asupra unui obiectiv și foarte perseverent. S-ar putea să aibă propria lui afacere. Este obișnuit să delege și este bun la asta. Este cineva care probabil că nu are o slujbă în care să fie serviabil. Se încruntă. Genul acesta de persoană și-ar ucide propria mamă și nu va dormi deloc neliniștit dacă asta ar însemna să-și atingă scopul.

– Este desăvârșit, spuse Spinnelli gânditor. A depus ceva efort ca să facă asta.

Aidan se gândi la ea stând singură cu arma lui alături şi câinele la picioare, îngrijorată până ce extenuarea a cufundat-o într-un somn adânc.

– Aseară era neliniştită. După ce zi a avut, nu este nicio surpriză.

– David Bacon trăgea cablu, spuse Murphy. Ştia cum să seteze transmisii wireless. Asta înseamnă că este educat.

– Dar lucra singur, spuse Rick. Îi plăcea să privească fetele şi ştia că era singurul care putea face asta. Este unul dintre motivele pentru care a primit doar cinci ani. Nu există nicio dovadă că ar fi avut complici sau că a distribuit filmările video.

– Poate că Bacon este doar unul dintre oamenii cu aptitudini pe care el l-a delegat, spuse Jack. Oricum ar fi, nu vom şti până ce nu-l vom găsi pe Bacon.

– Îl vom găsi, spuse Aidan încet.

– Ei bine, şi eu am ceva, spuse Spinnelli. Cei de la AI au făcut-o pe funcţionara de la registratură să cedeze şi a recunoscut că i-a dat dosarele lui Adams şi Winslow lui Blaine Connell.

Aidan închise ochii.

– Nu se poate.

Nu fuseseră niciodată prieteni, dar Connell păruse mereu a fi un tip de treabă.

– Cei de la AI îl aduc astăzi. Vom avea şi noi parte de el după ce termină ei.

– Dacă mai rămâne ceva, mormăi Jack. La naiba!

Aidan rupse tăcerea:

– Ce se aude despre Wallace Clayborn? L-am găsit?

Spinnelli neagă dând din cap.

– Am trimis nişte poliţişti aseară, dar nu l-au putut găsi. I l-am pasat lui Abe şi Miei în această dimineaţă. Tess este singură?

Faptul că fratele lui şi partenerul acestuia erau implicaţi era liniştitor. Abe îşi cunoştea meseria, la fel şi Mia. Nu vor lăsa nicio piatră necercetată până ce Clayborn nu va fi găsit.

– Nu. Fratele ei a venit azi-noapte din Philly. Se pare că implicarea ei în moartea lui Seward este o ştire importantă în toată ţara, iar familia ei a fost îngrijorată.

– Am văzut asta pe ESPN, azi-noapte, spuse Rick. Şi tu erai în cadru, Aidan.

– Să nu ţi se urce la cap, spuse sec Spinnelli. Ce mai trebuie finalizat?

Jack îşi verifică carneţelul.

– Încă mai aştept noutăţi despre numărul de serie al pistoalelor pe care le-aţi găsit în locuinţa lui Adams. Dacă nu mi se comunică nimic până-n prânz, voi suna eu.

– Avem chitanţele pe care le-am găsit în apartamentul lui Nicole Rivera, spuse Murphy. Odată ce-l găsim pe Bacon putem verifica magazinul de jucării să vedem dacă şi-o aminteşte cineva.

– Şi trebuie să aflăm cine a avut acces la toate apartamentele. Aidan se uită la Spinnelli. Poţi pune pe cineva să se uite din nou la înregistrările camerelor de supraveghere?

– Da. Voi, tipilor, concentraţi-vă să-l găsiţi pe David Bacon. Eu mă voi ocupa de Connell şi de AI. Vă voi suna când voi afla ceva. Îl cunosc pe Connell. Pot crede că a dat mai departe nişte dosare, dar nu pot crede că a împuşcat-o cu sânge rece pe Nicole Rivera. Dar m-am înşelat şi înainte. Duceţi-vă şi ţineţi-mă la curent. Oh, şi, Aidan?

Aidan se întoarse în dreptul uşii.

– Da?

– Spune-i lui Tess că avem nevoie ca ea să aranjeze acele dosare. Patrick a sunat în dimineaţa asta. Are mandat pentru dosarele ei şi vrem ca ea să le examineze alături de noi. În timp ce încercăm să-l prindem pe individul acesta, cel puţin să-i blocăm următoarea mişcare. Spune-i că trimit un poliţist care să se întâlnească cu ea la biroul ei ca să supravegheze curăţenia, apoi va lua hârtiile şi stick-ul ei de memorie. Patrick îi va folosi fişierele electronice până când dosarele vor fi puse în ordine.

– Eşti îngrijorat că nu vă va da dosarele?

– Nu, ştiu că va face ceea ce trebuie făcut. Dar va trebui să avem la bază documente care să întărească lanţul cătuşelor. Nu

vreau să ofer scăpări vreunui avocat uns cu toate alifiile, Aidan. Între noi fie vorba, polițistul este mai degrabă pentru siguranța ei. Îmi fac griji de Clayborn că îi va supraveghea biroul, așteptând-o.

I se făcea rău doar gândindu-se la o asemenea posibilitate.

– Îi voi spune. Mulțumesc, Marc.

Abe îl aștepta la birou.

– Trebuie să vorbesc cu tine. Își apropie capul. Tata mi-a dat raportul.

Stomacul lui Aidan înțepă și mai tare.

– Rachel se duce azi la școală?

– Ne-am gândit că ar fi mai rău dacă nu s-ar duce.

– Posibil. Dumnezeule, Abe! O parte din mine își dorește ca ea să fi lăsat totul așa cum era și să nu se fi dus niciodată să vadă ce mai face prietena ei.

Abe îi strânse umărul.

– Știu. Și ea a spus același lucru. Apoi a spus că nu s-ar mai fi putut privi în oglindă dacă ar fi lăsat totul așa cum era.

Mândria întâlni greața la jumătatea drumului.

– Este un copil bun, Abe. El înghiți cu greu. Dacă vreunul dintre nenorociții ăia se uită urât la ea...

– Știu, spuse Abe feroce. Eu și Mia am plecat să-l găsim pe Clayborn. Încearcă să nu te îngrijorezi.

Aidan își freca fruntea când telefonul lui Murphy sună.

– Probabil că Murphy a ieșit la o țigară. Mă gândeam să mă apuc și eu. Simt de parcă primesc săgeți din toate direcțiile.

– Știu cum te simți.

Aidan știa că Abe înțelegea. Nu cu mult timp în urmă Kristen fusese ținta unor ucigași furioși.

– Găsește-l pe Clayborn, bine?

– Ne ocupăm de asta. Te sun când l-am găsit. Telefonul lui Aidan începu să sune și Abe ridică din sprânceană. Cineva vrea neapărat să vorbească cu unul dintre voi. Ne vedem mai târziu.

Cufundându-se în scaun, Aidan ridică receptorul.

– Reagan.

El răsfoi în roldex căutând numărul biroului de eliberare condiționată. Ei ar trebui să aibă ultima adresă a lui Bacon.

– Detective Reagan, numele meu este Stacy Kersey. Vocea era aproape o şoaptă. Sunt asistenta lui Lynne Pope, *Chicago On The Town.*

– Nu am niciun comentariu, spuse Aidan concis şi vru să închidă.

– Aşteaptă, la naiba! sări ea, apoi vocea ei scăzu din nou. Ascultă-mă!

– Nu am terminat cu caseta. Ultima imitaţie a lui Tess de către Rivera era probă.

– Nu este vorba despre casetă, şuieră ea. Lynne Pope tocmai s-a întors de la o întâlnire cu un tip care pretinde că are nişte filme porno cu psihiatra ta pe un CD.

Aidan sări în picioare, pulsul întețindu-se.

– *Ce?* Poţi să-l reţii acolo?

– Pentru puţin timp. Începe să-i sfârâie călcâiele. Trebuie să-i dau cincizeci de mii cash pentru casetele video. Dar nu va aştepta mai mult.

– Cum arată individul?

– Un metru şaptezeci şi doi, părul grizonat. În jur de cincizeci de ani. Şleampăt.

Bacon.

– Voi fi acolo în cincisprezece minute. Voi trimite o maşină de patrulare pentru a-l reţine la uşă în cazul în care pleacă înainte ca eu să ajung acolo. Mulţumesc. Alergă spre biroul lui Spinnelli. Avem o pistă în legătură cu Bacon.

Spinnelli privi în sus, mijindu-şi ochii.

– Poate mai luăm şi noi o pauză. Du-te. O voi suna pe Tess să-i spun să înceapă să se ocupe de dosare.

Aidan îl găsi pe Murphy afară, în faţa uşii secţiei de poliţie, trăgând ultimul fum.

– Haide!

Miercuri, 15 martie, 8:55 A.M.

– Să-l ia dracu'! Înjurătura lui Murphy fu brutală.

Aidan închise ochii şi se luptă să-şi recapete sângele rece. Ajunseseră cu cinci nenorocite de minute prea târziu. David Bacon plecase, luând CD-ul cu el.

– Îmi pare rău. Lynne Pope arăta devastată. Am încercat să-l ţin aici. Trebuia să sun la 911. Ea dădu din cap. Îmi pare atât de rău.

Murphy se forţă să zâmbească.

– Ai încercat, şi noi apreciem asta. A spus ceva înainte de a pleca? Orice care ne-ar ajuta să-l găsim?

– Nu. A devenit agitat. Era de parcă avea un radar sau ceva de genul acesta. A început să transpire, apoi a sărit şi a spus că va păstra legătura. I-am sunat pe cei de la securitate, dar a fugit.

– Cum v-a contactat mai întâi, domnişoară Pope? întrebă Aidan, încercând să nu se gândească la jegosul nenorocit care alerga pe cine ştie unde cu un CD cu Tess.

– A sunat la tabloul de comandă după transmisiunea de aseară. A spus că are mai multe informaţii despre metodele fără morală ale doctoriţei Ciccotelli. M-am întâlnit cu el în dimineaţa aceasta şi mi-a arătat CD-ul. A spus că ea este o celebritate locală acum şi că voia cincizeci de mii.

– Puteai să-l cumperi, spuse Aidan, studiindu-i faţa supărată. De ce nu ai făcut-o?

– Aud cum poliţiştii spun că nu le plac coincidenţele, spuse ea sever. Ei bine, nici mie. Nici nu-mi place să fiu făcută de râs în faţa camerelor de luat vederi. Am putut vedea şocul din privirea ei ieri, detective. Este un pion în orice dracului se întâmplă. Eu nu voi fi.

Aidan îi dădu cartea lui de vizită.

– Aş vrea să-ţi mulţumesc. Sună-mă dacă se întoarce.

În afara biroului lui Pope, Murphy se grăbi spre lift.

– Biroul de eliberare condiţionată tocmai s-a deschis. Hai să facem rost de o adresă pentru Tom care trage cu ochiul. Apăsă pe buton mai tare decât era necesar. Apoi vom lua un mandat. Undeva, ceva va trebui să se producă.

– Ce dezastru.

Tess îi aruncă o privire lui Vito care stătea în afara seifului examinând distrugerile. Alături de el stătea un ofiţer în uniformă trimis de Spinnelli pentru a supraveghea curăţenia, dar Aidan îi spusese adevăratul motiv pentru prezenţa ofiţerului Nolan şi asta o făcu să se simtă mult mai în siguranţă. Clayborn trebuia să treacă atât de Nolan, cât şi de Vito pentru a o ataca. Şi dacă reuşea să o prindă singură, Tess avea pistolul lui Aidan în geanta pe care mama lui i-o cumpărase cu o seară înainte.

– Mulţumesc, Vito. Nu aş fi observat de una singură.

– Fii drăguţă cu mine, puştoaico. Am venit aici în vacanţă. Tonul lui era lejer, dar chipul său era încordat în timp ce ochii lui se opriră asupra hârtiei pătate de sânge care mai era încă pe podeaua seifului.

Inima lui Tess tresări rănită. Sângele lui Harriosn. Ea-şi puse o pereche de mănuşi de cauciuc şi strânse documentele distruse.

– Nu cred că acestea vor mai fi de folos, ofiţere Nolan. Le voi pune într-o pungă şi le poţi trece la probe.

Nolan dădu scurt din cap.

– Aşa va fi bine, doctore.

Nu o plăcea, Tess ştia asta. Petrecuse atâtea ore cu Aidan, Jack, Murphy şi Marc Spinnelli încât aproape că uitase că restul forţelor de ordine încă o mai urau. Ea şi Vito lucrară neîntrerupt aproape o oră înainte ca vocea lui Amy să-i întrerupă. Era timpul potrivit pentru o pauză.

– Tess? Faţa lui Amy se lumină. Vito! Dumnezeule, ce bine e să te văd!

El îi zâmbi.

– Arăţi bine, Amy.

– Când ai venit în oraş?

– Noaptea trecută. Eram îngrijorat din cauza lui Tess.

Amy îi aruncă o privire fioroasă.

– La fel ca noi toţi. Cineva a uitat să sune să spună că este bine.

– Ţi-am spus că-mi pare rău, bombăni Tess. Deci ai venit să mă hărţuieşti sau ce?

– Am venit să văd dacă eşti bine. Expresia feţei lui Amy se mai îmbună. Eşti bine?

– Am avut şi zile mai bune. Vizita ei la Flo Ernst nu mersese deloc bine. Încă ameţită din cauza durerii; doctorul ei îi dăduse un sedativ. Unul dintre fiii lui Ernst o sfătuise cu răceală să revină după înmormântarea care va avea loc duminică. Respectându-le durerea, ea dăduse la o parte jignirea şi plecase fără să mai spună nimic. Dar cred că am avut zile şi mai rele.

Amy ştia mai bine ca oricine, pentru că i-a fost tot timpul alături în acele perioade.

– Ştiu, scumpo, spuse Amy cu blândeţe. Şi vei trece şi de asta aşa cum ai trecut şi de toate celelalte. Se uită în jur. Unde este Denise?

– În biroul lui Harrison. Tess se uită la uşă, văzând în minte mobila distrusă, sângele de pe colţul biroului. Face curăţenie. Eu nu am putut.

Amy mângâie părul lui Tess.

– Este în regulă. Nu trebuie să fii o superfemeie în fiecare zi.

– Doctore Ciccotelli? Un bărbat tânăr purtând jacheta cu numele unui curierat local îşi vârî capul pe uşă. Am un pachet. Intră, cu casca de la bicicletă pe braţ şi cu un plic plat de carton într-o mână. Trebuie să semnaţi pentru el.

Încruntându-se, Tess semnă, dar Vito interveni şi luă primul pachetul.

– Lasă-mă să-l verific, spuse el, băgând chitanţa în buzunar. El pipăi plicul. Este un CD. Aşteptai vreo livrare?

Ea se uită la etichetă.

– De la Întreprinderea Smith? Nu. Dar mereu primesc mostre de cărţi pe CD-uri de la companii care vor o recenzie. Să-l deschid?

– O voi face eu. Dă-te înapoi. Îndreptându-se spre cel mai îndepărtat colţ al recepţiei, el deschise plicul şi scoase o foaie de hârtie şi un CD. Şi păli. Sună-l pe Reagan! Acum!

– Ce este? Tess se duse acolo şi se încruntă când el întoarse hârtia, ascunzând-o. La naiba, Vito, lasă-mă să o văd!

Ea luă foaia, fără să fie sigură la ce să se aştepte. Nu se aşteptase la ceea ce văzu.

Încremenită, se uită la... ea însăşi. Color. Complet goală. O frază tipărită sub poză spunea: Depozitează 100 000 $ în contul de mai jos sau filmul video va fi vândut presei pentru o distribuire pe scară largă. În mod mecanic îi dădu pagina înapoi lui Vito, se întoarse încet pe călcâie, merse până în hol unde căzu în genunchi şi vomită.

Miercuri, 15 martie, 11:15 A.M.

Aidan ieşi din lift înainte ca uşile acestuia să se deschidă complet, alergând pe hol acolo unde un bărbat în uniformă stătea în afara uşii ei.

– Unde este? întrebă Aidan.

Bărbatul în uniformă, pe nume Nolan, arătă cu degetul spre marginea biroului de la recepţie.

– Acolo este. Tipul de la curierat l-a adus. A pus-o să semneze pentru el şi toate cele.

– Mulţumesc că le-ai dat celor de la dispecerat numele companiei, spuse Murphy. Am putut trimite o maşină de patrulare pentru a-l prinde din urmă când a făcut următoarea livrare.

Tipul de la curierat îi aştepta la secţie. Nici Aidan, nici Murphy nu se aşteptau să afle mai multe de la el decât aflaseră de la serviciul de curierat. Pachetul fusese lăsat în acea dimineaţă cu un ordin de plată. Descrierea făcută de funcţionar se potrivea în mare cu Bacon, dar se putea aplica cu uşurinţă la jumătate din bărbaţii de vârstă mijlocie din Chicago.

– Tipul de la curierat arăta ca un student, spuse Nolan. Mă îndoiesc că ştia ce are. Ar fi păstrat-o pentru el dacă ar fi ştiut. Jenat, se uită peste umăr. A fost foarte cooperantă în legătură cu hârtiile din seif. Nu mă aşteptam la asta.

Murphy se uită în birou.

– Cine a fost aici de dimineaţă?

– Fratele ei, recepţionera şi prietena ei, avocata. A devenit palidă şi a fost şocată când a văzut CD-ul şi fratele ei a vrut să sune la 911, dar ea nu l-a lăsat. Avocata l-a sunat pe prietenul lor

doctor care voia să-i dea ceva ca să se mai calmeze, dar ea a refuzat. Un îngrijitor a venit şi a curăţat covorul. Cam asta a fost.

Aidan dădu scurt din cap.

– Mulţumesc.

Înăuntru, Vito stătea în colţul cel mai îndepărtat al biroului de la recepţie. Avea mâinile încrucişate strâns peste piept, iar un muşchi i se zbătea pe obraz în timp ce se uita spre biroul lui Tess unde ea stătea pe rămăşiţele canapelei sfâşiate, arătând şocată ca după bombardament. La fel de îngroziţi, Amy Miller şi Jon Carter stăteau de o parte şi de alta a ei, în timp ce o tânără se agita lângă uşa deschisă a biroului lui Ernst, evident neliniştită. Ea trebuie să fie Denise Masterson, se gândi Aidan, amintindu-şi de verificarea pe care o făcuse lui Tess şi angajaţilor cabinetului.

– Ai idee cât de mult îmi doresc să-l omor? murmură Vito fără a-şi lua privirea de la Tess.

Aidan respiră încet.

– Da, am.

Vito întoarse capul, o furie sălbatică arzând în ochii săi întunecaţi.

– Ştiai?

– Nu până în dimineaţa asta. Nu ştiam că-i va trimite o copie.

Vito închise ochii.

– Copie. Atunci există mai multe.

Murphy îşi drese glasul.

– Cât mai aveţi până puneţi hârtiile alea în cutii?

Vito deschise ochii şi clipi, ca şi cum abia atunci realizase că Murphy era acolo.

– Acesta este partenerul meu, Todd Murphy, spuse Aidan încet.

– Abia am început. Spune-i locotenentului tău să trimită pe cineva să termine treaba. Maxilarul lui Vito se ridică beligerant. O iau acasă.

– Nu se poate întoarce la apartamentul ei, spuse calm Murphy.

Vito scrâşni din dinţi.

– Nu mă refer la mausoleul acela din Michigan Avenue. O iau acasă. Vom lua următorul zbor spre Philly.

– Nu. Tess se ridică de pe canapea, oprindu-se parcă pentru a testa dacă picioarele o vor susține. Amy Miller și Jon Carter se ridicară și ei, gata să o prindă dacă era nevoie. Tess dădu cu blândețe la o parte mâinile lui Amy. Sunt bine, Amy. Traversă biroul și ajunse lângă Vito, cu Amy și Jon flancând-o din spate. Și nu mă duc nicăieri, Vito. Era palidă, dar ochii îi erau limpezi. Ea-și ridică bărbia și-i întâlni ochii lui Aidan și mândria care se reflecta în ei. Nu este același individ.

Aidan știa asta, dar voia să audă de ce ea credea asta.

– De ce nu?

– Îi lipsește răceala, pregătirea ca în cazul celorlalte atacuri. Asta pare a ține mai mult... de caracterul oportunist. Posibil că unul dintre lacheii săi a mușcat capătul lesei și a fugit. Ea ridică din umeri. Celelalte atacuri erau menite să înspăimânte, să subjuge. Să exploateze oameni bolnavi și vulnerabili până când vor ceda. În cel mai rău caz ăsta va putea să mă facă de râs. Și asta doar dacă îl las eu. Dar eu am decis că nu îl voi lăsa.

– Îl vom găsi, Tess, spuse Aidan.

– Desigur că-l veți găsi. El este singura legătură cu persoana care a omorât patru oameni. Eu sunt doar o bucată din asta. Ar trebui să vă concentrați asupra lor. Eu sunt bine, Aidan. Nu am fost la început, dar acum sunt. Du-te și fă-ți treaba. Bravada ei se veșteji când el ridică pachetul care stătea pe marginea biroului lui Denise. Trebuie să iei aia?

– Este dovadă, scumpo. Dar îți promit că nimeni nu se va uita la asta decât dacă trebuie. Aidan se uită la Vito. Te întorci în Philly?

– Ai prins nenorocitul care face asta? Încă furios, Vito își deschise brațele larg arătând spre biroul distrus.

Clayborn era încă în libertate.

– Nu, nu încă.

– Atunci rămân.

– Atunci ia cina cu noi în seara asta. Putem discuta mai multe. Te sun mai târziu, Tess.

Atât de concentrat era cu propriile sale gânduri încât se așeză pe locul pasagerului din mașina lui Murphy înainte să-și dea seama că partenerul său nu spusese nimic de multă vreme.

– Ce este?

– Nimic. Dar buzele lui Murphy tresăriră.

– Ce este?

Murphy îi aruncă o privire înainte de a intra în trafic.

– I-ai spus „scumpo".

Aidan își dădu ochii peste cap. Fusese prins.

– Și ce?

– Iar ți-a gătit.

Oh, da! Amintiri ale dimineții se derulară, iar el își schimbă poziția.

– Tu condu acolo, vrei? Se uită la carnețel. Casa mamei lui Bacon este pe Cicero.

Deja fuseseră la adresa pe care Bacon o lăsase la ofițerul de la eliberarea condiționată, un om care avea o groază de lucru și care nu avusese timp să verifice faptul că apartamentul era de fapt un magazin de animale într-un lanț de magazine.

– Și dacă nu-l găsim în timp util? întrebă Murphy, toată frivolitatea dispărându-i din glas. Dacă o singură copie din acel CD iese la lumină, nu-i putem garanta lui Tess că nu va fi difuzat pe undeva. Astăzi sau peste zece ani. Va trebui să trăiască cu asta. Tu poți face asta?

Aidan nu era sigur și asta îl deranja.

– Iau doar cina cu ea, Murphy.

Murphy deschise gura ca și cum ar mai fi vrut să spună ceva, apoi ridică din umeri.

– Bine.

Miercuri, 15 martie, 11:55 A.M.

David Bacon era un om inocent hărțuit de poliție.

Trebuia să fie adevărat. Mama lui Bacon așa a spus de cealaltă parte a paravanului ușii. O femeie acră pe la șaptezeci de ani, părul ei negru, neîngrijit era susținut de o bentiță lată și colorată, iar buzele ei subțiri erau date cu un roșu aprins. Prin paravan Aidan fu lovit de mirosul de naftalină și pisici.

– Nu am venit aici ca să-l hărțuim, o asigură Murphy. Putem intra?

– Nu este aici, se răsti ea, stând țeapănă. Și nu, nu puteți intra.

– Am venit doar pentru adresa pe care i-a dat-o ofițerului de eliberare condiționată, doamnă Bacon, spuse Aidan încet, ochii lui cercetând ceea ce putea vedea din sufragerie prin paravan. Este un magazin de animale dintr-un lanț de magazine. Chiar acolo, asta este o încălcare a condițiilor de eliberarea condiționată.

Ea păli, pe obrajii ei rămânând doar două pete de ruj strălucitor.

– Nu-l puteți trimite din nou la închisoare. L-ar omorî.

Nu, această plăcere îmi este destinată mie. Și lui Vito Ciccotelli.

– Unde este, doamnă Bacon? Locuiește aici cu dumneavoastră?

– Nu, jur. S-a mutat. Rănindu-i sentimentele când a făcut asta, Aidan putu observa. A spus că are nevoie de spațiu. Nu știu unde este. Vă rog să plecați acum.

Aidan și Murphy schimbară o privire, iar Murphy dădu din cap.

– Mă tem că va trebui să veniți cu noi, doamnă Bacon, spuse Murphy.

Ea rămase cu gura deschisă.

– Mă arestați?

– Nu, doamnă, vocea lui Murphy era amăgitor de blândă. Am dori să veniți cu noi și să răspundeți la unele întrebări din moment ce fiul dumneavoastră nu este disponibil pentru a face asta.

Așa că ea nu-l putea suna să-l avertizeze că polițiștii sunt pe urmele lui.

Buzele ei subțiri și roșii tremurară.

– Dar nu pot. Șovăitor, gesticulă în urma ei. Pisicile mele. Cine va avea grijă de ele?

– Nu veţi fi plecată atâta timp, doamnă, spuse Aidan. Le puteţi lăsa de mâncare şi apă dacă doriţi, dar va trebui să vă însoţim cât timp faceţi asta.

O urmară prin bucătărie, în spălătorie unde începu să umple patru boluri mici cu mâncare pentru pisici. Duhoarea era şi mai puternică în spălătorie, litiera enormă fiind plină până la refuz.

Cred că voi leşina, se gândi Aidan. Ţinându-şi respiraţia, cercetă mica încăpere, oprindu-şi privirea asupra coşului cu rufe al doamnei Bacon aşezat deasupra uscătorului. Acolo erau câteva tricouri polo cu mâneci scurte foarte îngrijit împăturite. Deasupra inimii aveau cusut logoul de la WIRES-N-WIDGETS, un lanţ de magazine local care oferea o gamă largă de dispozitive electronice. Uşurel, Aidan îşi drese glasul. Murphy îi urmări privirea, buzele sale curbându-se.

– Hai să vă luaţi haina, doamnă, spuse Murphy. Este frig afară.

Miercuri, 15 martie, 12:15 P.M.

– Mai vreţi cafea? întrebă chelneriţa din spatele tejghelei.

Era un local micuţ decorat în stilul anilor '40 care te ducea cu gândul la scene din filmele clasice, vechi. Aflat lângă Institutul de Artă, atrăgea o mulţime eclectică de oameni de afaceri şi academicieni şi era animat de discuţii. Nimeni nu-i acorda nicio atenţie unei persoane care stătea singură în faţa unei ceşti de cafea, într-o după-amiază rece.

În mod normal acesta era un loc în care să stai şi să reflectezi. Astăzi era un loc pentru meditat.

– Vă rog, dar doar pe jumătate. Mulţumesc.

Ceva nu mersese cum trebuie. Un fir lăsat liber îi încurcase şi-i ameninţase întreg planul. O cameră în baia lui Ciccotelli. Cine s-ar fi gândit la asta? *Eu ar fi trebuit să o fac. Eu ar fi trebuit să verific. Ar fi trebuit să-l omor.* Dar acest gen de omoruri necesitau debarasarea de cadavru şi asta lăsa şi mai multe fire dezlegate. Să-l folosească pe Bacon fusese un risc calculat. Câteodată riscurile o luau razna.

Acum existau filme ale căror conținut era... de necontrolat. *Cât va mai dura până când va încerca să mă șantajeze?* Acest fir va trebui să fie tăiat. Imediat.

Cafeaua îi lăsă un gust amar, dar nu mai puțin amar decât faptul că încă o dată Ciccotelli aterizase în picioare. Polițiștii formaseră un zid protector în jurul ei. Își petrecuse noaptea cu Reagan. Târfa. *Nu mă tachina, Aidan. M-ai făcut să-mi amintesc cum este să te simți dorită, Aidan.* Era destul pentru a provoca greață.

Reagan era interesant. Și asta va trebui să fie înăbușită în fașă. *Și știu exact cum să fac asta.* Dar mai întâi și mai întâi trebuia să rezolve treaba cu Bacon. Faptul că-l termina pe nenorocitul acela bolnav îi va oferi satisfacție.

Dar și mai satisfăcătoare va fi reacția lui Ciccotelli față de recenta ei pierdere.

El suferise atâta, gemând după ajutor. Plângând după Ethel. Implorând milă, răspunsuri. *De ce?* Fusese demn de milă, țipetele lui făcând ca cei de la Blades să devină și mai violenți. Băieții din bandă își făcuseră bine treaba. Rănile sale vor arăta că fusese bătut în continuu, dar nimic care să poată fi depistat. Unii ar putea numi aranjamentul lor șantaj. *Eu prefer să mă gândesc ca la o propunere de afaceri, benefică ambelor părți.* Deodată ziua păru mai puțin posomorâtă. Gata cu meditația. Avea treabă de făcut.

– Nota, vă rog.

14

Miercuri, 15 martie, 3:10 P.M.

Aidan privi în sus spre semnul magazinului. Era al treilea magazin Wires-N-Widgets din Chicago. Următorul magazin aflat cel mai aproape era în Milwaukee, la o oră distanţă.

– Trei lovituri şi ieşi, murmură el, iar Murphy se încruntă.

– Poate că a treia oară e cu noroc, Aidan.

– Da. Lasă vrăjeala şi să vedem dacă mai eşti la fel de al naibii de optimist.

Era descurajat şi asta se accentua. Cu fiecare oră care trecea iar ei nu-l aveau pe Bacon în custodie, şansele ca un onanist să o vadă pe Tess pe un site web creşteau. Nu voia să fie nevoit să-i spună că eşuaseră. Să vadă îngrijorarea din privirea ei.

Intrară în magazin şi se duseră la tejgheaua din faţă unde un tip musculos sorta piese. Pe ecusonul bărbatului, aflat pe tricoul polo cu emblema Wires-N-Widgets, scria GUS.

Murphy aşeză poza lui Bacon pe masă, iar Aidan îl văzu pe Gus tresărind.

– Bacon nu mai lucrează aici, spuse Gus şi se întoarse spre grămada de piese mici.

Murphy se aplecă peste tejghea.

– De ce nu?

Bărbatul scoase un teanc de pungi micuţe de plastic şi începu să bage câte o singură piesă în fiecare pungă.

– Pentru că şeful l-a concediat. Aidan puse mâna pe pungi şi Gus se uită enervat în sus. Trebuie să pun astea în pungă până la sfârşitul afurisitei de ture, bine?

Aidan se aplecă mai aproape până când ajunse la doar câţiva centimetri de nasul bărbatului.

– Aceasta este o investigaţie a unei omucideri, domnule. Chiar nu-mi pasă dacă-ţi pui sau nu condensatorii în pungi, dar îţi pot

promite că nu o vei face dacă nu începi să discuți acum cu noi. Răspunde la întrebare. De ce l-a concediat șeful tău pe David Bacon?

Bărbatul făcu ochii mari.

– Omucideri? Bacon a omorât pe cineva?

– Nu am spus asta, zise Aidan. Este posibil să cunoască pe cineva care a făcut asta.

Gus oftă și vorbi pe un ton scăzut:

– Nu vrem publicitate din asta.

Aidan și Murphy se uitară unul la celălalt.

– A furat ceva? întrebă Murphy.

Gus negă dând din cap.

– Și mai rău. Am găsit camere în toaleta femeilor. Ne-am uitat în dosarul lui Bacon și am aflat că a mințit când s-a angajat. A spus că nu a fost niciodată arestat, dar fusese la închisoare pentru... se aplecă. Că a spionat fete de liceu, șopti el.

– Știm, spuse afabil Murphy. Voi nu verificați trecutul?

Gus se înroși.

– Este cam scump, bolborosi el și totul deveni clar.

– Șeful tău a luat-o pe scurtătură și acum se teme că și-a pus fundul la bătaie, spuse Aidan.

Gus îl privi urât.

– Ceva de genul acesta.

– Și când a fost Bacon concediat? întrebă Murphy.

– Cam acum o lună.

– Mama lui încă mai are toate tricourile lui, spuse Murphy și Gus se strâmbă.

– Poate să le păstreze. Tipul mirosea mereu a pipi de pisică. Nu mai curățam noi tricourile alea. Șeful meu voia ca el să dispară. Nu am vrut să fim dați în judecată de vreuna dintre doamne.

– A lăsat vreo adresă unde să-i trimiteți banii? forță Aidan.

– Nu. Îmi pare rău. Gus se încruntă când ei se uitară la el. Nu mint. Șeful a spus că nu-și va mai primi ultimul salariu și că dacă va mai călca vreodată pe aici va suna mai mult ca sigur la poliție. Bacon a pălit și a luat-o la sănătoasa mai repede decât dacă l-am

fi electrocutat cu un împungător de vite. Ceea ce chiar ne-am dorit să fi făcut.

– Cunosc sentimentul, îi spuse Aidan. Ai vreo idee unde locuieşte?

Gus se concentră.

– Nu. Dar a venit într-o zi şi a spus că i-a ajuns să locuiască cu mama lui şi că-şi va lua o locuinţă a lui. Şi-a petrecut toată dimineaţa uitându-se pe anunţurile din ziar şi telefonând. Şeful i-a tăiat din salariu când a aflat.

Aidan simţi cum i se ridică părul pe ceafă.

– Îţi aminteşti când a fost asta mai exact?

Gus se concentră din nou, apoi se lumină la faţă.

– Aşteaptă. Răscoli pe sub tejghea, scoţând un program de baschet pentru liceu. În a doua zi de luni din decembrie. Privi în sus. Era un meci mare în acea seară şi a venit un tip disperat să-şi ia un televizor nou pentru că avea o petrecere şi televizorul lui se stricase. A trebuit să-l ajut pentru că Bacon vorbea la afurisitul acela de telefon. Vă ajută cu ceva?

Aidan zâmbi uşurat.

– Foarte mult. Îi dădu cartea de vizită. Sună-ne dacă-ţi mai aminteşti şi altceva despre Bacon.

Gus se uită la cartea de vizită, apoi în sus.

– Acum mi-am amintit unde v-am văzut. Sunteţi detectivul de ieri, de la televizor. Ieşeaţi de la Seward după ce s-a sinucis. Îşi miji uşor ochii. Îmi daţi şi mie un autograf?

O oră mai târziu, Murphy încă mai chicotea pe tema asta în timp ce se uitau peste apelurile telefonice de la Wires-N-Widgets din a doua luni a lui decembrie. Aidan nu vedea ce era aşa de amuzant cu celebritatea nou descoperită.

– Apropo, ce este un condensator? întrebă Murphy. Chestiile alea pe care le punea Gus în punguţe.

– Face ca voltajul să nu se schimbe prea repede. Aidan se uită la lista de apartamente. Erau peste tot în oraş. Le va lua ore întregi să-l verifice pe fiecare în parte. Se uită în sus şi văzu că

Murphy îl privea întrebător. Am urmat un curs de circuite electrice ca...

– Parte a diplomei tale. Murphy dădu din cap zâmbind. Ştiu.

Spinnelli veni şi se aşeză lângă ei, o încruntare sobră curbându-i mustaţa.

– Ce este atât de amuzant?

Aidan îşi dădu ochii peste cap.

– Nimic. Avem o pistă despre unde ar putea locui Bacon. Îi arătă lui Spinnelli lista cu cele douăzeci de numere de telefon la care Bacon sunase pentru un apartament. Până acum am sunat la o duzină din ele şi nimeni nu şi-a amintit de el.

– Probabil că folosea un nume diferit, spuse Murphy, foarte serios acum.

– Va trebui să-i arătăm poza. Locaţiile sunt în tot oraşul. Asta s-ar putea să ia ceva timp.

– Faceţi juma, juma, le ordonă concis Spinnelli.

Aidan îi studie faţa.

– Ce s-a întâmplat, Marc?

Spinnelli deschise gură să răspundă exact atunci când Abe şi partenera sa, Mia Mitchell, intrară. Ambii erau la fel de îngrijoraţi ca şi Spinnelli.

Aidan se ridică încet, inima sa încetând să mai bată.

– Clayborn?

Abe negă dând din cap.

– Am urmărit diverse piste toată dimineaţa, dar s-a dat la fund. Am mai primit un apel şi a trebuit să răspundem.

Inima lui Aidan o luă la trap.

– Rachel?

Mia miji ochii.

– Ce este în neregulă cu Rachel?

Abe dădu şi mai tare din cap.

– Nimic. Este bine. Aidan, cunoşti vreun bărbat pe nume Hughes?

Aidan se gândi, apoi îşi ridică încet privirea când îşi aminti.

– Este portarul din blocul unde stă Tess. De ce?

Mia își deschise fermoarul de la haină și-și scoase fularul de la gât.

– Pentru că este mort. A fost găsit pe o alee nu prea departe de apartamentul său, bătut groaznic.

Aidan se așeză pe marginea biroului. Era ceva întâmplător. Trebuia să fie o întâmplare. Dar în sufletul său știa că nu este așa.

– A fost jefuit?

– Portofelul său a fost golit, cu excepția carnetului său de conducere, spuse Abe. Cineva a vrut să-l identificăm, dar va fi imposibil după față. A fost bătut foarte rău, Aidan, foarte, foarte rău. Trase aer în piept. Avea două chestii prinse de cămașă. Un bilet scos la imprimantă pe care scria: „Să fii judecat după compania în care te afli".

– Cel de-al doilea era un articol despre Tess, adăugă încet Mia.

Aidan se frecă la gură cu dosul mâinii, implicațiile fiind prea copleșitoare pentru a fi absorbite.

– Era prietenul lui Tess. Asta o va distruge.

Urmă un moment de tăcere, apoi Spinnelli oftă.

– Ai dreptate, Aidan. El nu a terminat încă. Dar în cele din urmă avem un motiv. Nu vrea să obțină un apel și nu vrea să însceneze sinucideri pentru profit.

– Vrea să o distrugă pe Tess, spuse Aidan încet. Prin orice mijloace.

Spinnelli era serios.

– Și singurele noastre piste sunt un polițist care nu vrea să vorbească cu cei de la AI și Bacon.

Abe își încruntă sprâncenele și schimbă o privire cu Mia.

– Un polițist?

– Care este ora decesului în cazul portarului? întrebă Spinnelli.

– Acum zece ore, spuse Mia. Plus sau minus treizeci de minute. Care polițist, Marc? De ce?

– Un polițist care a fost cu cei de la AI toată ziua, așa că nu avea cum să-l omoare pe Hughes, răspunse Spinnelli, fără a răspunde cu adevărat. Așa că a mai rămas Bacon. Lovi cu încheieturile degetelor lista cu apartamentele. Duceți-vă și găsiți-l.

– Trebuie să mergem să vorbim cu soția lui Hughes, spuse Abe. Încă nu știe.

– Trebuie să-i spun lui Tess, zise Aidan. Nu vreau să audă de la știri.

– Și mai trebuie să-l găsim pe Clayborn, adăugă Mia. Care este prioritatea, Marc?

Spinnelli se gândi.

– Mia, tu te ocupi de văduvă. Abe, verifici câteva apartamente, apoi voi doi vă întoarceți și îl căutați pe Clayborn. Am primit toată ziua telefoane de la copiii lui Ernst care voiau să știe când va fi prins ucigașul tatălui lor. Își frecă tâmplele. Se pare că Harrison Ernst avea prieteni în locuri sus-puse pentru că au sunat și tipii de sus. Murphy, tu verifici jumătate din listă și, Aidan, iei ce a mai rămas. Mai întâi spune-i lui Tess, apoi începe să cauți. Buzele lui se ridicară fără nici cea mai mică urmă de umor. Cine ajunge ultimul e un fraier.

Miercuri, 15 martie, 5:10 P.M.

David Bacon închise rânjind ușa apartamentului său cu zăvorul. Locul va mirosi a fum de țigară pentru totdeauna, se temu el, scoțându-și haina. Covorul era de vină. Fibrele atrăgeau mirosul ca un burete. Și totuși, era mult mai bine decât să locuiască cu mama sa. Țigările erau mai bune decât naftalina și urina de pisică în orice zi a săptămânii. Și nu va trebui să-și mai facă mult timp griji în privința covorului. Chiar și fără banii lui Pope, prima tranșă de bani de pe urma șantajului lui Ciccotelli îi va oferi un apartament într-un cartier mai bun. Următoarele plăți îi vor face viața ușoară timp îndelungat pentru că acesta era un cal pe care intenționa să-l călărească în jurul pistei până când se răsturna și murea.

Făcu doi pași în sufrageria sa și se opri. Ceva era diferit. Lăsându-și haina, se duse la computer, cu inima pulsându-i în gât. Totul fusese deranjat, monitorul era aruncat pe podea.

– Oh, Dumnezeule! șopti el. Oh, nu! Fusese prădat.

Laptopul fusese scos din stația de susținere, având tastatura smulsă. Hardul dispăruse. *Dispăruse*. Se forță să respire, să

gândească. Era de rău, dar nu era sfârşitul lumii. Nu lăsa nimic pe hard, nu după ce poliţiştii se folosiseră ultima dată de el pentru a-l băga la închisoare. Tot ce era de valoare era pe CD-uri. Inima lui se opri. *Dumnezeule, CD-urile! Dacă cineva mi-a furat CD-urile...*

Fugi în baie şi patină până se opri. Ascunzătoarea lui era încă sigură. Trase aer în piept, respirând uşurat.

Şi realiză că mirosul de ţigară era şi mai puternic. Încet, se întoarse pentru a vedea care este motivul. Ţigara era încă aprinsă şi ţinută de o mână cu mănuşă pe care nu o văzuse de ceva vreme. Bacon se încruntă, fără a-şi putea menţine echilibrul pe moment.

– Ce dracu' cauţi aici?

– Am venit să te văd, David.

El împietri, uitându-se la capătul unui pistol de 22 cu amortizor.

– Nu înţeleg.

– Ai trişat. Te-am angajat să faci o treabă, să instalezi o reţea de camere în apartamentul lui Ciccotelli. Ai mai instalat o cameră în plus. Credeai că nu voi afla despre asta?

El dădu din cap, panica făcând ca sângele să-i pulseze cu putere în creier.

– Nu m-ai angajat.

– Desigur că te-am angajat. Doar că nu am făcut-o personal. Dă-mi filmele.

– Nu, spuse el, apoi suspină adânc când simţi durere în braţ. Mâna lui dreaptă deja amorţise, iar cea stângă era fierbinte şi lipicioasă de la sânge. Nevenindu-i să creadă, el îşi ridică privirea. M-ai împuşcat.

Zâmbetul amuzat îi trimise fiori reci de groază pe şira spinării.

– Ai de gând să suni la poliţie, David? Din nu ştiu ce motiv nu prea cred asta. Ar veni şi ar căuta, şi ce ar găsi? Filme din belşug. Unele sunt noi, dar majoritatea sunt cele pe care mămica ta le-a ascuns cât timp ai fost în puşcărie. Adu-le! Acum!

– De unde ai ştiut? întrebă el, căutând cu disperare o modalitate să scape.

– Am ştiut că odată ce vei vedea că a dispărut hardul te vei repezi să-ţi verifici ascunzătoarea. Sherlock Holmes a folosit

aceeaşi tactică în *Un scandal în Bohemia.* Ar trebui să citeşti mai mult din clasici, David, în loc să te uiţi la filme porno.

Trase de tapetul de pe perete şi se crispă auzind râsul sec din spatele său.

– Deştept, David. Mereu ai fost. Din nefericire nu destul de deştept. Termină.

Cu mişcări stângace, el trase de prefabricat dezvăluind... tot. Tot.

– Ca să vezi. Nu-i aşa că ai fost un băiat tare ocupat? Cred că sunt... Câte?

– Cinci sute, spuse el cu greu. Acum erau împrăştiate peste tot.

– Cinci sute de CD-uri. Probabil că ţi-a luat ani de zile, David.

Miercuri, 15 martie, 5:15 P.M.

Aidan o rugă pe Tess să se întâlnească acasă la el, ca să-i poată da vestea într-un loc unde ea putea jeli în intimitate. Îl aştepta pe locul pasagerului, într-o maşină pe care nu o mai văzuse până atunci, apoi îşi dădu seama că era închiriată şi că Vito era la volan. Ea ieşi din maşină şi merse pe aleea garajului, faţa ei fiind umbrită de groază. Vito o urmă, cu mâinile pline de pungi de cumpărături.

Se aşeză la masa din bucătărie, iar Vito puse pungile pe podea. Dolly era în alertă, cu părul zbârlit, mârâind în timp ce-l evalua pe Vito.

– Jos, Dolly, spuse Aidan încet şi câinele îl ascultă. Nu exista nicio modalitatea de-a îndulci ceea ce avea de spus, aşa că spuse direct. Tess, domnul Hughes este mort.

Tot sângele i se scurse din obraji.

– Ce?

Aidan se ghemui în faţa ei, luându-i mâinile în ale sale.

– Îmi pare atât de rău, scumpo.

– A avut un accident? Dar vocea îi tremură, iar el ştiu că ea ştia.

– Nu. Vorbi pe un ton cât mai blând. A fost omorât în bătaie, Tess. Se uită în sus la Vito şi după groaza care i se citea pe faţă

văzu că bărbatul deja a înțeles. Mai e ceva. Vei auzi asta mai devreme sau mai târziu, așa că...

– La naiba, spune-mi odată! șuieră ea. Spune-mi!

– Au lăsat un mesaj... pe trup. „Să fii judecat după compania în care te afli." El respiră. Și un articol despre tine.

Ea-și ridică mâna pentru a-și acoperi gura pe măsură ce conștientiza. Ochii ei erau uscați, larg deschiși și foarte îngroziți.

– Oh, Dumnezeule! șopti ea, legănându-se imperceptibil. Oh, Dumnezeule!

O trase în brațe fără a se muta din loc. Ea nu se opuse, dar nici nu-l acceptă. Era ca o statuie de marmură.

– Tess? Îi trecu mâinile prin păr, cuprinzându-i obrazul în palmă. Ascultă-mă! Mări presiunea degetelor de la ceafă până ce ea-l privi cu ochi sticloși. Ascultă-mă, repetă el. Nu tu ai făcut asta. Nu tu ai cauzat asta. Ea stătea și se uita la el. Frustrat și neputincios, se uită în sus la Vito. Nu pot rămâne. Nu voiam ca ea să audă veștile de la altcineva.

– Apreciez asta, spuse Vito șovăitor. L-ați prins pe Clayborn?

– Nu încă. Dar avem o pistă legată de CD. Trebuie să plec. Dar nu se mișcă neputând să o părăsească. Tess, murmură el. La naiba!

Ea clipi.

– Ethel știe?

– Unul dintre detectivi îi va spune. Mia Mitchell.

Tess dădu din cap.

– O cunosc pe Mia. Ea va... Înghiți cu greu. Ea va fi blândă.

Aidan se ridică, forțând-o să se ridice în picioare, iar ea se aplecă spre el. Nu era o îmbrățișare, ci doar un gest tăcut necesar. Brațele ei rămaseră de-o parte și de alta atunci când el o îmbrățișă. O sărută pe maxilar, chiar deasupra gulerului striat al puloverului pe gât.

– Trebuie să plec.

Ea dădu rigid din cap și se îndepărtă.

– Unde să mă duc? Înapoi la apartamentul meu?

– Nu, nu încă. Poți stai aici, dacă vrei. Se uită la Vito. O pot pune pe Dolly în curtea din spate. Vă poate avertiza dacă vine cineva. În schimb, dacă te decizi să pleci nu te va lăsă să mai intri.

– Înțeleg. Vito încuviință, încă șovăind.

Aidan se duse la ușă, apoi se întoarse pentru a se mai uita o dată. Tess stătea cu ochii închiși, cu mâna pe gâtul lui Dolly. Arăta atât de fragilă.

Ea deschise ochii, iar el știa că nu era așa. În ei se oglindea o hotărâre de fier amestecată cu o durere teribilă.

– Du-te, spuse ea cu asprime și lacrimi în voce. Găsește-l. Vocea ei se frânse, iar lacrimi începură să-i curgă, brăzdându-i obrajii. Te rog.

Miercuri, 15 martie, 6:45 P.M.

Se terminase. Joanna Carmichael reciti povestea încă o dată înainte de a o scoate la imprimantă. O voia pe Ciccotelli, dar pentru moment va trebui să se mulțumească cu una dintre muștele prinse pe hârtia cerată. Poate că cel mai apropiat prieten al femeii va începe să o preseze ca să-i ofere un interviu în exclusivitate. Oricum ar fi, era o copie bună și deja fusese aprobată de către editorul ziarului pentru ediția de sfârșit de săptămână.

Ușa se deschise în spatele ei. Se întoarse și-l văzu pe Keith intrând pe ușă, arătând obosit și epuizat. El ura slujba de la bancă. Ea știa asta. Refuzase o slujbă grozavă la o companie de investiții din Atlanta pentru a o urma la Chicago unde ea-și putea îndeplini visul în afara umbrei faimosului ei tată și a ziarului său. Dar faptul că zâmbetul nu i se reflecta în priviri nu era din vina băncii. Era din vina ei. Era încă rănit din cauza a ceea ce se întâmplase luni dimineața.

– Îmi pare rău, Keith. Am greșit.

Veni și o sărută pe creștetul capului.

– Știu, iubito. Este în regulă.

Dar nu era așa. Îi putea auzi încordarea din voce.

Ea începu să scoată articolul la imprimantă.

– Vrei să luăm cina?

– Sunt obosit, Jo. Să comandăm o pizza.

Îşi scoase cravata, mijindu-şi ochii şi uitându-se la prima pagină care ieşea din imprimantă.

– Asta nu este despre doctoriţa Ciccotelli. Jo, ce este asta?

Scrise un e-mail editorului şi ataşă fişierul.

– Să-i spunem o influenţă subtilă.

Gura lui deveni rigidă.

– Hai să-i spunem şantaj. Nu poţi face asta, Jo.

Ea apăsă pe butonul de trimitere.

– Tocmai am făcut-o.

Keith se îndepărtă, ochii lui deveniră inexpresivi.

– Nu sunt sigur cine naiba te crezi, dar când vei decide să-ţi revii la normal, anunţă-mă şi pe mine. Se întoarse spre uşă.

– Unde pleci?

– Să mă plimb înainte să spun ceva ce voi regreta.

Miercuri, 15 martie, 7:25 P.M.

– La dracu'! mormăi Murphy. Am ajuns din nou prea târziu.

Aidan stătea în pragul uşii băii lui Bacon, cu mâinile încrucişate pe piept, uitându-se la trupul din cadă cu un presentiment groaznic că soarta le era fatidică. El fusese cel care găsise apartamentul. Fusese al cincilea de pe lista sa, un apartament în pivniţa renovată a unei case vechi deţinută de un cuplu de pensionari care nu aveau nici cea mai mică idee că adăposteau un obsedat sexual. Soţul îl recunoscuse imediat pe Bacon, spunându-i domnul Ford. Aidan sunase şi ceruse un mandat şi aşteptase întăriri, agonizând cu fiecare ticăit al ceasului. Murphy ajunsese în acelaşi timp cu mandatul, aşa că au mers împreună.

Computerul lui Bacon fusese distrus, monitorul spart, hardul topit într-o cutie cu acid sulfuric, dacă eticheta sticlei de pe cutia aflată alături de bol era corectă. Bacon plutea în cada plină cu apă însângerată. Îşi tăiase venele, nenorocitul.

O grămadă de lucruri zăceau pe podea, lângă masa de toaletă, şi Aidan ridică cu mare grijă pantalonii şi tricoul. Pantalonii erau

uzi de la apa care se vărsase din cadă şi curgea pe podea. Mirosi hainele şi se încruntă.

– Miroase astea, Murphy.

Murphy ridică din umeri.

– Nu simt alt miros decât mirosul de ţigară.

– Pantalonii miros a fum. Cămaşa nu miroase.

Murphy ridică din nou din umeri.

– Îmi pare rău. Se uită în jur încruntându-se. De ce astăzi? De ce s-a sinucis azi?

– Şi eu mă întreb acelaşi lucru. Se gândea că Tess îi va plăti banii pe şantaj, atunci de ce să se sinucidă astăzi?

– Scuzaţi-mă, detectivilor. Fotograful de la criminalistică sosise, iar Aidan se dădu la o parte din drum. Voi face asta pe cât de repede posibil.

Jack şi Rick erau chiar în spatele fotografului, iar Rick deja se uita prin cameră dând din cap.

– Trebuie să-i găsim ascunzătoarea, spuse Rick. Tipii ăştia au mereu o colecţie video şi au cu toţii ascunzătorile lor preferate.

Aidan li se alătură în sufragerie.

– Putem scoate ceva de pe hard?

Rick se uită la hardul scufundat în bolul cu acid.

– Nu prea cred. Probabil că Bacon avea ceva destul de serios pe acel drive. Aşa l-am prins prima dată, din câte îmi aduc eu aminte. Avea totul stocat pe hard. Toate filmele cu toate acele tinere. Fără hard nu l-am fi putut condamna.

Murphy se uita direct spre tavan.

– Să căutăm camere video.

– Este puţin probabil să aibă camere aici, spuse Jack. Dar poate suntem norocoşi şi obţinem o poză pe care să o putem folosi. Ar fi ironic.

– Şi ar ieşi din tipar, adăugă Rick. Lui Bacon îi place să privească. Cel puţin îi plăcea. Faptul că ar fi fost privit l-ar fi făcut să simtă că nu mai deţine controlul. Dar voi verifica pentru a fi siguri.

– Pentru moment, îi vom căuta ascunzătoarea, decise Jack. Cât de mare trebuie să fie, Rick?

– Unii dintre tipii de genul acesta au sute de filme. Bacon se ocupa de asta de multă vreme.

Sute, se gândi sinistru Aidan. *Dar eu trebuie să găsesc doar una.* Apoi se simți vinovat. Fiecare film reprezenta o victimă, ca și Tess.

– Mă voi ocupa de dormitorul lui.

Fiecare dintre ei cercetă câte o încăpere în timp ce tehnicienii de la medicină legală au sosit și au scos trupul lui Bacon din cadă. Aidan verificase fiecare sertar cât și salteaua și cutia cu arcuri înainte de a deschise ușa dulapului. Se uită uimit. Apoi se mișcă.

– *Murphy!*

– Ce ai... La naiba! Murphy respiră în timp de Aidan scoase din dulap o haină cafenie, cu tot cu umeraș. Haina lui Nicole Rivera. Și peruca.

Aidan agăță haina la loc.

– De ce are Bacon haina și peruca?

– Și arma.

Se întoarseră pentru a-l vedea pe Jack ținând un pistol semiautomat.

– Același calibru ca și glonțul găsit în Rivera, spuse direct Aidan.

Jack încuviință dând din cap.

– Era ascuns în tavan împreună cu alte lucruri pe care ar trebui să le vezi.

Celelalte lucruri erau fotografii – còpii ale fotografiilor de la poliție cu sora Cynthiei Adams și cu bebelușul lui Avery Winslow. Liste cu pacienții lui Tess Ciccotelli și rutina ei personală – exerciții, cumpărături, micul dejun de duminică împreună cu prietenii ei. Faptul că prefera scările.

– Chitanțe, murmură Aidan. Chitanțele originale de la păpușă și de la urs.

– Și un card de memorie pentru un aparat foto. Rick îl puse pe masa din bucătărie alături de fotografii și chitanțe. Îl vom verifica în laborator ca să vedem ce este pe el. Și am găsit și astea. Rick scoase încă două fotografii de la baza teancului.

Murphy oftă.

– Blaine Connell.

Era o poză făcută noaptea, dar în care se vedeau clar doi bărbați. Unul dintre ei era Connell acceptând bani lichizi. O a doua fotografie, în plan apropiat, arăta mâna lui Connell care ținea strâns un teanc de bancnote cu fața lui Ben Franklin.

– Îl cunoști pe celălalt individ? întrebă Aidan, iar Murphy ezită, încruntându-se.

Apoi făcu ochii mari și încuviință dând din cap.

– Nu-i știu numele, dar l-am mai văzut. Era pe caseta de la camera de supraveghere a liftului din blocul lui Seward. Era îmbrăcat în salopeta celor de la curățenie. Probabil că Bacon l-a angajat. Murphy luă o gură de aer. Bacon a orchestrat asta? Toate astea?

Aidan se uită la poză, apoi la pistol. La toate.

– Ceva nu este în regulă. Simțea ca și cum era... deformat. De ce a făcut asta? Ce motiv ar fi putut să aibă?

Jack împinse înainte o bucată de hârtie.

– Este evaluarea psihiatrică a lui Bacon.

Murphy o cercetă încruntându-se.

– Tess a făcut evaluarea lui Bacon pentru tribunal.

– Încă ceva. Jack ridică o hârtie pentru ca toți să o poată vedea. Este mărturisirea unui sinucigaș. Spune că el a făcut-o.

Miercuri, 15 martie, 8:15 P.M.

Alături de ea, Dolly mormăi și se așeză, cu urechile ciulite. Tess auzi ușa garajului deschizându-se. Aidan venise acasă. Avea veşti despre bărbatul care o filmase. Care probabil i-a vândut pozele unui număr nedefinit de site-uri porno. Imaginea ei putea fi pe acolo, oricine putea să o vadă cu un simplu click pe un mouse și ea nu putea face nimic în legătură cu asta. În timp ce stomacul ei se agita neputincios, ea-și plecă bărbia.

Îi era ruşine să se îngrijoreze în legătură cu filmele când viața lui Ethel Hughes era cu adevărat distrusă.

Domnul Hughes. *A fost omorât în bătaie.* Putea auzi vocea atât de blândă a lui Aidan. *Nu este vina ta.* Da, cum să nu. *Să fii judecat după compania în care te afli.* Domnul Hughes era mort pentru că fusese prietenul ei. Cine va fi următorul? Amy? Jon? Îi sunase şi le spusese să fie atenţi. Să nu iasă singuri. Nu o putuse suna pe Ethel ca să-i spună cât de rău îi părea. Nu încă. O va face, dar nu încă.

Eşti o laşă, Chick. Adevărul îi ardea gâtul. Prietenii ei se aflau în pericol şi ea se ascundea aici. Fără să facă nimic.

Aidan intră pe uşă, ochii săi mărindu-se de surpriză când Dolly sări pe pieptul lui. Cu afecţiune, mângâie căţelul între urechi, întâlnindu-i privirea pe deasupra capului lui Dolly.

– Unde este fratele tău?

Tess îşi lovi uşor buzele cu arătătorul.

– Doarme pe canapeaua ta. Şi-a luat tură dublă înainte să vină aici şi apoi a stat treaz toată noaptea îngrijorat pentru mine.

Aidan se uită dincolo de arcadă, acolo unde Vito stătea rostogolit pe canapea, sforăind încet, cu picioarele atârnând pe marginea canapelei şi cu Bella făcută ghem pe fundul lui.

– Ceva miroase bine. Deschizându-şi nasturii de la haină, se duse la masă, apoi se aplecă să se uite mai bine, mirosind apreciativ. Astea sunt cannoli?

Ea zâmbi uşor. Era un fel de venerație în tonul său care-i făcu inima să înțepe, doar un pic.

– Da. Şi ravioli. Toate făcute din ce am găsit.

Gustă din cannoli, închizând ochii în timp ce înghiţea.

– Dumnezeule, sunt bune. Sunt mort de foame. Deci de unde ai luat toate ingredientele ca să faci toate chestiile astea?

– Piaţa locală livrează la domiciliu. Ea flutură din mână când el se încruntă. L-am pus pe Vito să răspundă la uşă. Nu sunt proastă, Aidan.

– Nu am zis că eşti. Cum îţi mai e, Tess?

Ridicând din umeri, începu să scoată dopul unei sticle de vin roşu pe care-l adusese mai devreme în acea după-amiază, găsind că vârâtul, împinsul şi rotirea tirbuşonului sunt chiar purificatoare.

– Vrei? Face bine la inimă, să ştii.

– De asta-l bei tu? întrebă el.

– De fapt da. Tata nu are o inimă prea bună, aşa că alerg de trei ori pe săptămână, iau o aspirină în fiecare dimineaţă şi un pahar de vin roşu în fiecare seară. *Ca să nu ajung ca el. În mai multe privinţe.* Vrei sau nu, Aidan?

– Doar un pic. Cei de la piaţă au adus şi vinul?

– Acesta? Nu. Acesta provine de la un magazin de vinuri micuţ aflat la câteva blocuri distanţă de biroul meu. Am trecut azi pe acolo după ce am terminat de strâns ce era în seif şi am înjurat-o pe Joanna Carmichael.

El ridică din sprâncene.

– Carmichael a venit la biroul tău? De ce?

– Încă mai vrea un interviu în exclusivitate.

– Nu era în apartamentul ei în niciuna dintre dăţile când am trecut pe acolo.

– Pentru că mă urmărea pe mine. Tess se gândi la tânăra care arăta inocentă, cu părul împletit în coadă şi cu strălucirea de prădător în priviri. M-a ameninţat că va scrie despre prietenii mei. Aşa că acum i-am avertizat pe două fronturi. Expunere şi pericol. *Pentru că sunt prietenii mei.* Încercase ca asta să nu o macine de tot întreaga zi.

El se încruntă.

– Ce au prietenii tăi de ascuns, Tess?

Ea ridică din umeri, enervată de întrebare. Enervată că prietenii ei erau vulnerabili.

– Toată lumea are ceva care ar prefera să rămână ascuns, Aidan. Îmi imaginez că şi tu ai.

Privirea lui deveni tăioasă.

– Deci ai fost la cumpărături?

Clasica schimbare de subiect, dar îl lăsă fără a-l provoca.

– Da, am fost. Am cumpărat nişte pantofi, un cadou pentru mama ta şi nişte vin. Se apucă din nou să scoată dopul, având o dispoziţie proastă. Femeia care conduce magazinul de vinuri a

fost soția unui director foarte important până când într-o zi, puuf... Scoase dopul din sticlă cu un pocnet destul de tare. Soțul ei i-a spus: S-a terminat, Marge, și a aruncat-o în stradă pentru o paraşută slăbănoagă care abia a terminat colegiul. Cuvintele erau atât de pline de amărăciune încât ea se opinti.

– A înşelat-o, spuse Aidan liniştit.

– Presupun că sunt un pic cam prea transparentă în această privință. Mă rog, Marge a investit tot ce avea și și-a deschis propriul magazin de vinuri. Tess mirosi dopul. Era bun. Eu cumpăr doar de la Marge. M-am gândit că merită asta.

El o studia continuu.

– Cum îți e, Tess?

Ei îi tremurau mâinile când turnă, stropind cu vin peste buza paharului.

– Mi-e frică. Mă întreb cine va fi următorul. Mă simt ca o laşă ascunzându-mă aici.

– Aşază-te. Ea se aşeză, oftând când el îi puse brațul pe după umeri și o trase mai aproape. Era puternic și cald într-o perioadă în care ea avea prea puțin din fiecare aşa că-și sprijini capul pe umărul lui. Nu eşti o laşă, îi şopti el în ureche. Nici să nu gândeşti aşa ceva.

– Prietenii mei sunt în pericol pentru că... Ea înghiți cu greu și se forță să rostească cuvintele cu o şoaptă răguşită. Din cauza companiei în care se află. Iar eu nu pot opri asta pentru că nici măcar nu știu ce am făcut ca să o stârnesc.

El o sărută pe creştetul capului, repede și apăsat.

– Nu ai făcut nimic. Tess, numele de David Bacon îți spune ceva?

Ea-și înălță capul, încercând să se gândească.

– Cred că da. El... Era unul dintre evaluările pentru tribunal ale lui Eleanor, cam în perioada când a murit. Au trecut aproape patru ani.

– Trei ani și opt luni.

– Cam aşa. Îl studie. Ochii lui deveniseră inexpresivi. De ce?

– Eleanor era fosta ta parteneră, nu-i aşa? întrebă el în loc să răspundă.

– Da. M-a luat sub aripa ei ocrotitoare când nu absolvisem încă. A avut grijă de mine pentru a-i putea lua locul. Am crezut că are mult mai mult timp. A avut un atac cerebral, deşi nu suferea de nimic. După ce a murit, am preluat evaluările ei pentru tribunal. Mi-l amintesc pe David Bacon. Eleanor făcuse mai toată treaba aşa că eu am vorbit doar o dată cu el, apoi am semnat raportul. Nu a fost nevoie să depun mărturie. Ridică din umeri. Era înfiorător.

– Se pare că ţi-l aminteşti destul de bine. A fost prima ta evaluare pentru tribunal?

– Nu, mai făcusem şi altele, dar el a fost primul unde a trebuit să lucrez cu două sectoare ale legii. Federalii au fost implicaţi în acest caz pentru că... Oh, Dumnezeule! A montat camere în vestiarul de la duş al fetelor. Era vorba de pornografie cu copii pentru că majoritatea dintre ele aveau mai puţin de optsprezece ani, iar federalii au condus ancheta. El este cel care a pus camera video la mine la duş?

– Aşa se pare.

Îi era frică să întrebe.

– Şi l-aţi... l-aţi prins?

El dădu calm din cap şi ea se simţi uşurată. Termenul limită de la miezul nopţii care o urmărise toată ziua nu mai exista. Bacon nu va mai vinde filmul presei şi nici altcuiva. Dar ceva era în neregulă.

– Este mort, nu-i aşa?

– Foarte.

– L-ai omorât?

– Nu.

– Am crezut că asta este o veste bună. Se presupune că trebuie să mă simt uşurată, nu-i aşa? Şi de ce nu mă simt?

Ochii săi albaştri arătau neliniştiţi.

– Pentru că şi mie mi se pare că ceva este în neregulă. Am găsit toate dovezile care spun că el le-a înscenat totul lui Adams,

Winslow şi Seward. Am găsit arma care este de acelaşi calibru cu cea care a ucis-o pe actriţa care-ţi imita vocea. Am găsit evaluarea pe care ai semnat-o. Am găsit chiar şi dovezi cum că unul dintre poliţiştii din vechea mea circumscripţie a fost implicat.

– Aşa a făcut rost de pozele poliţiei, şopti ea. Chiar mă întrebam. Unde aţi găsit toate aceste dovezi?

– Toate ascunse foarte convenabil sub o placă din tavan.

– Frumos, a fost ea de acord. Nu crezi că a făcut-o el.

– Nu, nu cred.

– Am întâlnit acest bărbat o singură dată, Aidan, dar din câte-mi amintesc eu, nu mi s-a părut a fi genul de om care să fie atât de organizat.

El oftă.

– Mă gândeam eu. Mâine va trebui să ne uităm mai atent la domnul Bacon. Acum trebuie să plec.

– Înapoi la muncă?

– Nu, acasă la tata. Trebuie să vorbesc cu Rachel.

– Este bine?

– Tata spune că da, dar vreau să vorbesc cu ea. Ridică din umeri. Am nevoie să o văd.

Tess îşi aminti felul în care Vito o îmbrăţişase în acea dimineaţă, teama şi dragostea lui fiind palpabile, tangibile.

– Am un cadou de mulţumire pentru mama ta. Vrei să i-l dai tu?

– Vino cu mine şi dă-i-l chiar tu. Vom lăsa un mesaj pentru Vito.

Miercuri, 15 martie, 9:00 P.M.

Deşi detaliile psihiatrice indicau că este un alcoolic slinos, Destin Lawe nu era nici pe jumătate atât de rău. Îşi făcuse admirabil treaba. Acum, trebuia să se retragă prematur.

Intră în maşină arătând impresionat.

– Maşină nouă?

– Ceva de genul acesta. Era chiar păcat. Lawe, în ciuda numelui său, nu avea absolut nicio problemă în a fila sau a intra

prin efracție când era necesar. Fusese omul de legătură perfect – un om amoral cu datorii la jocurile de noroc, note de plătit pentru băutură și o abilitate stranie de a prinde oameni normali făcând lucruri rele. Va fi un om greu de înlocuit.

– Care-i treaba cu haina de ploaie? întrebă Lawe, aruncând o privirea impermeabilului urât care costase mult prea mulți bani pentru o singură utilizare. Meteorologul a spus că va fi cer senin și frig în următoarele zile.

– Eu spun că se va face extrem de frig. Ai găsit-o?

– Desigur că am găsit-o. Deși este un mister pentru mine la ce-ți trebuie o studentă. Poftim numele, adresa și orarul ei. Scoase o foaie de hârtie din buzunar și i-o dădu în timp ce examina radioul din Mercedesul foarte scump care fusese foarte ușor de furat. *După atâția ani nu mi-am pierdut îndemânarea.* Faptul că era un model mai nou decât cel al lui Ciccotelli făcuse căutarea să fie mai dulce.

Studenta locuia în campus, aproape de magazinul de pantofi pe care Ciccotelli îl vizitase astăzi. Biata fată. Fusese în locul nepotrivit, la ora nepotrivită. Lawe îi dădu înapoi și poza fetei. Excelent. Joanna Carmichael fusese ocupată să facă poze cu Ciccotelli prin tot orașul, eliminând necesitatea de a merge pe jos.

– Nu prea se pricepe la pantofi.

Privirea lui Lawe împietri, gura lui se deschise. Chiar și în lumina slabă a străzii era evident că fiecare picătură de sânge îi dispăruse de pe față.

Țeava unui pistol cu amortizor avea de obicei acest efect asupra oamenilor.

– De ce? întrebă el cu o voce răgușită. Se gândi că mișcările lui erau ascunse, dar mâna lui care căuta arma era la fel de evidentă ca și paloarea lui. Un singur glonț în încheietură îl făcu să țipe și să-și țină mâna care-l durea. Se întoarse repede, căutând mânerul portierei, dar descoperi că nu mai era. Se chirci în dreptul ușii, respirând greu.

– Este spre binele tău, pe bune. Blaine Connell este pe punctul de a-și da drumul la gură.

El gemu.

– Nu o va face. Poliţiştii nu au nimic contra lui. Îţi promit.

– Acum au.

Ochii lui se măriră când realiză adevărul.

– Le-ai dat-o lor? De ce?

– Pentru că era fie tu, fie eu. Următoarele şase focuri i se înfipseră adânc în inimă, al optulea şi al nouălea îl nimeriră în cap atunci când căzu în faţă. Nu era nimic de dezbătut, domnule Lawe. Având în vedere alternativele, mereu mă aleg pe mine.

Impermeabilul se rula asemenea unei mingi mici, aşa cum spunea şi reclama. Probabil că asta era un bonus pentru cei care mergeau cu cortul, care, din motive ce rămâneseră mereu un mister, alegeau să-şi încarce rucsacurile cu provizii şi... să îndure condiţii grele. Mica minge formată din impermeabilul însângerat se va pierde cu uşurinţă într-unul dintre containerele de gunoi din oraşul agitat. *Un bonus pentru mine.*

O ultimă privire în oglinda retrovizoare îi oferi o ultimă privelişte asupra Mercedesului care nu o ducea prea bine, interiorul său fiind murdărit fără nicio şansă de a mai putea fi curăţat. Pentru că acum era locul de veci al domnului Lawe.

Cam în treizeci de secunde, locul de odihnă, pământesc al domnului Lawe se va apropia de temperatura celui etern. Trei... doi... unu... Foarte frumos. Explozia lumină pentru scurt timp cerul, înainte de a se linişti şi a deveni un foc mocnit şi sigur.

Cu asta se ocupase de toate firele lăsate libere. Rivera, Bacon şi Lawe. Tipii din gaşca Blade care-l omorâseră pe Hughes vor trebui urmăriţi, deşi şansa ca vreunul dintre ei să cedeze vreunei slăbiciuni era foarte îndepărtată. Dar faptul că neglijase să aprecieze în totalitate loialitatea unui angajat aproape că-i permisese lui Bacon să scufunde corabia. Poliţiştii îl găsiseră deja. Mai devreme decât se aşteptase. Nu trebuia să-l subestimeze pe Reagan.

Dar găsiseră toate dovezile corecte pentru a nu-şi mai frământa mintea şi pentru a închide cazul înainte de a trece la următorul. Fotografii, rapoarte, arma... Era o idee strălucită să adauge arma.

Ca să spun aşa. Şi o spun. Ei cred că l-au rezolvat. Îi vor spune lui Ciccotelli că este în siguranţă, iar ea va crede că este adevărat. Poate că va şi dormi la noapte.

Până când va cădea următoarea victimă. *Să fii judecat după compania în care te afli.*

Când voi termina, nimeni nu-i va mai sta alături. Va fi singură şi, în sfârşit, complet vulnerabilă. Atunci va fi a mea.

15

Miercuri, 15 martie, 9:45 P.M.

Ce avem noi aici?

Mama lui Aidan se lumină la faţă când el intră în bucătărie şi o privi cu interes pe Tess când apăru în urma lui. Becca şi Rachel stăteau la masa din bucătărie, mama lui tăind cupoane în timp ce Rachel învăţa la chimie. Aidan puse casoleta cu ravioli pe blatul de la dulap şi-şi sărută mama pe obraz.

– Tess a pregătit cina.

Becca îi zâmbi lui Tess.

– Foarte frumos din partea ta că te-ai gândit şi la noi, Tess.

Tess ţinea în mâini o cutie împachetată într-o hârtie aurie cu o fundă înzorzonată.

– Asta este pentru dumneavoastră, doamnă Reagan. Un fel de a vă mulţumi pentru că m-aţi ajutat seara trecută.

– Nu trebuia să faci asta! Dar degetele ei deschiseră repede hârtia de împachetat, apoi scoase un sunet de încântare. Dumnezeule! Scoase un pulover moale de caşmir din cutie. Îl puse repede jos. Este prea scump. Nu pot accepta asta.

– Desigur că-l puteţi accepta, spuse Tess simplu. Era la reduceri. Ea-i făcu conspirativ cu ochiul. Este culoarea dumneavoastră, doamnă Reagan. Duceţi-vă şi probaţi-l. Dacă nu vă vine, mai am încă bonul.

Becca plecă grăbită, lăsându-l pe Aidan perplex.

– Nu ştiam că-i place caşmirul.

Tess zâmbi ironic.

– Pot să pun pariu că de ziua mamei îi faci cadou oale şi tigăi, nu-i aşa? Ea dădu din cap. Aşa e. Să-ţi fie ruşine, Aidan. Telefonul ei sună şi umerii ei deveniră rigizi. Nu din nou, şopti ea. Încă un reporter şi jur că... Verifică numele apelantului şi se relaxă. Este Vito. Probabil că s-a trezit şi nu ne-a găsit. Mă scuzaţi.

Ea intră în spălătorie, ieşi din raza lui vizuală, iar Rachel îl privi curioasă.

– A gătit în bucătăria ta?

– A făcut şi cannoli, din nimicuri.

Rachel înălţă capul.

– Cannoli? Unde sunt?

– Acasă la mine. Doar nu credeai că-ţi aduc, nu-i aşa?

Ea se încruntă la el.

– Porcule. Chiar crezi că puloverul are acelaşi preţ ca cel de la supermarket?

Aidan dădu din cap.

– La naiba, sigur că nu, dar nu-i spune asta mamei. Arăta prea fericită. Se aşează lângă Rachel, cercetându-i faţa. Arăta obosită. O zi grea?

– Da. M-am tot gândit că cineva va afla că eu am fost cea care a spus, dar nimeni nu a zis nimic. Poliţiştii au venit în timpul celei de-a cincea pauze şi i-au luat pe trei dintre tipi.

– Deci Marie a spus poliţiştilor cine a violat-o?

Rachel închise ochii.

– Cred că le-a spus. Nu s-a mai întors la şcoală, dar se zvoneşte că tatăl ei a venit după prima pauză şi a făcut un scandal monstruos în biroul directorului, deci părinţii ei ştiu acum. Deschise ochii, având o privire tristă. Am făcut ce trebuia, Aidan?

El o îmbrăţişă.

– Da, scumpo. Ai făcut.

El spera că era adevărat ce spunea.

Tess se întoarse, cu telefonul în mână.

– Vito vrea să vorbească cu tine.

– Cine este Vito? o auzi pe Rachel întrebând în timp ce Tess se aşeza alături de ea.

– Fratele meu mai mare, răspunse Tess. Lovi uşor cartea lui Rachel cu degetele. Ce-i asta?

– Ecuaţii. Rachel se strâmbă. Nu le pot da de capăt.

Tess se aplecă deasupra cărţii.

– Acum câtva timp, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată ştiam cum să fac astea. Hai să vedem dacă încă mai pot...

Aidan închise uşa de la spălătorie.

– Da, Vito? Ce s-a întâmplat?

– Puştiul vecinei tale m-a trezit.

– Doisprezece ani? Pistruiat? Îmi plimbă câinele când nu sunt acasă.

– Ei bine, nu a venit să plimbe câinele. Aproape că a sunat la poliţie când am deschis uşa. Nu voia să creadă că sunt oaspete în casa ta.

– Vrea să se facă poliţist, spuse Aidan cu afecţiune. Este un puşti simpatic.

– Da, spuse Vito cu un râs sarcastic. Poate pentru tine. A vorbit cu mine doar după ce i-am arătat toate actele pe care le aveam la mine. A spus că este o maşină care a stat toată după-amiaza câteva case mai jos. Un tip mare, ras în cap.

Lui Aidan i se ridică părul pe ceafă. Clayborn.

– La naiba! Cum de a ştiut că Tess e acasă la mine? De unde a făcut rost de adresa mea?

– Nu ştiu. Puştiul a spus că a aşteptat să ajungi acasă să-ţi spună, dar a fost distras de un joc video şi a pierdut noţiunea timpului.

– Cred că maşina nu mai e acum acolo.

– Am ocolit deja de două ori zona şi nu am văzut nimic. Ascultă, am câteva treburi de rezolvat. O ţii cu tine?

– Nu o voi lăsa deloc din ochi. Nu te îngrijora.

– Ai prins jigodia care i-a trimis CD-ul?

– E un fel de-a spune. Este mort. Se pare că s-a sinucis.

Vito tăcu o clipă.

– Se pare?

– Pentru moment. Să spunem că îmi mai trebuie răspunsuri la unele întrebări. Unde vei fi? În seara asta, vreau să spun.

– Stau la hotelul meu. Tonul lui Vito se schimbă devenind un pic insinuant. Spune-i lui Tess că voi veni să o iau peste câteva ore. I-am luat o cameră acolo, aşa că poate sta cu mine.

Aidan aproape că zâmbi auzind avertismentul nu foarte subtil de a-şi ţine mâinile la distanţă de sora cea mică a lui Vito.

– Îi voi spune.

Dacă ea îndeplinea porunca lui Vito, asta era altă treabă.

Se întoarse în bucătărie şi le găsi pe Tess şi Rachel profund absorbite de conversaţie. Tess ţinea creionul lui Rachel şi o ajuta la teme.

Mama lui reveni, jucându-se cu gulerul puloverului de caşmir.

– Ei bine?

Aidan îi zâmbi.

– Tess a avut dreptate. Este culoarea ta, mamă.

De afară se auzi trântindu-se portiera unei maşini.

– Tatăl tău a venit acasă, spuse Becca, încruntându-se. Aidan surprinse privirea pe care i-o aruncase lui Tess exact în momentul în care tatăl său intră ca o vijelie.

Nici lui Tess nu-i scăpase privirea lui Becca Reagan. Privi cu precauţie în sus când un bărbat intră. Era la fel de mare ca Aidan, părul său negru fiind străbătut de fire argintii, dar ochii lui erau de acelaşi albastru intens. Deodată, în bucătărie plană o tensiune palpabilă.

– Tată, spuse Aidan. Aceasta este Tess Ciccotelli. Tess, tatăl meu, Kyle Reagan.

Kyle Reagan, poliţist pensionat. Kyle Reagan care în acest moment se uita ameninţător la ea din spatele unor sprâncene stufoase. Tess trase aer în piept.

– Este o plăcere să vă cunosc, domnule.

El stătu acolo o clipă, apoi se întoarse spre Aidan.

– Ce caută ea aici?

– Kyle! îl dojeni Becca. De ajuns!

Mormăind, păşi cu aroganţă pe lângă ei şi se îndreptă spre sufragerie.

– Nu-ţi face griji, spuse Rachel uşor. Nici de Kristen nu i-a plăcut la început. Ea ridică din sprânceană uitându-se la Aidan. Şi nici ţie.

Dar Aidan nu răspunse. Era îmbujorat şi avea maxilarul încordat.

– Mă voi întoarce.

Tess se ridică şi-i puse mâna pe piept.

– Nu face asta, Aidan. Este în regulă. Nu voi interveni între tine şi tatăl tău.

– Nu, nu este în regulă. Intră în sufragerie, hotărârea putându-i-se citi pe chip.

– Oh, Doamne, şopti Becca. Stai jos, Rachel, adăugă ea când Rachel se ridică să asculte la uşă.

Rachel îşi dădu ochii peste cap, dar se supuse. Bărbaţii vorbeau pe un ton scăzut, dar Tess putea auzi câte un cuvânt din când în când. Majoritatea din ce auzea, înţelegea.

Şi mai important era că înţelegea că Aidan şi tatăl său se certau iar ea era cauza. Şi oricât de mult o... *interesa* Aidan Reagan, nu avea de gând să fie cauza unei alte rupturi familiale. Faptul că era cauza rupturii din propria familie era destul de rău. În linişte, ridică din umeri.

– Mulţumesc pentru tot, doamnă Reagan. Îi strânse umărul lui Rachel. Fratele tău este foarte mândru de tine, şopti ea. Te-ai descurcat bine, puştoaico.

Apoi se duse în sufragerie, acolo unde tatăl lui Aidan stătea într-un vechi fotoliu rabatabil, cu braţele încrucişate la piept, pe faţă încruntată putându-i-se citi revolta. Aidan stătea în faţa lui, cu picioarele depărtate şi cu mâinile pe şolduri. Expresiile de pe feţele lor erau identice, vocile lor aspre erau imperceptibile.

Ea-şi drese glasul.

– Domnilor.

Tăcură, întorcându-se spre ea.

– Domnule Reagan, nu știu ce credeți că știți despre mine, dar ați crescut niște copii onorabili, așa că trebuie să cred că au învățat asta de la dumneavoastră. Nu sunt persoana pe care v-o imaginați, iar dacă mi-ați oferi o șansă ați observa asta. Dar nu voi fi cauza conflictelor din familia dumneavoastră. Crede-mă, Aidan, nu merită. Te voi aștepta, până ce vei fi gata de plecare.

Se întoarse pe călcâie și ieși, tremurând pe dinăuntru, dar hotărâtă să nu lase să se vadă. Îi făcu semn cu mâna lui Becca înainte de a trece prin spălătorie și a ieși afară unde vântul rece îi ciufuli părul. Mașina lui Aidan era parcată pe bordură. Doar câțiva pași și...

O mână o prinse de păr, ridicând-o pe vârfuri cu o secundă înainte ca o altă mână să-i acopere gura și să-i țină un pistol la tâmplă.

– Nu scoate niciun sunet, doctore.

Clayborn. La dracu'! Având iar un pistol la tâmplă, pentru a doua oară în ultimele două zile, ceva violent explodă în interiorul ei, iar ea îi zgârie fața, smucindu-se din strânsoarea lui. Durerea sfâșietoare din scalp făcu să-o usture ochii, dar ea clipi și o îndepărtă în timp ce se elibera și apucă să facă un pas. El mormăi surprins și-i prinse umărul ca într-o menghină și totul păru că intră pe pilot automat. Îi dădu una tare cu cotul în nas și, înainte ca țipătul de durere să-i poată scăpa de pe buze, îl lovi cu genunchiul între picioare.

Respirând ca niște foale, îl privi cum se ghemuiește la pământ, cu mâna stângă între picioare, cu dreapta încă ținând pistolul și, cu toată greutatea, își apăsă tocul noii sale cizme pe încheietura lui.

Îi smuci arma din mână și căzu în fund, simțind prin blugi pământul rece și ud, șocul punând-o în mișcare. Se dădu în spate, folosindu-se de tocuri ca de o pârghie, degetele ei reci ținând mânerul armei, căutându-i trăgaciul. Se ridică brusc în picioare și se mai dădu un pas în spate.

Clayborn se sprijini cu greu în genunchi. Sângele îi șiroia din nas, curgându-i pe jacheta de vinilin. Scuipă sânge pe pământul umed.

– Curvă nenorocită, mârâi el. Mi-ai spart nasul. Pentru asta te omor.

Respiră, Tess. Respiră. Ţinea arma cu ambele mâini ferme, aşa cum o învăţase Vito cu mulţi ani în urmă. Se străduia să-şi păstreze vocea rece. Calmă. Chiar dacă sângele îi bubuia în urechi, asurzind-o.

– Dacă te apropii fie şi un pas, jur pe bunul Dumnezeu că-ţi zbor creierii. Îşi dădu părul la o parte din ochi, recăpătându-şi calmul şi odată cu el o nouă hotărâre. Dacă mă gândesc mai bine, vino. Te omor pe loc, nenorocitule. Pentru Harrison. Haide. Fă un pas. Chiar vreau să te omor.

– Nu ai face-o, spuse el, mijindu-şi ochii. Îşi şterse sângele de pe faţă cu mâneca, dar tot continua să-i curgă din nas. Nu ai putea. Scuipând din nou, se chinui să se ridice în picioare, iar ea apăsă pe trăgaci.

El împietri, uitându-se la locul unde se înfipsese glonţul, la un centimetru de piciorul lui.

– Nu crezi că aş face-o?

Inima parcă era strivită între coaste, iar ea ridică pistolul la nivelul pieptului său.

– Eşti gata să-ţi pui viaţa chezăşie? Am avut o zi a dracului de neplăcută, domnule Clayborn. Dacă vrei să încercăm, fie. Dar te avertizez, acum pariezi împotriva casei. Şi ai şanse foarte, foarte slabe.

– Tess? Oh, Dumnezeule! Tată!

Aidan ieşi fugind din casă şi în câteva clipe era alături de ea, cu arma în mână. Câteva secunde mai târziu Clayborn era în genunchi, cu mâinile prinse în cătuşe, la spate, şi totuşi privirea pe care i-o aruncă o îngrozi la culme. Dacă ar fi fost liber, ea ar fi fost moartă. Atât era de simplu.

– Tess, spuse Aidan cu blândeţe. Pune arma jos.

Se uită la arma din mâinile ei, apoi înapoi la Clayborn.

– L-a omorât pe Harrison.

– Ştiu, scumpo. Şi tu l-ai prins. Acum nu te mai poate răni.

– L-a omorât pe Harrison, repetă ea, ţinând încă pistolul. Acum, că Clayborn era în genunchi, era aţintit spre capul lui.

Uşa se trânti din nou şi ea auzi o voce morocănoasă care-i comanda lui Becca să sune la 911. Un minut mai târziu o mână îi luă cu blândeţe arma lui Clayborn din mâini şi un braţ o cuprinse de umeri.

– Vino înăuntru, spuse Kyle Reagan încet. Acum este în regulă.

Tess se uită peste capul lui Clayborn şi întâlni privirea lui Aidan.

– Sună-i pe Abe şi pe Mia. Spune-le că l-am găsit pe Clayborn.

Aidan încuviinţă dând din cap.

– Îi voi suna.

Miercuri, 15 martie, 10:45 P.M.

Inima lui Aidan încă mai bătea cu putere în timp ce băga maşina în garaj. Cu toate că acum stătea în siguranţă alături de el, el tot continua să o vadă în curtea părinţilor lui, cu pistolul îndreptat spre capul nenorocitului de Clayborn, cu mâinile ferme şi pe faţă citindu-i-se o hotărâre rece.

După aceea, Abe şi Mia sosiseră pentru a-l ridica pe Clayborn, iar ea le răspunsese foarte concis la întrebări, ceea ce era cu totul atipic. Fusese furioasă. Încă mai era. Nu spusese nimic pe drumul de întoarcere acasă, dar el putea simţi că ea încă clocotea de furie. Aidan închise motorul, iar ea sări din maşină şi fugi înăuntru.

Oftând încet, Aidan o urmă, ajungând-o din urmă în dormitorul lui unde stătea la picioarele patului, cu spatele la el, smulgându-şi nasturii de la blugi. Puloverul ei era deja pe podea, lăsându-i spatele gol cu excepţia sutienului negru de lycra pe care el deja îl dăduse o dată jos în acea zi. Îşi îndepărtă valul de dorinţă şi-i ridică puloverul, înghiţind greu când simţi crusta sângelui uscat de pe mâneci. Sângele lui Clayborn, care-i cursese din nas. Era a doua oară în ultimele două zile când avea pe ea sângele altora. Atât de uşor ar fi putut fi al ei.

Îşi dădu jos blugii plini de noroi, se îndreptă spre baie, apoi brusc se opri, lăsându-şi bărbia în piept. Respiră adânc.

– Știu că ar trebui să-ți mulțumesc pentru că m-ai oprit. Altfel l-aș fi omorât.

El înțelegea asta.

– Nu l-ai fi omorât, Tess. Nu cu sânge rece.

Ea-și înălță capul și râse amar.

– Aș vrea să cred că e adevărat. L-am luat peste picior. I-am spus să încerce să mă prindă. Voiam să-l omor.

El încremeni la gândul că ea ironizase un ucigaș nebun, dar își păstră tonul vocii firesc în timp ce lăsa puloverul să cadă peste pantaloni.

– Dar nu ai făcut-o. Tess, nu crezi că știu cum te simți? Există momente în care fac o arestare și abia mă abțin să nu-i smulg capul de pe umeri infractorului. Faptul că nu o fac nu mă face să fiu un bun polițist. Faptul că vreau asta, mă face uman. Erai față în față cu omul care ți-a ucis prietenul. Dacă nu ai fi fost furioasă, nu ai fi fost normală.

– Acum vorbești ca un psihiatru. Ea dădu încet din cap. Stăteam acolo... și deodată nu era vorba doar despre Harrison. Era vorba... despre ei toți. Cynthia și Avery. Gwen și Malcolm. Vocea ei șovăi. Domnul Hughes, șopti ea. Dumnezeule, Aidan, el nu mai este! Din cauza...

O prinse de umeri și o întoarse cu fața spre el.

– Oprește-te. Să nu îndrăznești să spui că asta se întâmplă din cauza ta.

Ochii ei sclipiră incandescent.

– Dar așa este, șuieră ea.

Frustrat, el o strânse mai tare de umeri.

– La naiba! Puteai să mori în noaptea asta, Tess.

Incandescența din privirea ei dispăru, lăsând în urmă o fragilitate chinuită care făcu să pălească propria lui frustrare.

– Nu crezi că știu asta? șopti ea.

Era coborârea din punctul culminat al adrenalinei după ce fusese la un pas de moarte. Văzuse asta de sute de ori la victimele pe care le întâlnise în cariera lui. Dar de data asta era diferit. Aici era vorba de Tess. În ochii ei se putea citi frica, iar el voia ca aceasta să dispară.

– Trăiești, șopti el. Apoi îi dovedi asta așa cum știa el cel mai bine, acoperindu-i gura cu a sa.

Ea nu se îndepărtă, așa că el își adânci sărutul, inima lui bătând cu putere când, după un moment de acceptare calmă, ea păru că explodează mișcându-se, încolăcindu-și mâinile în jurul gâtului său și ridicându-se pe vârfuri pentru a se apropia și mai mult. Un sărut fu urmat de la doilea, apoi de al treilea, mâinile sale mângâindu-i piele fină a spatelui, pe sub dantela care-i acoperea curbele. Îi prinse fesele în mâini, ridicând-o, ținând-o mai bine când ea se frecă de el, gemând profund.

Ea se retrase destul de mult pentru a-i vedea fața, privirea ei oglindind o pasiune aproape explozivă.

– La noapte, Aidan. Te rog.

El nu se prefăcu că nu înțelege.

– Nu cred... Apoi i se uscă gura și nu mai putu gândi deloc când ea se îndepărtă, deschizându-și sutienul cu dexteritate și scoțându-și chiloței. Goală, îi tăia răsuflarea. Piele aurie și... curbe. Peste tot. Când el înghiți în sec, se auzi în liniștea încăperii. Dumnezeule, Tess!

Fără să-și ia privirea din ochii lui, ea-i scoase cămașa din pantaloni, desfăcând fiecare nasture cu o încetineală metodică care aproape că-l hipnotiză. Undeva pe la mijlocul cămășii, simțurile lui se reactivară cu forța unei furtuni. Scotocind cu degetele, el reuși să-și scoată cureaua, pantalonii, boxerii și pantofii în timp ce ea continua să progreseze lent. Râzând încet el trase de ultimul nasture, dându-și jos cămașa și rostogolindu-se cu ea pe pat într-o suflare. O întoarse pe spate, așezându-se între coapsele ei, așteptarea făcându-i inima să bată cu putere, simțind pulsul în gât.

– Fii sigură, spuse el răgușit.

– Fii tăcut.

Se împinse spre el, răsucindu-și șoldurile, trecându-și mâinile prin părul lui, trăgându-l în jos pentru cel mai fierbinte sărut pe care-l trăise vreodată. Coapsele ei se ridicară pentru a se uni cu șoldurile lui și, înjurând încet, el se afundă adânc, făcând-o să se arcuiască și să țipe.

Se opri încremenit.

– Te-am rănit?

– Nu. Ea avea ochii închiși și trase aer în piept. A trecut multă vreme. Mâinile ei se prinseră de spatele lui și se așeză mai bine sub el, trăgându-l și mai adânc. Nici să nu te gândești să te oprești.

Uşurarea îl făcu să tremure, ridicarea stăruitoare a şoldurilor ei îl făcu să se mişte. El îi privi fața în timp ce se mișcau, văzu cum se încordează și capul i se răsucește pe pernă. Privi cum dinții ei mușcă buza de jos în timp ce șoldurile ei se agitau și mai tare, de fiecare dată când intra. Se simțea incredibil când o atingea, dar privind-o urcând din ce în ce mai sus... Dumnezeule, nu văzuse nimic mai erotic, o altă femeie mai frumoasă. Apoi ochii ei se deschiseră și în adâncimile lor căprui văzu o dorință și o venerație care-l uimiră, iar el știu că o adusese într-un loc unde nu mai fusese niciodată.

– Aidan.

Era o rugăminte mută, iar el știu că ea era aproape de plăcerea absolută. Stabilind că ea va avea parte de tot, el își strecură mâinile sub coapsele ei, îi desfăcu larg picioarele și-și adânci trupul și mai mult, având un singur gând. Plăcere pentru ea. *Pentru mine.*

Dar el era aproape de limită. Nu încă. Își mușcă cu putere buzele, abținându-se, iar atunci când crezu că nu se va mai putea abține, ea se arcui și veni cu putere, aruncându-l pe culmi, trăgându-l apoi spre ea. Rostindu-i numele gemând, el căzu.

Miercuri, 15 martie, 11:35 P.M.

Ea se trezi, cu gura lui lipită de sânul ei, și se arcui ca o pisică, întinzându-se și întorcându-se pentru a se așeză mai bine lângă el. Stătea între picioarele ei, pieptul lui tare se sprijinea de pelvisul ei și ea se simțea bine. Nici pe departe la fel de bine ca atunci când fusese în interiorul ei, dar al naibii de bine. Cu siguranță mult mai bine decât în visul din care o trezise.

– Visam.

El își înălță capul.

– Ştiu. Ţipai. M-ai speriat ca naiba. El strâmbă din buze. Se pare că-ţi faci un obicei din asta.

Ea-i mângâie uşor părul de pe ceafă.

– Îmi pare rău.

– Despre ce era visul, Tess?

– Este un vis pe care-l am în fiecare noapte, dar devine din ce în ce mai populat. Cynthia, Avery Winslow. Familia Seward. Acum Harrison şi domnul Hughes. Îţi aminteşti videoclipul de la „Thriller", cu toţi acei zombii? Ei bine, niciunul dintre cei pe care-i visez eu nu dansează. Ea-şi îndepărtă părul de pe faţă cu o mână. A început duminică noaptea. A fost Cynthia... şi tu erai acolo. Ea stătea acolo întinsă... Se strâmbă, amintindu-şi. Avea trupul sfâşiat, inima bătându-i piept. Iar tu stăteai deasupra ei, îi luai inima şi mi-o înmânai mie. Înghiţi. Îmi spuneai să o iau.

El arăta îngrozit.

– Dumnezeule!

– Da. Cred că şi atunci am ţipat, pentru că Jon m-a trezit.

– Era în apartamentul tău?

Ea încuviinţă dând din cap.

– Are cheie.

El se încruntă.

– Cine mai are cheile de la apartamentul tău, Tess?

– Amy, Robin. Cred că Phillip încă le mai are. Ea-şi înălţă capul de pe pernă pentru a se uita în jos spre el, neplăcându-i tonul întrebării. Nici să nu te gândeşti. Nu este posibil ca ei să aibă ceva de-a face cu asta.

– Nu am spus că aşa ar fi.

– Ai gândit-o.

– Asta-mi este meseria, Tess. Maxilarul i se încleştă. Se presupune că trebuie să te ţin în siguranţă. Şi foarte de folos ţi-am fost în seara asta.

Ea-şi lăsă din nou capul pe pernă, nevrând să se certe cu el în legătură cu prietenii ei. Cu timpul, va vedea că greşeşte.

– M-ai oprit de la a-l ucide pe nenorocitul acela. Cred că ar trebui să apreciez asta.

– Să mai treacă timpul. De ce au atâția oameni chei de la apartamentul tău, Tess? Nu este bine pentru siguranța ta să existe atâtea chei umblând de colo-colo. Cineva a avut acces liber la apartamentul tău destul de mult timp pentru a monta toate acele camere.

Groaza i se strecură din nou în suflet.

– David Bacon.

– Se poate să fi pus primele camere, dar cum rămâne cu microfoanele din jachetele tale? De cât timp le ai? Jachetele?

– Din diferite perioade de timp. Ea înghiți cu greu. Depinde de perioada în care dădeam iama la reduceri. Ai găsit microfon și în jacheta roșie pe care o purtam duminică?

– Da.

– Am cumpărat-o acum o lună. Era la reduceri de Sfântul Valentin. Ea închise ochii. Cineva a fost în apartamentul meu în ultimele săptămâni.

– Poate că nu. Ai trimis jachetele la curățătorie?

– Toate, în afară de cea roșie. Era nouă-nouță. Dumnezeule, Aidan!

El îi sărută despărțitura dintre sâni.

– Sssst! Nu ne vom face griji pentru asta acum. Povestește-mi despre prietenii tăi.

Ea deschise ochii.

– Nu. Nu este posibil. Nu crezi că aș ști? Dar el nu spuse nimic, exasperând-o. Îl cunosc pe Jon încă de când studiam la facultatea. Și pe Robin. Eu și Amy suntem prietene încă din liceu, pentru numele lui Dumnezeu!

– Poate altcineva le-a luat cheile. A făcut o dublură.

Ea se gândi la asta.

– Este posibil.

– Deci de ce au chei?

– Phillip le-a da cheile când eram bolnavă.

– Vrei să spui atunci când ai fost rănită anul trecut?

Ea negă dând din cap, urând această amintire.

– Nu, după întâmplarea deținutului cu lanț. Am stat în spital câteva zile. Phillip era plecat din oraș la o conferință, dar a venit

acasă mai devreme. M-a dus acasă şi m-a pus în pat. Ea se uită la tavan. El stătea acolo şi mă privea de parcă aş fi fost pe punctul de a exploda sau ceva de genul acesta. Nu se descurca prea bine cu oamenii bolnavi.

– Ce făcea? Ce profesie avea?

– Şi el este doctor. L-am cunoscut în timpul facultăţii, odată cu Jon.

El se încruntă.

– Dar nu se descurca prea bine cu oamenii bolnavi? Nu este asta una dintre responsabilităţile profesiei?

– Tocmai de aceea s-a îndreptat spre cercetare.

– De ce erai bolnavă? La asta s-a referit Vito când a spus că eşti prea slabă?

– Vito mereu crede că sunt prea slabă.

– Eviţi să-mi răspunzi, Tess.

Ea oftă.

– Stau aici întinsă pe pat, goală puşcă şi tu vrei să vorbim despre faptul că am fost bolnavă? Asta nu este normal, Aidan.

Îşi frecă nasul de sânii ei, sărutându-i destul de aproape de sfârc încât să o facă să suspine, dar destul de departe încât să o facă să se arcuiască.

– Spune-mi ce vreau să ştiu şi voi schimba subiectul.

Ea râse.

– Asta este tehnica ta obişnuită de interogare?

– Tess, o avertiză el. Vorbesc serios.

Ea oftă din nou.

– Este jenant, bine? Nu-mi place să vorbesc despre asta pentru că este jenant. După ce Phillip m-a adus acasă de la spital se presupune că trebuia să-mi recapăt puterile după o săptămână, apoi să mă întorc la lucru, dar de fiecare dată când mă dădeam jos din pat mă simţeam slăbită şi aveam greţuri. M-am dus la lucru şi mi-am petrecut şaptezeci şi cinci la sută din timp vomitând în baie.

– Ce era în neregulă?

Ea-i aruncă o privire sumbră.

– Nimic. Am făcut douăsprezece teste şi nimeni nu putea găsi niciun motiv fizic care să explice de ce eram bolnavă.

– Atunci înseamnă că era psihosomatic.

Ea-şi dădu ochii peste cap.

– Stres posttraumatic, aşa l-a numit doctorul într-un final. Era umilitor. Eram psihiatru şi totul se întâmpla numai în capul meu. Îmi era prea frică să lucrez. Ea ridică din umeri. Dar apoi nu a mai contat pentru că după trei săptămâni de la întâmplarea asta mi-am pierdut contractul cu tribunalul. Nu mai trebuia să-mi fac griji în privinţa deţinuţilor psihopaţi cu lanţuri.

– Starea ta s-a mai îmbunătăţit?

Ea privi din nou spre tavan.

– De fapt a devenit şi mai rău. Phillip devenise nerăbdător cu mine. A avut grijă de mine cum se pricepea el mai bine, dar voia ca eu să mă simt bine. El voia... sex. Iar eu nu puteam. Nu aveam deloc energie şi nu puteam mânca. Abia dacă mă puteam îmbrăca singură, cu atât mai puţin să încing cearşafurile. Ea schimbă subiectul. El călătorea mult, aşa că le-a dat chei lui Jon şi lui Robin. Amy deja avea un set. Ei veneau când eu eram prea slăbită să mă duc la lucru. Mă verificau. Ea se strâmbă. Îmi dădeau supă. Chiar urăsc supa. Cel puţin cea a lui Robin are gust bun. A lui Amy era nasoală. Nu este o bucătăreasă prea bună.

– Îmi amintesc asta. *Nu-ţi mai dau supă*, adăugă el imitându-l pe Seinfeld pe un ton nazist, iar ea chicoti. Şi ce s-a întâmplat cu doctorul Să-l-ia-dracu'?

– După câteva luni de abstinenţă forţată, a decis să facă rost din altă parte. Durerea reapăru, dar cu mai puţină forţă decât înainte. A avut-o în patul meu.

Aidan tăcu, uitându-se fix.

– Cam de prost-gust.

Ea chicoti din nou.

– Da. Şi mai de prost-gust a fost ea când a lăsat un cercel sub perna mea şi chiloţeii vârâţi sub aşternuturile de la piciorul patului. S-a întâmplat când eram în biroul afurisitului de doctor. Am venit acasă şi el plecase. Parfumul ei însă nu.

– L-ai confruntat?

– Da. Nu a negat. Doar şi-a împachetat lucrurile şi a plecat în acea noapte. Nu a spus niciodată nimic. Şi nu am mai vorbit cu el de atunci. Asta-i tot.

– Când ai început să te simţi mai bine?

– După luna mea de miere.

El ridică uimit din sprâncene.

– Poftim?

– Biletele pentru croazieră nu se puteau returna, aşa că eu şi Amy am bătut tot drumul în susul şi în josul coastei de vest a Mexicului. La un moment dat în timpul acelei călătorii, greaţa a dispărut şi când am revenit, m-am reîntors la lucru. Toţi prietenii noştri ştiau ce se întâmplase. Nu poţi anula o nuntă mare cu două săptămâni înainte fără a da explicaţii. Phillip a devenit persona non grata în micul nostru grup. Din câte am auzit are o nouă prietenă. O târfă bogată din North Shore.

El zâmbi.

– Tess, tu eşti bogată.

– Iu-huuu. Eu trăiesc confortabil. Eleanor era bogată. Vino vara viitoare, închirierea apartamentului meu expiră, iar eu îmi voi lua tălpăşiţa spre un apartament dintr-o zonă mai puţin elegantă a oraşului.

El se încrunta din nou.

– Închiriere?

– Da. Lui Eleanor îi plăcea să plătească în avans. A plătit pentru apartamentul ei pentru mulţi ani, iar atunci când a murit, mi-a lăsat mie lunile care rămăseseră din contractul de închiriere, atât la apartament, cât şi la Mercedes. Pe treisprezece iunie, ceasul va bate miezul nopţii şi toate se vor transforma într-un dovleac. El arăta surprins şi asta o mulţumea. Ţi-am spus că nu sunt o snoabă. Sunt doar un locatar provizoriu, cu atitudine.

El scoase un râset uimit.

– Da, cred că am observat asta azi-noapte. Cum ai reuşit să-i spargi nasul? El nu vrea să spună.

Ea-i demonstră, împingând cu blândeţe cotul spre nasul lui.

– Aşa.

El îi sărută încheietura mâinii.

– Vito te-a învățat cum să faci asta? șopti el.

Ea ezită.

– Nu. Vito mi-a arătat cum să țin un pistol.

El o sărută pe bărbie.

– Din nou eviți să răspunzi.

– Tata mi-a arătat, spuse ea, enervată de insistența lui. Locuiam într-un cartier rău famat. Tatăl meu nu m-a lăsat să mă duc la întâlniri până ce nu am învățat mișcările de autoapărare. Deși niciun băiat nu era chiar atât de prost să încerce să-mi facă ceva. Nu când aveam patru frați mai mari.

– Sunt toți la fel de mari ca Vito?

– Cam așa ceva. Oftă. Îmi lipsesc. Mult de tot. Vito vrea să mă duc acasă, definitiv. Îl privi cum se încruntă. Tata este foarte bolnav. Nu vreau să-mi pese, dar îmi pasă. Văzându-te împreună cu părinții tăi în seara asta... Ea închise ochii. Nu mi-am văzut familia de mult timp.

– De cât timp?

– Cinci ani.

– De ce?

– Ne-am înstrăinat.

– Tess.

Ea ridică obosită din umăr.

– Tata deja era foarte strict. Foarte catolic și foarte strict. Mergeam la slujba de la biserică în fiecare duminică. Cu excepția lui Moș Crăciun și a Zânei Măseluță, eu chiar credeam că nu m-a mințit niciodată.

– Dar a făcut-o.

– El... a mințit-o pe mama.

– A înșelat-o?

– Da. El și mama veniseră în vizită la Chicago. Pe atunci nu aveam locuința lui Eleanor. Eu și Amy împărțeam un apartament micuț lângă spital, unde eu lucram ca intern, așa că ei s-au cazat la hotel. Eu și mama am plecat la cumpărături. Ea se bosumflă. Asta făceam împreună ca să ne distrăm. Ajunsesem la magazin

când mama şi-a dat seama că a uitat cartea de credit a tatei, aşa că eu m-am întors la hotel să o iau.

– El era cu altcineva.

– O blondă slăbănoagă, destul de tânără încât putea să-i fie fiică, confirmă ea cu amărăciune. Cred că în acea zi mi-am pierdut copilăria. Mereu fusesem fata lui tata. Acum nu am nici cea mai mică idee cine e bărbatul acela. El a negat că ar fi făcut ceva greşit, a spus că era o neînţelegere.

– Este posibil ca el să fi spus adevărul?

Tess îşi încleştă maxilarul.

– Ea era goală şi stătea deasupra lui. Cred că asta era destul de convingător. La început nu i-am spus mamei, dar când într-un final am făcut-o, ea l-a crezut pe el. Era o criză familială. Tata era atât de furios că am spus, răcnea şi ţipa. A suferit un atac cardiac. În sensul strict al cuvântului. Ea înghiţi cu greu. Eu am crezut că se preface aşa că nu l-am ajutat. Am plecat.

– Dar el nu se prefăcea.

– Nu. Avusese un atac de cord. Nu unul sever, dar destul ca viaţa lui să se schimbe. Şi a mea. Nu a mai vorbit cu mine. Cu fiica lui, cu doctoriţa care l-a lăsat să moară.

– Este dramatic.

Ea încuviinţă dând din cap.

– Poate fi. Oricum, Vito spune că de data asta este foarte rău. Va trebui să vândă afacerea, toate uneltele sale. Este tâmplar de mobilă de artă. Unul dintre ultimii mari artizani din Philly. A făcut mobilă pentru cele mai rafinate familii din oraş. Pentru cei cu „sânge albastru", cum îi numea el. Credea că este amuzant că-l plăteau cu mii de dolari pentru o bibliotecă când nu îl priveau în ochi pe stradă. Când am crescut, i-am urât.

Înţelegerea apăru în privirea lui.

– Pentru că erau snobi.

– Nu sunt chiar atât de greu de înţeles, detective.

– Mai greu decât am crezut, spuse el încet. Dar merită efortul. Îi acoperi cu blândeţe gura cu a sa. Mai devreme am fost grăbit. Am ratat câteva locuri.

În mod reflex ea se arcui, făcându-l să zâmbească.

– Nu m-a deranjat.

– Cred că ne putem descurca mai bine.

El își apăsă buzele de gâtul ei unde cicatricea îi marca pielea, iar ea se retrase în mod reflex, făcându-l să se încrunte.

– Nu face asta, Tess, îi ordonă el, pe un ton blând, dar folosind cuvinte ferme. Nu o ascunde de mine.

Lui Phillip îi repugna. De fapt majoritatea eșarfelor pe care le avea i le luase el în luna în care o adusese acasă și adusese acasă și pe altcineva.

– Este urâtă.

– Tu ești frumoasă. Îi sărută gâtul, dintr-o parte într-alta, făcând-o să suspine. În unele locuri – el coborî până ce gura lui era din nou pe sânii ei – fiind mult mai frumoasă decât în altele. Lasă-mă să-ți arăt.

Și asta și făcu. Și era mai bine ca înainte. El aduse omagiu fiecărei părți a trupului ei, cu privirea, mâinile și gura sa. Iar Tess închise ochii și-l lăsă să facă tot ce voia. Îl lăsă să-i sugă sânul, mai întâi unul, apoi celălalt, până când fiecare atingere a buzelor sale stârni vibrații în interiorul ei. Îl lăsă să o sărute croindu-și drum în jos spre stomacul ei, apoi în sus spre interiorul coapselor ei și-i arătă încă o dată cât de sensibilă poate fi ea, smulgându-i de pe buze rugăminți înflăcărate, până ce ea răguși. Își strecură mâinile sub fundul ei și o înclină astfel încât limba sa să poate pătrunde și mai adânc și o făcu să înnebunească de plăcere. O făcu să atingă punctul culminant folosindu-se de gură, iar înainte ca inima ei să se liniștească, cu degetele sale pricepute o făcu să explodeze din nou, lăsând-o fără suflare.

Și, în cele din urmă, acolo unde intrase cu putere și repede mai înainte, de data asta o făcea încet, intrând în ea cu o venerație care, în timp ce gemea, îi făcu ochii să se lumineze de plăcerea pură de a fi din nou satisfăcută după atâtea luni în care fusese singură. El o penetra, gros, tare și mult mai adânc decât simțise vreodată. Ea clipi, făcând ca lacrimile să-i curgă pe tâmple și să-i ajungă în păr.

El încetă să se mai mişte, rămânând nemişcat.

– Te rănesc?

Vocea lui îi hurui în piept, răguşită şi încordată.

– Nu, nu. Nu te opri. Ea-şi îndoi genunchii, înconjurându-i şoldurile cu coapsele ei, trăgându-l şi mai adânc, auzindu-i respiraţia rapidă. Doar că mă simt atât de bine.

El nu se opri. Continuă până ce ea se convulsionă în jurul lui. Până când ţipătul pe care ea-l auzi era al ei. Cu o privire sălbatică, el îşi mai umplu încă o dată plămânii cu aer şi se ţinu drept în interiorul ei în timp ce-şi dădea drumul, braţele tremurându-i şi scrâşnind din dinţi.

Se prăbuşi deasupra ei, eliminând aerul din plămâni. Respiraţia lui îi dădu părul la o parte de pe faţă. Era transpirat şi greu ca o stâncă, dar când încercă să se mişte, ea-şi încolăci braţele în jurul spatelui său şi-l reţinu. Îi simţi inima bătând cu putere peste inima ei.

– Nu încă. Stai.

El respiră sacadat.

– Sunt prea greu pentru tine.

În hol Dolly mârâi şi Aidan îşi înălţă capul. Peste un minut cineva suna la sonerie, făcând câinele să latre cu frenezie.

– Reagan! Deschide!

Tess făcu ochii mari.

– Este Vito. Ce caută aici?

Aidan se dădu jos de pe ea, întorcându-se pe spate.

– Probabil se asigură că nu fac ce tocmai am făcut. Nu am energie să mă ridic.

Dar Vito începu să bată în uşă şi Dolly lătră şi mai frenetic.

– Va trezi tot cartierul, şuieră Tess.

Se rostogoli jos din pat şi-şi testă picioarele, râzând când le simţi ca de cauciuc. Repede, trase pe ea o pereche de blugi şi tricoul lui Aidan şi se duse să răspundă la uşă. Vito stătea afară, arătând ca un om nebun. Se mişcă pentru a intra înăuntru şi Dolly mârâi, arătându-şi colţii.

– Dolly, jos, îi comandă Aidan încet. Nu-i plac bărbaţii care vin noaptea.

Vito îl ignoră şi puse mâinile pe umerii lui Tess.

– Te-a rănit?

Ea clipi uimită.

– Cine, Aidan?

– Nu, spuse el frenetic. Wallace Clayborn. Am încercat să te sun pe celular, dar nu ai răspuns. M-am speriat de moarte. Îi cercetă faţa. Eşti roşie.

Îi frecă obrajii cu degetul mare, apoi privirea lui zbură spre faţa nerasă a lui Aidan, întunecându-se. Spre cinstea lui, Aidan nici măcar nu clipi.

Ea-i atinse uşor mâna lui Vito.

– Intră. Îţi voi spune tot despre Clayborn. Ai fi fost mândru de mine.

16

Joi, 16 martie, 6:15 A.M.

Tess, pisica ta este în chiuvetă.

Tess se întoarse leneşă şi se uită la el cum stătea în faţa chiuvetei din baie. Încă gol şi umed de la duş, Aidan Reagan era o imagine numai bună de privit la prima oră a dimineţii.

– Deschide apa. Vrea să bea de la robinet.

– Am crezut că pisicilor nu le place apa.

– Ei îi place.

Intră în baie clătinându-se şi se aşeză pe marginea căzii, zâmbindu-i în timp ce el gonea pisica de pe chiuvetă şi-şi dădea cu spumă de ras pe faţă. Ofensată, Bella merse pe marginea căzii şi se sui în poala ei.

– Este numai vina ta că nu avem timp pentru micul dejun. Încă o dată, ai spus. Una rapidă. Da.

El zâmbi arătându-şi dinţii.

– Nu te-am auzit plângându-te acum câteva minute.

Ea-i zâmbi şi se simţi bine făcând asta.

– Nu. Îl mai privi un minut, mângâind-o pe Bella care torcea. Şi se trezi la realitate. Ce vei face azi, Aidan?

– Voi urmări toate firele libere care au legătură cu Bacon. O să verific dacă cei de la criminalistică au mai găsit ceva nou.

– Pentru că nu crezi că el a făcut-o.

– Nu. Dar mai am şi alte cazuri de terminat.

Ea-şi aminti de raportul autopsiei pe care-l văzuse pe biroul lui.

– Băieţelul.

– Da. Încă nu l-am găsit pe tatăl său. Şi cred că mama lui ştie unde e.

– Un tată care să-şi omoare propriul fiu. Ea respiră adânc. Nu mă obişnuiesc niciodată cu aşa ceva.

– Nici eu. Tu ce vei face astăzi?

– Nu ştiu. Bacon este mort. Clayborn în puşcărie... Probabil că mă voi duce la birou şi voi începe să fac curăţenie. Priveghiul lui Harrison este în seara asta. Mâhnirea reapăru, dureroasă. Înmormântarea este sâmbătă.

– Spune-mi la ce oră şi voi merge cu tine.

Recunoştinţa călduroasă a mai tocit din marginile ascuţite ale mâhnirii.

– Mulţumesc. Astăzi trebuie să mă duc să o văd pe Ethel Hughes. Îi veţi spune despre biletul lăsat pe haina domnului Hughes? *Să fii judecat după compania în care te afli.*

– Vom discuta despre asta în această dimineaţă. Te voi anunţa ce şi cum. Îşi uscă faţa, apoi se întoarse pentru a o privi posac. Este ceva legat de ziua de ieri ce nu ţi-am spus. Vino aici.

Spaima făcu să i se strângă stomacul în timp ce se ridica, trimiţând-o pe Bella pe podea.

– Bine.

– Rick era sigur că Bacon a păstrat ascunse nişte filme, dar nu am putut găsi niciunul.

Ea înghiţi cu greu. În adâncul sufletului ei, ştia. Fusese mai uşor să nu se gândească la asta.

– Deci filmul pe care mi l-a făcut este încă pe undeva pe acolo.

– Pe undeva. Se poate să le fi mutat în altă ascunzătoare. Avem câteva locuri în care putem începe căutările, dar nu mai este o prioritate pentru departamentul omucideri. Se va muta la divizia de crime electronice. Ei se ocupă de pornografia pe internet şi chestii de genul acesta.

Ea nu se putu controla şi se crispă.

– Deci, dacă iese la iveală... Va conta pentru tine?

Ochii lui erau serioşi.

– Un pic. Eu nu înşel şi nu împart şi cred că există destule aere de macho în mine încât să-mi pese că alţi bărbaţi văd ceea ce văd eu. Ce vei face?

Ea încercă să zâmbească.

– Fac un calendar şi programez un tur de vizitare?

El chicoti şi o sărută pe buze.

– Îmbracă-te. Dacă nu te duc la Vito până la şapte jumătate voi întârzia la şedinţa de dimineaţă pentru că voi fi făcut bucăţi.

Joi, 16 martie, 7:30 A.M.

Ţinând-o strâns de talie, Aidan ciocăni la uşa lui Vito şi îndură evaluarea din cap până-n picioare a fratelui ei.

– Reagan. Tess.

Tess îşi dădu ochii peste cap şi-l sărută pe Vito pe obraz.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Vito! Termină!

Apoi ea-l prinse pe după gât pe Aidan şi-l trase în jos pentru un sărut de despărţire.

– Acum pleacă sau vei întârzia.

– Mai poate aştepta câteva minute.

Aidan tresări când unghiile lui Tess i se înfipseră în ceafă. Amândoi se întoarseră spre locul unde se afla un bărbat foarte

mare şi mai în vârstă, braţele lui masive fiind încrucişate peste pieptul ca un butoi. Parcă era făcut din piatră, partea de sus a trupului era dovada anilor de muncă manuală grea. Faţa lui era înclinată într-o încruntare feroce, aşa cum un tată se uita la bărbatul care încălzea aşternutul fiicei sale toată noaptea.

– Domnule Ciccotelli. Întinse mâna. Eu sunt Aidan Reagan.

Tatăl lui Tess doar privi mâna întinsă şi momentul deveni stânjenitor. Oftând obosită, Tess luă mâna lui Aidan într-a sa.

– Tată. Nu te aşteptam.

O studie cu o privire rece şi întunecată şi Aidan îşi dădu seama de unde moştenise ea talentul.

– Presupun că nu mă aşteptai, spuse el într-un final. Putem discuta, Tess? În particular?

Se uită circumspectă, în sus la Aidan, cu colţul ochiului.

– Du-te. Te voi suna.

Aidan se dădu înapoi şi respiră adânc când i se închise uşa în nas, apoi se întoarse spre scări. Nu voia să întârzie două zile consecutiv.

Joi, 16 martie, 7:30 A.M.

Joanna se încruntă privind interiorul sertarului de la birou. Căuta hârtie pentru fotografii pentru a scoate la imprimantă unele dintre pozele pe care le făcuse pentru expozeul despre doctorul Jonathan Carter şi văzu că jumătate din rezervele ei dispăruseră.

– Keith, ai scos fotografii la imprimantă?

El nu-şi mută privirea şi continuă să-şi facă nod la cravată.

– Nu.

Cu servieta în mână, se îndreptă spre uşă.

Vocea lui era rece ca gheaţa, iar ea se încruntă uitându-se la spatele lui.

– Ţi-am spus că-mi pare rău, Keith.

El se opri cu mâna pe clanţă.

– Nu cred că înţelegi sensul acestui cuvânt, Jo. Nu mai sunt sigur cine eşti. Ne vedem diseară.

Uşa ţăcăni atunci când el o închise încet. Dacă o trântea ar fi fost mai bine, dar Keith nu era acel gen de persoană. Apoi ea ridică din umeri. Îşi va reveni el. Mereu îşi revenea. Unul dintre prietenii lui Ciccotelli căzuse. Acum trecem la următoarea muscă de pe hârtia de prins muşte. Deja făcuse unele săpături. Era pe cale să descopere ceva important. Putea simţi asta.

Joi, 16 martie, 7:40 A.M.

Michael Ciccotelli era un bărbat dur. Din camera alăturată ieşi mama ei arătând tulburată şi obosită şi... prinsă la mijloc.

Tess îi privi cu precauţie pe amândoi.

– Când aţi ajuns?

– Azi-noapte, răspunse mama ei.

Vizita lui Vito de la miezul nopţii căpăta acum sens. Tess se aşeză.

– Nu ştiu ce să spun.

Mama ei dădu din mâini.

– Tu nu veneai la noi, aşa că...

– Gina, stai jos.

Cu blândeţe, tatăl ei o împinse pe mama sa spre un scaun, apoi se aşeză în spatele ei, mâinile lui mari odihnindu-se pe umerii ei fragili.

– Ce se întâmplă aici, Tess?

El era palid, buzele lui neavând strop de culoare în ele.

– Stai jos, tată.

– Mă voi aşeza când voi găsi de cuviinţă. Te-am întrebat ce se petrece aici. Poţi începe cu Reagan.

– Este un bărbat drăguţ. Noi... Uită ce voia să spună. Avusese grijă de ea, dar asta nu era imaginea pe care voia să o proiecteze despre propria persoană. Ne întâlnim, spuse ea într-un final.

Tatăl ei ridică din sprâncene.

– Înţeleg.

Ridică şi ea din sprâncene.

– Sunt sigură că înţelegi, spuse ea cu răceală.

– Tess, o dojeni mama sa, iar Tess se ridică în picioare.

– De ce sunteți aici?

– Nu fi nepoliticoasă, şopti Vito.

– Oh, tu să taci! Nu am de gând să vă las să mă catalogați drept o femeie depravată. Am treizeci şi trei de ani, pentru numele lui Dumnezeu. Iar el este primul bărbat cu care m-am... întâlnit de un an încoace.

– După Phillip. Tatăl său se strâmbă. Să-l ia dracu'.

Tess se strădui să-şi înăbuşe râsul care părea că vine de nicăieri.

– Aidan îi zice „doctorul Să-l ia dracu'", spuse ea şi crezu că tatăl ei zâmbi uşor. Un mic colţişor din inima ei se sfărâmă şi ea îşi îndulci vocea. Tată, Vito spune că eşti bolnav. De ce ai bătut atâta drum până aici?

Mama ei se uită peste umăr dând tristă din cap.

– Ai promis.

El închise ochii.

– În regulă. Voiam să vin. Voiam să mă asigur că eşti bine. Să văd asta cu ochii mei.

El deschise ochii, iar ea fu uimită să vadă lacrimi în ei. În toată viaţa ei nu-l văzuse pe tatăl ei plângând. Niciodată.

– Ai fost rănită anul trecut şi nu am putut veni pentru că nu am ştiut. Nu ne-ai spus. Acum aveai probleme şi a trebuit să aflăm asta de la ştiri. Ştii cum e, Tess?

Mama ei mângâie mâna tatălui său.

– La ştiri spuneau că ai dezvăluit secretele pacienţilor tăi, spuse ea. Au spus că nu ai dat dovadă de etică şi că ţi-a fost suspendată licenţa.

– Sunt nişte mincinoşi împuţiţi, spuse pe un ton categoric tatăl ei, vocea lui tremurând din cauza furiei reţinute. El îşi ridică bărbia. Tu nu ai face aşa ceva.

Un alt colţ al sufletului ei se sfărâmă.

– Este adevărat că cei de la comisia de licenţă m-au suspendat, tată. De unde ştii că nu au dreptate?

O săgetă cu o privire întunecată.

– Pentru că te cunosc. Şi mai presus de toate ştiu că tu nu minţi. Te-am crescut mai bine de atât.

– Aşa pur şi simplu? Vocea ei era plină de amărăciune, sarcastică. Mă crezi?

– Mereu am crezut în tine, Tess, spuse mama ei încet. Te iubim.

Tatăl ei oftă.

– Şi mai ştiu că lucrurile nu sunt mereu ceea ce par a fi.

Tess închise ochii refuzând să dea înapoi.

– Ştiu ce am văzut, tată.

– Şi arăta rău. Dar, Tess, nu am făcut nimic. Acea femeie a pretins că era menajera şi înainte ca eu să-mi dau seama a intrat în cameră şi...

Tess îşi îndreptă spatele, imaginea fiind foarte clară.

– Îmi amintesc. Eram acolo.

El trase un scaun de la masa cea mică.

– Cred că acum mă voi aşeza. Tu ai fost mereu cea dificilă, Tess. Ai pus mereu întrebări la care nu aveam nici cea mai mică idee cum să răspund. Mereu am ştiut că vei deveni doctor sau avocat... ceva mare. Ceva important. El respiră cu greu. Sunt bine. Doar că uneori mi se mai taie răsuflarea. Se calmă, întâlnindu-i privirea. Dar, Tessa, nu m-ai întrebat niciodată ce s-a întâmplat. Mereu am aşteptat să o faci, dar nu ai făcut-o niciodată. Am aşteptat patru ani. Mama ei îl luă de mână.

– Am văzut ce s-a întâmplat, spuse Tess printre dinţi, deodată devenind nesigură de ea şi urându-şi propria slăbiciune la fel de mult cum o ura pe cea a mamei ei.

– Ai văzut numai o parte, insistă el. Mereu m-am întrebat cum, după atâţia ani, ai putut crede acel lucru rău despre mine. Cum de un moment ţi-a dat peste cap întreaga viaţă. El îşi mută privirea. Şi nu am ştiut că ceva poate durea atât de tare.

Ea privi mâinile unite ale părinţilor ei. Şi le invidie solidaritatea chiar dacă asta o înfuria la culme.

– Nici eu nu am ştiut. Am tot aşteptat să recunoşti că ai greşit, aşa cum ne-ai spus mereu să facem, dar nu ai făcut asta niciodată.

Buza lui se strânse, dar nu spuse nimic. Şi tu. Se uită la faţa devastată a mamei ei. Ai spus mereu că tu crezi în mine, dar nu ai făcut-o. M-ai pălmuit pentru că am spus o minciună şi te-ai târât înapoi la el.

Tatăl ei îşi întoarse doar capul, uitându-se şocat la mama ei.

– Ai lovit-o?

– Eram furioasă. Ea oftă. Am greşit când te-am lovit, Tess. Eram furioasă, rănită şi-mi era frică. Dar nu m-am târât niciodată în faţa tatălui tău sau a altcuiva. L-am întrebat ce s-a întâmplat. Şi l-am crezut. Ea zâmbi. Crezi că sunt o naivă.

– Nu am spus asta.

Dar o gândise. Încă o mai gândea.

– Crezi că sunt naivă pentru că acum cred în tine?

– Nu. Tess negă dând din cap. Pentru că eu ştiu că nu am făcut nimic greşit.

Tatăl ei zâmbi trist.

– Nu-i aşa că este interesant cum drumurile noastre au devenit paralele? Pentru că nici eu nu am făcut nimic greşit. Dacă aş spune că nu m-am uitat niciodată la o altă femeie, aş minţi. Dar jur că nu m-am atins niciodată de altcineva. Nu în acea zi. Niciodată.

Comparaţia lui atinse o coardă sensibilă şi Tess ezită, nesigură.

– Era deasupra ta, tată, şopti ea.

El o privi direct în ochi.

– Ea era peste mine. Eu nu am atins-o niciodată, Tess.

Tonul vocii suna hotărât şi adevărat. El era aici... şi nu era nevoit să facă asta. O credea, când puţini o mai făceau. Oare era posibil să fie o neînţelegere? Se gândi la acea zi, la ceea ce văzuse. Paraşuta slăbănoagă se încolăcise în jurul lui ca o lipitoare. Dar oare mâinile lui o atingeau? Tess nu-şi putea aminti.

Dar ştia că niciodată înainte de acea zi nu îl prinsese cu vreo minciună. Nici măcar o dată. El arăta îngrozit şi ea realiză că acest moment ar putea repara sau sigila ruptura.

– Ar fi trebuit să te întreb atunci. Tată, ce s-a întâmplat în acea zi?

El respiră tremurând, umerii săi laţi lăsându-se în jos uşuraţi şi ea realiză că el nu se aşteptase la o acceptare oarbă, doar la încredere.

– Ea a intrat pur şi simplu, Tess. A spus că este un cadou şi am încercat să o fac să plece. Înainte să-mi dau seama, era goală şi nu aveam nici cea mai mică idee unde să pun mâna pentru a o da afară pe uşă. Mi-a spus să nu mai joc făcând pe inabordabilul. Şi cinci secunde mai târziu, ai intrat tu. După ce ai plecat, i-am spus că sun la poliţie dacă nu pleacă. A devenit irascibilă. Mi-a spus că a fost avertizată că voi fi un filfizon dur, dar plata cauţiunii nu era inclusă în taxa ei. Aşa că a plecat. El ridică din umeri. Asta-i tot.

Asta-i tot? Se luptă să înghită nodul pe care-l simţea în gât în timp ce el aştepta, pe faţa lui oglindindu-se agonia aşteptării, şi deodată adevărul acelui moment oribil fu eclipsat de adevărul acestuia. El o credea, acest bărbat care fusese eroul ei. Pentru că o iubea. Ar putea face ea mai puţin? Faţa lui deveni neclară în timp ce ochii ei se umpleau de lacrimi.

– Îmi pare rău, tată, şopti ea. Mă poţi ierta?

– Vino aici. O trase pe genunchi şi-i apăsă obrazul de umărul său. Putem continua şi să facem în aşa fel încât lucrurile să revină la normal, aşa cum erau?

Ea respiră aroma de cedru care rămânea mereu în hainele pe care el le purta. Lacrimile ei erau absorbite de cămaşa lui de lucru până când îi secară.

– Sună bine.

El îşi sprijini obrazul de creştetul ei.

– Mi-ai lipsit, iubito.

– Şi tu mi-ai lipsit, tată. A fost un an dur. O săptămână şi mai dură.

– Spune-mi despre asta, scumpo.

Mama ei îi strânse umărul.

– Mai întâi te întinzi. Mi-ai promis.

– Într-un minut, Gina, spuse el tăios, uitându-se în sus la mama ei.

Dând din cap, mama ei dispăru dincolo de uşa camerei alăturate şi se întoarse cu o mască de oxigen şi o pompă portabilă. Tess făcu ochii mari.

– Eşti pe oxigen? Şi ai luat avionul? Eşti nebun?

– Simţeam nevoia să te văd, spuse el, dându-şi ochii peste cap atunci când mama ei îi potrivi masca pe faţă. Acum vorbeşte cu mine, Tessa. El se încruntă. Şi începe cu Reagan.

– Mi-a salvat viaţa, tată, spuse ea şi văzu cum păleşte pe sub masca de oxigen. Respiră. Ea-l sărută pe frunte. Şi data viitoare să dai mâna cu el, bine?

El făcu un efort să respire.

– Bine.

Joi, 16 martie, 8:00 A.M.

– Deci este închis. Spinnelli se uită în jurul mesei. Am terminat.

Murphy şi Aidan stăteau de-o parte a mesei, procurorul, Patrick Hurst şi Spinnelli de cealaltă. Rick şi Jack completau celelalte capete. Nimeni nu arăta mulţumit.

Spinnelli se încruntă.

– Bacon este mort, avem toate fotografiile, confesiunea lui. Clayborn va fi judecat în această dimineaţă. Viaţa lui Tess se poate întoarce la normal.

– Cu excepţia faptului că întreg oraşul crede că ea este o nevăstuică slobodă de gură, bombăni Murphy. Nu ştiu, Marc. Ceva nu-mi miroase bine.

– Poate pentru că nu l-ai arestat pe Bacon, spuse Patrick. A luat cu el soluţionarea problemei de către voi.

– Asta este doar o parte, recunoscu Aidan, amintindu-şi de propria sa furie neputincioasă când l-a văzut pe Bacon plutind mort în cadă. Dar simt că ceva este în neregulă. Am citit evaluarea psihiatrică a lui Bacon. Tess nu a făcut toată evaluarea, apropo. L-a văzut o singură dată. Evaluarea principală a fost făcută de Eleanor Brigham care a murit înainte de a o termina.

Murphy arăta de parcă îl deranja ceva.

– Nu pare că ar fi putut să o urască atât de mult numai după o singură întâlnire.

– La asta m-am gândit şi eu, spuse Aidan. Bacon era un pierde-vară cu un viciu specific – îi plăcea să tragă cu ochiul. Nu a avut niciodată o slujbă. Nu există nicio determinare nemiloasă, nu avea scopuri reale decât să se uite la femei goale care habar nu aveau de asta.

– Nu se potriveşte profilului, spuse Jack gânditor.

– Ce profil? întrebă Patrick.

– Profilul făcut de Tess, îi spuse Aidan. Un maniac antisocial. Organizat, orientat spre atingerea scopului şi obişnuit să delege. Bacon nu se potriveşte.

– Poate profilul făcut de Tess era greşit, sugeră Patrick. Doar a fost tulburată.

Aidan ridică din umeri.

– Totuşi nu explică sincronizarea. De ce s-a sinucis acum?

– Poate că a văzut maşina de patrulare în afara biroului lui Lynne Pope, spuse Spinnelli. Ştia că ne apropiem şi s-a panicat.

– Această persoană este rece şi calculată, Marc, argumentă Aidan. A torturat-o pe Adams mai bine de trei săptămâni. Nu pare a fi tipul care să intre în panică.

– Ai spus „nu pare", observă Patrick. Tu chiar nu crezi că Bacon este acela.

– Nu, nu cred. Aidan se uită frustrat la probe. Dar este doar un presentiment.

Spinnelli îi privi sever.

– Aidan, cert este că avem o confesiune semnată. Avem toate aceste dovezi care arată spre Bacon. Avem chiar şi poze cu Hughes mort pe alee pe cardul de memorie pe care l-am găsit alături de celelalte poze. Dacă cumva nu ai ceva mai mult decât un presentiment, va trebui să închidem cazul şi să mergem mai departe.

– Ei bine, mă deranjează faptul că nu am găsit încă ascunzătoarea, remarcă Rick.

– Sau camera cu care au fost făcute pozele cu Hughes, adăugă Jack. Toată lumea se întoarse pentru a se uita la el. Cardul de memorie care conține toate pozele cu Hughes nu se potrivește la camera foto pe care am găsit-o în apartamentul lui Bacon. Aceste poze au fost făcute cu o cameră foto diferită.

– Rahat! bombăni Spinnelli, acum arătând foarte nemulțumit.

– Și mai este și tipul din poza cu Connell, spuse Murphy. El este cel care a montat camera în locuința lui Seward. Sunt chestii mari care nu au răspunsuri, Marc.

Spinnelli se uită la Patrick.

– Ai tot ce-ți trebuie ca să faci să dispară apelurile?

– Casetele cu Tess pe care le-ați găsit în apartamentul fetei aceleia, Rivera, au fost de ajuns pentru asta. Faptul că ați găsit haina cafenie și peruca a fost un bonus.

– Atunci este în regulă, spuse Spinnelli, ridicându-și arătătorul. Încă o zi. Duceți-vă și faceți rost de ceva concret. Aidan, rămâi.

Toată lumea ieși lăsându-i pe Aidan și Spinnelli singuri.

– Aidan, vreau să mă asigur că acest presentiment al tău vine din intuiția ta și nu de altundeva. Am nevoie să gândești cu capul care trebuie.

Aidan se ridică drept în picioare, ofensat.

– Asta nu era necesar, Marc.

– Nu, asta este slujba mea. Ești implicat emoțional cu Tess. Stă acasă la tine. Nu este suspectă, așa că asta este treaba ta. Și a ei. Dar nu voi permite să-mi cheltui toate resursele vânând fantome pentru că tu ești prea implicat ca să lași asta să dispară.

Aidan își temperă furia.

– Și ceilalți văd întrebările fără răspuns.

– Tocmai de aceea v-am mai acordat o zi pentru asta. Aveți și alte cazuri de rezolvat, Aidan. Asigură-te că-ți amintești asta.

Aidan dădu scurt din cap.

– Da, domnule.

Tess închise uşa de legătură a camerei de hotel a tatălui ei.

– Doarme acum.

Aşa era, dar nu era somnul robust şi sforăitul pe care şi-l amintea ea din copilărie. Somnul lui era firav, pieptul lui masiv respirând adânc. Când lucrase ca intern făcuse un stagiu şi la cardiologie. Îşi aminti pielea gri, efortul de a respira. Neputinţa pacienţilor în timp ce inimile lor cedau şi-i lăsau să aştepte să moară.

Tatăl ei va fi unul dintre acei pacienţi, foarte curând. Regretul izbucni ca un val puternic, aducând cu el neputinţa ei proprie.

– Nu am avut nici cea mai mică idee că este atât de grav, şopti ea, apoi se întoarse spre locul unde stăteau lângă fereastră mama ei şi Vito, sorbind din cafea. Faţa mamei ei era calmă, dar chinul din ochii ei spunea amarnicul adevăr.

– Nu m-a lăsat să-ţi spun. Numai Dumnezeu ştie că ţi-ai obţinut în mod cinstit această încăpăţânare.

Tess se aşeză stoarsă de puteri pe patul lui Vito.

– Mi-a spus că este pe lista pentru transplanturi.

– Aşa este. Gina ridică din umeri. Dar la vârsta lui... Ea se uită în altă parte, clipind des.

Vito îi strânse mâna.

– Mamă, nu face asta. Te rog, nu plânge.

Gina îi aruncă o privire lui Tess.

– Când te-a văzut la ştiri... L-a durut.

– Îmi pare rău.

Gina dădu din cap.

– S-a terminat. A meditat foarte mult în ultimul timp, gândindu-se la voi doi. Câteodată, când crede că nu este nimeni prin preajmă, plânge.

Ochii lui Tess se umplură de lacrimi, iar gâtul îi ardea.

– Opreşte-te, şopti ea răguşit.

– Îmi pare rău. Încet, mama ei îşi sorbi cafeaua. Nu vreau să te fac să te simţi mai rău. Vreau doar să ştii cum stau lucrurile. Doctorii spun că poate trăi un an sau şase luni. Doctorul lui ar fi foarte furios să afle că acum se află aici.

– Nu ar fi trebuit să vină, şopti Tess.

– Nimic nu l-ar fi putut opri să se urce în avionul acela, Tess. Avea nevoie să îndrepte lucrurile. A permis ca asta să continue destul de mult. Respirând adânc, mama ei puse ceaşca deoparte şi se ridică. Ceea ce ţi-a spus astăzi a fost purul adevăr.

Tess încuviinţă dând din cap.

– Ştiu. Dar tu l-ai crezut imediat, iar eu nu.

Râsul Ginei fu aspru.

– Nu, nu l-am crezut.

Tess se încruntă la mama ei.

– Nu înţeleg. Tu...

– Ştiu ce am spus. Şi ştiu şi ce am făcut. A trebuit să trăiesc cu asta în ultimii cinci ani. Ştiam că ceva teribil se întâmplase în acea zi. Te-ai întors la magazin să mă iei şi faţa ta era mai albă ca varul. Dar nu mi-ai spus atunci.

– Nu ştiam ce să fac. Nu voiam să te rănesc.

– Ştiu. Ceea ce nu ştiai era că eu ştiam despre acea femeie înainte să scot totul de la tine o lună mai târziu.

– Nu înţeleg, spuse ea din nou.

Mama ei se îndreptă spre fereastră.

– Ştiai că târfele de lux au cărţi de vizită? Mai târziu i-am găsit cartea de vizită în buzunarul pantalonilor tatălui tău. Mi-am spus că nu însemna nimic, că probabil era doar o clientă nouă şi că tu chiar te simţeai rău aşa cum pretindeai. Când într-un final te-am făcut să-mi spui ce ai văzut... Nu ştiu ce m-a apucat. Am făcut un lucru groaznic pe care-l regret chiar din acea zi. Te-am lovit şi te-am făcut mincinoasă, apoi l-am confruntat pe tatăl tău cu minciunile pe care mi le-ai spus. Şi totuşi, el le-a confirmat. Mi-a spus o poveste de adormit copiii despre o femeie care apăruse în camera noastră de hotel şi şi-a dat jos hainele. Că nu a atins-o deloc. Şi ca o soţie bună, i-am spus că-l cred.

– Dar nu-l credeai, şopti Tess.

Gina aruncă o privire peste umăr.

– Ce femeie care se respectă l-ar fi crezut?

– Mamă? Vito arăta şocat.

Ea oftă.

– Ştiu. După ce l-am înfruntat pe tatăl tău, Tess, el te-a înfruntat pe tine.

– Îmi amintesc. Mama ei îi ceruse să vină acasă, spusese că trebuie să stea de vorbă. Acea cerere căpăta sens acum. A avut primul său atac de cord în acea zi.

Faţa ei se încordă.

– Am avut grijă de el, urându-l în fiecare clipă. Urându-mă pentru că-l uram şi pentru ceea ce-ţi făcusem. În cele din urmă, când s-a simţit destul de bine, i-am spus că mă duc acasă la sora mea pentru că aveam nevoie de o pauză. În loc de asta am venit aici.

Tess făcu ochii mari.

– Aici, în Chicago? Nu mi-ai spus niciodată asta.

– Nu am vrut să ştie nimeni. Încă mai aveam cartea de vizită şi am găsit femeia. Gina se întoarse de la fereastră. Şi-a amintit de tatăl tău şi a confirmat fiecare cuvânt pe care l-a spus el. După ce a dat-o afară din camera noastră de hotel în acea zi, ea a sunat la agenţie. Ei au sunat la clientul iniţial care şi-a cerut scuze şi a spus că era cadou pentru un bărbat din aceeaşi cameră, dar cu un etaj mai sus. Am fost la agenţie şi ei mi-au arătat chitanţa de la client.

Tess expiră, uşurată şi în acelaşi timp năpădită de o groaznică tristeţe.

– A fost o greşeală. Am pierdut cinci ani din cauza unei greşeli. Miji ochii care o înţepau, uitându-se la mama ei. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu mi-ai spus?

Preţ de o clipă Gina nu spuse nimic. Apoi foarte încet:

– Pentru că atunci, trebuie să recunosc, nici eu nu l-am crezut. Şi de fiecare dată când îl privesc în ochi, ştiu că nu aş fi putut-o face niciodată. Însemna prea mult pentru el să creadă asta.

– Şi de ce-i spui acum? întrebă Vito nesigur.

– Deoarece s-a frământat atâta pentru că ar fi trebuit să creadă în el, aşa cum am făcut-o eu, răspunse ea ca şi cum Tess nu ar fi stat chiar acolo. Credea că greşise şi-şi trimisese tatăl în mormânt din cauza încăpăţânării ei. Îi zâmbi trist lui Tess. Nu-i aşa?

Tess încuviință dând din cap, simțind încă un nod în gât.

– Da.

– Mereu ai fost fata tatei, Tess, mai mult decât a mea. Acești ultimi cinci ani, fiind certat cu tine... aproape că l-a ucis și nu este nicio exagerare. Dar doar pentru că ești a lui Michael asta nu înseamnă că te înțeleg și te iubesc mai puțin. Când s-a împăcat cu tine știam că și eu trebuie să o fac. Mie îmi este mai greu să-mi cer scuze, pentru că, spre deosebire de tatăl tău, care nu a făcut nimic greșit, eu am greșit foarte mult. Îmi pare rău, Tess.

Urmă o lungă perioadă de tăcere în care Vito își lăsă capul în jos, iar Gina și Tess doar se uitară una la cealaltă.

– Știi ceva, mamă? Nu sunt sigură dacă să simt recunoștință față de tine pentru că ai încercat să mă faci să mă simt mai bine sau furie pentru că ai păstrat secretul acesta atâta timp, șopti Tess, iar Vito își înălță capul, uitându-se la ea în tăcere, obosit și cu părere de rău.

– Cred că ambele sunt normale, spuse mama ei pe un ton neutru.

– Adevărul este că înainte, oricum s-ar fi putut să nu te cred. După ziua de astăzi, nu am nevoie ca tu să crezi asta. Așa că într-un fel sau altul, balanța s-a echilibrat. Ea privi spre ușa tatălui ei. Simt ca și cum ar trebui să rămân aici... să mă uit la el cum respiră... Ceva de genul acesta.

– El nu ar vrea să faci asta. Va fi treaz când te vei întoarce.

Tess se uită la Vito.

– Am un birou de curățat și trebuie să lupt pentru o licență. Bacon este mort și Clayborn este în custodie, așa că nu trebuie să rămâi dacă nu vrei. Deja ai fost plecat multă vreme de la slujbă, Vito.

Vito neagă dând din cap.

– Reagan nu crede că Bacon este responsabil pentru omoruri. Nu a spus asta, dar eu mi-am dat seama.

Tess simți că ceva greu îi apasă pe piept.

– Nu, nu crede asta. Este ceva ce ar trebui să știi. Bărbatul pe care l-au găsit mort ieri mi-a pus camere video în birou și în apartament.

Gina dădu din cap.

– Şi aşa au ştiut despre pacienţii tăi. Ne-ai spus asta.

Tess îşi ridică ochii spre tavan.

– Ce nu v-am spus este faptul că a montat o cameră şi în baie. La... duş.

Ceaşca de cafea a Ginei se ciocni de masă.

– Oh, Dumnezeule! Fu o şoaptă care abia se auzi.

– Da. Ei bine, ieri m-a ameninţat că va vinde... un film cu mine presei.

– Atunci mă bucur că este mort, spuse mama ei maliţios.

– Dar poliţia nu i-a găsit arhiva. Fişierele originale.

Vito se încruntă.

– Reagan a spus că Bacon şi-a distrus hardul.

– Aşa a făcut. Dar ei se aşteptau să găsească o colecţie şi nu au găsit-o. Aceste poze cu mine s-ar putea să iasă la iveală. Trebuie să-l pregătim pe tata în caz că se va întâmpla aşa. Asta nu-i va face bine la inimă.

– Mai aşteaptă, Tess, o sfătui Vito. S-ar putea să le găsească.

Tess se ridică.

– În regulă, aşa voi face. Acum mă duc să-mi fac curăţenie în birou şi să trec pe la piaţă ca să pregătesc cina din seara asta. Mă ajuţi să o pregătesc, mamă?

Gina încuviinţă dând graţios din cap, fiind conştientă de ramura de măslin care-i era întinsă şi acceptând-o.

– Nu cred că ai nevoie de ajutorul meu, Tess, dar oricum o voi face.

Joi, 16 martie, 8:45 A.M.

– Băieţi, se pare că ştiţi cum să faceţi o fată să se distreze, remarcă Julia VanderBeck când Aidan şi Murphy intrară la morgă. Nu am niciun moment de plictiseală.

– Autopsia lui Bacon a dezvăluit ceva? întrebă nerăbdător Aidan.

Julia zâmbi strâmb.

– Domnul Bacon mi-a arătat multe lucruri măreţe. Dacă nu aţi fi venit, v-aş fi sunat. Veniţi să aruncaţi o privire.

Ea dădu la o parte cearşaful de pe trupul lui Bacon şi Aidan simţi din nou un nou val de furie contra individului şi a faptului că scăpase de justiţie prin moarte. Dar îndepărtă sentimentul şi se străduí să asculte vocea liniştită a lui Murphy.

– Cauza decesului?

– Hai să spunem că Bacon ar putea fi poreclit „Rasputin". Ea întoarse braţele lui Bacon, aşezându-le astfel încât tăieturile lungi şi roşii care-i ajungeau până la încheietura braţului să fie vizibile. A fost tăiat, probabil cu cutterul pe care l-aţi găsit pe colţul căzii.

Aidan înălţă capul.

– A fost tăiat?

Ea încuviinţă dând din cap.

– Da. Nu şi-a făcut aşa ceva singur, deşi se presupune ca voi să credeţi că a făcut-o. Uitaţi-vă la braţele lui. Tăieturile sunt de sus până jos. Acum, asta ar însemna, în mod normal, că victima chiar vrea ca sinuciderea să reuşească, dacă a fost vorba de aşa ceva.

– Dar? întrebă Murphy şi Julia zâmbi.

– Tipul vostru este stângaci. Ea-i ridică mâna stângă. Bătăturile de pe degetul mijlociu sunt de la scris. Aşa că mă aşteptam ca tăietura de pe braţul drept să fie mai profundă şi mai dreaptă. Şi-ar fi folosit mai întâi mâna dominantă, mâna stângă pentru mâna dreaptă, pentru a obţine efectul cel mai mare. În mod normal, tăietura de pe cealaltă mână nu este atât de dreaptă, asta are legătură cu faptul că are dureri şi şi-ar fi simţit deja amorţită mâna dreaptă, care oricum nu era mâna lui dominantă. Începe şi se opreşte. Şi nu este profundă.

– Dar tăietura lui Bacon nu urmăreşte niciun tipar, spuse Aidan.

– Nu. Tăieturile au exact aceeaşi adâncime şi nu am mai văzut aşa ceva niciodată. Mă întrebam cum poate cineva tăia un om în toată firea fără ca acesta să riposteze, dar nu am găsit răni de apărare.

– A fost inconştient când a fost tăiat, spuse Murphy gânditor.

– Nu prea cred. Îţi aminteşti raportul toxicologic al Cynthiei Adams?

– Ciuperci magice, răspunse Aidan. Psilo...

– Psilocybin, spuse Julia. Sângele lui Bacon nu conţine aşa ceva, dar am găsit ceva dintr-o altă plantă. Ingerată, cauzează paralizie, care se localizează în anumite articulaţii. Inhalată, efectul este accelerat şi se răspândeşte. Cred că a fost conştient tot timpul cât a fost tăiat...Şi mai cred că a simţit tot.

– Bine, spuse Aidan înverşunat şi Julia zâmbi cu jumătate de gură.

– Aici sunt de acord cu tine, Aidan. La un moment dat a pierdut destul sânge încât şi-a pierdut cunoştinţa şi s-a scufundat în apă. Având în vedere cantitatea de apă din cadă, mărimea şi greutatea lui Bacon, nu m-aş fi aşteptat ca el să se scufunde astfel încât capul lui să fie sub apă. Dar plămânii lui erau plini de apă şi sânge.

– Cineva l-a ţinut cu capul acolo, spuse Aidan încet.

– Aşa aş spune. Dar rănile lui nu se opresc acolo. Priveşte. Îndreptă braţul lui Bacon ca să i se vadă umărul. La un moment dat, în timpul zilei, a fost zdrelit de un glonţ.

– Împuşcat, tăiat, otrăvit şi înecat. Murphy dădu din cap. Ai dreptate. El este Rasputin. Deci care dintre ele l-a ucis?

– Oficial? Cel mai probabil s-a înecat. Dar, băieţi, tipul acesta nu s-a sinucis.

17

Joi, 16 martie, 9:35 A.M.

Jack se întâlni cu Aidan şi Murphy la apartamentul lui Bacon.

– Rick spune că trebuie să mai căutăm ascunzătoarea lui, că trebuie să aibă una pe aici, pe undeva.

– O vom căuta. Dar mai întâi să ne dăm seama ce naiba s-a întâmplat aici. Aidan intră în baie şi rămase în pragul uşii. Împuşcat, tăiat, otrăvit şi înecat? Cum?

– Ştim că înecarea a fost ultima, spuse Murphy. A fost otrăvit înainte de a fi tăiat, altfel tăieturile de cuţit nu ar fi fost atât de precise. Mai rămâne împuşcătura.

Aidan se gândi la scenariu.

– Cred că împuşcătura a venit prima.

– De ce? întrebă Murphy.

– Îţi aminteşti când i-am găsit ieri hainele?

– Chiar aici. Murphy arătă spre picioarele lui. Cămaşă, cravată, pantaloni, boxeri şi şosete. Haina de la costum era în sufragerie.

– Haina lui mirosea a naftalină şi fum de ţigară.

– Ca în casa mamei lui.

– Dar nu a pipi de pisică. Nu m-am gândit la asta. Nu-mi pot imagina ca un costum să stea depozitat în casa aia fără să capete miros de pisică. Cămăşile lui de la Wires-N-Widgets cu siguranţă că miroseau.

– Ieri am găsit cutii cu haine în sufragerie, spuse Jack. Cu un miros puternic de naftalină. Nu miroseau deloc a pipi de pisică.

– Are un loc de depozitare, spuse Murphy dând din cap. Dar de ce a fost împuşcătura prima?

– Pentru că şi costumul lui mirosea a transpiraţie, dar cămaşa lui mirosea ca o combinaţie de fum de ţigară şi balsam pentru rufe.

Murphy ridică din sprâncene.

– Era o cămaşă curată.

– Omul are nas bun, chicoti Jack. Eu, pe de altă parte, am un ochi bun. Priviți aici.

Aidan urmă linia pe care o arăta degetul lui Jack, în direcția peretelui îndepărtat al băii.

– O gaură.

Nu o văzuseră cu o zi înainte fiind distraşi de dovezile plantate.

Jack trecu pe lângă ei şi inspectă gaura cea mică.

– Ar fi putut fi un glonţ. Dacă a fost, cineva l-a scos de acolo. Acum nu mai este nimic decât perete sfărâmat. Se întoarse şi se uită la Murphy. Du-te în hol.

Murphy făcu asta, iar Jack se aşeză în pragul uşii, cu spatele la balamalele uşii.

– Eu sunt Bacon, iar tu ai arma, îi spuse el lui Murphy şi trasă o traiectorie imaginară prin aer. Luând în considerarea înălțimea găurii din perete, înălțimea lui Bacon şi locul unde l-a lovit în umăr, respectivul stătea aproape de locul unde eşti tu acum. Şi eşti mai scund ca Bacon. Cam cu doi până la patru inchi.

Aidan zâmbi feroce.

– Deci avem de-a face cu un maniac antisocial care are complexul lui Napoleon. Bine, tu vii din spatele lui Bacon. Îl împuşti în braţ? De ce?

– Ca să-l forţez să intre în cadă sau să-l forţez să inhaleze otrava? spuse Murphy.

– Sau ambele, puse Aidan. Eşti împuşcat în umărul drept, Jack. Ce faci acum?

Jack îşi puse mâna stângă pe umărul drept.

– Auuu, mimă el.

Aidan chicoti.

– Şi acum ai mâna dreaptă însângerată.

Jack încuviinţă dând din cap.

– Iau Luminol.

Treizeci de minute mai târziu, Jack stinse luminile, dezvăluind amprentele de pantofi care străluceau pe podea şi o amprentă completă a unei mâini pe peretele dintre toaletă şi chiuvetă.

Aidan puse pantoful său deasupra urmei de picior de pe podea.

– Eu am treisprezece. Asta este cam de mărimea nouă?

– Cam pe acolo, spuse Jack. Arată ca nişte pantofi eleganţi. Deci tipul nostru are măsura nouă la pantof. Este un început. Sunt curios în legătură cu amprenta mâinii.

În baie era tapet cu un chenar cu flori albastre. Deasupra chenarului era un perete de prefabricate vopsit, dedesubt, un tapet solid, albastru. Amprenta mâinii era la jumătatea de jos.

– Dacă aş fi Bacon şi sunt ameţit, mâna care sângerează ar fi trebuit să lovească mai sus, deasupra cadrului. Aşa că hai să vedem de ce nu e aşa.

Jack vârî o pilă de fier sub chenarul cu flori şi trase uşor de tapetul solid până când acesta se desprinse ca o foaie.

– Nu este lipit, spuse Murphy.

Jack se uită peste umăr.

– Colţurile sunt uzate. Cineva a făcut asta de multe ori.

Pulsul lui Aidan începu să bată mai repede.

– Ascunzătoarea lui de filme? Tess va fi salvată de la tot felul de umiliri. Grăbeşte-te, Jack.

– Vrei să fie făcut repede sau vrei să fie făcut bine?

– Vreau ambele, replică Aidan.

– Parcă ai fi Spinnelli, îi aruncă Jack şi Murphy râse.

– La faza asta aşa este. Grăbeşte-te, Jack.

Jack îşi băgă degetele într-o gaură din perete.

– Aprinde lumina, Aidan.

Jack trase un panou de prefabricat, de şaizeci pe nouăzeci, dezvăluind nişte bârne de lemn.

– Ei bine? întrebă Aidan când Jack lumină cu lanterna.

Jack se întoarse, dând din cap.

– Este gol.

Lui Aidan îi căzu faţa, dezamăgirea lui fiind palpabilă.

– Nu vreau să fiu nevoit să-i spun asta.

Încă o dată îşi dori să-l poate readuce pe Bacon la viaţă ca să-l poată omorî chiar el.

Jack oftă.

– Este fată mare. Se poate descurca mai bine decât îi dai tu credit.

Aidan își îndreptă umerii, amintindu-și de adevărul acelei afirmații. Tess era o femeie puternică. El doar spera că el era la fel de puternic.

– Ai dreptate. Zâmbi trist. A spus că dacă pozele vor ieși la iveală va face un calendar și un tur.

Jack își trecu limba peste dinți.

– Nu m-aș atinge de asta nici cu un băț lung de treizeci de metri, Reagan. Îmi prețuiesc căsnicia și – se uită fix la pumnii lui Aidan – fața.

Murphy tuși.

– Hai să terminăm cu asta. Puștiule Sherlock, adăugă el sec.

– Bine. Eu sunt Bacon, se concentră Aidan. Vin acasă după ce am negociat cu Lynne Pope și aștept ca Tess să-mi plătească o sută de mii de dolari. Sunt surprins de un vizitator. Se uită la Murphy, înțelegând ce și cum. Ucigașul a venit să caute filmele ascunse de Bacon.

– Și a venit pregătit. A lăsat toate acele dovezi frumușel ascunse în tavan, acolo unde era mai mult ca sigur că vom căuta camere video. Ce este în acele filme de-l sperie pe tipul nostru?

– Trebuie să aflăm. Deci tu spui „Arată-mi filmele" și eu spun „Du-te dracului".

– Eu trag în tine ca să te fac să-mi arăți. Îți julesc umărul. „Arată-mi", spun eu.

Jack pipăi peretele.

– Când faci asta, mâinile tale sunt murdare de sânge.

Murphy arătă spre cadă.

– „Acum treci în cadă", spun eu pentru că încă mai am arma.

– Eu fac asta și tu mă sileşti să inhalez otrava.

– Am găsit mucuri de țigări în cadă, spuse Jack. Le dau la analizat cât mai repede.

Aidan dădu din cap.

– Nu mă pot mișca, așa că mă tai, dai drumul la apă și mă privești cum sângerez.

– Dar durează prea mult sau eu sunt un nenorocit nemilos, termină Murphy. Aşa că-ţi ţin capul sub apă până ce mori şi-ţi las trupul să fie găsit de proştii de poliţişti.

Aidan se uită la cadă.

– Apoi cureţi peretele, înlocuieşti cămaşa şi plantezi dovezi ca proştii de poliţişti să nu mai fie pe urma ta. Lăsându-te liber să-ţi plănuieşti următoarea crimă. Se întoarse posac spre Murphy. „Compania în care te afli".

Joi, 16 martie, 11:00 A.M.

– Iuhu! fluieră Murphy când intră pe uşa biroului lui Tess. Cu siguranţă Clayborn şi-a făcut numărul cu locul acesta.

– Ştiu, spuse Aidan posac. Aseară aproape că şi-a făcut numărul şi cu Tess.

Murphy zâmbi discret.

– Mi-aş fi dorit să-l fi văzut când a terminat cu el.

Denise, secretara, ieşi din biroul lui Harrison cărând o cutie de gunoaie. Aproape că făcu cale întoarsă când îi văzu cu un licăr în ochi.

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Am venit să o vedem pe Tess, spuse Aidan, studiind-o.

Denise fusese surprinsă să-i vadă. Surprinsă, şi îi fusese un pic frică. Şi Aidan se întreba de ce.

– Este în biroul ei de dimineaţă. Clătină capul spre uşa care era puţin întredeschisă. Intraţi.

Aidan împinse uşa, găsind-o pe Tess stând în mijlocul camerei, cu un clipboard în mână, cu părul strâns într-o coadă de cal care o făcea să arate tânără şi sexy în acelaşi timp. Se întoarse, panica de moment făcând loc plăcerii.

– Aidan! Şi Murphy, adăugă ea când Murphy mimă că se bosumflă.

– Ai făcut oareşce progrese, remarcă Aidan.

– Cel puţin am scos afară toată mobila distrusă. Îşi ridică braţul de care atârna un aparat foto. Iau notiţe pentru a cere asigurarea.

– Eşti singură aici? întrebă Aidan încruntându-se.

– Denise este în biroul lui Harrison. Vito este jos cu tipii care au cărat de-aici chestiile mari. Jon a trecut pe aici. Ea zâmbi. Robin mi-a trimis supă.

Aidan zâmbi la rândul lui.

– Fără supă pentru tine.

Ea râse uşor, obrajii ei devenind un pic rozalii şi el ştiu că ea-şi reaminteşte noaptea trecută, când el spusese acelaşi lucru în timp ce stătea întins deasupra ei, coapsele ei strângându-i şoldurile, sânii ei frecându-se de faţa lui de fiecare dată când el întorcea capul. El îşi schimbă poziţia, încercând să ajusteze presiunea bruscă ce lovea în şliţ.

Ea-şi drese glasul.

– Amy mi-a adus o plantă. Ea are o pasiune pentru ele, dar probabil că eu voi omorî chestia aia afurisită. Ea-şi muşcă buza. Ce s-a întâmplat?

– Bacon nu s-a sinucis, Tess, răspunse Aidan. A fost omorât.

Ea expiră încet.

– Înţeleg. Atunci... nu am terminat, nu-i aşa?

– Aşa e. Vreau să fii atentă. Să fii în gardă. Niciodată singură, ai înţeles?

– Mă gândeam eu că este prea frumos ca să fie adevărat. Şi tu ai crezut la fel. Le voi spune lui Amy, Jon şi Robin să revină la starea de alertă.

Aidan vru să-i sărute spaima de pe buze.

– Şi să-i spui şi lui Vito.

– Ce să-mi spună? întrebă Vito venind din spatele lor.

– Că saga continuă. Tipul cu camera a fost omorât. Prietenii mei sunt în pericol.

Vito se încruntă ameninţător.

– Minunat! Şi voi ce naiba veţi face, băieţi, în legătură cu asta?

– Vom investiga, spuse Aidan calm. Când pleci?

Rânjetul lui Vito nu era mai mult decât o dezvelire a dinţilor.

– Nu destul de repede pentru tine, Asule.

Tess îşi dădu ochii peste cap.

– Vito! Aidan, părinţii mei vor să te întâlnească diseară. Îţi pot folosi bucătăria? Eu gătesc.

El voia să o atingă atât de mult încât îi putea simţi gustul, dar privirea lui Vito îl făcu să-şi ţină mâinile în buzunare.

– Mai ai cheia?

– Da. Dolly mă va mânca?

– Probabil că nu. Dacă mârâie la tine, du-te şi ia-o pe Rachel. Ajunge acasă de la şcoală la trei. Ne vedem înapoi acasă la şapte, bine?

– Mai bine la opt. Ochii ei se umbrir㠎. Priveghiul lui Harrison este la şapte.

– Merg cu tine. Acum trebuie să plecăm. Îi aruncă o privire lui Vito. Investigăm.

Îndreptându-se spre lift, Murphy îi aruncă dintr-o parte o privire amuzantă.

– Părinţi?

– Să donezi asigurarea mea pe viaţă unei opere de caritate care să merite, bine, Murphy?

Murphy râse.

– Bine, Asule.

Joi, 16 martie, 11:00 A.M.

Andrew Poston era fiul unui judecător local şi prin urmare fusese deja eliberat pe cauţiune în timp ce ceilalţi băieţi care o violaseră pe Marie Koutrell, cei din familii sărace, încă mai zăceau în închisoarea ţinutului. El spusese un foarte scurt „nevinovat" în faţa judecătorului la trimiterea în judecată şi fusese auzit mormăind că dacă va pune mâna pe persoana care l-a denunţat, o va sfâşia în bucăţi cu mâinile goale.

Poston avea mâini foarte mari, aşa că ameninţarea lui cu siguranţă era întemeiată. Avocatul lui îl sfătuise să-şi ţină gura închisă şi Poston răspunsese oferindu-i avocatului său câteva locuri creative unde putea să-şi bage sfatul. Toate ca toate, puştiul avea

un stil aparte. Va putea fi o forță formidabilă peste câțiva ani, atâta timp cât își putea ține fundul departe de pușcărie. Ceea ce ar putea fi o problemă. Victima îl numise pe el în mod special. Numai asta nu ar fi atât de rău – existau jumătate de duzină de tipi care ar fi jurat că a fost de comun acord. Dar un alt martor confirmase această identificare în mod independent și anonim, spunând că era în casa victimei, beat, sălbatic și făcând avansuri sexuale nedorite către victimă.

Acel martor anonim trebuia să dispară sau Andrew Preston va ajunge foarte posibil să aibă cazier. O noapte de distracție cu o târfă care și-o căutase putea ruina viața unui tânăr. Așa că martorul trebuia să dispară.

Desigur, faptul că martorul era calea cea mai rapidă spre Aidan Reagan ținea pur și simplu de noroc. Destin. O karma foarte bună. Pentru că Aidan Reagan trebuia să dispară. Era prea apropiat de Ciccotelli. Pentru prima dată de când o părăsise logodnicul, ea... făcea sex.

Trebuia să înceteze. Reagan trebuia să dispară. Era periculos să omori un polițist și nu va trece neobservat și nepedepsit. Să-l îndepărteze speriindu-l era o soluție mult mai agreabilă.

El era acasă acum, Andrew și tatăl său, judecătorul. Când intraseră pe alee, într-un Lexus SUV, doamna Poston îi întâmpinase la ușă, având pe chip o expresie îngrijorată și un plic căptușit în mână.

Fusese livrat chiar în acea dimineață, fiind adresat lui Andrew. Desigur, dacă mama lui l-ar fi deschis, impactul ar fi fost distrus. Ar fi raportat conținutul lui. Sau poate că nu. Oricum ar fi fost, plicul era în mâinile lui Andrew și, luându-se după ce se auzea prin microfonul aflat în interiorul plicului, îl deschise și găsi CD-ul cu un bilețel atașat pe care scria: „Ascultă-mă". Urmă o pauză lungă. Înregistrarea era slabă, neclară, dar îi va spune tot ceea ce voia să știe. Un blestem violent și creativ ieși de pe buzele lui Andrew. Aflase. Excelent. Urmă o învălmășeală, apoi băiatul vorbi.

„Hei, eu sunt", spuse el, vorbind încet. „Știu cine m-a turnat... Rachel Reagan. Târfă mică, ne-a spionat". El ascultă, apoi râse. „Aici ai dreptate. Ar fi fost mult mai al naibii de bună decât Marie.

Îmi faci şi mie o favoare, bine? Arată-i aprecierea mea pentru telefonul dat la poliţie. Asigură-te că ştie că noi ştim că ea a fost şi, dacă nu încetează, va regreta. Şi fă asta astăzi. Mulţumesc, amice. Aş face-o eu, dar trebuie să stau cuminte câteva zile până trece asta."

Apoi urmă o explozie dureroasă de muzică hard rock dată la maxim, semnalând sfârşitul conversaţiei. Cacofonia încetă odată ce închise butonul din interiorul maşinii. Roţile se puseră în mişcare, figurat şi literal. O atingere a pedalei de acceleraţie făcu maşină să coboare de pe strada familiei Poston înspre strada principală. Era timpul să se întoarcă la treabă. Şi era timpul să afle ştirile locale ca să vadă dacă Marge Hooper fusese descoperită.

Ciccotelli va fi complet distrusă de veste. *Excelent.* A pierdut un prieten odată cu Hughes şi o cunoştinţă odată cu Hooper. În curând îl va pierde şi pe Reagan, iubitul ei.

Nu va mai fi nicio şansă să rămână cu ea când va afla că siguranţa surorii lui este în pericol. Odată ce tânăra Rachel va fi avertizată aşa cum se cuvine de prietenii lui Poston, detectivul Reagan va primi un mesaj de ameninţare cum că sora lui va avea şi mai mult de suferit din cauza companiei în care se afla. Fiind un bărbat deştept, va alege calea corectă.

Următoarea lovitură va fi mult mai slabă. Un străin se va întâmpla să fie destul de ghinionist să intre întâmplător în contact cu Tess Ciccotelli. Asta o va înnebuni. Se va simţi atât de vinovată. Îi va fi frică să-şi părăsească apartamentul. Îi va fi frică să spună „bau" unei alte persoane. Era un gând încântător.

Desigur că lovitura de graţie va fi dată aproape de casă. Familia. Alegerile se înmulţiseră odată cu venirea fratelui ei şi a părinţilor din Philly. Era un eveniment neaşteptat. O sabie cu două tăişuri. Pe de o parte, problemele ei familiale se rezolvaseră, aşa că nu mai era singură într-un oraş mare. Asta era de rău. Pe de altă parte, era delicios de ironic. Tocmai când familia ei se reunise, se va duce de râpă. Care dintre ei? Fratele sau părinţii? Care ar durea-o cel mai mult?

Dar mai întâi... Iată vine un străin.

– Nu este corect, şopti Tess stând în afara biroului doctorului Fenwick de la comisia de licenţă, cu Vito alături. Ştiu că nu am făcut nimic greşit, dar insistă cu suspendarea asta. Mă face să par şi mai vinovată.

– Ar fi trebuit să o aducem şi pe Amy, spuse Vito. Ea ar fi putu să rezolve porcăria asta.

– Ai dreptate. Doar că nu m-am gândit că vor fi atât de nedrepţi. Data viitoare nu va mai încerca să discute cu Fenwick fără avocat. Părea a fi singurul lucru pe care bărbatul îl pricepea. Să mergem. Tata ar trebui să fie treaz şi gata să ia prânzul.

Trecu pe lângă lift în drumul ei spre scări.

– Doctore Ciccotelli?

Ea deveni rigidă auzind vocea din spatele ei, stând cu mâna pe clanţă.

– Reporteri, mârâi încet Vito. Du-te, acum.

– Aşteaptă. Era o femeie tânără, îmbrăcată profesional. Sunteţi doctoriţa Ciccotelli?

– Da, eu sunt, răspunse Tess. Cine eşti tu?

Femeia ţinea în mână un teanc gros de hârtii, având faţa palidă.

– Sunteţi citată, doamnă.

Uimită, Tess acceptă hârtiile, apoi parcurse prima pagină.

– Sunt dată în judecată.

Vito luă hârtia.

– De către cine? Citi repede pagina. Pacienţii tăi te dau în judecată pentru că ai dat dosarele poliţiei. Privi în sus, încruntându-se. Ai fost somată. Nu aveai de ales.

Ea luă hârtiile înapoi şi râse sec.

– Durere şi suferinţă. Cinci milioane de dolari. Asta nu va ţine, dar tot mă va costa ceva ca să o fac să dispară.

– De unde au ştiut că ai predat dosarele?

Tess dădu din cap.

– Nu ştiu. Nu a fost la ştiri. La dracu'! Ce mai urmează?

Şi ca o replică, celularul ei sună, un număr local pe care nu-l recunoştea. Tentată să nu răspundă, se întrebă dacă nu cumva era mama ei care suna de la hotel, aşa că răspunse.

– Ciccotelli.

– Tess. Aici Rachel. Fata avea o voce ciudată. Dezinvoltă. Eu... eu am nevoie de ajutorul tău. Este o urgență.

Tess ascultă cererea ei bâlbâită, apoi o luă la fugă pe scări.

– Grăbește-te, Vito.

Joi, 16 martie, 1:30 P.M.

Aidan privi în sus atunci când punga maro ateriză pe biroul său. Spinnelli stătea uitându-se strâmb în jos.

– Felicitări.

Aidan deschise punga și mirosi.

– Baclava. Sunt impresionat, Marc, spuse el sec.

– Mi s-a spus că este mita ta preferată. El zâmbi scurt, apoi redeveni serios. Presentimentul tău în legătură cu Bacon a fost corect. Și ai mai avut dreptate și cu faptul că nu meritai comentariul de mai devreme. Ai demonstrat o stăpânire de sine și o concentrare considerabilă având în vedere circumstanțele.

Obrajii lui Aidan se încălziră. Apoi ridică din umeri.

– Oricum, dintr-un anumit punct de vedere aveai dreptate. Partea cu interesul meu personal în acest caz. Arătă spre un teanc de hârtii. Nu m-am mai atins de cazul Danny Morris de două zile. Tatăl lui ar putea fi în Mexic până acum.

– Nu este. Se ascunde pe undeva. Va ieși destul de repede.

– Pari a fi sigur de asta.

Spinnelli se așeză pe colțul biroului.

– Sunt. Tatălui lui Danny nu-i păsa deloc de copil. Era doar o posesie, un lucru pe care-l controla. Nu va crede că altcuiva îi va păsa de el. Dar ție îți pasă și, atunci când va ieși din canal, îl vei aștepta. În drumul tău spre casă în seara asta, verifică locurile pe care le frecventa des. Dacă tot apari pe acolo, prietenii lui vor deveni nervoși. Cineva va vorbi.

– Mulțumesc. Asta mă ajută.

Se simțise vinovat că neglijase dosarul acelui copil minunat.

Spinnelli își încrucișă brațele la piept.

– Deci, ce ai găsit, Aidan?

– Când am găsit ascunzătoarea goală din apartamentul lui Bacon, l-am sunat pe Rick. Rick a spus că de foarte multe ori tipii aceştia au còpii de rezervă. Murphy este chiar acum la depozitul lui Bacon. Ne-am gândit că nu e nevoie de amândoi acolo ca să căutăm. M-am întors ca să fac legătura între David Bacon, Nicole Rivera şi tipul nostru.

– Bună treabă, spuse Spinnelli. Faptul că aţi găsit depozitul.

– Nu a fost atât de greu. Odată ce am obţinut mandat pentru casa mamei lui, am găsit chitanţe pentru depozit în sertarul ei de la bucătărie. Aidan îşi mirosi mânecile şi se strâmbă. Nu voi mai putea curăţa niciodată costumul acesta.

Spinnelli chicoti.

– Nu am vrut să spun nimic, dar poate ai vrea să te duci acasă şi să te schimbi înainte să o iei pe Tess în seara asta. Privirea lui se intensifică. Deci ce conexiuni ai făcut?

Aidan privi dezgustat teancul de hârtii.

– Niciuna, încă. Rivera era actriţă şi chelneriţă. Bacon era un fost deţinut care vindea fleacuri pentru a se întreţine. Le-am verificat lista de apeluri telefonice şi declaraţiile de la bancă şi nimic nu s-a intersectat. Singurul lucru pe care-l aveau în comun era faptul că aveau nevoie de bani, dar Rivera a trebuit să-şi părăsească vechiul apartament pentru că nu avea destui bani să plătească chiria. Dacă primea bani de la tipul nostru, nu-i folosea pentru a plăti facturi. Mă întâlnesc mai târziu cu fosta colegă de cameră a lui Rivera. Sper să primesc nişte informaţii de la ea.

– Ţine-mă la curent.

Când Spinnelli plecă, apăru Abe, ţinând în mână nişte hârtii.

– Tocmai termin hârţoagele despre Clayborn. Rânji. Tess şi-a făcut numărul cu el, Aidan. Arăta de parcă fusese în ring cu un campion.

Aidan dădu din cap.

– Nu cred că am mai fost atât de speriat în viaţa mea.

– Pot înţelege acest sentiment. Uite ce e. Eu şi Mia am lucrat cu Clayborn ore în şir azi-noapte. A recunoscut în cele din urmă

de ce nu voia ca dosarul lui să fie citit. Abe își dădu ochii peste cap. A dat examen la academia de poliție și nu voia ca istoricul său psihiatric să îi pună în primejdie șansele.

Aidan se aplecă.

– Cu siguranță că profilul personalității l-ar fi eliminat.

– Speranța moare ultima. Celălalt lucru pe care am încercat să-l înțelegem era cum de a știut că Tess este cu tine acasă la mama și la tata. În cele din urmă Clayborn a spus că a primit un telefon. Cineva i-a spus să caute acasă la tine. Chiar i-a dat și adresa. Nu a spus cine, dar i-am luat lista cu apeluri primite pe celular și pe telefonul de acasă. Este un număr al unei cartele telefonice și mi-a trecut o idee prin minte. Mai ai lista cu apelurile telefonice ale lui Tess?

Aidan scotoci prin teancul de hârtii până când găsi lista cu apelurile telefonice de la birou ei.

– A primit doar un apel pe telefonul de acasă – în acea primă noapte, cu Cynthia Adams. Pe celelalte două le-a primit pe telefoanele de la birou. Se uită în sus la Abe. Nu a vrut să ne lase să-i ascultăm linia de la birou. Confidențialitatea pacienților.

– Tipul vostru știe asta, spuse Abe. Îi exploatează principiile etice.

Aidan compară lista cu apelurile telefonice ale lui Clayborn cu cea a lui Tess, pulsul crescându-i.

– O potrivire. Acesta este telefonul pe care l-a primit în legătură cu Seward. Nicole Rivera a sunat-o. Se uită în sus la Abe. Nu am găsit niciun celular în apartamentul lui Rivera.

– Ucigașul ei l-a luat.

– Împreună cu haina și peruca. Este același număr de telefon de pe cartelă. Nenorocitul! I-a spus lui Clayborn unde era ea.

– Nu am spus numele lui Clayborn presei, Aidan. Și totuși era pe banda care rulează în josul ecranului. Am emis un comunicat de presă.

Aidan scrâșni din dinți.

– Atunci știe că ea este cu mine. I-a dat pe la nas lui Clayborn cu carnea crudă. Nenorocitul dracului! Mereu pune pe altcineva să-i facă treburile murdare.

Se uită din nou pe lista cu apelurile telefonice de la biroul lui Tess şi se încruntă.

– Nu am remarcat asta mai înainte. Am fost atât de ocupat să mă uit la apelurile primite şi am uitat de apelurile efectuate.

Abe stătea în picioare în spatele lui, aplecându-se peste umărul său.

– Te referi la apelul către 911?

– Da. Tess a primit apelul despre Seward la trei şi cincisprezece. A spus că a ieşit fugind şi i-a zis lui Denise să sune la 911.

– Denise este secretara?

– Da. Încruntarea lui se adânci, Aidan găsind lista cu apelurile telefonice ale celularului lui Tess. M-a sunat la trei şi douăzeci şi două de minute, şapte minute mai târziu.

Abe se îndreptă.

– Dar Denise nu a sunat la 911 decât după zece minute de când a închis Tess.

Aidan se uită peste umăr.

– Tess a spus că nu ştie de ce le-a luat atâta poliţiştilor să ajungă la Seward. Nu plănuise să intervină, dar Seward ţinea pistolul la tâmpla soţiei lui. Se aştepta ca poliţiştii să ajungă acolo înaintea ei.

– Şi ar fi făcut-o dacă Denise ar fi sunat la fel de repede precum se presupunea. De ce nu a sunat imediat?

Aidan şi-o imagină pe secretară. Avea acces la toate fişierele pacienţilor lui Tess. Nu numai la dramele lor, dar la adresele şi la numerele lor de telefon. Fusese acolo când curierul livrase CD-ul, aşa că ştia despre filmele neautorizate ale lui Bacon. Ea nu fusese în stare să se uite în ochii lui mai devreme, când el şi Murphy trecuseră pe la cabinet pentru a-i spune lui Tess despre omorârea lui Bacon.

Aidan răspândi hârtiile din teanc pe tot biroul, cercetându-le.

– Denise Masterson. Am verificat-o ceva mai devreme. Nu are cazier.

Revizui repede singura informaţie care o avea despre Masterson.

– Lucrează la ei de cinci ani. Înainte de asta a fost la facultate. Nu are datorii majore. Conduce o mașină veche de douăzeci de ani și împarte un apartament cu o colegă. Asta este tot ce știu. El își umflă obrajii. Trebuie să plec de-aici peste o oră ca să mă întâlnesc cu fosta colegă de cameră a lui Nicole Rivera. După aceea voi trece să vorbesc cu cea a lui Denise.

– Ai putea să o întrebi pe Tess.

– Să o întrebi pe Tess ce anume?

Tess îi privi pe ambii bărbați cum se întorc, surprinși. Din spate, arătau aproape identic, tunși scurt, purtând cămăși albe și pantaloni negri. Părul negru era identic, la fel și teaca pistolului. Dar Tess credea că putea să-l identifice pe Aidan într-o încăpere plină cu bărbați identici. Doar își plimbase mâinile pe acel spate, noaptea trecută. Acum ea trebuia să-i dea niște vești rele.

Aidan mijì ochii.

– Ce s-a întâmplat?

– Așază-te. Amândoi.

– Tess...

Ea ridică mâna.

– Vă rog. Aidan se așeză pe scaun, Abe pe birou. Amândoi aveau aceeași expresie îngrijorată pe chip. Este vorba despre Rachel. Amândoi săriră în picioare, culoarea dispărându-le de pe față. Oftând încet, se uită în sus la ei. Nu este grav rănită.

– Unde este? Vocea lui Aidan era fatală. Tess, nu te juca cu noi.

– Arăt de parcă aș juca vreun afurisit de joc? întrebă ea tăios. Puneți-vă imediat fundurile jos. De asta nu v-a sunat pe niciunul dintre voi de la bun început. Încet, se așezară din nou. Așteaptă în hol cu Vito. A sunat-o pe Kristen și pe cealaltă cumnată, dar a dat peste căsuța vocală. Nu a vrut ca voi sau părinții voștri să o vedeți așa, iar eu i-am dat numărul meu de telefon aseară când am ajutat-o la teme. A vrut să mă întâlnesc cu ea acasă la tine ca să o ajut să se spele înainte să o vedeți.

Aidan înghiți cu greu, încă palid.

– Nu ai făcut asta, nu-i așa? Vom avea nevoie de... probe.

– Am dus-o la Urgență, spuse ea când ei se încordară, pentru că atât de rău era. Avea nevoie de câteva copci, atâta tot. Am chemat un polițist care a completat un raport și a făcut niște poze. Apoi am adus-o direct aici. Se ghemui lângă scaunul lui Aidan și-l ținu de mână. Cineva a bătut-o, i-a rupt hainele. Arată mult mai rău decât este. Nu au agresat-o în niciun alt fel. Mă înțelegi?

Rigid, el dădu din cap.

– Cine a fost?

– Doi băieți de la școală. A trecut prin iad în după-amiaza asta. Nu înrăutăți situația. Șterge-ți privirea asta de pe față. Se uită în sus la Abe. Și tu la fel. Amândoi arătați ca și cum ați fi gata să faceți moarte de om. Ei îi este teamă că vă veți pierde calmul, că veți intra în belele și că vă veți pierde slujba.

Abe luă o gură de aer și se strădui să se relaxeze.

– Du-te și ad-o.

Realizând că înrăutățea situația, Tess se grăbi înapoi la Rachel care aștepta cu Vito, având pe umeri haina cea nouă a lui Tess, cu gulerul ridicat până la urechi.

– Mai mult de atâta nu vor fi pregătiți, puștoaico, spuse ea. Hai să terminăm cu asta.

– Vor fi furioși, șopti Rachel, buzele tremurându-i.

– Desigur că vor fi. Au dreptul să fie furioși, dar sunt oameni buni. Nu vor face nimic prostesc.

O luă pe Rachel de braț și o conduse în compartimentul unde stăteau ei, așteptând-o. O singură privire aruncată spre fața ei și pumnii lor se încleștară.

Rachel încercă să zâmbească.

– Chiar nu este atât de rău pe cât pare.

Și datorită unui strop de gheață și unui prim ajutor de bază, nu arăta nici pe departe la fel de rău pe cât arătase.

Aidan se forță să zâmbească.

– Nu știu, puștoaico. Arăți destul de rău. El își împinse scaunul cu rotile departe de birou. Așază-te. Ea se așeză cu mare grijă. Vorbește cu noi.

– Am fost prinsă într-o ambuscadă pe scările de la școală. Privind în urmă, cred că au plănuit asta, pentru că dintr-odată

clopoțelul a sunat și mulțimea s-a împrăștiat. M-au prins de la spate și mi-au acoperit ochii. M-am luptat, dar ei erau mult mai mari decât mine.

Atât Aidan, cât și Abe deveniră și mai palizi, iar Rachel se înfioră.

– Am crezut că-mi vor face ce i-au făcut și lui Marie, dar nu au făcut-o. Mi-au băgat o cârpă în gură și m-au lovit. Mi-au sfâșiat cămașa și m-au dat cu fața de un perete de cărămidă. Apoi mi-au spus să număr până la cincizeci înainte să mă ridic. Nu m-am dus la cancelarie pentru că ei i-ar fi sunat-o pe mama și pe tata și nu voiam ca ei să se îngrijoreze. Așa că am plecat pe ieșirea de urgență și am început să merg.

Aidan își șterse palmele de pantaloni.

– Nu a pornit alarma?

– Este aranjată. Puștii se folosesc tot timpul de asta ca să chiulească.

– Au spus ceva, Rachel? întrebă Abe.

Ea ridică din umeri.

– Că ar fi trebuit să-mi țin gura. Mi-au spus în toate felurile.

Abe îi ridică cu blândețe bărbia.

– Crezi că-i poți identifica?

– Da. Rachel încuviință dând din cap. Pot, pentru că i-am văzut după aceea. Când îi vei prinde, îi voi identifica.

– A dat numele lor polițistului care a completat raportul, spuse Tess. Băieții sunt ridicați de mașini de poliție chiar acum.

Zâmbetul lui Aidan era instabil.

– Asta-i fata mea. Îi atinse cu degetele marginea bandajului aflat deasupra sprâncenei. Câte copci ai, puștoaico?

– Numai trei.

– La naiba, ai avut mult mai multe anul trecut când ai fost la patinaj. Câte erau, nouă?

– Unsprezece. Ea respiră ușurată. Ești mai calm decât am crezut că vei fi.

Zâmbetul lui Aidan păli.

– Sunt un actor al naibii de bun, puştoaico.

– De ce nu ne-ai sunat, scumpo? întrebă Abe.

Ea se uită la Abe, apoi înapoi la Aidan.

– Pentru că arăta mult mai rău. Nu am vrut să-i supăr pe mama şi pe tata, aşa că m-am îndreptat spre casa ta. Îşi mută privirea. Ştiu că a fost o prostie să merg singură, dar nu gândeam prea clar.

– Este în regulă, spuse Aidan. Li se întâmplă şi celor mai buni. Când i-ai văzut?

– M-am uitat în urmă şi am văzut că mă urmăresc şi atunci m-am speriat rău de tot. Zâmbetul ei era rigid. Cred că au crezut că voi vorbi şi s-au panicat. M-au urmărit, dar eu alerg mult mai repede. Am ajuns acasă la tine şi am eliberat bestia. Spusese asta cu o afecţiune cultivată care era destinată să-i facă să zâmbească, dar se simţi insipidă având în vedere gravitatea situaţiei. Dolly i-a speriat de au făcut pe ei de frică, termină ea. A fost supertare.

Aidan zâmbi sălbatic.

– L-a prins pe vreunul dintre ei?

– Nu. Buzele lui Rachel se curbară şi un zâmbet îi apăru în privire. Dar unul dintre ei a trebuit să se ducă acasă să-şi schimbe pantalonii. Dolly a fost uimitoare. Am încercat să le sun pe Kristen şi pe Ruth, dar am dat de mesageria vocală. Tess mi-a dat numărul ei aseară în caz că aveam întrebări în legătură cu tema, aşa că am sunat-o. Ea este doctor. M-am gândit că va şti ce să facă.

– Cum de i s-au pus copci fără a avea un părinte de faţă? întrebă Abe. Este minoră.

Tess se uită în jos la Rachel.

– I-am pus chiar eu copcile. Înainte de ziua de joi aveam anumite privilegii la spitalul municipal, aşa că am o insignă şi nimeni nu mi-a pus întrebări. Şi am făcut un stagiu la Urgenţă cât timp am lucrat ca intern, aşa că ştiu unde ţin diverse lucruri. Spitalul nu este responsabil. Numai eu. Îi făcu lui Rachel cu ochiul. Dar dacă părinţii tăi decid să mă dea în judecată, vor trebui să aştepte la rând.

Aidan se încruntă.

– Ce vrea să însemne asta?

– Trei dintre pacienții mei mă dau în judecată pentru că le-am cauzat durere și suferință dându-vă dosarele lor. Pe buzele ei nu era pic de umor. Dacă înainte aveam ceva bani, Aidan, acum nu mai am nimic. Ea o mângâie pe Rachel pe cap. Arată-le și restul, scumpo. Vor vedea asta mai devreme sau mai târziu.

Oftând, Rachel trase gulerul în jos. Părul ei des și negru, care-i atârna până la jumătatea taliei, era acum crestat anapoda, abia ajungându-i până la ceafă.

– De fapt se simte chiar bine, spuse ea ușor. Cred că am pierdut cam cinci livre de păr.

Foarte afectat, Aidan atinse vârfurile părului ei ciopârțit.

– Oh, scumpo, îmi pare atât de rău.

– Termină, spuse Rachel brusc, cuprinzând mâinile lui Aidan cu ale ei. Este doar păr, Aidan. Doar păr. Pe lângă asta, deja am o programare ca să-l repar.

Tess încuviință dând din cap.

– Una dintre chelneriţele lui Robin lucrează ca stilistă. Te va face să arăți minunat, scumpo. O tunsoare bună, câteva efecte de lumină...

Rachel mângâie mâinile lui Aidan.

– Voi ieși din asta mult mai bine decât arătam când am intrat.

– Se pare că te-ai ocupat destul de bine de toate lucrurile, Tess, comentă Abe. Încă ceva. Ce polițist ai chemat ca să-i ia declarația? Tess se uită în jur, prin birou, la biroul gol de lângă Abe ridicând din sprânceană, iar Abe oftă. Ar fi trebuit să știu că se întâmplă ceva când și-a luat o pauză de prânz mai lungă. Unde este Mia acum?

– A primit un alt apel chiar când ieșeam de la Urgență. Asta s-a întâmplat cam acum douăzeci de minute. Am rugat-o să nu te sune până nu aveam ocazia să vorbesc cu voi. A spus să o suni când ești gata.

– Atunci se pare că trebuie să ajung undeva. Abe își trecu degetul mare peste fața învinețită a lui Rachel. Data viitoare, sună-ne. Suntem băieți mari, puștoaico. Știm cum să nu explodăm.

– Bine. Acum că se terminase, ochii albaştri ai lui Rachel se umplură de lacrimi. Îmi pare rău.

Abe se ghemui în faţa scaunului ei şi o trase în braţe, mângâind-o cu mâinile pe spate, în sus şi-n jos.

– Oh, Abe, am fost atât de speriată.

– Ştiu. Dar ai fost atât de curajoasă. Totuşi, să nu mai fii chiar atât de curajoasă, bine?

Tremurând, ea încuviinţă dând din cap şi Abe o mai mângâie încă o dată pe spate înainte de a se ridica şi de a o trage pe Tess la pieptul lui. O sărută pe creştetul capului.

– Mulţumesc, spuse el şi-i dădu drumul cu un rânjet nestatornic. Când lucrurile se vor mai linişti, vreau să o înveţi tot ce i-ai făcut lui Clayborn aseară. Foarte, foarte tare, Tess.

– Aşa voi face. Acum, du-te. Mia te aşteaptă.

Aidan se aşeză pe marginea biroului său şi-şi încrucişă mâinile la piept.

– Deci ce o să mă fac cu tine, puştoaico? Trebuie să dau nişte telefoane.

– Putem să o ducem acasă, spuse Tess. Eu şi Vito.

Aidan îl văzu pe Vito stând sprijinit de perete, de parcă era pentru prima dată când realiza că el era acolo.

– Mulţumesc. Eu...

Telefonul lui sună şi Tess îi admiră liniile trupului în timp ce se apleca să răspundă.

– Reagan... Da. Ochii lui o aţintiră şi faţa lui deveni mai palidă ca înainte. Cheamă-l pe Spinnelli, spuse el printre dinţi.

Tess alergă, dar până când se întoarse cu Spinnelli, Aidan închisese telefonul şi forma repede un alt număr, cerând ca apelul să fie urmărit.

Spinnelli nu-şi putea lua privirea de la Rachel.

– Dumnezeule! Ce ţi s-a întâmplat? Tess privea faţa lui Aidan, groaza ridicându-se mai să o sufoce. Era evident zguduit, dar nu spuse nimic, nu se uită în ochii ei. Aidan? Cine era? Ce a spus? Ea-l trase de braţ. Aidan? Uită-te la mine, la naiba!

Încet, el se uită, susținându-i privirea pentru câteva secunde și mușchiul maxilarului se contractă. Apoi ochii lui se îndreptară spre Rachel și rămaseră acolo.

Și Tess știu. Acoperindu-și gura, ea se dădu înapoi.

– Nu. Se gândi la felul în care o găsise pe Rachel, învinețită, sângerând și speriată. Era destul de rău când se gândise că fusese o pedeapsă pentru că Rachel dăduse un pont anonim. Ea înghiți cu greu amăreala care-i ardea gâtul. Să fii judecat după compania în care te afli, șopti ea.

Aidan încuviință dând din cap.

– Mama dracului! mormăi Spinnelli. Trase scaunul lui Murphy, ocolind biroul. Stai jos, Tess, înainte să leșini. Și tu cine ești?

– Vito Ciccotelli. În spatele ei vocea lui Vito se auzi aspră, mâinile sale stând ferm pe umerii ei în timp ce o împingea în scaun. Poliția din Philadelphia. Sunt fratele ei.

Spinnelli își ciupi tare buzele.

– Îl voi suna pe tatăl tău să vină să te ia, Rachel.

– Nu. Rachel dădu din cap. „Să fii judecat după compania în care te afli"? Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că ai fost rănită pentru că mă cunoști, spuse Tess inexpresiv. Nu ești prima.

Ea dădu din nou din cap.

– Băieții ăia erau prieteni cu nemernicii care au violat-o pe Marie. Nu are nimic de-a face cu tine.

Tess întoarse capul pentru a privi direct în ochii albaștri ai fetei.

– Și cum crezi că au aflat că tu i-ai turnat, Rachel?

Rachel deschise gura, o închise la loc în timp ce înțelegea ce a vrut Tess să spună.

– Toți acești oameni... Au murit doar pentru că *te cunoșteau?* întrebă ea, făcând ochii mari. Și prietenul tău, doctorul?

Tess încuviință dând din cap, mintea ei învârtindu-se, trupul amorțindu-i.

– Şi prietenul meu care era portar.

Spinnelli ezită.

– Tess.

Ea ridică ochii pentru a-i întâlni privirea. El dădu cu tristeţe din cap şi Tess simţi cum inima ei ezită şi apoi se opreşte. Buzele ei nu voiau să spună cuvântul.

– Cine?

– Cunoşti o anume Marge Hooper?

Ea clipi încet, neputând, nevrând să înţeleagă.

– Este proprietara magazinului de vinuri.

– Îmi pare atât de rău, Tess. Mia a sunat chiar înainte să vii să mă chemi. Este acum la faţa locului, Abe este pe drum.

Camera începu să se învârtă şi ea închise ochii, concentrându-şi atenţia asupra mâinilor puternice ale lui Vito aflate pe umerii ei.

– Cum?

Spinnelli îşi drese glasul.

– Nu cred că...

Ea deschise ochii şi se uită fix spre Spinnelli.

– Să-l ia dracu'! şuieră ea. Spune-mi imediat, Marc.

El aruncă o privire spre Rachel care stătea nemişcată, uimită.

– Nu aici. Nu acum. Rachel, îl voi suna pe tatăl tău să vină să te ia.

Aidan se ridică, faţa lui devenind din nou ilizibilă.

– O duc eu acasă, Marc, spuse el cu înverşunare. Oricum trebuie să plec. Haide, Rachel.

Rachel se ridică clătinându-se, Aidan susţinând-o cu mâna de braţ. Începu să-şi scoată haina lui Tess, dar Tess scutură din cap.

– Păstrează haina, spuse ea şi se uită la ochii insipizi ai lui Aidan. Oricum îi datorez una fratelui tău.

El nu spuse nimic, doar dădu o dată din cap şi plecă.

Amorţită, Tess nu se mişcă. El plecase. Fără să spună nimic. Dar ce putea spune? *La revedere, Tess, mulţumesc pentru o seară de sex nemaipomenit, dar aproape că mi-ai omorât sora.* Ar fi

fost îndreptățit. Ea nici măcar nu-l putea învinovăți pentru că plecase. Doar dacă era văzut alături de ea, el își risca familia, sora. Toți cei care fuseseră luați drept țintă erau morți. Și Rachel ar fi putut să fie. Nimic nu mai conta decât siguranța fetei.

Nici măcar inima ta, Tess? Nici măcar aia.

– Nenorocitul naibii, murmură Vito. Mi-ar plăcea să...

– Vito, oprește-te. Ce altceva putea face? Tipul cel rău tocmai a mai marcat un punct, șopti ea. A făcut ca toți pacienții mei să se teamă de mine. Acum oamenilor la care țin le este și lor frică de mine.

Vito se lăsă pe vine lângă ea, luându-i mâna rece între palmele lui calde.

– Vino acasă cu mine, Tess. Acolo unde-ți este locul.

– Nu pot. Nu până nu se termină toată treaba asta. Nu am de gând să fug și să mă ascund. Se uită în sus la Spinnelli. Spune-mi despre Marge.

– I-a tăiat gâtul undeva între miezul nopții și patru dimineața.

Ea închise ochii, apoi îi deschise, neputându-se uita la imaginea pe care mintea ei o făcuse să apară.

– Are doi copii, Marc. Amândoi sunt plecați la facultate.

Spinnelli o privea cu blândețe.

– Îi vom găsi și-i vom anunța. Tess, în legătură cu Aidan. Nu a vrut să fie nepoliticos. A suferit un șoc, și tu la fel.

Ea se ridică având picioarele nesigure.

– Vito, acum sunt gata de plecare. Du-mă înapoi acasă la Aidan.

Vito rămase perplex.

– După ce a făcut asta? După ce te-a tratat în halul ăsta?

Ea încuviință dând din cap.

– Cred că ar trebui să-mi strâng lucrurile, spuse ea și el se mai relaxă un pic. Hainele mele și pe Bella. Dacă hotelul nu mă va lăsa să o țin pe Bella acolo, atunci Amy poate avea grijă de ea până când îmi recapăt locuința.

– Tess, nu face ceva pripit, spuse Spinnelli. Te rog.

Ignorându-i rugămintea, ea-și îndreptă umerii și se uită în sus la el.

– Marc, cineva care mă urmăreşte ştia că Rachel era implicată în raportul poliţiei despre acel viol. Asta întrece orice limită şi nu mai e vorba de distrugerea reputaţiei mele profesionale sau orice alte motive ai putea crede că ar avea nenorocitul ăsta bolnav. Cineva vrea să-mi facă rău şi nu îi pasă cine altcineva mai trebuie să plătească pe parcurs. Ea oftă. Şi nu mă pot gândi la nimeni care să mă urască atât de mult.

18

Joi, 16 martie, 2:00 P.M.

Aidan se încadră în trafic, având celularul la ureche.

– Kristen?

– Aidan. Kristen părea că se ceartă. Sunt ocupată până peste cap astăzi. Este urgenţă?

– Rachel a fost rănită.

Alături de el, Rachel se uita afară pe geamul de la maşină, dând din cap.

– Oh, Dumnezeule! Activitatea din fundal se opri brusc. Cât de rău?

– Câteva copci. O duc acasă acum. O sarcină de care îi era groază. Ura privirea pe care urma să o vadă întipărită pe feţele părinţilor săi – îngrijorare şi teamă.

Şi vina. Nu vor face intenţionat asta, dar el şi Abe îi promiseseră tatălui lor că ea va fi în siguranţă. Promisese ceva stupid.

– Îmi poţi spune dacă vreunul dintre tipii pe care ea i-a turnat a ieşit pe cauţiune?

Putea auzi cum ţăcăne tastatura ei.

– Doar unul dintre ei. Andrew Poston a fost eliberat pe cauţiune în această dimineaţă. Andrew este fiul unui judecător. Asta va fi urât, Aidan.

– Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie al cui fiu este. Vreau un mandat de percheziție pentru casa lui Poston.

– Aidan... Kristen ezită. Nu ar trebui să te implici. Nu este departamentul tău.

– Am primit un telefon imediat ce Tess a adus-o pe Rachel la mine, Kristen. Apelantul a spus că data viitoare sora mea o va păți și mai rău dacă eu nu-mi schimb compania în care mă aflu.

Suspinul adânc al lui Kristen se auzi ca un ecou între ei.

– Abe mi-a spus despre portar și bilet. Apelantul era bărbat sau femeie?

– Nu mi-am dat seama. Vocea era distorsionată.

Kristen oftă.

– În regulă. Voi încerca să-ți obțin un mandat. Promite-mi că-l vei lua pe Murphy.

– Așa voi face, mulțumesc. Mai am un apel în așteptare. Apăsă pe o tastă. Reagan.

– Aici Murphy. Le-am găsit.

Lui Aidan îi luă o secundă ca să-și dea seama.

– Filmele lui Bacon? Le-ai găsit? Pe toate?

– Probabil că sunt setul lui de rezervă. Le are organizate pe ani. Femei și... copii. Doamne! Murphy părea bolnav. Nu am văzut niciodată așa ceva.

– Murphy, cele cu...

– Cu Tess? întrebă el înțelegând. Voi pune o femeie polițist să se uite la ele.

– Mulțumesc. Vino acasă la mine și te pun la curent cu ultimele noutăți. Avem o groază de făcut și i-am promis lui Tess că mă voi duce cu ea, în seara asta, la priveghiul lui Harrison Ernst.

El își vârî telefonul în buzunar și se uită la Rachel care îl privea cu ochi mari.

– Ce este?

– Diseară te vezi cu ea? Cu Tess?

– Nu este o întâlnire, dar da, mă văd cu ea diseară. De ce?

– Pentru că tocmai ai plecat ca și cum aveai de gând să nu o mai vezi niciodată.

– Asta este ridicol. Ea nu a crezut asta.

– Ba da, a crezut, Aidan. I-am văzut faţa când ai plecat. Nu este ca şi cum ar fi fost vina ei sau ceva de genul acesta şi tu ai devenit gânditor şi furios. Nu am ştiut ce să-i spun. A fost atât de drăguţă cu mine şi tu erai furios pe ea.

– Nu eram furios pe ea. Nu poate să creadă aşa ceva, protestă el.

– Ştiu ce am văzut. Dacă aş fi în locul tău eu aş suna-o, altfel s-ar putea să plece. Este mult mai drăguţă decât Shelley, Aidan. Shelley se uita de sus la noi. Tess... se potriveşte perfect.

– De unde ştii asta? Ai petrecut mai puţin de patru ore în total cu ea.

Privirea lui Rachel era rece ca a unui adult.

– Mi-a povestit aseară şi astăzi despre familia ei. În parte ca să mă facă să nu mă mai gândesc la durere când îmi punea copci, dar în parte pentru că eu cred că avea nevoie să vorbească cu cineva. Este amuzant. Nu am crezut că psihiatrii au şi ei nevoie să vorbească cu alţi oameni. Familia ei pare a se asemăna cu a noastră. Cu excepţia faptului că tatăl ei este bolnav, să ştii. Tocmai a aflat că tatăl ei are nevoie de un transplant de inimă sau va muri.

Lui Aidan i se strânse inima.

– Biata Tess. Asta-i mai lipsea.

– Sun-o, Aidan. Nu o lăsa să plece sau îţi fac fundul arşice. Şi mai bine, o pun pe ea să o facă. A fost destul de uimitor ce i-a făcut tipului de aseară.

Da, a fost uimitor. Şi după ce l-a speriat de dracii l-au luat, el a găsit că asta este al naibii de excitant, iar sexul a fost mai bun decât ceea ce experimentase el până atunci. Tess nu era cu siguranţă aşa cum o categorisise el la început.

– Cum de ai devenit atât de înţeleaptă, puştoaico?

Rachel îi zâmbi şi el se întrebă când crescuse.

– Am gene bune.

Joi, 16 martie, 2:55 p.m.

– Tess, ce-ţi ia atât? bubui Vito din bucătărie.

– Nu o pot pune pe Bella în cuşca pentru transportat.

Tess stătea vlăguită pe marginea patului lui Aidan. Se uită la aşternutul unde ea şi Aidan făcuseră de toate, dar pe care-l distruseseră în cele patru dăţi când... Aici şi acum putea să fie sinceră cu ea. Au avut parte de sex foarte bun. Şi poate, când toate astea se vor termina şi ea nu va mai fi o ameninţare la adresa celor din jurul ei, poate vor face din nou sex nemaipomenit.

Dar de unde privea ea acum, asta părea puţin probabil. El plecase ca şi cum ar fi avut ciumă. După cât se pare, exact asta era ea. Dar desigur că totul arată mult mai rău când ai parte de o zi infernală.

Cea a lui Marge Hooper fusese mult mai rea. Marge era moartă. Începuse să-şi dea seama de asta pe drum spre locuinţa lui Aidan. Nu fuseseră prietene cu adevărat, mai degrabă cunoştinţe. Dar ea era moartă, mesajul era clar. Nimeni dintre cei care o cunoşteau pe Tess nu era cruţat.

– Asta a fost o zi de rahat, Bella, îi spuse Tess pisicii, care era pregătită să fugă din nou. Dezvăluirile părinţilor ei, faptul că fusese dată în judecată, îi pusese copci lui Rachel Reagan, apoi îl privise pe Aidan cum pleacă... Şi una peste alta mai era şi Marge, domnul Hughes şi Harrison. Nu am crezut că după ce s-a întâmplat ieri poate fi şi mai rău. Am greşit. Se ridică. Aşa că încetează să mă mai enervezi şi vino aici ca să pot pleca.

Ea se întinse, dar pisica scăpă din nou, urcându-se vioaie pe rafturile cu cărţi care umpleau tot peretele dormitorului lui Aidan. Fiecare raft era plin de cărţi.

Voci furioase de bărbaţi îi distraseră atenţia şi-i putu auzi pe Aidan şi pe Vito certându-se în bucătărie. Dând obosită din cap, Tess îi lăsă să-şi vadă de-ale lor. Doar erau băieţi mari.

Iar ea trebuia să prindă pisica. Ridicându-se pe vârfuri, se prinse de cel mai înalt raft şi pipăi după zgarda lui Bella exact atunci când Aidan apăru în pragul uşii, arătând furios.

– Ce naiba faci?

– Încerc să-mi prind afurisita de pisică, mârâi ea. Şi nu merge prea bine.

– Tess... La naiba!

Ea simți cum raftul cedează și mâna lui o prinse în același timp în care degetele ei se strânseseră în jurul zgărzii lui Bella, apoi totul păru că se rostogolește. Bella sări de pe raftul scos din zid, făcând ca cincizeci de cărți să cadă pe podea. Pisica plecă, teafără, dar speriată. Lăsând-o pe Tess cu zgarda în mână și cu inima bătându-i cu putere din cauză că brațul lui Aidan se încolăcise în jurul abdomenului ei, ridicând-o și sprijinind-o de trupul lui tare.

– Ești bine? întrebă el, vocea lui fiind guturală și dură.

– Sunt confuză, Aidan, spuse ea încet. Ce vrei de la mine?

– Nu știu încă. O întoarse ținând-o în brațe și-i cuprinse fața în mâini. Știu că nu vreau să pleci. Nu așa. Dacă vrei să te întorci la părinții tăi, asta este altceva. Dar nu pleca din cauza a ceea ce am spus.

– Nu ai spus nimic. Asta este problema. Ea dădu epuizată din cap. Asta nu schimbă nimic. Cum rămâne cu Rachel?

– Este acasă, în siguranță alături de ai mei. El pufni trist. Avea dreptate, pitica. A zis că te-am rănit și nu am vrut asta niciodată. Îți jur. Am crezut că tu... El ridică din umeri. Ai înțeles ce simțeam. Nu eram furios pe tine, Tess.

– Atunci pe cine erai furios?

– Pe situație. Pe mine. Se presupune că eu trebuia să o protejez și nu am făcut-o. Dar nu eram supărat pe tine. Tu nu ești responsabilă pentru nimic din toate astea.

– Nu cumva spui asta ca să rămân să-ți gătesc?

El zâmbi cu colțul gurii.

– Acum că tot ai adus vorba, tot cannoli a dispărut. O sărută cu blândețe și ea se topi în brațele sale. Rămâi cu mine, Tess.

– Voi rămâne, dacă faci ceva pentru mine.

El se uită la pat.

– Nu pot. Murphy trebuie să sosească în câteva minute.

Buzele ei se curbară.

– Nu la asta m-am referit. Aidan, eu sunt psihiatru, nu citesc mințile nimănui. Înțelegi care este diferența, nu-i așa?

Degetul lui mare îi mângâie gura.

– Mintea mea este încă la pat. Îmi pare rău.

Ea chicoti.

– Ai o fixație. Devenind serioasă, se încruntă. Nu știu cum te simți dacă nu-mi spui, Aidan. Meseria mea este să-i fac pe oameni să vorbească pentru ca eu să-mi pot da seama ce se petrece în mintea lor. Tu nu vorbești cu mine.

– Vorbesc mereu cu tine.

– Nu despre ceea ce este important. Ți-am spus tot despre mine, dar tu m-ai dat deoparte.

– Vrei să vorbim... chiar acum?

– Nu acum. Dar cu siguranță mai târziu. De ce te-ai întors aici?

– Trebuie să mă întâlnesc cu Murphy. Vom merge să percheziționăm casa unuia dintre nemernicii de la școala lui Rachel. Apoi am o întâlnire cu un martor de cealaltă parte a orașului. O sărută cu putere. Voi veni la timp ca să te duc la priveghiul lui Ernst.

Tess se prinse de cămașa lui, ținându-l în loc când el încercă să plece.

– Și tu ești compania în care mă aflu, Aidan, spuse ea cu înverșunare.

– Știu. Voi fi atent.

– Am tot încercat să mă gândesc cine mă poate urî atât de mult. Nu pot.

– Știu, Tess.

– M-am gândit că poate vine la priveghiul lui Harrison din seara asta. Degetele ei se strânseră. Dar dacă merg, toată lumea de acolo va fi o țintă. Dacă merg la cumpărături, ei sunt ținta. Tu ești o țintă. Familia ta. Familia mea. Ea închise ochii. Începe să mă înnebunească.

– Asta vor și ei, murmură el. Nu-i vom lăsa. O sărută din nou, de data asta încet și profund, rămânând amândoi cu respirația tăiată. Acum trebuie să plec. Condu-mă și încuie ușa.

Îl conduse până la uşa din faţă şi-i făcu semn cu mâna în timp ce el se urca în maşina lui Murphy, venele ei încă pulsând. Închise uşa şi se întoarse dând cu ochii de Vito uitându-se ameninţător la ea.

– Nu spune nimic, zise ea. Taci.

O urmă în bucătărie.

– Probabil că te-a vrăjit cu vorbe dulci cât aţi stat acolo, spuse Vito sarcastic şi Tess aruncă zgarda pisicii pe tejghea.

– Care este problema ta, Vito? Spune odată.

– Bine. Îl cunoşti pe tipul acesta de trei zile.

Ea începu să cureţe roşii de coajă ca şi cum s-ar fi răzbunat.

– Patru, dar te-ai făcut înţeles. Sunt o târfă care a picat prea repede în pat cu el. Ai gândit asta. Aşa că o poţi şi spune.

– Bine. Este prea repede.

Tess îi flutură pe la nas cuţitul de decojit.

– Tu te culci cu femei pe care nu le cunoşti decât de câteva zile. Şi nu-mi spune că nu o faci.

Vito se uită fix.

– Nu în ultima vreme.

– Atunci du-te şi fă rost! Poate te va mai îndulci un pic! Puse cuţitul jos şi se calmă. Vito, nu este treaba ta, dar te iubesc şi contează ceea ce crezi despre mine, aşa că-ţi spun oricum. Am fost cu patru bărbaţi în toată viaţa mea. Patru. I-am făcut pe toţi să aştepte mult timp, cu excepţia lui Aidan. Nu a fost vorba de el. A fost vorba de mine. De ceea ce aveam eu nevoie. Acum, el este ceea ce am nevoie. Aşa că fii drăguţ cu el. Pentru mine.

– Nu contează că a încercat să te rănească?

– Când? La secţia de poliţie? A fost o neînţelegere.

– Ai lăsat ca o neînţelegere cu tata să te ţină departe cinci ani, Tess. Tipul acesta vine valsând şi deodată ajungi să trăieşti cu el. Te răneşte şi-l ierţi una, două. El pocni din degete în aer.

– Poate că neînţelegerea mea cu tata m-a învăţat câteva lucruri. Am pierdut mulţi ani. Şi voi fi sinceră cu tine. Am fost singură de când cu Phillip. Mi-a lipsit să am pe cineva. Nu cred că asta este greşit.

Vito se sprijini de perete, aplecându-şi umerii.

– Nu vreau să te rănească.

– Dacă o va face, voi supraviețui. Bella intră și Tess o ridică. Poftim, ține-o. Trebuie să-i pun asta la loc. Luă zgarda și trase de cataramă. Apoi se opri. Și se uită fix. Oh, Dumnezeule!

Vito se opri și se uită la ea, apoi se uită în sus, cu ochii mijiți și furioși.

Ea puse zgarda pe tejghea și ieși fugind pe ușa din față, în stradă, formând frenetic un număr pe celularul ei.

– Aidan? Știu cum a aflat despre Rachel.

Joi, 16 martie, 3:15 P.M.

Kristen îi aștepta în fața casei familie Poston, cu mandatul în mână.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, văzând privirile lor amenințătoare.

– Afurisita de pisică a lui Tess avea microfon, bombăni Aidan. Rachel a ținut pisica în poală tot timpul când mi-a spus ce s-a întâmplat. Așa a știut. De ce ești aici?

– Andrew Poston senior este judecător. Patrick a numit-o control preventiv al eventualelor daune.

Doamna Poston aștepta la ușă, având o privire înspăimântată.

– Ce înseamnă asta?

– Avem un mandat de percheziție, doamnă Poston, spuse Kristen, urmându-i pe Aidan și pe Murphy în sus pe scări. Veți vedea că totul este în ordine.

Aidan se îmbrânci în ușa dormitorului lui Andrew.

– Este încuiată. Dă-ne drumul, Andrew.

Când băiatul nu răspunse, Aidan se îmbrânci cu umărul în ușă. Se auzi ruperea lemnului urmată de țipătul ofensat al doamnei Poston, în timp ce Aidan intră în camera lui Andrew unde băiatul stătea în picioare ținând în mâini un CD.

– Dă-l încoace, îi ceru Aidan.

– Nu. Andrew rupse CD-ul în două. Trosnetul fu la fel de tare ca o împușcătură. Privirea lui uimită se transformă într-un

rânjet viclean. Am fost chiar aici de când avocatul meu m-a scos de dimineață.

Aidan privi CD-ul spart din mâinile băiatului și zâmbetul șiret de pe fața lui și se temperă, știind că dacă-i făcea fața zdrențe puștiului va periclita cazul și cariera sa. Și totuși, pentru Rachel, s-ar putea să merite.

– Cred că realizezi că oricine ți-a trimis acel CD este responsabil pentru moartea a opt oameni. Atunci când nu-i vei mai fi de folos, numărul poate urca cu o unitate.

Lui Andrew îi pieri zâmbetul de pe față și doamna Poston suspină.

Andrew își lăsă arogant capul pe spate.

– Pot să am grijă de mine.

– Așa cum ai avut grijă de fata aceea luni seară? Așa cum ai avut grijă de Rachel Reagan? întrebă Murphy, abia mascându-și furia.

– Fetele și-au căutat-o. Nu trebuie să forțez pe nimeni. Și nu m-am atins de târfa aia de Reagan. Dacă ea spune asta, este o mincinoasă ordinară. Am fost aici. Toată ziua. Nu-i așa, mamă?

Mama lui își frângea mâinile.

– Da, a fost. L-am sunat pe soțul meu. Este pe drum.

– Este în regulă, doamnă Poston, spuse Aidan calm. Este perfect. Spune-i soțului tău că ne putem întâlni la secția de poliție. Fiind judecător, sunt sigur că este familiarizat cu așa ceva. Oh, știi ce, Murphy? Nu am avut încă șansa de a ne prezenta tânărului Poston aici de față. Acesta este detectivul Murphy. Acolo este procurorul Kristen Reagan. Și eu sunt detectivul Reagan. Ticălosul se albi la față, oferind o priveliște minunată pentru ochii lui. Să mergem, puștiule.

– Unde? Bravada lui se micșorase foarte tare.

– La secție cu noi, spuse Aidan. Pentru moment, îi vom spune obstrucționarea justiției. După ce asta se va rezolva, atunci vom mai vedea ce mai descoperim.

– Îl poți repara? întrebă Aidan după ce Rick examinase în tăcere bucățile CD-ului timp de câteva minute.

El, Murphy și Spinnelli tăcuseră cât de mult putuseră.

– Astfel încât să funcționeze din nou ca un CD? Nu. Asta nu înseamnă că nu pot recupera o parte din informații. Dar îmi va lua ceva timp.

– Cât anume? întrebă nerăbdător Spinnelli.

– Câteva zile. Este ca și cum l-aș pune la loc pe Humpty Dumpty. Și s-ar putea să nu găsesc nimic.

– Apucă-te de treabă, îi ordonă Spinnelli. Ce-mi poți spune despre microfonul din zgarda pisicii?

Rick ridică din umeri.

– Asemănător cu cele pe care le-am găsit în hainele lui Tess. Transmitea folosindu-se de conectarea fără fir la internet, Aidan. Trebuie să-ți faci rost de un firewall mai bun. I-am pus pe băieții lui Jack să-ți verifice casa. Nu am mai găsit alte dispozitive.

– Mulțumesc.

Aidan nu vru să se gândească la ce recepționase microfonul noaptea trecută. Nici el, nici Tess nu fuseseră tăcuți în... focul pasiunii.

Rick adună cu grijă fragmentele CD-ului.

– Vă voi suna când găsesc ceva.

Murphy se mohorî când ușa se închise în urma lui Rick.

– S-ar putea să fi ajuns într-un punct mort.

– Mereu spui că eu sunt cel pesimist, zise Aidan. Poate va găsi ceva de ajutor. Încă-l mai avem pe puștiul Poston în sala de interogatorii. Ce vrei să facem cu micuțul nesuferit?

Spinnelli se încruntă.

– Pentru moment trebuie să-l eliberez în grija părinților săi. Nu vreau să-l acuz deocamdată de nimic până ce nu aflăm ce este pe CD. Apropo, i-am ridicat pe cei doi băieți care au rănit-o pe Rachel. Din câte se pare, nu au făcut o treabă prea bună. Mai toți puștii din școală știu că au intrat în panică după aceea și au încercat să o urmărească. Mustața lui tresări. După cât se pare câinele tău

a luat proporții legendare, Aidan. Este un dulău de două sute de livre care i-a mușcat de fund în timp ce ei fugeau țipând.

– Dumnezeule. Mi-aș fi dorit ca Dolly să ia câte o bucată din ei ...

Un ciocănit în ușa sălii de conferințe îl făcu să se întoarcă. Una dintre secretare își băgă capul pe ușă, având niște hârtii în mână.

– Aidan, am lista cu apelurile telefonice pe care ai cerut-o.

– Mulțumesc, Lori. Lista cu apelurile telefonice ale lui Denise Masterson, le spuse el lui Spinnelli și Murphy.

– Denise Masterson este secretara lui Tess, îi explică Murphy lui Spinnelli.

– Cea care nu a sunat imediat la 911 ieri?

– Da. Aidan coborî degetul în jos pe pagină în timp ce Lori aștepta. Aici este. Un apel efectuat la un minut după ce Tess a plecat miercuri spre Seward. A durat opt minute și jumătate. El se uită în sus. Poți să faci o verificare inversă a acestui număr?

– Deja am făcut-o. Lori ridică din sprâncene. Este al editorului de la *National Eye*.

Aidan clipi.

– Un tabloid? Secretara lui Tess a sunat la un tabloid în loc să sune la 911?

– Vrei să-i verific și conturile din bancă? întrebă Lori.

– Da. Cât mai repede posibil. Mulțumesc. Se întoarse spre Spinnelli și Murphy. De asta le-a luat atâta polițiștilor ca să ajungă acolo. Dacă ar fi ajuns mai devreme se prea poate ca soția lui Malcolm Seward să fie încă în viață.

– Ad-o aici, spuse Spinnelli. Las-o să se întrebe ce acuzații i se aduc.

– A avut acces la toate dosarele pacienților, Marc. Aidan uni în minte firele libere. Tipul nostru trebuie să fi știut că Bacon a făcut acele filme – de aceea l-a omorât.

Murphy se întunecă la față.

– Denise era acolo când Tess a primit acel CD cu șantajul, de la Bacon, așa că știa despre camerele video. Ar putea fi complice, poate fără să-și dea seama.

– Ad-o aici, spuse din nou Spinnelli. Şi roag-o pe Tess să vină şi să-i observe comportamentul. O cunoaşte pe femeie. Poate ne ajută să aflăm motivele ei.

Joi, 16 martie, 5:05 P.M.

Prin geam, Tess se uita fix la Denise Masterson care stătea la masa din sala de interogatorii, nervoasă, răsucindu-şi inelele de pe degete. Tess se uită din nou la profilul lui Aidan, nevenindu-i să creadă.

– Băieţi, nu puteţi vorbi serios. Denise? Nu este o criminală.

Lângă ea, Aidan nu zâmbea.

– Poate că nu a omorât pe nimeni, dar se pare că vindea informaţii către *Eye*. Dacă este dispusă să vândă informaţii unui tabloid, poate că le-a vândut şi altcuiva. Cineva trebuie să fi avut acces la biroul tău, Tess, pentru a monta toate acele camere şi microfoane. Dacă nu a făcut-o ea, poate a lăsat pe cineva să intre. Contra cost.

– Eşti sigur că a vândut informaţii către *Eye?*

– A depus zece mii de dolari în contul ei în dimineaţa asta, Tess, spuse Murphy încet. I-ai mărit salariul de curând?

Ea oftă.

– Nu cu zece mii de dolari. La naiba! Dă-i drumul.

Spinnelli i se alătură lui Tess în timp ce Aidan şi Murphy intrară în mica încăpere unde stătuse şi ea doar cu două zile în urmă. Aidan se aşeză pe colţul mesei, cel mai aproape de Denise, cu braţele încrucişate la piept. Murphy se aşeză confortabil pe scaunul aflat alături de ea.

– Câţi bani câştigi, domnişoară Masterson? începu Aidan.

Denise clipi o dată.

– Eu... nu cred că este treaba voastră.

– Aidan, îl mustră Murphy uşor. Ştii deja cât câştigă. Zâmbi blând spre Denise. Am verificat înainte să te ridicăm.

Ea-l mai privi încă o dată pe Aidan înainte de a se întoarse spre Murphy.

– Atunci de ce întrebați?

Murphy continuă să zâmbească.

– Speram să ne spui de unde provin cei zece mii de dolari – știi tu, banii care au apărut în contul tău în dimineața asta.

Ea deveni palidă.

– Au fost un cadou. Eram îngrijorată pentru că doctorul Ernst este mort și doctorița Ciccotelli și-a pierdut licența, iar eu îmi voi pierde slujba. Mătușa mea mi-a dat banii.

– Ce mătușă generoasă. Aidan se aplecă un pic mai aproape. Cum o cheamă?

Denise își linse din nou buzele.

– Lila Timmons.

Tess se uită la Spinnelli înainte de a-și întoarce atenția spre femeia pe care credea că o cunoștea.

– Lila Timmons a fost una dintre pacientele noastre. A murit anul trecut. Acesta este cel mai bun nume pe care-l putea inventa?

– Spre deosebire de tine, unii oameni cedează sub presiune, Tess, spuse Spinnelli.

Aidan scrise numele în carnețel.

– O vom verifica.

Se așeză și o privi fix, fără să mai spună nimic. Tess își aminti când folosise aceeași tactică și asupra ei și, în ciuda disprețului față de ceea ce făcuse Denise, simți o fărâmă de milă.

După un minut în care suportase privirea fixă a lui Aidan, Denise își lăsă ochii în jos.

– Acum pot pleca?

– Nu sunteți arestată, domnișoară Masterson. Dar mai am o întrebare înainte să plecați.

Aidan puse o poză pe masă și Tess se crispă. Era poza de la autopsie a lui Gwen Seward. Denise își duse mâna la gură pentru a și-o acoperi, înăbușind un scâncet înspăimântat.

– Domnișoară Masterson, am vrut doar să vezi ce i se întâmpla lui Gwen Seward în timp ce tu erai la telefon cu *National Eye*. Nu va avea sicriu deschis. Nu a mai rămas mare lucru din capul ei. Lui Denise i se făcu greață și vomită în coșul de gunoi pe care

Murphy îl aşezase lângă piciorul ei. Aidan stărui şi mai mult. Gwen Seward ar mai fi putut fi în viaţă dacă ai fi sunat la 911 aşa cum te-a rugat doctorița Ciccotelli.

Denise îşi acoperi faţa cu mâinile.

– Nu am ucis-o eu. Soţul ei a făcut-o.

Aidan îi dădu mâinile la o parte de pe faţă şi ţinu poza în faţa ochilor ei.

– Pentru că nu ai sunat la 911. De ce ai aşteptat zece minute, Denise?

Denise închise ochii.

– Ia-o de aici. Te rog, nu mă obliga să mă mai uit la ea.

– Spune-mi de ce ai aşteptat zece minute.

– Toţi ceilalţi erau deja morţi. M-am gândit că nu era nicio grabă.

Aidan dădu din cap ca şi cum ar fi vrut să-şi limpezească gândurile.

– Vrei să ne spui că ai sunat la tabloid mai întâi pentru că ai crezut că Malcolm Seward era deja mort?

Denise încuviinţă dând din cap.

– M-au sunat în acea dimineaţă şi mi-au spus că-mi vor plăti zece mii de dolari pentru un pont.

Tess se încruntă.

– Cei de la *Eye* nu au primit pontul, Marc. Erau douăzeci de reporteri marţi, în faţa locuinţei familiei Seward, aşa că nu ar fi trebuit să-i dea niciun ban. Ei i se strânse stomacul de panică. Oh, Dumnezeule! Era acolo când curierul a adus CD-ul. Îl prinse pe Spinnelli de braţ. Află dacă acesta este pontul pe care l-a vândut.

Spinnelli o bătu uşor pe mână.

– Mai lasă-i pe Aidan şi pe Murphy câteva minute cu ea.

– Deci ai vândut-o pe doctorița Ciccotelli, spuse Aidan.

Denise îşi ridică bărbia.

– Nu am făcut nimic ilegal. Avocatul meu mi-a spus asta.

– Cine este avocatul dumitale, domnişoară Masterson? întrebă Murphy, tonul lui fiind încă blând în ciuda dispreţului pe care Tess îl putea zări în privirea lui. Poate ţi-a dat o informaţie greşită.

– Pot pleca acum?

– Într-o clipită. Aidan scoase o altă poză din dosar.

– Cine este bărbatul acela? întrebă Tess.

– Este cel pe care l-am văzut intrând în apartamentul lui Seward, şopti Spinnelli.

– Îl cunosc, spuse Tess şi privi cum ochii lui Denise tremură uşor. Şi ea-l cunoaşte.

Spinnelli îşi întoarse repede capul.

– Cine este?

– Nu-mi amintesc, spuse Tess. Nu încă.

Denise neagă dând din cap.

– Nu-l cunosc. Nu l-am mai văzut până acum.

– Oh, haide, Denise, spuse Aidan, pe un ton zeflemitor. Şi el te-a plătit?

Denise miji ochii.

– Nu.

– Întreabă-o despre CD, spuse Tess. *Iar dacă a spus cuiva, o omor cu mâna mea.*

Spinnelli îşi vârî capul pe uşă şi-i făcu semn lui Murphy să vină, apoi îi şopti la ureche. Murphy încuviinţă dând din cap şi se întoarse la Denise.

– Suntem curioşi, domnişoară Masterson. Mai întâi, vreau să stabilesc de unde provin aceşti bani iliciţi. Au venit de la Lila Timmons, care este moartă de un an de zile, sau de la *National Eye?*

Denise scrâşni din dinţi.

– V-am spus că sunt de la *Eye.* Şi nu sunt iliciţi.

– Bine. Doar verificam anumite chestii. Murphy zâmbi. Acum, spune-mi de ce te-au plătit cu zece mii de dolari pentru o poveste care ieri era ştire numai după o oră? Seward nu era niciun pont.

Denise înghiţi cu greu.

– Mă duc acasă.

Murphy şi Aidan schimbară o privire şi Tess putu observa că Aidan ridicase repede mingea.

– Le-ai spus despre filmele cu doctorița Ciccotelli, nu-i așa? întrebă Aidan pe un ton poruncitor, ridicându-se cu mâinile pe șolduri.

Denise tăcu, cu mâna pe clanță, iar stomacul lui Tess se contractă.

– Și dacă am făcut asta, ce? Nici asta nu era ceva ilegal.

– Nu, doar josnic, spuse Aidan. Cum de ai putut face asta?

Denise se întoarse, fața ei fiind schimonosită de furie.

– Pentru că aveam nevoie de bani. Pentru că mă plătește cu mai nimic. Pentru că ea are un apartament luxos și un Mercedes în timp ce eu conduc o găleată de rugină veche de zeci de ani. Eleanor a ridicat-o din șanț și a transformat-o în ceea ce este. Ea a făcut la fel? M-a întrebat dacă vreau să fac parte din cabinet?

– Nu-mi amintesc să existe vreo diplomă medicală în CV-ul tău, domnișoară Masterson, spuse Aidan cu răceală. Sau un doctorat. Atunci la ce puteai fi de folos?

Denise tremura, obrajii înroșindu-i-se.

– Am o diplomă. Dacă ar fi vrut cu adevărat, ar fi putut face ceva. Aștept de ani de zile ca ea și bătrânul să facă ceea ce este corect, dar ei mă tratează ca pe un fel de secretară.

– Ești secretară, domnișoară Masterson, spuse Murphy ușor.

Aidan se duse spre ea, având pe chip întipărit disprețul.

– Dacă aș fi șeful tău te-aș concedia imediat. Dar dacă alegi să nu apari mâine la lucru, mie-mi convine. Și ție, Murphy?

Murphy își strânse buzele într-o bosumflare leneșă.

– Și mie îmi convine. Te voi escorta afară.

Când ei plecară, Aidan veni în camera din spate unde Tess stătea dând din cap, nevenindu-i să creadă.

– Eu și Harrison o plăteam cu douăzeci la sută mai mult decât primesc majoritatea secretarelor din oraș care au experiența ei. Și-i plăteam și asigurarea de sănătate. Chiar m-am oferit să o ajut să se întoarcă la școală.

– Deci ce a vrut să spună cum că Eleanor te-a scos din șanț? întrebă Spinnelli.

Tess oftă.

– Am întâlnit-o pe Eleanor când eram la colegiu. Eu şi Amy încercam să câştigăm mai mulţi bani pentru studii şi agenţia m-a trimis la Eleanor şi Harrison. M-au plăcut şi mi-au oferit o slujbă. Nu puteam lucra tot timpul pentru că eram la colegiu, dar lucram oricând puteam. Completam toate dosarele după orele de program şi în weekenduri.

– Asta nu sună ca ceva teribil de important, spuse Aidan încruntându-se.

Tess trase aer în piept.

– Şi... Eleanor m-a susţinut în timpul facultăţii.

Aidan clipi.

– Super.

– Nu pe gratis. A fost un împrumut şi am muncit ca să-l plătesc în rate la bancă, după ce am absolvit. Asta mi-a permis să mă concentrez asupra studiilor. Nu trebuia să lucrez ore în şir ca să-mi plătesc taxa. Deja îi plătisem optzeci la sută din împrumut până când a murit. Testamentul ei m-a scutit de restul.

– De ce ţi-ar oferi Eleanor un astfel de împrumut? întrebă Spinnelli.

– Eleanor folosea un cadru. Eu o ajutam să se descurce. Îi făceam comisioanele. Nu pentru bani. Am făcut-o pentru că era o persoană bună şi-mi plăcea de ea. Şi am învăţat atâtea de la ea... Gâtul i se strânse. Şi de la Harrison. M-au adus la cabinet când mi-am luat licenţa. Când Eleanor a murit, am crezut că Harrison va aduce pe altcineva, dar şi el se ataşase de mine, aşa spunea, şi m-a rugat să rămân. Ea-şi ridică bărbia. Dar nu ei m-au creat. M-au ajutat să devin ceea ce sunt azi.

Aidan se încruntă.

– De unde ştia Denise povestea? Era un lucru ştiut de toată lumea?

– Nu ştiu. Prietenii mei de la acea vreme ştiau. Phillip ştia, pentru că i-am spus. De ce întrebi?

– Pentru că este un mic grăunte care a făcut-o pe secretara ta să te urască.

– Tot nu o văd pe Denise plănuind toate acele sinucideri. Sinceră să fiu, nu este atât de deşteaptă.

– Dar îl cunoştea pe tipul din fotografie, spuse Spinnelli. Cel care a instalat camerele în locuinţa lui Seward. Poate că el le-a pus şi în locuinţa ta.

Ea se gândi în mod raţional la asta.

– Ai dreptate. Ea trebuie să fie cea care i-a dat drumul, chiar dacă nu ştia ce face. Urăsc să cred că ştia. Tess îşi frecă tâmplele şi se uită în sus la Aidan. Crezi că Phillip a fost implicat?

Aidan îi susţinu privirea cu fermitate.

– Tu nu gândeşti la fel?

– Cred că da. Din nou, nu mi-l pot imagina făcând aşa ceva, dar nici nu am observat că Denise era atât de furioasă. Nu-mi prea plăcea, dar nu pentru că nu aveam încredere în ea, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Celularul lui Aidan sună.

– Murphy?... Aşa a făcut? Bine. Sună-mă când se opreşte. Închise telefonul. Murphy o urmăreşte. A sunat pe cineva de la telefonul public de vizavi. Voi urmări numărul.

Tess studie imaginea pe care Aidan i-o arătase lui Denise.

– L-am mai văzut pe individul acesta şi înainte, dar nu-mi amintesc unde. Poţi face o copie? Poate-mi amintesc ceva?

Aidan o conduse la uşă.

– Aşa voi face. Ascultă, trebuie să mă mai opresc undeva înainte să vin acasă. Dacă întârzii, să mă aştepţi. Nu te duce singură. Cum ajungi acasă?

– Vito mă aşteaptă jos. Aidan, trebuie să-i avertizez pe oamenii care mă cunosc.

– Îţi poţi avertiza prietenii ca să fie mai atenţi. Dar nu spune nimic despre bilet.

– Să fii judecat după compania în care te afli, spuse Tess cu amărăciune. Nu le voi spune.

19

Joi, 16 martie, 7:15 P.M.

Aidan o cuprinse de braţ atunci când ezită în faţa uşii de la casa funerară.

– Eşti gata?

Tess încuviinţă dând din cap, repede şi cu fermitate.

– Da, cred că da. Dar tremura.

– Hai să terminăm cu asta. Apoi putem merge acasă ca să-l las pe tatăl tău să mă bată cu bâtul.

Ea chicoti. Asta era şi intenţia lui.

– Nu te va bătea cu bâtul. Sper.

Un bărbat în negru le indică o încăpere plină de bărbaţi în costum şi femei în rochii elegante. *Aici e adevărata elită a societăţii din Chicago*, se gândi Aidan, recunoscându-i pe câţiva dintre ei de la petrecerile cu ţinută obligatorie pe care tatăl vitreg al lui Shelley obişnuia să le dea.

Când ei intrară, în încăpere se lăsă linişte, conversaţiile încetând până când singurul sunet era cel al muzicii clasice care se auzea din difuzoare. O femeie firavă stătea într-o parte a coşciugului de mahon înconjurată de copiii lui Harrison.

– Vrei să merg acolo cu tine? şopti Aidan.

– Nu, rămâi aici. Trebuie să-i spun ceva, dar nu va dura mult.

O îmbrăţişă pe Flo, şoptindu-i ceva la ureche, iar Flo rămase nemişcată, lacrimile curgându-i pe faţă chiar şi atunci când gura ei tremură într-un zâmbet. Tess se întoarse acolo unde stătea el, cu ochii umezi.

– Ce i-ai spus? întrebă Aidan, strecurându-şi mâna pe sub părul ei.

– I-am spus ultimele cuvinte ale lui Harrison, cum că o iubeşte. Ştia asta, dar avea nevoie să o audă.

– Atunci mă bucur. Uitându-se pe deasupra capului ei, el scană încăperea. Vezi pe cineva cunoscut pe aici?

Ea se uită în jur.

– Văd o mulțime de oameni pe care-i cunosc, dar pe nimeni care să mă urască.

– Hai să mai stăm un pic, îi şopti el la ureche. Vreau să văd cine mai apare. Eu voi sta aici şi voi urmări. Tu amestecă-te printre oameni.

Murphy fu cel care apăru primul, costumul său şifonat făcându-l să arate ca şi Columbo la un club select.

– Ai putut urmări apelul lui Denise?

Aidan aruncă o privire spre locul unde stătea Tess vorbind cu primarul. Primarul. La naiba. Fantasme de pe vremea lui Shelley. Doar simplul fapt că era în preajma acestor persoane importante îl făcea să fie nervos. Se concentră asupra întrebării lui Murphy.

– Da. A sunat la o companie numită Brewer, Inc. Este înregistrată ca importatoare de bere.

– Interesant, pentru că după ce a telefonat, Denise s-a dus direct la un apartament care nu era al ei, dar nu era nimeni acasă. Am vorbit cu proprietăreasa şi a spus că apartamentul este al unui tip pe nume Lawe. A spus că este detectiv particular şi l-a identificat după poză.

– De ce s-ar duce Denise la un detectiv particular? La un avocat, poate, dar la un detectiv particular?

– Nu ştiu. Proprietăreasa a spus că l-a văzut pe Lawe ieri-dimineață, dar că nu s-a mai întors de atunci. Are un pachet pentru el şi nu a venit să şi-l ridice.

– Poate că a plecat pentru câteva zile.

– Poate. Numai că aveam un presentiment care mă sâcâia, aşa că am sunat la morgă. Tocmai au adus un bărbat, care corespundea descrierii detectivului particular. Doar că acesta este carbonizat.

Aidan tresări.

– Au! Nasol.

– Da, maşina furată în care era a luat foc, dar localnicii au reacționat foarte repede la evenimentul neprevăzut, aşa că l-au stins înainte de a se face scrum. Cei de la incendieri au găsit urme

ale unei mici bombe pipă conectată la un regulator manual. Pieptul lui era plin de plumb, același calibru ca și arma cu care s-a tras în Bacon. Julia nu era la morgă, dar Johnson a spus că vor grăbi o identificare dentară ca să dovedească faptul că tipul carbonizat este Lawe.

– Tess l-a mai văzut înainte. Nu-și poate aminti unde anume.

– Poate cu Denise. Proprietăreasa credea că Lawe și Masterson erau împreună.

– Hai să vorbim mai întâi cu Blaine Connell de dimineață și să vedem dacă scoatem și mai multe de la el. Am aflat ce aveau în comun Bacon și Nicole Rivera.

Murphy ridică din sprâncene.

– Spune tot, băiete, spuse el și Aidan chicoti.

– Fratele lui Nicole este în închisoare, își așteaptă rândul la proces. Colega de cameră a lui Nicole a spus că ea punea deoparte fiecare bănuț pentru a-i angaja un avocat în locul nărodului pe care l-au trimis cei din oficiu.

– Deci atât Bacon, cât și Rivera aveau ceva experiență cu sistemul judiciar, spuse Murphy gânditor. Și că tot vorbeam despre sistemul judiciar, uite cine a venit.

– Jon Carter și Amy Miller. Împreună cu un alt bărbat pe care Aidan nu-l cunoștea. Hai să ne amestecăm printre oameni.

– Detective Reagan. Jon Carter îi scutură sobru mâna.

– Doctore Carter. Acesta este partenerul meu, detectivul Murphy.

– Îmi amintesc de tine, spuse Jon. Ai vizitat-o pe Tess la spital anul trecut.

Murphy dădu din cap.

– Așa este. L-ai cunoscut pe doctorul Ernst?

– Toți l-am cunoscut. Biata Flo. Nu-mi pot imagina prin ce trece. Dar în mare parte am venit aici special pentru Tess. Maxilarul i se încordă, întunecându-se la față. Este un fel de „să te ia dracu'" de la noi toți pentru oricine face asta. Crede că o vom părăsi? Asta nu se va întâmpla.

– Jon, șopti celălalt bărbat. Nu aici. Nu este locul potrivit.

Jon se scutură, în mod vizibil încercând să se calmeze.

– Îmi pare rău. Doar că toată treaba asta mă enervează atât de tare. Ți-o amintești pe Amy, nu-i așa, detective?

– Desigur, spuse Aidan, observând că Jon roșește și vena îi pulsa la tâmplă. Bărbatul era furios și se controla destul de bine. Este drăguț din partea voastră că ați venit cu toții pentru Tess. A fost o zi foarte grea pentru ea.

– O săptămână foarte grea, îl corectă cu tristețe Amy. Îmi pare bine să vă revăd, detectivilor. Vă mulțumesc că aveți grijă de Tess. Nu este o persoană de care este ușor să ai grijă.

– Mai poți spune asta o dată, zise cel de-al doilea bărbat și întinse mâna. Noi nu ne-am mai întâlnit. Eu sunt Robin Archer. O cunosc pe Tess de mulți ani.

Aidan făcu ochii mari în timp ce dădea mâna cu bărbatul.

– Tu ești Robin?

Jon zâmbi strâmb.

– Ți-am spus că eu și Tess suntem doar prieteni.

Aidan își drese glasul.

– Așa este. Am auzit că te pricepi să faci supă, domnule Archer.

Robin zâmbi fermecător.

– O urăște, știu. De aceea i-o tot aduc.

Aidan expiră adânc.

– Bine.

Jon își supse obrazul.

– Bine. Apoi redeveni serios. Ce ați aflat, detective? Tess ne-a spus astăzi că bărbatul despre care a crezut că a făcut asta nu a făcut-o.

– Avem niște piste puternice. Vă voi spune ceva imediat ce am să pot. Doctore Carter, pot discuta o clipă cu tine? Aidan îl luă deoparte. Din moment ce mi-ai spus despre tatăl ei, voiam să-ți spun că el este în oraș și că-și vorbesc.

Jon oftă.

– Mi-a spus. Și mi-a mai spus că este bolnav cu inima. Ea va avea nevoie de sprijin în următoarele luni. Să se împace, și acum asta... Biata Tess.

– Mai am unele întrebări, dacă nu te superi. Îmi poți vorbi despre Phillip? Jon își arcui sprâncenele.

– Crezi că este implicat în asta?

– Trebuie să pun întrebări. Este vorba de cineva care simte o ură foarte personală.

– Dar Phillip? Jon oftă. El și Tess s-au întâlnit la Facultatea de Medicină. El făcea parte din grupul nostru doar din cauza lui Tess. Noi nu-l prea plăceam, dar nu i-am spus asta niciodată lui Tess. Nu am înțeles nicicând ce-o atrăgea la el, dar părea că-l iubește. Mereu am crezut că asta se întâmpla pentru că el era atât de diferit de tatăl ei. Tatăl ei era dramatic și vehement, iar Phillip nu era deloc așa.

– Era violent?

– Phillip? Jon păru de-a dreptul uimit. Niciodată, din câte am văzut eu. Se controla bine. Pretențios. Tess a aflat că a înșelat-o cu două săptămâni înainte de ziua cea mare. Tipul nu a negat asta niciodată. Doar și-a făcut bagajele și a plecat.

– Așa a spus și Tess, zise Aidan gânditor și uimirea lui Jon crescu.

– Ți-a spus despre Phillip? Mie mi-a trebuit dinamită ca să scot de la ea puținul pe care-l știu.

Dar lui îi spusese cu ușurință în timp ce o ținea în brațe. Diseară, va face și el la fel. Îi va spune lucrurile care-l rănesc.

– Știi cine era femeia?

– Nu. Eu și Phillip nu vorbeam. El este mai degrabă... conservator. Nu am adresa lui de acasă, dar lucrează la Institutul Oncologic Kinsale.

– Și numele de familie? Aidan zâmbi strâmb. Îl știu doar ca doctorul „Să-l ia dracu".

Jon râse ușor.

– Îmi place mai mult acesta. Îl cheamă Parks. Phillip Parks.

– O ultimă întrebare. Ai menționat grupul vostru – cine mai face parte din el?

El făcu ochii mari.

– Nu poți... Presupun că trebuie să o faci. Chiar și eu. Ei bine, cândva era mai mare, dar oamenii s-au mutat. Tess, eu, Robin și Amy, desigur. Gen Lake, Rhonda Perez, dar niciunul dintre ei nu mai vin așa des.

– Cine a părăsit grupul în ultimele... șase luni?

Ceva sclipi în privirea lui Jon.

– Jim Swanson.

– De ce a plecat?

Jon ezită.

– S-a dus în Africa să facă un tur alături de Medici fără Frontiere.

Era mai mult decât spunea el, Aidan putea observa asta.

– Așa, deodată?

– A spus că se gândea la asta de ceva vreme. Nouă ni s-a părut cam subit.

Era sigur că Jon știa mai multe, dar decise să acționeze dintr-o altă direcție. O va întreba mai târziu pe Tess.

– Mulțumesc pentru informații, doctore Carter.

– Mă poți întreba orice, detective. După Robin, Tess este cea mai bună prietenă a mea.

Joi, 16 martie, 10:45 P.M.

– Vino aici, Tess.

Tatăl ei lovi ușor perna de la canapeaua lui Aidan și ea se așeză lângă el, cu capul pe umărul lui.

– Deci, au fost bune? Ziti*?

Planificase să prepare o masă mult mai elaborată, dar faptul că mersese la secția de poliție în acea după-amiază o forțase să gătească o veche rețetă.

– Aproape la fel de bune ca cele ale mamei tale, spuse el destul de tare ca mama ei să audă din bucătărie. Apoi șopti: La fel de bune. Deci unde este tânărul tău?

– A plecat în urma unui apel primit.

---

* Macaroane (n.tr.).

Apelul îl zguduise pe Aidan. De aproape două ore încerca să nu se gândească la cine ar putea fi de data asta.

– Aşa se întâmplă când te întâlneşti cu un poliţist.

– Pare a fi... simpatic.

Rosti cuvântul mârâind, dar asta o făcu pe Tess să zâmbească.

– Chiar este simpatic. Ea-i ascultă respiraţia. Tată, nu înţelege greşit ce vreau să spun, dar du-te acasă.

El îşi încordă umerii.

– De ce?

– Pentru că ai nevoie să fii aproape de doctorul tău.

– Ehe! O sărută pe creştetul capului. De ce, Tessa? Pot face faţă adevărului.

Ea oftă.

– Pentru că aici nu eşti în siguranţă. Trei dintre prietenii mei sunt morţi. Sora lui Aidan a fost rănită în după-amiaza asta. Tocmai te-am recuperat. Nu vreau să fii şi tu rănit.

– Dacă vii cu mine, plec.

Tess se încruntă la el.

– Asta nu este drept.

El ridică din umeri.

– Dă-mă în judecată. Asta-i propunerea, Tess. Voi merge acasă dacă vii şi tu.

– Te duci acasă pentru că ar trebui să fii aproape de cardiologul tău. Eu rămân aici pentru că sunt deja acasă. Şi era ciudat că imaginea care-i veni în minte era chiar această încăpere. Fusese minunat să locuiască în apartamentul lui Eleanor, dar în casa lui Aidan se simţea ca acasă. Plus de asta, îl am pe Aidan să vegheze asupra mea.

– Iar eu îl am pe Vito, aşa că am ajuns într-un impas. Ai spus că ai pregătit cannoli?

Ea râse.

– Eşti un bărbat încăpăţânat.

– Ştiu. El se ridică în picioare. Mi-a părut bine să o revăd pe Amy. Aproape ca în vremurile bune.

Amy trecuse pe acolo după priveghiul lui Harrison şi li se alăturase la cină. Văzându-i pe toţi în jurul mesei, să simţi ca în vremurile bune.

– Ea nu trebuia să se îndepărteze pentru că eu am făcut asta, spuse Tess.

Tatăl ei luă capacul de la cannoli.

– Nu a făcut-o.

– Michael!

Gina se ridică în picioare şi-i smulse farfuria din mână.

– Nu trebuie să mănânce aşa ceva.

– Una nu-mi va face rău. El se uită la mama ei cu ochi candizi. Tess le-a făcut.

– La ce te-ai referit când ai spus că Amy nu a stat departe? întrebă Tess.

– Nu, insistă mama ei şi puse desertul deoparte.

Tatăl ei oftă.

– Amy a venit acasă în fiecare an de Ziua Recunoştinţei. Am crezut că ştii.

Tess dădu din cap.

– Nu ştiam. Am petrecut Ziua Recunoştinţei cu familia Spinnelli. Amy a spus că şi-o petrece împreună cu prietenii de la Facultatea de Drept.

– Nu a vrut să te rănească, Tess, spuse Vito stânjenit, apoi se dădu înapoi când Dolly se ridică şi mârâi. Câinele ăsta este un pericol.

– Nu, doar ne spune că Aidan a ajuns acasă. Câteva secunde mai târziu auzi uşa garajului. Stomacul i se strânse, întrebându-se îngrijorată pe cine mai descoperiseră mort, cu un bilet prins de haină. Scuzaţi-mă.

Intră în garaj, având nevoie de un minut singură cu el.

Aidan ieşi din maşină, iar când o văzu umerii săi se încovoiară.

– Tess.

– Cine a fost?

El se strâmbă.

– Mama lui Danny Morris.

– Băieţelul, murmură ea. Mama lui a fost ucisă?

Chiar şi de la treizeci de metri distanţă îi putea vedea furia rece din privire.

– S-a sinucis. A lăsat un bilet. Spunea că se simte vinovată că nu l-a protejat. Că eu aveam dreptate.

Voia să se ducă la el, dar simți că el are nevoie să fie singur.

– În legătură cu ce?

El își lăsă bărbia în piept.

– Știam că știe unde era tatăl. Luni seara, după ce prietenul nemernicului m-a lovit când eram în bar, am fost acasă la ea. I-am spus că proteja un monstru. Am întrebat-o ce fel de mamă ar face asta. Se uită în sus, cu o privire chinuită. Am împins lucrurile prea departe.

– Nu, Aidan, nu ai făcut asta. Neputând să mai stea deoparte, își puse brațele pe umerii lui și-i trase capul spre curba gâtului ei. Nu i-ai spus nimic din ceea ce ea nu știa deja. Și dacă nu i-ar fi păsat de fiul ei, nimic din ce ai fi spus nu ar fi contat. A spus în bilet unde-l poți găsi pe soțul ei?

El înălță capul, ochii lor fiind foarte aproape.

– Da, a spus, dar nu era în niciunul dintre acele locuri. Cum de ai știut?

– Am mai văzut așa ceva. O persoană va încerca adesea să îndrepte lucrurile înainte de a face pasul final. Se pare că ea a încercat.

El își încleștă maxilarul.

– Ar fi trebuit să rămână în viață ca să depună mărturie împotriva soțului ei.

– Tu ai fi făcut asta, spuse ea încet și ochii lui sclipiră.

– Nu aș fi permis unui nenorocit să-mi omoare fiul.

– Nu toată lumea face ceea ce este corect, Aidan. Și nu toată lumea este puternică. Ea-l sărută cu tandrețe. Îmi pare rău.

Epuizat, își lăsă din nou capul pe umărul ei.

– Cunoști vreo Sylvia Arness?

Ea neagă dând din cap, stomacul contractându-i-se de spaimă.

– Nu.

El se îndreptă, apucând-o de brațe.

– Nu o cunoști? Ești sigură?

– Sunt sigură. Inima ei bătea acum cu putere, atât de tare încât durea. De ce?

Strânsoarea lui se înteți.

– O femeie de culoare, de douăzeci şi trei de ani?

– Nu, Aidan, spune-mi de ce.

– Pentru că este moartă. Howard şi Brooks din unitatea noastră au răspuns la apel tocmai când eu plecam spre locul faptei de la Morris. M-au sunat când au găsit biletul ataşat de haină.

Ea simți un nod în gât.

– Să fii judecat după compania în care te afli?

– Da. Eşti sigură că nu o cunoşti? Sylvia Arness era numele ei din buletin.

Ea dădu uşor din cap.

– Poate este o crimă la indigo.

– Poate. Vii la secție să o vezi ca să fim siguri?

Ea dădu din cap, inexpresivă.

– Desigur. Trebuie să le spun alor mei că plec.

El se opri în uşă.

– O să-i provoci tatălui tău un... o să intre în panică dacă te vede aşa. *Atac de cord.* Fusese pe punctul de a spune „atac de cord" şi se corectase. Îndreptându-se, ea închise ochii şi se concentră. Când îi deschise, el încuviință dând din cap. Mai bine. Va şti că ceva este în neregulă, dar nu-l va speria.

– Mulțumesc, şopti ea. Nu gândeam limpede.

– Ai tot dreptul.

El deschise uşa şi îi salută familia care-i aştepta, zâmbind obosit.

– Îmi pare rău că am lipsit atât de mult timp. Am avut un alt caz.

Tess intră în bucătărie venind în spatele lui, întâlni privirea lui Vito şi văzu că el înțelesese.

– Tată, este târziu, spuse el. Hai să ne întoarcem la hotel.

Michael stătea pe scaunul din bucătărie, având maxilarul ridicat a încăpățânare.

– Nu sunt orb şi cu siguranță nu sunt prost. Spune-mi adevărul, Tess.

Ea îl strânse pe Aidan de mână.

– Mulțumesc că ai încercat, șopti ea, apoi se uită la tatăl ei. Tată, Aidan chiar a trebuit să plece la un alt caz. Dar tocmai când pleca, a mai intervenit ceva care poate sau nu să aibă legătură cu mine. Trebuie să mă duc să-i ajut. Te rog, du-te cu Vito. Trebuie să te odihnești. Te sun, îți promit.

Michael se ridică ținându-și bărbia în sus.

– Nu o vei lăsa nicio clipă din ochi, Reagan?

Aidan dădu din cap.

– Promit.

Joi, 16 martie, 11:20 P.M.

Se întâlniră cu Spinnelli și Murphy la morgă.

– Dacă este o crimă la indigo, asta ar putea deveni foarte repede o chestie teribil de nasoală, spuse Spinnelli.

– Aș vrea să știu de unde știe un imitator despre mesaj, mormăi Murphy. Am ținut asta departe de presă. Până acum. Mulțimea din jurul lui Arness l-a văzut.

Tess stătea rigidă alături de Aidan.

– Hai să terminăm odată cu asta.

Johnson îi aștepta lângă masa de metal pe care stătea întinsă o persoană acoperită cu un cearșaf.

– A fost împușcată la nouă și un sfert. Se pare că s-a tras de aproape. Glonțul era de un calibru greu, probabil un patruzeci și cinci. I-a intrat în spate, drept în inimă, și a lovit în plin. Expresia lui era blândă. Dacă a simțit durere, nu a durat mai mult de un minut.

– Dar i-ar fi fost frică, murmură Tess, ochii ei privind fix cearșaful și Aidan știa că în mintea ei ea era acolo cu femeia atunci când înfruntase moartea.

Asta făcea ea. Intra în mințile pacienților împreună cu ei și le trăia temerile. Pentru că-i păsa. Era un loc ciudat în care să realizeze așa ceva, stând în fața unui cadavru.

– Focul de armă a făcut ca oamenii să vină alergând. A fost multă confuzie, așa că nimeni nu a văzut nimic, spuse Aidan. Cei de la criminalistică încă mai perie zona.

– Aşteaptă. Murphy ridică mâna. Când a împuşcat-o pe Rivera a folosit un douăzeci şi doi şi Julia a crezut că a folosit un amortizor. De ce să folosească un patruzeci şi cinci la o oră când era plin de lume?

– A vrut să fie găsită repede, spuse Aidan.

– Dar şi-a făcut timp să-i prindă biletul de haină, ştiind că veneau oamenii. Mustaţa lui Spinnelli se strânse a încruntare. Asta nu prea seamănă a ucigaşul nostru foarte grijuliu.

Tess îşi îndreptă spatele.

– Vă rog, putem continua? Sunt gata.

Aidan o strânse de talie în timp ce Johnson dădea cearşaful la o parte, dezvăluind femeia până la umeri şi pentru o clipă Tess o privi fix.

– Nu am văzut-o niciodată... Ea se opri. Aşteptaţi. Unde a fost găsită?

– În campusul universităţii. Ea este...

– Studentă acolo, termină Tess în locul lui, vocea ei fiind aproape la fel de fără viaţă şi culoarea dispărându-i din obraji.

Johnson trase un scaun, iar el şi Aidan o aşezară pe el. Tess îşi umezi buzele.

– I-am spus „bună". Atâta tot.

Aidan se lăsă pe vine pentru a o privi în ochi.

– Când?

– Ieri. Aveam nevoie de nişte ghete noi. Pentru că voi aveţi toate hainele şi pantofii mei.

Spinnelli îi strânse umărul cu blândeţe.

– Ai întâlnit-o în magazinul cu pantofi?

Buimacă, ea dădu din cap.

– De unde ştiai că este studentă? întrebă Murphy.

– Ea... flirta cu Vito. Fetele flirtează mereu cu Vito. Mi-am luat ghetele şi mă îndreptam spre casă, iar ea era în spatele meu. I-am spus „bună". După ce am plecat, l-am tachinat pe Vito şi el a spus că era doar o puştoaică de la facultate. Aşa i-a spus ea. I-am spus doar „bună". Respiraţia ei era rapidă şi superficială. Iar acum este moartă. Oh, Dumnezeule! Cum pot avertiza oamenii pe care nici măcar nu-i cunosc?

Aidan ştia cum.

– Este timpul să trecem la atac. Mâine o voi suna pe Lynne Pope de la *Chicago On The Town*. Îi datorăm o favoare şi îi voi oferi un interviu în exclusivitate.

– Vei fi un star, Asule, spuse Murphy, lovindu-şi obrazul cu limba.

Aidan îi strânse genunchiul lui Tess.

– Eşti de acord cu asta? Toată lumea va şti.

Ea arăta atât de pierdută încât inima lui aproape că se frânse.

– Nimeni nu va mai vrea să vorbească cu mine, şopti ea. Se vor ascunde când voi merge pe stradă. Apoi privirea ei se ridică spre faţa Sylviei Arness şi buzele ei deveniră ferme. Dar vor fi cu toţii vii. Ai cartea de vizită a lui Pope?

Aidan o scoase din portofel.

– Tess, voi vorbi eu cu ea.

– Nu, eu o voi face. Am să-i spun câteva lucruri nenorocitului acesta. Îmi recuperez viaţa. Crede că mă va băga într-un dulap, că mă voi face ghem ca un bebeluş şi... mă voi smiorcăi. Ei bine, se înşală. Johnson, am nevoie de telefonul tău.

– Nu te voi lăsa să faci asta, spuse Aidan aţinându-i calea. Îl vei înfuria atât de tare încât va veni după tine.

Ea-şi supse obrazul şi-l privi sfidător.

– Voi fi mult mai al naibii de bine protejată decât a fost ea. Arătă cu degetul în spate, la trupul Sylviei. Vă voi avea pe voi toţi. Ea nu avea pe nimeni. Şi nici următoarea persoană. Şi, la naiba, ar fi mai bine să nu existe o persoană următoare. Lasă-l să vină după mine. Vom fi pregătiţi.

Vineri, 17 martie, 2:35 A.M.

Tess se aşeză pe marginea patului lui Aidan.

– A fost drăguţ din partea lui Lynne că s-a întâlnit cu noi.

Ea şi cameramanul ei au filmat un întreg segment în timp ce Aidan se plimba de colo-colo în culise.

Îi aruncă o privire urâtă peste umăr.

– Va primi bani frumoşi odată ce asta va fi difuzată mâine. El trase de cravată şi o aruncă pe masa de toaletă. Aş zice că ambele părţi au avut de câştigat.

Strânsă în chingi, ea se luptă cu nevoia de a se ridica şi de a se plimba de colo-colo în timp ce el desfăcea fiecare nasture de la cămaşă.

– A spus că-l va difuza la *Good morning, Chicago* şi *Chicago On The Town* cu reclamele de la prânz, zise ea, ştiind că trăncănea aiurea, neputându-se opri.

El îşi scoase cămaşa şi ei i se uscă gura. Îmbrăcat, bărbatul era mortal de chipeş. Dezbrăcat...

– Da, aşa a spus. Se uită cu atenţie la ea. Tess, eşti nervoasă?

Ea închise ochii, acum fiind şi stânjenită.

– Da.

Se aşeză lângă ea şi o trase spre el.

– De ce?

– Tocmai am numit un ucigaş „laş nevertebrat" şi l-am provocat să vină după mine.

El chicoti o dată.

– Acum te gândeşti la asta? Îi sărută mâna. Ai făcut ceea ce trebuia să faci, Tess. Nici mie nu-mi place, dar trebuia făcut ceva.

Furtuna din interiorul ei începu să se schimbe, devenind ceva mai puternic şi mai profund.

– Nu vreau să mai merg la vreo înmormântare, Aidan.

– Ştiu. Îl vom prinde în curând şi toate astea se vor sfârşi.

Ea-şi înălţă capul şi-i întâlni privirea.

– Şi atunci ce va fi?

El nu mimă că nu înţelege.

– Nu ştiu. Tu ce vrei, Tess?

Ea se gândi la răspunsul ei la fel de atent cum îi pusese el întrebarea. Răspunsul ei putea seta mersul întregii lor relaţii – pentru că ei aveau o relaţie. Născută din teamă, nu trebuia să continue în acest fel. Poate de aceea era şi atât de nervoasă.

– Vreau un cămin şi pe cineva care să mă iubească.

– Vrei un soţ.

Tess simți un fel de nostalgie în cuvintele lui, ceea ce-o făcu să înghită cu noduri.

– Da. Ea trase aer în piept. Și dacă asta te sperie, este mai bine să știu asta acum.

– Nu mă sperie, Tess, cel puțin nu în felul la care te referi tu.

– Atunci cum? Vorbește cu mine, Aidan.

El surâse afectat.

– Încerc. Se pare că nu mă descurc prea bine.

Ea-i atinse buzele ușor cu buzele ei.

– Te-ar ajuta dacă te-ai întinde pe canapea?

Punându-și mâna pe pieptul lui păros, ea-l împinse ușor pe spate astfel că el stătea pe jumătate în pat, picioarele lui goale rămânând pe podea. Se lăsă în jos alături de el, proptindu-se în cot.

– Relaxează-te.

El o privi circumspect cu coada ochiului.

– Bine.

– Nu ești relaxat.

Își trecu încet mâna peste pieptul lui, plăcându-i felul în care părul aspru îi gâdila palma.

– Asta nu mă face să fiu mai relaxat, Tess, spuse el sec.

Mâna ei se opri.

– Îmi pare rău. Cine este Shelley, Aidan? Și cum te-a rănit?

El închise ochii.

– Pentru o vreme, a fost cea mai bună prietenă a mea. Sau cel puțin așa credeam.

– Durerea pricinuită de un prieten poate fi îndoit mai greu de vindecat.

– Când eram puști, cel mai bun prieten al meu era Jason Rich. Se opri și degetul lui mare începu să-i dezmierde mâna. Eram foarte apropiați. Și eram două belele. El zâmbi. Știai că soldățeii verzi de plastic se topesc într-o tigaie la foc mare?

– Nu, dar m-am jucat cu soldații lui Vito. Lui Joe i se aprinseseră călcâiele după Barbie din Malibu. Cred că aș fi fost furioasă dacă mi-ai fi distrus tigaia.

– Mama mea a fost. El tăcu, gândindu-se. Când aveam zece ani, Shelley s-a mutat alături. Mama ei era divorțată și asta era o chestiune spinoasă în cartierul nostru.

– Și la mine. Deci Shelley s-a alăturat misiunii voastre de a topi soldăței?

– Nu. Vezi tu, Shelley pusese ochii pe Jason și eu eram a treia roată de la căruță.

– La fel cum mă simt și eu când sunt la Jon și Robin, spuse ea ușor.

El deschise un ochi.

– Puteai să-mi spui despre Robin.

– Nu ai întrebat. Ea deveni serioasă. Și nu a fost niciodată important pentru mine. Ei sunt prietenii mei. Jason și Shelley au rămas prieteni cu tine?

– Desigur, dar totul s-a schimbat când am ajuns la pubertate. Jason și Shelley erau inseparabili. Shelley a rămas gravidă când aveam șaptesprezece ani. Ea și Jason au fugit și s-au căsătorit.

– Oh, Doamne, murmură Tess.

– Mama lui Shelley s-a măritat din nou și destul de confortabil. Ea s-a mutat și le-a dat vechea casă lui Shelley și Jason. El oftă. Apoi Shelley a pierdut copilul. Dar nu voia să fie divorțată așa cum fusese mama ei și-l iubea pe Jason, așa că au rămas împreună. Eu am decis să mă fac polițist ca tata și ca fratele meu. Așa a făcut și Jason. Eu m-am dus la patrulare. Jason s-a dus la narcotice. El dădu din cap. A fost prins „alocându-și" dovezi pentru uzul personal. A fost concediat. Shelley era înnebunită. Jason era... El își țuguie buzele. Sinucigaș.

Inima ei bătea cu putere.

– Oh, nu!

– Dar amicul meu Jason a fost prevăzător. Nu a vrut ca Shelley să-l găsească mort. Așa că a venit în apartamentul meu. El înghiți cu greu. A luat o groază de pastile. Le-a înghițit cu un sfert de Jack Daniel's și a adormit. Am venit acasă din tură douăsprezece ore mai târziu și el era mort.

– Cât de crud din partea lui. Vocea ei era mai dură decât intenționase ea să fie.

El deschise ochii.

– Credeam că îi compătimeşti pe sinucigaşi.

– Îmi este milă pentru trauma lor emoţională sau pentru boala mentală care-i face să se sinucidă. Îi compătimesc pe cei pe care-i lasă în urmă. Îi respect pe cei care primesc ajutor. Jason a avut o viaţă şi a irosit-o. Şi te-a tras şi pe tine în jos odată cu el. Asta este josnic.

Ochii lui licăriră.

– Mereu am simţit la fel şi mă întrebam dacă s-ar cădea.

– Eu aşa aş face dacă cineva la care ţin şi-ar lua viaţa. Doar dacă, desigur, ar fi fost prea bolnav mintal ca să se poată opri. Aşa era el?

– Nu ştiu. Cred că nu voi şti niciodată. Dar Shelley era devastată. Nu avea nici vreun venit şi nici asigurare de viaţă. Fără pensie. Fără educaţie. Nu avea pe cine să conteze.

– Cu excepţia ta.

– Cu excepţia mea. Ne-am apropiat. Mereu mi-a plăcut de ea când eram puşti, dar fusese mereu prietena lui Jason. Acum era a mea. Eram fericit.

– Şi te simţeai vinovat pentru că erai fericit pe cheltuiala prietenului tău?

– Un pic. Da. Oricum, am cerut-o pe Shelley în căsătorie şi ea a acceptat. Am pus ceva bani deoparte şi i-am cumpărat un inel rezonabil de mare.

– I-a plăcut inelul?

– A spus că da. Dar nu s-a mândrit cu el în faţa prietenelor. O dată a vrut o piatră mai mare şi eu am refuzat. Nu-mi puteam permite şi cu asta basta. Dar noul soţ al mamei ei a făcut o avere când afacerea lui a devenit companie pe acţiuni. Mama ei i-a cumpărat lui Shelley un inel mai mare.

– Oh, Doamne!

– Da. A fost prima mare ceartă pe care am avut-o. Nu a fost şi ultima. Tatăl vitreg se scălda în bani şi era generos cu ei. Shelley a primit rochii noi, blănuri. Apoi a spus că vrea o casă în North Shore. El îşi încleştă maxilarul. Tăticul urma să ne ajute.

O lovitură dată mândriei lui.

– Şi tu ai spus nu.

– I-am spus direct în faţă. Netrebnicul, mă privea mereu cu superioritate.

Asta explica multe.

– Deci care a fost picătura care a umplut paharul?

– Tăticul mi-a oferit o slujbă. Rânjetul îi făcu vocea să fie mai dură. Nu am acceptat-o şi Shelley s-a îmbufnat. Spunea că pot câştiga de trei ori cât salariul unui poliţist, scuipă el cuvintele. A spus-o exact aşa. De parcă era ceva de care trebuia să-mi fie ruşine.

Tess încerca să nu judece niciodată motivele familiilor pacienţilor pe care nu le cunoştea. Dar acest bărbat nu era un pacient. Era iubitul ei şi suferea.

– Nu te-a iubit dacă a vrut să te schimbe. Şi nu te cunoştea dacă a crezut că o poate face.

Pieptul lui se ridică în timp ce respira uşor.

– Mulţumesc.

Ea-şi împleti degetele cu ale lui.

– Şi?

– Asta-i tot.

Nu, nu era. Dar era clar că era tot ceea ce avea el de gând să spună.

– Bine.

El deschise un ochi.

– Bine. Asta-i tot?

Ea îi zâmbi strâmb.

– Vrei să mă îmbufnez? Nu este stilul meu. Ea îşi puse capul pe umărul lui. Dar mai este un lucru pe care vreau să-l clarific.

El deveni rigid.

– Care?

– Harold Green.

El se ridică brusc, lăsând-o stând pe o parte şi uitându-se la spatele lui gol.

– Nu.

Tess tresări.

– De ce nu?

– Pentru că... Se ridică şi se duse la fereastră. Pentru că nu vreau să vorbesc despre el. A fost un accident, nimic mai mult. Sfârşitul conversaţiei.

– Asta i-ai spus tatălui tău seara trecută?

– Tess, las-o baltă. Te rog.

– Nu pot. Dacă nu vrei să vorbeşti, vrei să asculţi?

– Pot să te opresc? spuse el tăios.

Încercă să nu se simtă rănită.

– Da. Spune-mi doar nu şi mă duc să dorm.

– Ţi-am spus nu şi încă mai vorbeşti despre asta. Vocea lui era rece ca gheaţa.

– Corect. Încercă să-şi menţină tonul vocii neutru. Este târziu, Aidan. Hai să dormim.

Aruncând în urmă o privire neajutorată, ea intră în baie şi închise uşa.

20

Vineri, 17 martie, 2:55 A.M.

Tess ieşi din baie purtând una dintre cămăşile lui Aidan, uimită că el nu se mişcase din loc.

– Este cineva afară? întrebă ea şi el neagă dând din cap.

– Nu. Dolly ne-ar fi anunţat dacă ar fi fost.

– Vino în pat, Aidan. Îţi promit că te las să dormi.

Ea se strecură în aşternut şi stinse lumina. Rămăseseră în semiîntuneric. Profilul lui era rigid şi îşi ţinea pumnii aşezaţi pe şolduri în timp ce studia ceva, afară, numai de el văzut.

– Eu am găsit-o, spuse el deodată, cu duritate. Cea de-a treia fetiţă.

Tess se ridică în fund. A treia fetiţă pe care Harold Green o omorâse cu atâta răutate.

– Ştiu. Murphy mi-a spus în prima seară. Îmi pare rău.

– Era eviscerată. Ştiai asta?

Ea înghiţi cu greu.

– Da. Fusese oribil. Pozele cu cei trei copii brutalizaţi păreau că nu au niciun sens, că-şi bat joc de decenţa oricui le privea. Dar era necesar să se uite la ele pentru a-l putea trata pe bărbatul care pricinuise asemenea răni hidoase.

– Am crezut că mai este în viaţă, spuse el. Green a spus că ea era încă în viaţă.

– În mintea lui Harold Green, aşa era.

– Rahat! şuieră el. Harold Green era un criminal împuţit.

Era mai bine să termine odată cu asta.

– Şi eu l-am lăsat să scape?

El nu spuse nimic, ceea ce spunea tot, desigur. Încercă să nu se simtă rănită, dar era greu. Se pare că ea căzuse din nou în latura familiară şi vorbi cu el ca şi cum ar fi fost un pacient, neuitând nicio clipă că stătea în patul lui, purtând una dintre cămăşile lui cu nasturi şi nimic altceva.

– Aidan, ce ai făcut când ai găsit-o? Pe cea de-a treia fetiţă?

El înghiţi.

– Am căzut în genunchi şi am plâns ca un copil.

– Sunt sigură că nu ai fost singurul, murmură ea.

– Avea doar şase ani. Propriile cuvinte îl sufocau. Să-l ia dracu'! Nu am vrut să-mi mai amintesc de ea, dar în acea noapte, văzând acea femeie spintecată în acel fel...

Cynthia Adams. Sinucidere, preluată de un bărbat asupra căruia sinuciderea lăsase o cicatrice personală. Şi totuşi îi păsa destul de mult încât să încerce să-l găsească pe ucigaşul Cynthiei.

– Iar eu i-am dat drumul, spuse ea din nou şi el respiră înfiorat.

– A fost o greşeală, spuse el, un pic prea disperat. Ai luat decizii corecte în legătură cu mulţi alţii. Ai dreptul la o greşeală.

Înţelegea ce voia el să spună, dar nu era sigură cum să-i arate că greşea.

– Ai văzut vreodată filmul *Al şaselea simţ?* întrebă ea deodată şi el îşi întoarse capul, având ochii umezi. Era oripilat.

– Vorbeşti despre un film?

Ea încuviință dând din cap, vocea ei fiind calmă în ciuda tensiunii care-i făcuse stomacul ghem.

– Da. L-ai văzut? Este cel în care băiețelul vede fantome peste tot în jurul său.

– L-am văzut, scrâșni el. De patru stele.

– Partea care-l speria cel mai tare era că vedea fantome ziua când se presupunea că este în siguranță.

– Asta are vreun scop, doctore? spuse el acid.

– Da. Harold Green nu vedea fantome, Aidan. El vedea demoni și nu doar noaptea în vis. Erau peste tot, urmărindu-l zi și noapte, oriunde s-ar fi dus, așteptând să-l prindă în gheare și să-l mănânce. Aveau colți din care curgea sânge. S-a dovedit că acei demoni erau niște copii adorabili. Dar el nu putea vedea diferența.

– Desigur că a spus asta, izbucni el. Ar fi spus orice ca să nu meargă la închisoare.

– Există tot felul de închisori, Aidan. Ai fost vreodată la un spital psihiatric?

– Nu.

– Când se va termina cu asta, aș vrea să vii cu mine la unul. Green este în mod constant sedat ca să nu poată răni personalul. Se află într-o ceață unde numai medicamentele puternice țin demonii în frâu, și tot îi vede. Țipă și se zbate și ei trebuie să-l lege de pat pentru propria lui siguranță. Plânge și vorbește aiurea, pentru că este al naibii de înspăimântat. Toată existența lui se rezumă la ceea ce vede și nu poate schimba. Este complet singur.

– Părinții lui bogați nu merg să-l viziteze? întrebă Aidan acru.

Cum de mi-a scăpat asta?

– Banii înseamnă putere, dar în cazul lui Harold Green înseamnă foarte puțin. Mama lui vine să-l viziteze câteodată, dar vizitele s-au rărit odată cu timpul. Ea tot speră că starea lui se va îmbunătăți, că va redeveni omul pe care-l știa. Fiul pe care-l iubea. În ciuda tuturor lucrurilor, ea încă-l mai iubește. Dar zilele trec și el este prizonierul minții sale, speriat și singur. Ea trase aer și piept și respiră ușor. Câteodată... Dădu din cap, ochii ei umplându-se de lacrimi.

El stătea rigid, apoi se întoarse încet şi se uită în sfârşit la ea şi nu la fereastră.

– Câteodată ce, Tess? întrebă el încet.

Îi era ruşine de ceea ce urma să spună, dar avea nevoie ca el să înţeleagă.

– Câteodată, când îl văd atât de speriat şi torturat, mă gândesc că ar fi fost mai bine dacă ar fi murit. Şi câteodată... Ea îşi mută privirea. Câteodată mă gândesc să o fac eu. Şi nu sunt niciodată sigură dacă aş face asta din milă sau din răzbunare. I-am ţinut soarta în mâini, în sala aceea de judecată, Aidan, şi l-am cruţat, pentru că nu era capabil să fie supus unui proces şi legea spune că nu poate fi condamnat pentru crimele sale. Dar am văzut ce a făcut şi, la naiba – vocea ei se frânse, dar ea şi-o calmă hotărâtă. Am văzut privirile mamelor copiilor. Şi privirea soţiei poliţistului pe care l-a strangulat. Şi l-am urât pe Harold Green. Dar am făcut ceea ce trebuia. Ea închise ochii, trimiţând lacrimile în jos pe obraji. Şi dacă ar mai exista nişte circumstanţe asemănătoare, aş face-o din nou.

Aidan stătea acolo, lacrimile ei frângându-i inima. Era o femeie care făcuse ceea ce era corect atunci când asta era cel mai greu lucru de făcut. Cândva crezuse că era rece, dar acum ştia că-i păsa prea mult şi numai voinţa ei de fier ascunde asta de ceilalţi, permiţându-i să-şi facă meseria. Asta putea înţelege, că trebuie să-ţi faci meseria chiar dacă asta îţi sfâşie inima. Aveau mult mai multe în comun decât crezuse la început. Şi undeva, în adâncul inimii lui zdrobite, ceva înflori. Pentru moment, va permite să fie pur şi simplu respect.

– Îmi pare rău. Nu înţelesesem. Se aşeză lângă ea. Nu mai plânge, te rog.

Ea strânse din dinţi pentru a înăbuşi un hohot de plâns.

– Tot timpul văd faţa acelei femei în minte – Sylvia Arness. Ar trebui să se ducă la petreceri şi la cursuri, dar este moartă.

El îi şterse obrajii uzi cu degetul mare.

– Pentru că un nenorocit bolnav la cap ştie că acesta este cel mai bun mod de a te ataca. Nu-l vom lăsa să câştige, Tess.

Ea începu să plângă în hohote, iar el o luă în braţe, mângâind-o pe spate, sărutând-o în timp ce plânsul ei devenea mai intens, până când singurul mod în care ştia cum să o facă să se oprească era folosindu-se de gură.

Îi îndepărtă faţa de la pieptul său şi-i acoperi gura cu a lui, fermă şi insistentă. Timp de câteva secunde ea se luptă, apoi se lăsă în genunchi, reîntorcându-i sărutul cu o forţă disperată, zdrobitoare, punând mâinile pe pieptul lui, degetele ei strecurându-se printre firele de păr de acolo. Buricele degetelor se jucară cu sfârcurile lui, smulgându-i un mârâit.

Sări repede din pat, ridicând-o în picioare, descheind nasturii cămăşii pe care o purta, înjurând când aceştia nu voiau să iasă prin butoniere, în cele din urmă trăgând de ea până ce nasturii zburară şi sânii ei îi umplură mâinile. Mâinile ei erau ocupate în zona taliei lui şi brusc pantalonii săi ajunseră la glezne, iar el îi aruncă cât acolo. Apoi ea-i dădu şortul jos, dezgolindu-l complet, în timp ce cămaşa lui încă mai atârna pe umerii ei. El începu să o împingă, dar se opri, uimit când ea aprinse lumina.

Părul ei era ciufulit de mâinile lui, buzele umflate din cauza gurii lui şi obrajii ei brăzdaţi de lacrimi. Dar ochii ei ardeau de pasiune şi el tremură stând în picioare.

– Noaptea trecută nu am apucat să te văd, spuse ea. Vreau să te văd. Îl împinse spre pat şi se aşeză călare pe el, aplecându-se deasupra lui pentru a-i apăsa mâinile pe perna de lângă capul lui când el se întinse să o atingă. Nu, şopti ea. Noaptea asta este a mea. Lasă-mă pe mine.

El nu mai putu respira, dar încuviinţă dând din cap, înţelegând că era vorba despre control. Viaţa ei fusese distrusă bucăţică cu bucăţică, făcută praf. Asta era numai a ei.

Ea coborî uşor pe pieptul lui, gura ei sărutându-l cu energie, croindu-şi drum mai jos, iar şoldurile lui se arcuiră într-un răspuns reflex. Ea se opri, cu buzele la mică distanţă de penisul lui excitat, iar el îi pronunţă numele gemând.

– Tess.

– Sssst! Lasă-mă pe mine. Degetele ei trasară lungimea organului, făcându-l pe el să tresară. Lasă-mă pe mine. Apoi limba ei urmă cărarea pe care merseseră degetele ei, iar el gemu din nou.

– Te rog. El se arcui neputincios. Implorând-o. Te rog.

Dar nu se întâmplă nimic, iar el se ridică în cele din urmă în coate pentru a se uita în jos la ea. Ea-l examina cu intensitate, privirea ei fiind curios de analitică. Întorcându-şi doar capul, ea-i întâlni privirea, dar nu zâmbea.

– Nu am mai făcut asta niciodată.

El împietri. *Nu te opri. Te rog, nu te răzgândi*, se gândi el cu frenezie.

Ea-şi linse buzele.

– Spune-mi dacă fac ceva ce nu-ţi place.

Mulţumesc lui Dumnezeu, se gândi el, apoi nu mai putu gândi deloc pentru că gura ei se închise deasupra lui, fierbinte şi umedă şi se simţea al naibii de bine. Închise ochii şi să lăsă pradă simţurilor. Se desprinse de urâţenia realităţii, iar tot ceea ce conta era această femeie şi plăcerea de nedescris care-l făcea să respire sacadat, arcuindu-i şoldurile şi mai sus, şi mai tare. El puse mâinile pe capul ei şi-i arătă cum îi plăcea, apoi le lăsă jos gemând în timp ce ea prinsese ritmul fără a pierde nicio măsură.

Trupul ei luă foc când îl auzi cum geme. Ea-i provocase plăcere şi o ataşase pe a ei. Simţi fiori şi furnicături pe piele, iar palpitaţia fierbinte dintre picioarele ei era insuportabilă. Îl voia, nu, avea nevoie de el aşa cum nu avusese niciodată. Niciodată nu se simţise astfel, prinsă într-o astfel de cursă frenetică spre satisfacere, niciodată nu simţise această dorinţă aprigă de a fi pătrunsă. Sexul fusese mereu ceva ce ea îl făcea pur şi simplu. Plăcut, dar nu necesar.

Când era cu acest bărbat era necesar. Să-l facă să geamă era mult mai imperativ decât să respire ea din nou, aşa că-şi schimbă poziţia, crescu presiunea gurii şi îl cuprinse în palmă cu blândeţe.

Cu un ţipăt înăbuşit trupul său magnific se arcui şi împietri, făcându-l să se sprijine doar în călcâie şi pe partea din spate a

capului. Satisfăcută, simțindu-se puternică și extrem de feminină, ea-l eliberă și-l împinse la loc pe saltea. Încălecându-l, îi sărută trupul. Mâinile lui îi cuprinseră posteriorul, frământându-l ritmic.

Ochii lui se deschiseră și-i tăiară răsuflarea.

– Lasă-mă să te posed acum.

Neașteptând un răspuns se rostogoli și printr-o mișcare puternică fu în interiorul ei, umplând-o până când simți că explodează. Țipătul ei se împleti cu geamătul lui, iar el îi susținu privirea în timp ce-și ținea trupul rigid de nemișcat.

– Nu am vrut să te doresc, spuse el răguşit, în timp ce pulsa accentuând fiecare cuvânt. Nu am vrut să țin la tine. Dar țin. Vreau să înțelegi asta.

– Înțeleg.

Ea se arcui, murmurând sunete de plăcere, fără cuvinte, în timp ce el o săruta pe gât. Apoi el își deschise gura deasupra cicatricei, supse cu putere și ea înțelese că el căuta să-și lase propria amprentă peste cea pe care o disprețuia. Inima ei agitată se strânse cu durere.

– Aidan.

Plăcerea deveni intensă, prea intensă. Senzațiile începură să se îmbine, mușchii ei se contractau în jurul lui și el intra mai tare, mai repede, în timp ce îmbinarea din interiorul ei devenea din ce în ce mai strânsă, strângându-l din ce în ce mai puternic de mâini și ei îi fu teamă. Teamă că nu va ajunge niciodată acolo și înfricoșată de ceea ce se va întâmpla dacă o va face.

– Lasă să se întâmple, îi șopti el în ureche de parcă i-ar fi citit gândurile. Dă-i drumul. Lasă-mă să te văd. Să te simt. Te rog, Tess.

– Aidan. Era un scâncet, o rugăminte, apoi, în sfârșit, urmă exaltarea în timp ce îmbinarea erupse, trimițând foc prin trupul ei. Se contractă înspre el și gemu, vag conștientă că el se eliberase, trupul lui devenind nemișcat, dându-și capul pe spate într-un extaz nimicitor care era extrem de tăcut.

El se lăsă cu greutate pe ea, mâinile lor fiind încă unite. Trupurile lor fiind încă unite. Pe ea o dureau pieptul și gâtul. Se simțea incredibil, așa cum nu se mai simțise vreodată.

– Oh!

Pieptul lui se ridică o dată. Poate că fusese un râset.

Au stat așa întinși parcă o eternitate până ce el îi eliberă mâinile, se ridică în coate și se uită în jos la ea cu o privire serioasă.

– Nu am vrut ca asta să se întâmple în noaptea asta.

Ea clipi uimită.

– Ce?

– Nu am intenționat să fiu atât de dur, atât de rapid. Plănuisem să te seduc încet, dar după ce ai făcut... Nu mai aveam nicio șansă.

Ea zâmbi și-i sărută bărbia nerasă.

– Cred că am fost din nou necooperantă.

El nu-i întoarse zâmbetul.

– De ce ai făcut-o?

– Te referi la...? Știi tu? Nu putea termina propoziția, obrajii arzându-i, ochii ei uitându-se în altă parte. Probabil o să crezi că sunt o prostuță, pentru că nu pot s-o spun.

– Cred că este cel mai incredibil lucru pe care l-am simțit vreodată, spuse el încet.

Ea încercă să nu radieze de fericire.

– Chiar așa?

El zâmbi cu indulgență.

– Chiar așa. Deci, de ce, Tess? De ce cu mine?

– Nu am vrut să fac asta niciodată, răspunse ea cu sinceritate. Apoi cu tine, noaptea trecută... Ea oftă. Nu vreau să fac pe sfioasa. Știu că sunt atrăgătoare. Știu că bărbații se uită la mine. Dar Phillip mi-a cam distrus încrederea în sine. Tu m-ai făcut să mă simt frumoasă. Dorită. Am vrut ca și tu să simți la fel. Ea ridică din umeri, stânjenită. Nu poți înțelege.

Se uită în jos la ea, privirea lui fiind intensă în lumina slabă a lămpii de la capătul patului.

– Nu știi ce înțeleg eu, Tess.

Spunând asta, se întinse, stinse lumina și trase cuverturile peste ei. În întuneric, se rostogoli împreună cu ea astfel încât obrazul ei să se apese de pieptul lui, ținând-o în brațe, ea ascultându-i bătaia inimii.

Ea respira încet şi profund şi aproape că adormise când el vorbi din nou, vocea sa vibrându-i în obraz:

– După ziua aceea... în care am găsit cea de-a treia fetiţă... am venit acasă şi Shelley s-a năpustit asupra mea. Eram atât de devastat şi ea s-a folosit de asta ca să încerce să mă convingă să plec din poliţie.

Ea-i perie părul aspru de pe piept cu buricele degetelor, bucuroasă că femeia aia nu era acolo. I-ar fi dat o palmă peste faţă.

– Asta a fost pur egoism.

El râse aspru.

– La sfârşit nu aveam nici cea mai mică idee ce văzusem la ea de la bun început. Tot ceea ce ştiu era că mă simţeam atât de pustiit... atât de furios... Am vrut să o lovesc. Aveam mâna ridicată în aer şi... m-am oprit la jumătatea drumului. Apoi i-am dat un ultimatum. Dacă-mi mai cere încă o dată să lucrez pentru tatăl ei vitreg, voi pleca. Şi vorbeam serios.

Multă vreme, el nu spuse nimic. În cele din urmă ea întrebă:

– Şi aşa ai făcut? Ai plecat?

– Nu atunci. A fost mai bine pentru puţin timp până în ziua în care ai depus mărturie la tribunal. În procesul lui Green. Eram atât de furios pe tine... Îmi luasem o zi liberă ca să merg la proces. După ce toţi poliţiştii s-au ridicat şi au ieşit din sală pentru a protesta împotriva ta, eu m-am dus acasă. Aveam nevoie de cineva în ziua aceea şi Shelley ar fi trebuit să fie aceea.

O presimţire i se strecură în suflet.

– Şi?

– Şi am dat peste ea în pat cu altul. În patul nostru.

Ea respiră adânc şi spuse singurul lucru care-i veni în minte. Acelaşi lucru pe care i-l spusese el cu o noapte în urmă.

– Ce de prost-gust.

El chicoti forţat.

– *Touché.* Ea m-a văzut stând acolo. El era... ocupat. Nici până în ziua de azi nu cred că a ştiut că eu eram acolo. Dar sunt al naibii de sigur că ea a ştiut. Ea doar s-a uitat la mine peste umărul

lui. A ridicat din sprâncene. Şi asta a fost tot. Am plecat şi nu m-am mai întors niciodată. Kristen s-a dus şi mi-a luat hainele când ea nu era acasă. Am adus-o să vadă casa asta pentru că voiam să o cumpăr, dar ea a strâmbat din nas când a văzut-o. Aşa că, două săptămâni mai târziu am cumpărat această casă şi am prins rădăcini. Şi ea a prins rădăcini. Se va căsători cu el peste câteva săptămâni. El lucrează pentru tăticul şi ea şi-a primit casa în North Shore. El oftă. Aşa că acum ştii tot.

– Îţi mulţumesc că ai avut încredere în mine.

El zâmbi sclipitor.

– Îţi mulţumesc pentru... ştii tu. A fost al naibii de bine pentru o începătoare.

Ea făcu ochii mari.

– Ai spus că a fost cea mai bună partidă pe care ai primit-o vreodată.

– Nu mințeam. Se pare că asta fiind prima ta încercare, nu poţi merge decât în sus.

Ea zâmbi.

– Sau în jos, aşa cum era. Dormi, Aidan. În curând se va face dimineaţă.

Vineri, 17 martie, 7:30 A.M.

– Târfa asta. Joanna stătea în faţa televizorului cu gura deschisă, cu pumnii în şolduri. Tess Ciccotelli umplea ecranul, privirea ei fiind când nervoasă, când tristă sau artificial de sinceră. Apoi cadrul se lărgi. Vorbeşte cu Lynne Pope.

Keith îşi ridică privirea din ziarul de dimineaţă, încruntându-se.

– Jo, opreşte asta acum. Nu îţi va oferi un subiect de articol. Termină cu asta şi mergi mai departe.

Ea-i aruncă o privire peste umăr.

– Mulţumesc, domnule susţinător.

– Maturizează-te, Jo. Îşi împături ziarul. Am primit ieri un telefon de la o bancă din Atlanta. Vor să încep lucrul la ei pe întâi

ale lunii viitoare. Este o oportunitate enormă, Jo. Vreau să mă întorc acasă. M-am gândit că dacă ai avea un motiv să pleci, te-ai răzgândi.

– Tu ai un motiv să pleci, spuse ea furioasă. Este cariera ta, viața ta.

– Eu am crezut că este și a noastră, spuse el încet. Nu le-am răspuns încă. Mă duc să mă îmbrac pentru lucru. Vom putea discuta despre asta diseară.

Îl privi plecând furios. Nu voia să discute despre asta. Va rămâne și își va trece numele pe un articol chiar dacă era ultimul lucru pe care-l va face. Se întoarse spre bucătărie când o imagine de pe ecranul televizorului îi atrase privirea.

„Sylvia Arness a fost împușcată de la mică distanță cu o armă de calibru mare. Poliția în prezent face investigații. Martorii spun că au auzit împușcătura și au găsit trupul. Atașat de haina femeii era un bilet pe care scria: «Să fii judecat după compania în care te afli». Poliția refuză să comenteze în legătură cu sensul mesajului. Vă vom ține la curent..."

Încet, Joanna se așeză la computer și făcu click cu mouse-ul până când găsi pozele pe care i le făcuse lui Ciccotelli miercuri după-amiază. Văzu magazinul de vinuri, cel de dulciuri, florăria, magazinul de pantofi... *Aici este.* Femeia moartă era într-un instantaneu alături de Ciccotelli. Abia dacă vorbiseră o clipă. Un fior îi trecu pe șira spinării. *Dumnezeule.* Stomacul i se strânse și ea dădu înapoi, până când ajunse la magazinul de vinuri, un al gând apărându-i în minte. Compară poza gri din pagina patru a ziarului *Bulletin* de astăzi cu poza ei. „Marge Hooper, de cincizeci și trei de ani, victimă a unei jaf din magazinul ei de vinuri", scria în *Bulletin.* Era aceeași femeie.

Se uită prin restul fotografiilor, ținându-și respirația. Portarul era și el în poze. *Trei morți.* Toți apărând în pozele făcute de ea. Își reaminti că îi dispăruse hârtia foto. Cineva îi umblase prin dosare. Sângele îi îngheță în vine.

Sună la poliție, Jo. Acum. Își dădu seama că-i tremura mâna în timp ce se întindea să ia telefonul și sări de parcă fusese ea însăși împușcată atunci când telefonul sună brusc.

– Alo?

– Domnişoară Carmichael? Sunt doctorul Kelsey Chin de la Clinica pentru femei din Lexington, Kentucky. Am înţeles că aţi sunat ieri.

Cu mâinile încă tremurându-i, Joanna căută în carneţelul ei până ce găsi numele care apăruse în timpul investigaţiei pe care o denumea „hârtia de prins muşte".

– Doctore Chin. Vă mulţumesc pentru că m-aţi sunat. Investighez o poveste şi sper că mă puteţi ajuta.

Vineri, 17 martie, 7:30 A.M.

Aidan o lăsă pe Tess în camera de hotel a părinţilor ei în urmă cu douăzeci de minute – exact la timp ca să vadă interviul ei cu Lynne Pope. Tatăl ei rămase nemişcat până când se termină. Mama ei stătea alături de el, ţinându-l de mână. Vito se plimba de colo-colo. Tess ofta.

– Nu mint atunci când spun că o cameră de filmat te îngraşă cu câteva kilograme, spuse ea pe un ton vesel şi se crispă când trei perechi de ochi furioşi se întoarseră spre ea.

– Eşti sigură că acesta a fost un lucru înţelept, Tess? întrebă mama ei. Să-l ademeneşti în felul acesta?

– Desigur că nu a fost un lucru înţelept, explodă Vito. Unde naiba era Reagan când a avut loc interviul ăsta?

– Mergea de colo-colo, aşa cum faci tu acum. Aseară au mai găsit un cadavru. Vito, ţi-o mai aminteşti pe tânăra care a flirtat cu tine în magazinul de pantofi?

Culoarea dispăru de pe faţa lui Vito.

– Este moartă? Despre asta a fost vorba azi-noapte? Nici măcar nu o cunoşteai. Acum omoară necunoscuţi?

Tess încuviinţă dând din cap.

– A trebuit să mă asigur că nimeni altcineva nu este luat pe nepregătite. Cred că Lynne Pope a făcut o treabă foarte bună cu interviul ei.

Tatăl ei se ridică în picioare, livid.

– Pe cine ai înfuriat în asemenea hal încât să facă una ca asta? Dumnezeule! Au omorât o necunoscută.

Tess ignoră enervarea care o cuprinse auzindu-i cuvintele.

– Nu ştiu, tată. Poliţia a verificat cu atenţie pacienţii pe care i-am evaluat pentru tribunal.

– Le-ai dat o listă cu pacienţii de la cabinet?

– Da, au lista. Sincer, mă îndoiesc că vreunul dintre pacienţii mei ar putea pune la cale un plan atât de întortocheat, sau că este destul de organizat ca să-l pună în aplicare în felul în care a făcut-o. Acesta este un tip de personalitate pe care nu sunt sigură că l-am întâlnit vreodată. Tată, întinde-te. Arăţi groaznic.

El se aşeză pe pat.

– Nu mă simt bine, recunoscu el. Gina, poţi să-mi dai pastilele?

Tess îl împinse cu blândeţe pe spate, ridicându-i picioarele pe pat.

– Odihneşte-te. Voi fi foarte atentă, tată. Îţi promit.

Ea şi Vito merseră în camera alăturată, a lui Vito, şi ea-şi lăsă umerii să cadă.

– Trebuie să meargă acasă.

– Nu va pleca până nu vii şi tu, mormăi Vito. Tess, te rog, vino acasă. Cel puţin până ce chestia asta ia sfârşit. Acasă, pe terenul meu, te pot proteja.

Tess neagă dând din cap.

– Tot nu pricepi, Vito. Aici este vorba despre mine. Dacă merg în Philly, aşa va face şi el. Atunci doar am muta problema în alt oraş. Aidan şi Murphy au câteva piste. Am încredere în ei. Ea îşi mângâie braţul. Tu nu?

El se cufundă în scaun.

– Mă simt atât de neajutorat. Trebuie să mă întorc în curând la lucru. Au fost de acord să plec, dar sunt deja plecat de trei zile.

Tess îşi sprijini obrazul de capul lui.

– Trebuie să se sfârşească în curând, Vito. Înainte să mai moară altcineva. Celularul ei sună în buzunar şi groaza o împietri. Nu vreau să răspund.

– Poate că este Reagan. Răspunde.

Tess scoase celularul din buzunar. Era Amy.

– Bună.

– Tess? Aici Amy. Unde eşti?

Fiorul deveni de gheaţă când auzi tonul vocii lui Amy.

– Cu Vito la hotel. De ce?

– Este vorba de *Eye*. Te acuză că ai făcut filmul de bunăvoie. Amy ezită. Eşti pe prima pagină, Tess.

Denise. Să o ia dracu'.

– Denise a vândut povestea, mârâi ea. Jur că-mi vine să... Trase aer în piept. Cât de rău este?

– Rău. Foarte rău. Ei... Au o fotografie în pagina a doua. Este cea care a venit împreună cu mesajul de şantaj, Tess. Îmi pare rău.

Un gust amar aproape că o făcu să se înece şi, orbeşte, îi dădu telefonul lui Vito şi se cufundă în pat, ochii ei privind dincolo de mâinile ei. Îl auzi pe Vito cerând o explicaţie, îi auzi înjurătura şuierată. Apoi el îngenunche lângă ea, cuprinzându-i mâinile între palmele sale.

– Ce pot face? întrebă el, cu o voce joasă şi tristă.

Tess stătu mult timp gândindu-se ce răspuns să-i dea.

– Aş putea să te rog să o omori pe târfa aia. Dar asta ar fi ilegal. Ea luă o decizie care odată luată nu mai exista cale de întoarcere. Mă poţi duce până la tribunal. Vreau să vorbesc cu un avocat.

Vineri, 17 martie, 7:30 A.M.

Deci ea trecuse la atac. Nu credeam că are curajul. Fiecare privire din cafenea era aţintită asupra reportajului şi simpatia faţă de Ciccotelli atinsese cote înalte. Dar fiecare persoană şuşotea că, dacă ar fi văzut-o, ar traversa pe partea cealaltă a străzii. Acum era mai greu să omoare chiar şi necunoscuţi. Poate că joaca de-a şoarecele şi pisica se terminase. Capătul rămas liber fusese tăiat în mod eficace.

Era timpul pentru lovitura de graţie. Şi apoi... satisfacţia supremă.

Chelnerița veni lângă el cu un ibric plin de cafea.

– Vă mai torn?

– Te rog. Și apoi nota de plată...

Vineri, 17 martie, 8:15 A.M.

Blaine Connell arăta de parcă nu dormise de zile întregi. Reprezentantul său de la sindicat stătea alături de el la masa din sala de conferințe a lui Spinnelli, arătând arogant și gata de confruntare. Spinnelli și Patrick stăteau deoparte, în timp ce Aidan și Murphy se așezaseră pe scaunele de la masă. Tipul în costum negru de la AI stătea ascuns într-un colț, circumspect și vigilent.

Murphy împinse, de-al lungul mesei, poza lui Connell acceptând bani de la Lawe și Connell încremeni.

– Am mai discutat despre asta, anunță reprezentantul său de la sindicat. Ofițerul Connell spune că nu-l cunoaște pe acest bărbat. Această fotografie este clar falsificată.

– Știm că-l cheamă Destin Lawe, spuse Murphy neutru. Este detectiv particular. Este mort.

Aidan privi cum umerii lui Connell se relaxară ușor.

– Te-a amenințat, Blaine? Ochii lui Connell exprimau teamă. Aidan știa că el avea familie. Pe Sandra sau pe băieți? Teama apăru din nou, de data aceasta mai puternică, și Aidan oftă. Blaine, erai un bun polițist. Încă mai poți fi un om bun. Zece oameni au murit. Dacă Lawe îți amenința familia, acum nu le mai poate face rău. Trebuie să găsim o legătură între Lawe și ucigaș, sau alți oameni vor muri.

Connell îi șopti ceva la ureche reprezentantului său de la sindicat.

– Vrea imunitate, spuse reprezentantul.

Patrick se încruntă.

– Depinde ce a făcut. Nu-i pot acorda imunitate fără să știu.

Reprezentantul de la sindicat se ridică.

– Atunci am terminat aici. Haide, Blaine.

Aidan începu să înșire pozele celor morți.

– Arness. Hooper. Hughes. Malcolm şi Gwen Sewrad. Winslow. Adams.

Connell tresări, dar se aşeză cu buzele strânse.

Reprezentantul de la sindicat îl trase de umăr.

– Hai să mergem, Blaine.

Aidan continuă:

– Aceştia erau inocenţii. Uită-te la complici. Tipului nostru nu-i place treburile neterminate. David Bacon. Nicole Rivera. Destin Lawe. Connell se albi văzând trupul carbonizat al lui Lawe. Niciunul dintre ei nu a venit la noi. Din câte ştim noi, i-au rămas loiali până la sfârşitul năprasnic. Crezi că tu eşti o excepţie? Dacă credeai că Lawe este cea mai mare ameninţare la adresa soţiei şi a copiilor, mai gândeşte-te. Eşti o treabă neterminată, Blaine.

– *Să mergem, Blaine.*

Connell se trase.

– El a venit la mine. A spus că are nevoie de o favoare, câteva fotografii de la locul unor crime. A spus că asta va ajuta la distrugerea psihiatrei care l-a lăsat pe ucigaşul lui Preston liber.

– Doctorița Ciccotelli, spuse Murphy şi Connell dădu înverşunat din cap.

– Ea este. Târfa are gheaţă în vene.

Aidan îşi aminti suferinţa ei din noaptea trecută, hohotele ei de plâns. Ar fi trebuit să simtă furie în favoarea ei. Dar în loc de asta se simţea doar trist.

– Nu, nu este aşa, spuse el.

Buzele lui Connell se subţiară.

– Te culci cu ea, Reagan, aşa că nu eşti nicio autoritate în acest domeniu. Ar fi bine să fie de nota zece la tehnică, deoarece pentru asta ţi-ai vândut reputaţia. El rânji zeflemitor. În *Eye* este o poză foarte provocatoare la începutul paginii a doua. Cred că putem vedea cu toţii ce te-a determinat să-ţi arunci la gunoi conştiinţa.

Sângele lui Aidan clocotea acum. Simţindu-l pe Murphy tensionat în spatele lui, Aidan se uită la masă, apoi, când se calmă, se uită din nou în sus la Connell.

– Cum te-a contactat Lawe?

Connell se uită în altă parte.

– M-a prins când am ieşit din tribunal, apoi mai târziu m-a sunat de la un telefon cu plată pentru a stabili locul unde făceam schimbul. Lângă depozitele de la lac.

– Îţi aminteşti zilele? întrebă Murphy.

– Paisprezece decembrie, afară din tribunal. Şi pe şaptesprezece pentru schimb.

– Pari sigur de aceste date, spuse Murphy. De ce?

Connell se uită în altă parte.

– Mi le amintesc, atâta tot.

Aidan se ridică.

– Poate pentru că aceea este ziua în care te-ai decis să-ţi arunci conştiinţa la gunoi, spuse el încordat.

Murphy se ridică şi-i puse mâna pe umăr.

– Nu merită, Aidan, murmură Murphy şi Aidan trase aer în piept.

– Ştiu.

Nu mai spuse nimic până când cei patru nu ajunseră la biroul său şi al lui Murphy, iar Aidan se cufundă în scaunul lui.

– Voiam să-i zdrobesc rânjetul zeflemitor de pe faţă.

– Dar nu ai făcut-o, spuse Spinnelli. Bună treabă.

– Ce vom face acum? întrebă Patrick.

– Verificăm acele date, răspunse Murphy. Să vedem dacă apare ceva.

– Şi-i vom face o vizită fostului logodnic al lui Tess, doctorul Phillip Parks. Aidan îşi verifică ceasul. Ar trebui să ajungă la birou cam peste o jumătate de oră.

– Ce veţi face cu Connell? întrebă Spinnelli.

Patrick arăta tulburat.

– Este vorba de sustragere de dovezi. Voi cere să fie eliminat. Fără pensie. Cu ce va fi mai departe, vă voi ţine al curent.

Se întoarse în sala de conferinţe unde aştepta Connell, reprezentantul de la sindicat şi cel de la AI.

– Am văzut reportajul cu Tess la *Good morning, Chicago*, spuse Spinnelli. Arăta încrezătoare şi exprima simpatie. Se sperăm

că atunci când asta se va termina, Pope o va rechema. Atunci publicul nu va traversa strada de fiecare dată când o va vedea. Nu-ți face griji în legătură cu tabloidul, Aidan. Chestiile astea se uită în câteva zile.

Spinnelli se închise în biroul său, iar Murphy se așeză la biroul lui.

– Are dreptate în legătură cu *Eye*, Aidan. Acum pare a fi rău, dar va trece.

Aidan scrâșni din dinți.

– Ai văzut-o?

Murphy ezită.

– Da. Imaginea este tăiată așa că nu prea arată nimic, dar articolul este plin de aluzii. Ți-aș fi spus, dar am crezut că ai văzut-o.

Aidan negă dând din cap.

– Nu vreau să o văd. Asta mă face laș?

– Asta te face uman, Aidan. Ce mai face Rachel în dimineața asta?

– Astăzi stă acasă, nu se duce la școală.

Murphy se crispă.

– O ustură copcile?

Aidan chicoti gândindu-se la apelul ei telefonic disperat de la 6 dimineața.

– De fapt era vorba de părul ei. Toată bravada aia cu „este doar păr", a cam dispărut când s-a trezit și s-a uitat în oglindă. Se presupune că Tess o va duce în această după-amiază la prietena ei care e coafeză, așa că până diseară va fi din nou șic și neobrăzată.

El începu să frunzărească dosarele pe care una dintre secretare i le lăsase pe birou, hotărât să nu lase ca *Eye* să-i strice concentrarea. Lawe era trecut ca președinte la Brewer, Inc., apartamentul lui era închiriat pe numele corporației, la fel ca și utilitățile, mașina lui, chiar și cărțile de credit. Avea bani în trei bănci diferite în oraș. Probabil că avea și peste graniță. La toate cele trei bănci avea cutii de valori, pe care le vor verifica după ce-l vor vizita pe doctorul Să-l-ia-dracu'. Se întreba dacă-și va

putea păstra calmul față de blestematul de doctor, dar confruntarea lui cu Blaine Connell nu-i lăsă niciun dubiu. Dacă se putuse abține să nu-l pocnească pe Connell de să vadă stele verzi după ce spusese porcăria aia despre Tess, poate face față la orice.

Aidan se încruntă în sinea lui. Deci *Eye* avea o poză cu ea. Trebuie că a venit de la Masterson. Și asta era ilegal. Se va asigura că micuța Denise va petrece un timp după gratii. El nu știuse despre poză până când aflase asta din gura lui Connell. Aidan se întrebă dacă Tess o văzuse. Dacă era bine. Fusese sinceră cu Lynne Pope, noaptea trecută, spunând în fața camerei de filmat că fusese fotografiată fără știrea ei. Așa că mica bombă a celor de la *Eye* ori a avut un efect minor pentru că fusese deja descoperită, ori va face vânzări record datorită publicității.

Oricum ar fi, ea era destul de puternică pentru a face față. *Așa că și eu voi fi.*

– Deci, așa e ea? întrebă Murphy din senin și Aidan se uită în sus. Privirea lui Murphy era fixată asiduu spre biroul lui, scriind ceva cu creionul în carnețel.

– Cine ce este?

– Tess. De zece.

Aidan clipi, apoi încet un rânjet îi apăru pe chip.

– Nici măcar nu se încadrează în grafic.

– Așa m-am gândit și eu.

Aprobarea jalnică a lui Murphy îl făcu să chicotească.

– Deci, Murphy, ești gata să-i facem o vizită doctorului Să-l-ia-dracu'?

– La naiba! Hai să mergem.

21

Vineri, 17 martie, 9:30 A.M.

Zâmbetul lui Kristen se lărgi atunci când Tess intră în biroul ei.

– Intră. Stai jos.

– Nu voi sta mult timp. Tess zâmbi strâmb. Tu încă mai ai o carieră.

Zâmbetul lui Kristen păli.

– Şi tu vei avea, când toate astea vor lua sfârşit.

– Poate că nu. Ai văzut asta? Ridică ziarul *Eye* şi privi cum Kristen mijeşte ochii şi se înroşeşte în obraji.

– Nenorocitul, mârâi ea. De unde au asta?

– De la secretara mea. Tess se uită în tavan. În momentul acesta am o mare problemă cu încrederea mea profesională. Această femeie mă dispreţuieşte şi eu nu am observat asta niciodată.

– Ştiu cum te simţi. Am luat cine târzii în fiecare seară cu un criminal şi nu am ştiut niciodată. Câteodată oamenii îţi arată faţada pe care vor ei să o vezi. Chiar şi psihiatrilor.

– Tot ce ştiu este că m-am săturat al naibii de tare să mai fiu supărată şi de aceea mă aflu aici. Noaptea trecută am început să-mi recapăt viaţa cu acel interviu. Şi cu ceea ce a urmat după aceea. Doar gândindu-se cum reacţionase Aidan în pat şi inima ei o luă la trap. Însă gândul la reacţia lui văzând fotografia din *Eye* o făcea să se simtă rău. Vreau să o dau în judecată pe secretara mea şi ziarul. Vreau să-mi recomanzi un avocat.

– Bravo ţie, Tess. Dar de ce nu Amy Miller? Sunteţi prietene de multă vreme.

– Tocmai de aceea. Când am crezut că am nevoie de ea să mă apere pentru acuzaţii de crimă ne-am certat foarte rău pentru că nu am fost de acord în legătură cu cooperarea mea cu poliţia. Am

rănit-o şi ea m-a rănit la rândul ei şi nu vreau să pun în pericol prietenia noastră. Oh, şi avocatul va trebui să mă apere şi într-un proces civil. Sunt dată în judecată de foştii mei pacienţi. Durere şi suferinţă.

Kristen surâse afectat.

– Este vreo rază de lumină în acel nor?

– Te referi la Aidan.

Ea zâmbi.

– Şi încerc să fiu discretă în legătură cu asta. Ei bine?

– Vom vedea. Nu ştiu ce va spune el despre asta, arătă ea spre ziar.

– Este băiat bun, Tess. Este mult mai... volatil decât Abe, dar undeva în adânc, provin din acelaşi material solid. I-ai făcut o impresie deosebită tatălui său, apropo. Kyle spune tuturor că eşti cea mai bună fată pe care a văzut-o vreodată bătându-se pe stradă.

Tess îşi dădu ochii peste cap.

– Minunat. Ce mai aprobare.

– Dacă vine din partea lui Kyle Reagan, chiar este, iar pentru cei din familia Reagan asta înseamnă totul.

– Sper că este de ajuns. Sunt obosită. Nu am dormit mai deloc în ultimele nopţi.

Zâmbetul lui Kristen se lăţi.

– Întoarce-te acasă la Aidan şi dormi. Lucrurile vor fi mai bune când te vei trezi.

Vineri, 17 martie, 10:15 A.M.

Ei bine, asta nu arată prea bine, spuse Murphy în timp ce Aidan oprea maşina lângă clădirea unde locuia Parks. Trei maşini de patrulare şi o ambulanţă erau parcate pe trotuar.

– Eu mă gândesc la trei nereuşite, partenere. Cred că am ajuns din nou prea târziu.

– Cred că s-ar putea să ai dreptate, fu Murphy de acord, posac. Mereu domnişoară de onoare...

Uşa lui Parks de la etajul şase era uşor de găsit – era cea cu băieţi în uniformă stând de gardă afară. Înăuntru erau doi

detectivi de la unitatea lor, Howard şi Brooks, şi medicul legist Johnson. Stând în genunchi pe podea, Johnson se uită în sus la ei când intrară.

– Aveam un presentiment că veţi apărea în curând, băieţi.

Howard se uită la ei surprins.

– Cine este el pentru voi?

– Fostul logodnic al lui Tess Ciccotelli, le spuse Murphy. Tocmai veneam să-i punem câteva întrebări în dimineaţa asta. La naiba! Este a treia oară când am ajuns prea târziu.

– Cam devine obişnuinţă, bombăni Aidan fiind de acord. Cum şi când?

– Trei gloanţe în abdomen, al patrulea în cap, spuse Johnson. Gloanţele din abdomen au fost probabil trase doar de la câţiva paşi distanţă. Ultimul i-a fost tras direct în cap, probabil ca să se asigure. Ora crimei a fost douăsprezece cincizeci şi şase.

– Şi douăsprezece secunde, adăugă Brooks cu acreală.

– Purta un ceas de buzunar, explică Howard. Nu am mai văzut unul din acestea de ani de zile. A fost lovit de unul dintre gloanţele trase în stomac. Se pare că tocmai intrase pe uşă. Securitatea clădirii ne aduce chiar acum casetele. Voi vreţi cazul acesta sau ce?

Murphy îşi umflă obrajii şi respiră.

– Avem farfuria cam plină în acest moment.

Jack intră arătând nemulţumit.

– Îmi plănuisem să-mi iau o zi liberă, băieţi.

Aidan se uită la doctorul Să-l-ia-dracu' stând rostogolit pe spate, covorul fiind îmbibat de sânge.

– Nu o să-mi placă deloc să-i spun lui Tess despre asta. Parks era o târâtură, dar... El miji ochii. Murphy, l-am întrebat pe Carter despre Parks seara trecută. Cinci ore mai târziu, este mort.

– Carter? Murphy arăta sceptic. Este prietenul lui Tess.

– Care are o cheie de la apartamentul ei şi propria sa cutie de instrumente chirurgicale.

– Pentru a-i tăia braţele lui Bacon. Murphy se încruntă. Şi cunoştinţe despre medicamente. Bine, vă vom lua cazul acesta de pe cap, băieţi. Rahat!

– Detectivilor? Un bărbat de vârstă mijlocie vârî capul pe uşă. Am scos discurile de la securitate de noaptea trecută. Din hol, de la primul şi de la al şaselea etaj, camerele de lângă lift.

Aidan se opri în dreptul uşii.

– Vii, Jack?

Jack stătea încruntându-se în mijlocul camerei.

– Nu, voi cerceta camera asta cu penseta. Trebuie să fi lăsat ceva în urmă.

Administratorul îi conduse în camera de control.

– Acesta este filmul de la liftul de la etajul şase. Le-am derulat la zece minute după ce Parks a fost împuşcat.

El apăsă pe un buton şi Aidan îşi ţinu respiraţia.

– La naiba!

O siluetă într-o haină cafenie şi o perucă neagră intră în lift, ţinându-şi faţa ascunsă cu grijă.

– Asta nu poate fi Tess.

– Desigur că nu poate, spuse Murphy. Dar doar pentru plăcerea mea, spune-mi de ce.

– Numărul unu, suferă de claustrofobie. Nu ar fi luat niciodată liftul, ar fi urcat pe scări. Numărul doi, era cu mine. Brooks şi Howard schimbară o privire. Cu mine, Lynne Pope şi cameramanul ei, adăugă el posomorât. Era în mijlocul unui interviu la ora unu, în dimineaţa asta.

– Acesta este un alibi destul de solid, fu Howard de acord.

– Se pare că cineva a găsit vreo reducere de două la preţ de unu la haine şi peruci, murmură Murphy. Să ne uităm la caseta din hol.

Administratorul mai apăsă pe câteva butoane.

– Acelaşi interval de timp.

Murphy păşi mai aproape.

– Poţi opri imaginea? Aidan, uită-te la pantofi.

Aidan miji ochii.

– Pantofi bărbăteşti. Arată a fi de aceeaşi mărime cu cei pe care i-am găsit în baia lui Bacon.

– Şi umerii arată un pic prea laţi, sugeră Brooks. Uită-te la felul în care i se întinde haina pe umeri. Poate fi un tip îmbrăcat în haine de femeie.

– Carter este prea înalt, spuse Murphy, apoi ridică din sprânceană, dar amicul lui, Robin, nu este. Archer cam cât are, Aidan? Cam un metru şaizeci şi şapte?

Pulsul lui Aidan începu să o ia la trap.

– Să mergem!

Vineri, 17 martie, 10:30 A.M.

Tess îşi lăsă geanta pe masa din bucătăria lui Aidan.

– Vito, nu trebuie să stai cu mine. Dolly este aici şi Aidan mi-a lăsat arma lui.

Vito se încruntă.

– Şi asta ar trebui să mă determine să plec? Mai gândeşte-te, Tess.

– Cum vrei tu. Eu voi trage un pui de somn înainte de a o duce pe Rachel să-şi aranjeze părul în după-amiaza asta. Tu ce vei face?

– Voi găsi o carte de citit. Cu siguranţă că Reagan are destule.

– Tocmai şi-a luat licenţa. Nu ştiu în ce anume.

Sprâncenele lui Vito se încruntară un pic.

– Psihologie.

Tess se opri în dreptul uşii şi se întoarse pentru a-l privi mirată.

– Ce?

– Diploma lui este în psihologie. Credeam că ştii.

Ea simţi o altfel de mâhnire. Ei aveau un punct comun şi el îl ţinuse ascuns.

– Nu, nu ştiam.

Vito oftă.

– Îmi imaginez că faptul că tu ai trecut doctor înaintea numelui tău îl face să se simtă... ciudat, aşa că nu ţi-a spus. Nu te simţi prost, Tess. Este o chestie a bărbaţilor.

– De unde ştii de diploma lui?

– L-am întrebat seara trecută înainte de a primi apelul. Mi-a spus mie, lui tata şi lui Amy în timp ce tu şi mama eraţi în bucătărie pregătind cina. Vito o privi cu atenţie. Face cursuri de zece ani, încercând să-şi dea seama care dintre ele i se potriveşte. Am impresia că ceva l-a făcut să se îndrepte spre psihologie, deşi are cel puţin patru specialităţi secundare. Ar trebui să-l întrebi.

Sinuciderea prietenului său, Jason, l-a ghidat în alegeri. Dar asta era durerea intimă a lui Aidan şi o împărţise numai cu ea şi aşa va rămâne.

– Asta explică toate cărţile.

Ea se simţi atât mândră de realizările lui, cât şi lăsată deoparte pentru că nu-i spusese chiar el.

– Ai fi vrut să-ţi fi spus el asta, observă Vito. Eu îţi tot spun că este bărbat. Nu sunt mulţi dintre noi care pot trece cu vederea că femeia lui este mai sus în lanţul trofic.

Femeia lui. Asta îi produse un sentiment care-i încălzi sufletul.

– Crezi că va putea trece peste asta?

– Timpul o va demonstra. Tu ce crezi?

– Ştiu ceea ce vreau să cred. Vreau să cred că el poate şi o va face. În mod inexplicabil ochii ei se umplură de lacrimi. Cred că am nevoie de somn.

Vito o cuprinse în braţe.

– Tess, se întâmplă lucruri pe care nu le putem explica. Şi din când în când, un lucru bun iese din cel rău. Poate că Reagan este lucrul tău cel bun.

– Urăsc faptul că poza mea este în ziar, şopti ea. Urăsc asta pentru el şi pentru mine.

– Ştiu. Dar veţi trece peste asta. Acum du-te să dormi. Va fi mai bine când te vei trezi.

Vineri, 17 martie, 11:15 A.M.

– Detectivilor. Robin Archer deschise uşa unei case elegante cu trei etaje, surpriza de pe chipul lui transformându-se repede în îngrijorare. Ce s-a întâmplat?

– Trebuie să vorbim cu tine şi cu doctor Carter, spuse Aidan, cu o voce neutră. Este acasă?

– Da. Cu sprâncenele împreunate, Robin îi lăsă să intre. Pe aici. Jon, detectivii sunt aici.

Jon stătea în picioare când ei intrară în solar, având în mână un pad pentru jocurile video. Se uită o dată la feţele lor şi culoarea îi dispăru din obraji.

– Tess?

– Este bine. Este cu Vito, spuse Aidan. Doctore Carter, trebuie să vă pun nişte întrebări. Vreţi să veniţi împreună cu domnul Archer la secţie?

Jon şi Robin schimbară o privire.

– Nu putem discuta aici? replică Jon.

Aidan şi Murphy fuseseră de acord să nu insiste dacă ei refuzau. Nu puteau obţine un mandat de arestare pentru ei.

– Noi doi putem discuta aici. Domnul Archer şi partenerul meu se pot duce... unde?

– Veniţi cu mine, spuse Robin încet. Vom merge în bucătărie.

– Despre ce este vorba, Reagan? întrebă Jon tăios când rămaseră singuri.

– Unde ai fost noaptea trecută, doctore Carter? După ce ai plecat de la priveghi.

Jon se aşeză.

– Am fost să luăm cina. La Morton.

Aidan ridică din sprânceană.

– Nu la Blue Lemon?

– Uneori, lui Robin îi place să mănânce din mâncarea preparată de alţii. Am plecat de la restaurant pe la unsprezece jumătate. Cred că asta era următoarea întrebare.

– Aşa este. Şi apoi?

– Am fost la film. *Umbrelele din Cherbourg*. Este franţuzesc. Foarte emoţionant.

– L-am văzut. De patru stele. Nu era cam târziu să mergeţi la film?

– Este unul dintre avantajele faptului că locuieşti la oraş, detective. Robin închide bistroul în fiecare seară la miezul nopţii

şi programul meu este neregulat. Sunt sigur că există cineva atât la restaurant, cât şi la cinematograf care poate confirma acţiunile noastre.

Inima lui Aidan se scufundă. Atât de aproape. Dar nu avea nicio îndoială că alibiul lor va fi confirmat.

– Vom verifica pentru a fi siguri.

Jon dădu din cap.

– Ţi-am răspuns la întrebări. Vrei să-mi spui despre ce este vorba?

– Phillip Parks este mort.

Jon făcu ochii mari, şocat.

– Oh, Dumnezeule! Când?

– Pe la miezul nopţii. Vorbisem despre el cu doar câteva ore înainte. Trebuia să întreb.

– Înţeleg. Tess ştie?

– Nu încă. Doctore Carter, nu sunteţi obligat să ne lăsaţi să facem asta, dar am aprecia dacă ne-aţi lăsa să vă verificăm şifonierul. Al dumneavoastră şi al domnului Archer.

– Ce căutaţi? El dădu din cap. Nu-mi puteţi spune. Înţeleg.

Treizeci de minute mai târziu, Aidan şi Murphy se regrupară. Jon şi Robin stăteau în solar, un ofiţer în uniformă stătea la uşă.

– Nimic, mormăi Aidan. Carter nu are nimic ieşit din comun în şifonier.

– Archer poartă mocasini, nu pantofi, spuse Murphy. Cu o jumătate de număr mai mari decât urma găsită în baia lui Bacon.

– Am sunat la cinematograf. Nu au deschis încă, dar am găsit cotoarele de la bilete în buzunarul pantalonilor lui Carter. Au văzut *Umbrelele*.

Celularul lui sună.

– Reagan.

– Aidan, aici Lori. Ai primit un telefon din Africa acum câteva minute. Un anume doctor Trucco de la Medici fără Frontiere. A spus că i-ai trimis un e-mail despre un anume doctor Jim Swanson.

Aşa făcuse aseară, după ce o adusese acasă pe Tess de la interviu.

– Ce a spus?

– Că doctorul Swanson nu a venit niciodată în Ciad. Trucco a spus că a primit o scrisoare de la Swanson în care spunea că se răzgândise, că rămânea în Chicago.

– Înțeleg. Mulțumesc, Lori. Apreciez asta. Închise și se întoarse spre Murphy. Swanson nu a plecat niciodată în Africa.

– Ai întrebat-o pe Tess despre el?

– Nu am avut ocazia. Hai să vedem dacă doctorul Carter știe mai mult decât ne-a spus aseară.

Se alăturară celor doi bărbați din solar și se așezară.

– Ne pare rău că a trebuit să facem asta.

– Înțelegem, murmură Jon.

– Nu, nu înțelegem, protestă Robin. De ce ați venit aici? Nu l-am mai văzut pe Parks de când el și Tess s-au despărțit.

– Hai să dăm un pic înapoi, să ne întoarcem la noaptea trecută, spuse Murphy. Doctore Carter, i-ai spus partenerului meu că o persoană din grupul vostru a părăsit orașul pentru a se alătura Medicilor fără Frontiere.

– Jim. Jim Swanson. A plecat în Ciad.

Aidan neagă dând din cap.

– Nu, nu a plecat.

Carter și Archer se uitară unul la celălalt foarte mirați.

– Ba da, a plecat, insistă Robin. Am primit o felicitare de la el la șase luni după ce a plecat.

– Tocmai am aflat asta de la clinica unde se presupune că trebuia să se prezinte. Nu a făcut-o niciodată. Directorul a primit o scrisoare de la el spunând că s-a răzgândit.

Robin plecă din încăpere, întorcându-se cu o vedere.

– Nepoatea mea colecționează timbre, așa că am păstrat-o.

Aidan o întoarse.

– Este o felicitare obișnuită de la spitalul tău, doctore Carter.

– A luat un teanc. Nu era sigur ce fel de provizii va putea face rost pe acolo. Dar pe ștampilă scrie „Ciad". În franceză.

– Doctore Carter. Aidan așteptă până ce bărbatul îl privi în ochi. Eu îți spun că Swanson nu a ajuns niciodată. Dacă știi mai multe despre Swanson acum ar fi timpul potrivit să ne spui.

– Spune-le, Jon, murmură Robin. Trebuie să ştie.

Jon privi în jos, apoi înapoi în sus, oftând.

– Eu chiar am crezut că era plecat din ţară. Lui Jim îi plăcea de Tess. Se pare că mereu i-a plăcut, dar ea era cu Parks. Când ea l-a dat pe Parks afară, Jim era extaziat. Eu am ghicit asta, dar nu cred că mai ştia şi altcineva. A aşteptat cam şase luni, apoi a făcut prima mişcare. A spus tot ce avea pe suflet.

– Şi ea ce a spus? întrebă Aidan.

– Ea a spus că el era prietenul ei şi nimic mai mult. El a fost distrus. Nu mai putea rămâne în Chicago. La următorul mic dejun de duminică a anunţat că a decis să plece în Africa. Am fost cu toţii uimiţi, desigur. Părea o decizie pripită. Dar am văzut chipul lui Tess. Ea nu era uimită. Era îngrozită. Dar niciunul dintre ei nu a spus niciun cuvânt.

– Şi cum ai aflat? întrebă Murphy.

– Cu o seară înainte să plece a apărut la uşa noastră, beat. Robin preluă firul povestirii. A spus tot ce avea pe suflet, bietul de el.

– Am încercat să-l fac să-şi revină din beţie, îşi reaminti Jon. Trebuia să ia avionul în ziua următoare. Dar când a terminat am înţeles de ce a trebuit să plece. El chiar o iubea, dar ea nu-i împărtăşea sentimentele. Nu-mi pot imagina cât poate să doară aşa ceva.

Nici Aidan nu-şi putea imagina. Tess Ciccotelli era o femeie care-i făcea pe bărbaţi să se uite o dată, de două ori, de trei ori şi chiar de patru ori. Să aibă fantezii. Dar să o iubeşti cu adevărat şi să nu o ai... Poate lăsa un gust amar unui bărbat. Îl poate face răzbunător.

– Şi ce aţi făcut?

– L-am dus cu maşina acasă, l-am băgat în pat şi i-am pus ceasul să sune. Am sunat mai târziu, doar ca să mă asigur că alarma l-a trezit. Nu a răspuns şi o lună mai târziu toată lumea din grup a primit o scrisoare în care spunea că se instalase şi că era bine. Nu am mai auzit nimic până când am primit această vedere şi de atunci nimic.

– Aveți vreo poză cu Swanson? întrebă Murphy.

Jon se gândi.

– Nu, dat Tess are. Pe peretele din sufragerie. A fost făcută la Lemon, la ultimul mic dejun înainte ca Jim să plece.

Aidan dădu din cap.

– Am văzut-o. Este chiar alături de schița cu plaja, lucrată în cerneală, făcută de fratele ei Tino. Dar toată lumea stă jos în poză. Cât de înalt era Swanson?

– Cam de înălțimea mea, spuse Robin. Un metru șaizeci și șapte, un metru șaptezeci și doi.

Da.

– Și când a plecat? Vă puteți aminti data exactă?

Jon se încruntă uitându-se la Robin.

– Era cu câteva săptămâni înainte de Crăciun. Pe zece decembrie.

– Era în zece, confirmă Robin. Tocmai terminasem de decorat la Lemon.

Aidan îi aruncă o privire lui Murphy și văzu semnul din cap al partenerului său. Swanson plecase din oraș cu câteva zile înainte ca Lawe să îl contacteze pentru prima dată pe Blaine Connell. Cele două aveau legătură. Putea simți asta.

– Doctore Carter, ați pomenit despre conversația noastră cuiva?

– Eu și Robin am discutat asta la cină, dar nu la priveghi. Nu ai spus că nu trebuie să facem asta.

Aidan oftă.

– Cineva știa că-l suspectăm pe Parks, pentru că este mort.

Murphy își drese glasul.

– Puteți aduce hainele pe care le-ați purtat aseară?

Jon privi uimit.

– Oh, nu! Credeți... Desigur că asta credeți. Mi s-au pus microfoane ca și lui Tess.

Când Jon se întoarse cu hainele, Aidan și Murphy stăteau lângă ușă.

– Swanson avea cheie de la apartamentul lui Tess? întrebă Murphy.

– Nu cred.

Jon le dădu hainele şi luă chitanţa pe care Aidan o pregătise.

– Ascultaţi, detectivilor, se prea poate ca Jim să fi fost părăsit în dragoste, dar nu era dus cu pluta. Nu mi-l pot imagina făcând toate astea.

– Ei bine, cineva face asta, spuse Aidan încordat. Şi acum, Swanson este cea mai bună pistă pe care o avem. Mulţumesc pentru ajutorul acordat, domnilor.

Vineri, 17 martie, 12:15 P.M.

Pe Tess o trezi celularul ei. Ameţită, se întinse după el, dând-o la o parte pe Bella de pe fundul ei cu o lovitură.

– Da?

– Tess, sunt Amy. Trezeşte-te!

Tonul alarmat al lui Amy o puse în mişcare. Se ridică repede.

– Ce este în neregulă?

– Vito m-a sunat. Tatăl tău este la urgenţă, Tess. Eu vin acum să te iau.

Lui Tess îi stătu inima în loc.

– Ce s-a întâmplat?

– A suferit un atac de cord, scumpo. Unul grav. Mama ta l-a sunat pe Vito. Nu voia să te trezească decât dacă era necesar, dar este mult mai grav decât a crezut.

– Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule! Tess sări din pat, dezorientată. Am nevoie de pantofi. La naiba, unde-mi sunt pantofii? Unde eşti?

– Tocmai intru pe strada lui Aidan. Ne întâlnim afară şi te duc cu maşina până la spital.

Tess zbură, inima bătându-i acum cu putere. *Rezistă, tată.* Maşina lui Amy era pe alee şi Tess se urcă în grabă.

– Dă-i drumul.

Amy conducea în timp ce Tess încerca să-şi recapete suflul fără a avea succes.

– Nu pot respira. La naiba! Trebuie să-l sun pe Aidan.

Ea scotoci după celular, simțindu-și degetele groase și neîndemânatice.

Amy opri pe trotuar.

– Tess, trebuie să te calmezi.

– De ce ne-am oprit? Condu, la naiba!

– Dă-mi celularul. Formez eu. Tu te relaxezi sau vei avea un atac de cord.

Se întinse după telefon, mâna ei acoperind-o pe cea a lui Tess.

– Îl vei supăra dacă intri arătând așa. Liniștește-te. Lasă-mă să te ajut. Terapeutul meu masor apasă anumite puncte de presiune.

Tess închise ochii și încercă să respire, știind că Amy avea dreptate. Îl va omorî pe tatăl ei dacă se va grăbi să intre la el arătând atât de supărată. Degetele lui Amy îi masară gâtul, apăsând cu putere tendoanele care se duceau în jos spre coloană.

– E bine, murmură Tess. Apoi tresări, simțind o ciupitură. Au! Asta a durut.

– Este un punct al presiunii. Te face să adormi ca un bebeluș, o liniști Amy. Dormi, Tess. Când te vei trezi totul va fi bine. Vei vedea.

Ochii lui Tess deveniră grei și ea se lăsă pe spate în scaunul de la mașină. Mașina începu să se miște din nou în timp ce ea se cufunda într-un întuneric călduros.

Vineri, 17 martie, 2:15 P.M.

– Am descoperit ceva.

Aidan se ridică în picioare ca să-l poată vedea pe Murphy pe deasupra mormanului de hârtii care le acoperea birourile. Luaseră hârtii din toate cele trei cutii de valori ale lui Lawe. Aidan le sortase în ultima oră în timp ce Murphy încerca să dea de Jim Swanson.

Murphy veni la biroul lui.

– Pare a fi un fel de registru.

– Asta și este. Văd date, și în cele mai multe cazuri, clienți. Are trecută suma primită pentru fiecare treabă, dar treaba adevărată este trecută codat. Tipul acesta câștiga bani buni.

– Da, dar acum este distrus, carbonizat, făcut bucăți, așa că banii lui nu-l ajută cu nimic acum.

– Mulțumesc pentru imaginea creată. Ai găsit ceva?

– Nimic până acum. Dacă Jim Swanson este în țară, nu folosește cărți de credit și nu a plătit nicio taxă anul acesta. Părinții lui au murit pe când el era la facultate și niciuna dintre rudele sale nu a mai auzit nimic de el de ani de zile. Se pare că era un singuratic.

– Ei bine, voi continua să cercetez registrul ăsta și... Telefonul său sună. Reagan.

– Alo? se auzi o șoaptă. Feminină. Speriată. Îl cauți pe Dan Morris?

Aidan acoperi telefonul.

– Este în legătură cu tatăl lui Dan Morris. El își drese glasul. Da, doamnă. Știți unde este?

– Este aici. În apartamentul meu. Dacă ar ști că vă sun... Urmă un zgomot puternic în fundal. Oh, nu! Trebuie să plec. Nu face asta! Te rog.

Ultimele două cuvinte fură un țipăt ascuțit și se auzi tonul de ocupat. Aidan scoase registrul de apelare și formă numărul apelantului.

– Este în partea de sud.

Se uită la stiva de hârtii, apoi la Murphy care încuviința dând din cap.

– Hai să mergem să-l prindem pe Morris ca să ne putem întoarce la asta.

Vineri, 17 martie, 2:45 P.M.

Apartamentul era gol. Nu era nicio piesă de mobilier, nimeni prin preajmă.

– Ce naiba? mormăi Aidan.

– Ești sigur în legătură cu adresa, detective? întrebă liderul echipei SWAT.

– Am verificat-o de două ori, spuse Murphy. Apelul a fost dat din acest apartament.

Un bărbat în uniformă şi vestă antiglonţ ieşi din dormitor.

– Acolo este un telefon, băgat în priză. Nu mai este nimic altceva în cameră.

– Asta pentru că tocmai s-au mutat. Administratorul intră, încruntându-se.

– Am fost păcăliţi, spuse Aidan fioros. Este o vânătoare de cai verzi pe pereţi.

– Atunci probabil că ne apropiem, spuse Murphy.

Celularul lui Aidan sună şi inima lui o luă razna atunci când văzu că era numărul lui Rachel.

– Aidan. Vocea ei era ascuţită şi subţire. Te rog, vino acasă.

– Rachel, scumpo, linişteşte-te. Ce s-a întâmplat?

– Tess trebuia să mă ia să mă ducă să-mi aranjez părul. Nu a venit, aşa că am sunat-o, dar nu răspunde pe celular.

Groaza începu să i se strecoare în stomac.

– Probabil că este cu Vito. *Te rog, să fie cu Vito.* L-ai sunat?

Murphy se întoarse, cu o privire alarmată.

– Tess?

– Vito este aici. Acasă la tine. Respiraţia lui Rachel deveni sacadată şi brusc şi a lui. Aidan, l-am găsit la capătul scărilor de afară, care dau la pivniţă. Este rănit. Grav. Mama este acum cu el. Am sunat la 911, dar, te rog... Vocea ei se frânse. Te rog, vino acasă. Am căutat peste tot. Tess a dispărut.

Aidan alerga, auzindu-l pe Murphy sunându-l pe Spinnelli.

– Suntem în drum spre casa lui Aidan, spuse Murphy. Spune-i lui Jack Unger că ne întâlnim acolo.

Vineri, 17 martie, 3:00 P.M.

Era întuneric beznă. *Nu pot vedea.* Panicată, Tess încercă să se mişte, dar membrele ei refuzau să răspundă. *Dormi, Tess.* Amy îi spunea să doarmă. Acum sau înainte? Ea încercă să se concentreze. Dormise. *Şi încă mai dorm?* Nu credea asta. Durea prea tare.

Pe ea o durea. Capul, gâtul, spatele... *Ceva este în neregulă cu spatele meu. Nu mă pot mişca. Un accident de maşină? Asta era? Unde sunt? Unde este Amy?*

Aidan. Încercase să-l sune pe Aidan. *De ce?* Era important. Ştia că era important. *Concentrează-te. Gândeşte.* Încercă să se agaţe de realitate, dar mintea ei începea să se scufunde din nou în uitare. Ea se luptă, dar era ca şi cum mâini puternice o trăgeau în jos. Târând-o dedesubt. *Nu, te rog, nu din nou.*

Vineri, 17 martie, 3:15 P.M.

Vito stătea la masa din bucătăria lui Aidan când el şi Murphy intrară fulgerător pe uşă. Spinnelli stătea lângă aragaz privind neîndurător şi Dolly lătra frenetic la ceva din spatele casei. Flancat de Rachel şi de mama sa, Vito avea faţa albă ca varul. Un paramedic se ocupa de o rană adâncă din spatele capului. Vânătăile de pe frunte şi din obraz erau singurele pete de culoare de pe faţa sa.

Vito îşi ridică privirea spre Aidan, îngrozit şi neajutorat.

– A dispărut, spuse el, vocea lui fiind o şoaptă fără viaţă care-i lichefie stomacul lui Aidan.

Spinnelli îşi drese glasul.

– Am pus pe toată lumea să o caute. Nu există urmă de intrare forţată. Ori a deschis cuiva, ori a ieşit singură.

– Dolly nu ar fi lăsat pe nimeni în casă, spuse Aidan, fără a putea respira. Pentru numele lui Dumnezeu, Vito, ce s-a întâmplat?

– Câinele tău mârâia. El se crispă când paramedicul începu să-i bandajeze capul. Am ieşti afară ca să investighez. Aveam pistolul scos şi m-am dus în spatele casei. Următorul lucru pe care mi-l amintesc era că mă aflam la capătul scărilor spre pivniţă. Arma mea dispăruse şi mama ta era aici. Închise ochii. Şi Tess dispăruse. I-am sunat pe Jon, Amy şi Robin în timp ce Rachel suna la 911. Nimeni nu a văzut-o.

Pivniţa era doar la doi paşi distanţă, uşa din spate dând spre o scară din beton care se afla la cincisprezece metri sub nivelul pământului.

– Afară este umed. A lăsat vreo urmă de picior?

– Da. Jack veni din pivniță. Acum luăm un mulaj. Pantoful pare a fi același pe care l-ai văzut la persoana care părăsea locuința lui Parks.

Capul lui Vito se mișcă de la Aidan la Jack și înapoi.

– Phillip Parks?

– Este mort. Aidan trase un scaun și se cufundă în el, simțindu-se deodată atât de epuizat. A fost împușcat mortal azi-noapte. Când s-a întâmplat asta, Vito?

– Pe la prânz. Tess s-a dus să doarmă... Era atât de supărată în legătură cu poza din ziar... I-am spus că totul va fi bine când se va trezi.

Un gând îi veni în minte și Aidan se încruntă la Vito.

– De ce nu ești mort? El trecu cu vederea suspinul ofensat al mamei lui. Vreau să spun că toți oamenii care i-au tăiat calea sunt morți. De ce te-a cruțat pe tine?

Vito își acoperi fața.

– Nu știu. Dumnezeule, cum le voi spune părinților mei? Trebuia să o protejez. Asta-l va omorî pe tatăl meu.

Aidan își frecă fruntea.

– Nu pot să gândesc. Mama lui se ridică pentru a sta în spatele scaunului său, punându-i ferm mâinile pe umeri. El își sprijini capul de ea, recunoscător pentru puterea ei blândă. Nu pot să gândesc.

– Aidan, de ce nu rămâi aici? spuse Murphy cu blândețe. Eu mă întorc la birou și continui de unde am rămas înainte de a fi trimiși după cai verzi pe pereți.

Aidan se ridică în picioare.

– Voi merge și eu. O voi lua razna dacă stau aici.

Vito se ridică și el, instabil, dar ochii lui întunecați erau limpezi.

– Lăsați-mă să vă ajut. Nu am mai cerut asta, știți că nu v-am stat în cale. Dar, la naiba, trebuie să mă lăsați să vă ajut. Se uită la paramedic. Nu merg la niciun spital.

Paramedicul se dădu înapoi, cu mâinile ridicate.

– Bine.

– Părinții tăi vor avea nevoie de tine, Vito, spuse Aidan.

– Mă voi duce să-i iau și-i aduc acasă la noi, spuse mama sa.

Aidan o sărută pe frunte.

– Mulțumesc, mamă. Vito, dacă ai de gând să vii, vino!

Un celular sună și toate mâinile se vârâră în buzunare.

– Este al meu, spuse Vito. Ascultă și se așeză din nou pe scaun. Când?... Rămâi acolo unde ești. Vin imediat.

Închise telefonul, rămânând nemișcat.

– Era mama, spuse el, din nou pe un ton fără vlagă încât lui Aidan i se făcu părul măciucă. S-a dus să facă niște cumpărături pentru că tata dormea. Când s-a întors, el dispăruse.

22

Vineri, 17 martie, 5:00 P.M.

Era întuneric. Și tot nu se putea mișca. *Sunt paralizată.* Dar dacă ar fi fost paralizată nu ar fi trebuit să simtă durere. Nu ar fi trebuit să simtă nimic, iar ea simțea. Trupul o durea, din cap până-n picioare. Gradat, simțurile ei se reglară. Nu era întuneric, era legată la ochi. *Și nu sunt paralizată.* Era legată de mâini și de picioare, iar la gură avea căluș.

Legată. Cu căluș. *M-a prins.* Era îngrozită. *Și singură.*

Spatele o durea din cauza poziției în care era forțată să stea. Auzi un geamăt slab alături de ea. *Nu sunt singură.* Dar tot era îngrozită. Capul îi tremura, iar inima îi bătea cu atâta putere încât aproape că o durea. Trase aer pe nas și simți miros de mucegai umed. *Era încă afară?* Nu, nu era destul de frig. *Ce se întâmplase?* Ultimul lucru pe care și-l amintea era că stătea cu Amy în mașină. Unde este Amy? Și ea era rănită? Geamătul pe care-l auzea era oare al lui Amy?

O uşă se deschise şi Tess împietri. Aşteptând. Se auziră paşi pe podeaua tare. Auzi din nou gemătul slab venind din partea dreaptă şi deasupra ei un ţâţâit de nemulţumire.

– Deci te-ai trezit, bătrâne.

La auzul vocii familiare, inima lui Tess o luă la trap, trupul tremurându-i din cauza şocului. Simţi un val de neîncredere. Nu. Nu era posibil. Era o altă imitare a vocii. Sau un coşmar. *Te rog, să fie un coşmar.* Un coşmar îngrozitor. Dar fu lovită în spatele care deja o durea, iar asta o făcu să scoată un geamăt de durere.

– Şi tu eşti trează. Se pare că mica noastră reuniune de familie este pe cale să înceapă.

Legătura de la ochi îi tăia în piele din cauză că era strânsă, apoi deodată fu dezlegată şi Tess privi în sus, în ochii în care avusese încredere atâţia ani. Acum străluceau scânteietor, cu răutate şi nebunește. Oroarea puse stăpânire pe ea şi pur şi simplu nu-şi putea muta privirea. *Doamne Dumnezeule!*

Zâmbetul lui Amy îi îngheţă sângele în vine.

– Ţi-am spus că atunci când te vei trezi totul va fi bine. Vezi? Tăticul este aici.

Amorţită, Tess îşi lăsă capul într-o parte. Tatăl ei stătea chircit alături de ea, cu ochii închişi, capul lui fiind doar la câţiva centimetri depărtare de piciorul ei. Ea privi în sus, în jur. Încăperea era de fapt un dulap. Un dulap micuţ. O transpiraţie rece îi acoperi trupul şi greaţa începea să apară. Scoase ceea ce părea a fi un geamăt, dar care ieşi ca un scâncet o dată şi încă o dată. Amy zâmbea.

– Este o cameră micuţă. Probabil că te întrebi ce ţi se va întâmpla. Tess putea doar să se uite fix la ea. Te gândeşti: *este nebună.* Amy o prinse de păr şi o smuci în sus, ochii ei fiind acum inexpresivi şi reci. O scutură cu putere. Nu-i aşa?

O aruncă pe Tess cu capul de podea şi acesta se lovi cu un bubuit pe care Tess mai mult îl auzi decât îl simţi. Se simţea... separată. Plutea.

– Tranchilizantul încă-şi mai face efectul. Ştii, ţi-ai făcut atâtea griji în legătură cu inima ta, atâtea exerciţii, aspirina, paharul de

vin roşu o dată pe zi... Nu sunt necesare. Eşti puternică precum un taur. Dacă tranchilizantul ăla nu te-a omorât, nimic nu o va face. Deschise uşa, apoi râse. Nu, aşteaptă. Eu o voi face. Dar vreau să fii complet coerentă când o voi face. Vreau să simţi tot.

Închise uşa, lăsând-o pe Tess buimacă, fără apărare şi îngrozită.

Tatăl ei gemu. *Trebuie să ies de aici. El va muri.* Apoi un râs îngrozit îi răzui gâtul. *Desigur că va muri. Şi eu de asemenea.*

Vineri, 17 martie, 5:15 P.M.

Aidan privea tabla albă din camera de conferinţe, fiind conştient de toate cele cinci ore care trecuseră de când ea dispăruse. Tabla era acoperită cu nume ale clienţilor pe care le găsise în registrul lui Lawe. Toate erau corporaţii care nu produceau nimic, nu aveau niciun scop decât de a face legătura cu alte corporaţii care nu produceau nimic. Săgeţile erau îndreptate în toate direcţiile.

În mijlocul lor se afla Deering, care se lega de Davis, care se lega de Turner şi înapoi la Deering. Labirintul elaborat alcătuit din bucăţi de corporaţii mirosea a spălare de bani, a cuiva care are bunuri sau activităţi de ascuns. Cine era clientul lui Lawe?

Labirintul elaborat nu le spunea unde să o găsească pe Tess. Vito, Jon şi Amy sunaseră cu frenezie în fiecare oră şi de fiecare dată trebuia să le spună acelaşi lucru. *Ea încă este dispărută. Lucrăm la asta.* Nu se simţise nicicând atât de disperat de neputincios.

– Ce naiba este asta? întrebă Murphy din spatele lui.

Intrase în sala de conferinţe şi se uita fix la tablă, faţa lui, de obicei liniştită, acum era dură şi furioasă.

– Să înţeleg că nu ai putut să dai de Swanson.

Murphy îşi încleştă maxilarul.

– Nicio urmă. La vamă nu există nicio dovadă că ar fi părăsit ţara. Am verificat la un expert filatelic care mi-a spus că timbrul din Ciad se vinde în pachete pentru colecţionari pe eBay. Ştampila poştei este falsă. Nimeni nu l-a văzut pe Swanson. Ori

este mort, ori s-a dat la fund. Închise ochii. Îmi pare rău. Dar au trecut cinci ore.

Aidan alungă frica ce îşi croia drum spre gâtul lui.

– Ştiu.

– Atunci ce naiba este asta? Arată ca în „Nebunia de Luni Seara" pas cu pas.

– Acestea sunt corporaţiile trecute ca fiind clienţii lui Lawe. Am verificat toţi indivizii din registrul lui şi majoritatea erau cazuri de divorţuri, aşa că am presupus că Lawe căuta bunuri sau fila în cazuri de dispute pentru custodie. Aceste corporaţii sunt suspecte pentru că este modalitatea perfectă ca cineva să acţioneze fără să poate fi detectat.

– Este un joc de-a alba-neagra, spuse Murphy.

– Exact. A şi B intră în parteneriat pentru a forma compania C, care-l angajează şi-l plăteşte pe Lawe. Nu pot găsi nici măcar un singur individ pe lista oficială. Dar Deering este entitatea principală.

Spinnelli şi Jack intrară şi se încruntară uitându-se la tablă.

– Nimic? întrebă Spinnelli.

– Nimic, îi confirmă cu amărăciune Aidan. Mă înnebuneşte.

– Ei bine, avem o noutate pentru tine, spuse Jack. Am verificat haina doctorului Carter, cea pe care a purtat-o ieri la priveghi. Îşi deschise palma şi în ea se afla un alt microfon de mărimea unui ac. M-am întors la locuinţa lor şi am verificat restul hainelor din dulapul lui şi al lui Archer. Aceasta a fost singura care avea microfon.

– Asta înseamnă că era acolo aseară, spuse Murphy. La priveghi.

– Ar mai fi câteva lucruri pe care ar trebui să le vezi. Unul dintre băieţii mei a găsit asta în apartamentul lui Parks. Era o punguţă de plastic cu un fir de păr. Nu este al logodnicei lui Parks. Am stabilit asta. Ar putea să-i aparţină menajerei. Asta se verifică acum. Există dovezi de culoare chimică. Şuviţe.

Aidan se uita la păr, mintea lui lucrând cu rapiditate.

– Dar pantofii?

– Am examinat mulajele pe care le-am luat din afara uşii din spate a casei tale, Aidan. Conturul se potriveşte perfect cu amprenta de pantof pe care am găsit-o pe podeaua băii lui Bacon. Dar modelul de pe această nouă amprentă de pantof nu este compatibil. Adâncimea se schimbă din faţă în spate, dintr-o parte în cealaltă cu fiecare pas, ca şi cum picioarele din pantofi ar aluneca. Şi persoana care a lăsat amprentele aveam cam cincizeci şi cinci, şaizeci şi unu de kilograme.

– Nu este bărbat, spuse Spinnelli. Este femeie. Masterson?

– Denise Masterson se potriveşte descrierii, dar nu a fost la priveghi aseară, cel puţin nu atunci când am fost noi acolo, spuse Murphy în timp ce Aidan se gândea la noaptea trecută, la oamenii pe care-i văzuse. O bucăţică de conversaţie îi reapăru în minte.

– Ea este o persoană la care este dificil să ţii, murmură Aidan.

Jack se încruntă.

– Poftim?

– Amy Miller a spus asta despre Tess, noaptea trecută, la priveghi. Am crezut că vrea să spună că este greu să ai grijă de ea. Nu-i venea să creadă încotro îl îndreptau gândurile sale.

– Are înălţimea şi greutatea potrivite, spuse Murphy încet, exprimând cu voce tare ceea ce gândea Aidan. Părul ei blond are şuviţe şi mai blonde.

– Dar sunt prietene de douăzeci de ani. A avut grijă de Tess când aceasta a fost bolnavă, a apărat-o când a crezut că o suspectăm. Ea şi Amy fac practic parte din aceeaşi familie. Dar are cheia de la apartamentul lui Tess şi acces la biroul ei. El îşi frecă tâmplele. M-a sunat din oră în oră, întrebându-mă dacă am veşti. De ce? De ce ar face asta? Nu are niciun sens.

– Putem face legătura între ea, Rivera sau Bacon? întrebă încordat Spinnelli. Sau cu Lawe? Trebuie să o putem relaţiona cu mai multe decât cu Tess pentru a obţine un mandat.

Aidan se ridică, având fiecare muşchi tensionat.

– Dacă există vreo legătură o vom găsi. Pentru moment, hai să-i verificăm apartamentul. Ar putea să o ţină pe Tess acolo. Mă duc chiar acum.

Spinnelli îl reținu.

– Nu. Nu tu.

Disperarea i se strecura în suflet, dar o controlă.

– Nu voi face nimic stupid.

– Nu cu bună știință. Dar dacă este vorba de Miller, atunci este deșteaptă. Dacă suspectează că i-am luat urma ar putea să se dea la fund și atunci nu o vom mai găsi pe Tess. Cel puțin să o aducem aici unde o putem supraveghea în timp ce facem rost de un mandat pentru locuința ei. O să o sun, îi voi spune că avem o pistă și o voi ruga să vină să se uite la niște poze cu infractori. Tu găsește legătura.

– Cum rămâne cu Swanson? întrebă Murphy. Să încetăm să-l mai căutăm?

Spinnelli își țuguie buzele.

– Ești sigur că Swanson nu era aseară la priveghi?

– Am verificat înregistrarea video pe care am făcut-o, spuse Murphy. Nu era acolo.

Spinnelli dădu din cap.

– Atunci concentrați-vă asupra lui Miller. Găsiți-mi o legătură.

– Bacon era un fost deținut, spuse Aidan. Fratele lui Rivera este în închisoare și-și așteaptă procesul, iar Miller este avocată.

– De aici puteți începe, spuse Spinnelli. Anunțați-mă atunci când găsiți ceva.

În treizeci de minute Spinnelli se întorcea.

– Miller nu răspunde la telefonul de acasă sau la cel de la birou. Ai un număr de celular?

– Nu. Tess îl avea programat în telefonul ei. Totuși, am numărul lui Jon Carter.

Aidan scoase din portofel lista de urgență pe care Jon i-o dăduse în ziua în care Malcolm Seward aproape că o omorâse pe Tess.

– La ora asta probabil că este la spital.

Spinnelli ezită.

– Nu vreau ca el să o avertizeze pe Miller.

– Nu cred că o va face, Marc, spuse Murphy gânditor.

Aidan se uită la foaia din mâna sa, amintindu-şi după-amiaza în care Carter o scrisese.

– Sunt de acord. De fapt, cred că ar trebui să-l aducem aici. O cunoaşte pe Amy. Îi ştie obiceiurile. Trebuie să intrăm în mintea ei ca să ştim ce are de gând să facă.

Spinnelli dădu scurt din cap.

– În regulă. Sună-l. Roagă-l să vină aici. Îi vom spune atunci. Şi din moment ce aduceam aici oamenii care o cunosc cel mai bine pe Miller, hai să-l aducem şi pe Vito Ciccotelli şi pe mama sa. Cred că înnebuneşte stând degeaba.

Vineri, 17 martie, 6:00 P.M.

Scena era montată. Toţi actorii erau la locurile lor. Dar simţea un fel de nemulţumire. Sfârşitul venea mult prea repede. Atâta planificare, atâta anticipare cereau o răsplată mult mai îndelungată şi mai însemnată. Viaţa lui Ciccotelli putea lua sfârşit cu un simplu glonţ în cap. De fapt a oricărui Ciccotelli. Probabil că ar fi mai prudent aşa.

Dar mult mai puţin satisfăcător. *Mă voi mai juca cu ea o vreme. Voi face să dureze mai mult. Pentru că atunci când se va termina, nu va mai rămâne nimic.* Viitorul se contura searbăd şi singuratic. Din cauza ei. Din cauza lui Tess Ciccotelli. Să putrezească în infern.

Furia pulsa şi imagini ale trupului sfâşiat şi mutilat al lui Ciccotelli o hărţuiau zeflemitor. O ademeneau. Nu încă. *Controlează-te. Stai jos şi controlează-te.*

Scaunul pentru computer era singurul loc unde se putea aşeza, dar stând acolo ecranul computerului o ademenea. Era mai bine decât magia. Era acces. Acces total şi complet la oricine şi oricând. Acces la informaţii. Informaţiile însemnau putere. Şi puterea era totul.

Avea microfoane de verificat. Acum erau mai puţine pentru că apartamentul lui Ciccotelli şi biroul ei fuseseră curăţate. Dar partea bună era faptul că Ciccotelli nu mai ocupa niciunul dintre

spații. De fapt nu mai avea casă și nici serviciu. Asta făcea ca pierderea accesului să merite.

Faptul că polițiștii găsiseră dispozitivele era o consecință la care se așteptase. La ceea ce nu se așteptase era ca Ciccotelli să găsească microfonul din zgarda pisicii. Acolo avusese ghinion.

Calitatea înregistrării fusese proastă, torsul pisicii fiind un fel de interferență, dar informațiile obținute fuseseră de cea mai bună calitate. Informația anonimă pe care micuța Rachel o oferise poliției și grija lui Reagan de a găsi ucigașul unui băiețel fuseseră probabil cele mai folositoare. Fuseseră necesare doar câteva apeluri telefonice discrete pentru a afla cine era băiețelul și numele tatălui său. Un telefon dat unei cliente de sex feminin care avea ceva de ascuns îi garantase o serie de apeluri telefonice la nimereală, care-l momiseră pe Reagan în diferite locuri din oraș unde se presupunea că se află tatăl băiatului.

El își va da seama repede, dar nu va putea rezista niciunui apel luând în considerare șansa ca acesta să fie real. Oamenii cu scrupule erau atât de ușor de manipulat.

Acum Joanna Carmichael era o altă poveste. Al ei era unul dintre puținele dispozitive care rămăseseră, dar microfonul mergea în mod elegant. Fata făcuse o treabă bună ținându-se după Ciccotelli. Amenințarea ei de a-i demasca pe prietenii lui Ciccotelli fusese alarmantă la început, dar, până acum, făcuse doar un expozeu despre Jon Carter. Din nefericire, știrea nu va face nimic mai mult decât să înflorească afacerea lui Robin cu bistroul.

Și că tot veni vorba de Jon și Robin, era foarte probabil ca poliția să fi găsit înregistrarea video de la locuința lui Parks și chiar acum suspecta cuplul. Parks fusese un fir destrămat și avusese nevoie cu disperare să-l taie și nu fusese timp să-l ademenească spre un loc mai sigur. Pantofii fuseseră o tactică deșteaptă și combinată cu apelurile telefonice care-l ademeneau pe Reagan spre părțile îndepărtate ale orașului ar trebui să îndepărteze poliția pentru o vreme. Când totul va fi spus și făcut, majoritatea nenorociților în albastru nu-și vor putea găsi propriul fund cu ambele mâini. Deși Reagan și Murphy erau un pic mai deștepți decât majoritatea și extrem de dedicați meseriei.

Acest fel de loialitate nu înceta să uimească. Toţi erau nişte găgăuţe.

Fişierul care arăta lista cu apelurile date de pe telefonul Joannei era acum deschis. Şase apeluri telefonice primite şi efectuate de pe telefonul Joannei începând cu data de miercuri. Cu un click din mouse banda începu să ruleze. Primele cinci apeluri nu aveau nicio importanţă, dar al şaselea...

„Joanna Carmichael, aici este Kelsey Chin."

Şocul o zgudui. Ea-l găsise pe Chin. Chin care ştia anumite lucruri. Lucruri intime. Joanna stabilise o întâlnire cu Chin... în această dimineaţă. Ca şi Bacon, Joanna avea acum informaţii neautorizate. Ca şi Bacon, Joanna va trebui să dispară.

Vineri, 17 martie, 6:10 P.M.

Murphy închise telefonul.

– Ghici cine l-a apărat pe David Bacon?

Aidan nu-şi ridică privirea de pe lista cu persoanele care-l vizitaseră pe fratele lui Nicole Rivera la închisoare. Amy Miller nu era trecută nicăieri.

– Arthur, un avocat din oficiu. Am verificat asta.

– Dar ghici de la cine a preluat cazul Arthur, avocatul din oficiu, când ea s-a scuzat că există un conflict de interese în mijlocul cazului.

De data asta el îşi ridică privirea.

– Amy Miller?

– Nimeni alta. Arthur a spus că abia ajunsese să completeze moţiunile când cazul i-a fost repartizat lui Eleanor Brigham. Pentru că Miller o cunoştea pe Eleanor prin intermediul lui Tess, a cerut judecătorului să fie scuzată. La vremea aceea Arthur a crezut că asta se întâmpla pentru că ea avea multe cazuri.

Pulsul lui Aidan se înteţi. În sfârşit, ceva ce puteau folosi.

– Este o legătură puternică. Ştia ce talente are Bacon. L-a trecut în lista cu contacte pentru a-l folosi mai târziu.

Murphy ridică receptorul.

– Îl sun pe Patrick.

– Asta înseamnă că ați descoperit ceva.

Aidan se învârti în scaun spre locul unde stătea Vito Ciccotelli împreună cu mama sa, în pragul ușii, Spinnelli aflându-se chiar în spatele lor. Avusese mult de furcă cu Gina Ciccotelli. În drum spre priveghi, noaptea trecută, Tess îi spusese despre reconcilierea cu tatăl ei. Îi mai spusese și ce rol jucase mama ei în toată această neînțelegere teribilă. Aidan nu credea că poate fi la fel de iertător. Și totuși, propria lui mamă îl învățase ce este respectul și el se ridică în picioare.

– S-ar putea, confirmă Aidan. Luați loc, vă rog. Am vrut să vă aducem împreună cu Jon Carter, dar el este în operație pentru încă o oră.

Aidan trase un scaun pentru mama lui Tess, apoi se îndreptă pentru a întâlni ochii închiși la culoare ai lui Vito, atât de asemănători cu ai lui Tess încât el fu nevoit să-și îndepărteze frica.

– Este o femeie, spuse el direct. Credem că este Amy Miller.

Gina suspină adânc, ducându-și mâna la inimă.

– Nu. Așa ceva nu este pur și simplu posibil. Este ca și fiica mea. Nu ar răni-o niciodată pe Tess.

Dar Vito rămase nemișcat.

– Nu știu, mamă. Eu cred că ar face-o.

– De ce, Vito? întrebă Murphy. Ce știi?

– Nimic exact, murmură el. Doar un presentiment pe care-l am de ani de zile. Nu voiam să-l am, așa că mi-am spus că greșesc. El strâmbă din gură. Ar fi trebuit să mă ascult. Știți că Amy a locuit cu noi de pe vremea când avea cincisprezece ani?

– Tess a spus că erau ca niște surori, zise Aidan, dar nu. Nu am știut că a locuit cu voi. De ce?

– Pentru că tatăl ei fusese omorât. Tatăl lui Amy și tatăl meu erau parteneri de afaceri și buni prieteni. Mama lui Amy murise... oh, cu mult înainte.

– Când Amy avea doi ani, șopti Gina. S-a sinucis.

Vito se încruntă.

– Nu ne-ai spus niciodată asta.

– Tatăl lui Amy nu a vrut ca ea să afle vreodată, aşa că nu i-am spus. Am luat-o la noi. Am făcut-o să se simtă a noastră. Vito, greşeşti. Amy nu poate fi implicată în aşa ceva.

– Cum a fost omorât tatăl ei? întrebă Aidan încordat.

– El şi logodnica lui au fost înjunghiaţi în timpul unui jaf. Vito îşi plecă ochii. Amy a fost atacată. Violată. Tăcerea lui Vito era plină de înţelesuri. Aşa a spus ea. Au arestat un puşti din cartier.

– Leon Vanneti, spuse Gina, vocea tremurându-i. Era o puşlama. Alerga ca nebunul cu motocicliştii ăia. Ea înghiţi cu greu. Mereu ai spus că era inocent.

– Pentru că aşa credeam.

– Ai zis: „aşa a spus ea", observă Murphy. De ce?

– Îl cunoşteam pe Leon. Era nesăbuit, dar nu era rău. Dar cei de la spital au examinat-o. Au găsit spermă şi unele vânătăi. Totul s-a aflat la proces.

– Împreună cu acel cuţit plin de sânge pe care l-au găsit sub patul lui, izbucni Gina. Vito, cum poţi spune asemenea lucruri?

– Pentru că nu are sens. Leon nu era prost. Şi-ar fi ascuns urmele. A spus că nu s-a atins niciodată de ea, dar juriul nu l-a crezut. Un tip care arăta fioros şi avea motocicletă, împotriva unei fetiţe inocente. Nu a fost efectuată nicio analiză ADN pentru că era cam cu şapte ani prea devreme. Acum Leon este în închisoare pe viaţă.

– Şi Amy a devenit avocat al apărării, spuse gânditor Murphy. Fiind o victimă, m-aş fi gândit că va trece de cealaltă parte şi va fi avocat al acuzării.

Motivele pentru care-şi alesese Amy cariera erau ceva de luat în considerare. Aidan lăsă acest gând deoparte.

– De ce crezi că Amy ar putea-o răni pe Tess?

Vito ridică din umeri stânjenit.

– A fost mai mult un presentiment. Tess era singura dintre noi care avea camera ei, pentru că era singura fată, dar era încântată să o împartă cu Amy când aceasta a venit să locuiască la noi. Amy voia propria ei cameră. A făcut mult tărăboi. Ea voia mereu să fie tratată preferenţial.

– Tocmai își pierduse părinții, protestă Gina.

– Așa ai spus, zise Vito. De multe ori. Apoi au început să dispară lucruri. Chestii mărunte, nimic important. Apoi a urmat chestia cu spațiul îngust.

Gina dădu din cap, gestul ei reflectând disperare.

– Un accident. Vito, te rog.

– Ce chestie cu spațiul îngust? întrebă Aidan, dar se gândi că știe despre ce e vorba.

– Când avea șaisprezece ani, Tess a rămas încuiată într-un spațiu îngust de sub casa unde a copilărit, spuse Vito. Este mic și întunecat, și...

– De aceea nu ia niciodată liftul, murmură Aidan și Vito încuviință dând din cap.

– Noi eram plecați pentru un weekend. Tess și Amy se presupunea că pleacă la o prietenă, dar Amy s-a răzgândit și a venit cu noi. Se pare că Tess a urmat-o, dar a rămas prinsă în acel loc îngust. A stat acolo trei zile. Fără mâncare sau apă. Și-a zgâriat mâinile până în carne și până ce unghiile ei s-au rupt în carne vie.

Aidan se crispă.

– Dumnezeule!

– Amy a pretins că nu știa că Tess a decis să vină acasă și să meargă cu noi. Dar era greu să o învinovățești pe Amy. Se simțea îngrozitor. A îngrijit-o pe Tess zile la rând.

Gina se îndepărtă de masă.

– Vito, este o greșeală.

Își încrucișă mâinile la piept și începu să umble furioasă. Apoi se opri brusc în fața tablei albe, expresia feței ei exprimând pur șoc.

– Ce este asta? întrebă ea răgușit.

Aidan se ridică și se îndreptă spre tablă. Mâna ei tremura în timp ce degetul ei încerca să atingă unul dintre numele corporațiilor. Deering. Entitatea-cheie.

– Acest nume. L-am mai văzut. Se întoarse pentru a-l privi pe Vito, ochii ei exprimând faptul că înțelesese ceva ce o înspăimânta. Era clientul care a angajat-o pe acea femeie.

Acea femeie. Adevărul îl lovi pe Aidan ca o cărămidă în timp ce Vito se ridică repede în picioare. Amy. Din nou. Înstrăinarea lui Tess de tatăl ei nu fusese nicio neînțelegere. Nu fusese un accident. Furia începu să clocotească în interiorul său.

– Ce femeie? întrebă Murphy.

Aidan îi spuse povestea pe un ton neutru și rapid.

– Cea care ne-a rupt familia în două timp de cinci afurisiți de ani, fumegă Vito. Târfa aia nenorocită. Amy a vrut să o scoată pe Tess din poză așa că i-a înscenat asta lui tata în mod intenționat.

– În timp ce venea la masă de Ziua Recunoștinței și stătea pe scaunul lui Tess. Ochii Ginei se umplură de lacrimi.

– Și asta a funcționat timp de cinci ani. Epuizat, Aidan își masă capul.

– Phillip Parks, spuse Murphy foarte încet, din spatele lui, iar Aidan știa la ce se referea.

– Amy a fost cealaltă femeie a lui Parks.

Murphy încuviință dând din cap.

– Dacă l-am fi luat pe Parks la întrebări ne-ar fi putut spune, demascând-o.

Aidan se cufundă în scaun.

– Îi distruge sistematic viața lui Tess de ani de zile.

– De ce s-a sinucis mama lui Amy? întrebă Spinnelli.

– Era schizofrenică paranoică. Gina tremura incontrolabil. Am observat-o pe Amy cu atenție. Știam că uneori se moștenește. Dar Amy a părut mereu atât de normală. Atât de fericită. Nu am vrut să o speriem așa că nu i-am spus niciodată.

Vito închise ochii.

– Dumnezeule!

– Tess știa? întrebă Aidan și Gina neagă dând din cap.

– A fost dorința tatălui lui Amy ca nimeni să nu afle. Așa că am ascuns asta.

Telefonul de pe masa din sala de conferințe sună și Murphy răspunse repede.

– Mulțumesc, spuse el și închise. Patrick a spus că se întâlnește cu noi acasă la Miller cu mandatul. Să mergem.

Vineri, 17 martie, 6:45 P.M.

Câteodată cea mai bună abordare era să te ascunzi la vedere. Un ciocănit uşor, şi un bărbat deschise uşa. Iubitul... cum îl chema? Keith. Trebuie să-şi amintească detaliile. Dar iubitul nu era ceea ce dorea ea. Joanna Carmichael era.

– Vă pot ajuta? întrebă el cu un accent tărăgănat.

– Am venit să mă întâlnesc cu domnişoara Carmichael în legătură cu subiectul pe care-l investighează.

Maxilarul lui Keith se încordă.

– Oh, spuse el plat. Asta era. Ei bine, nu este acasă acum. Va trebui să vă întoarceţi mai târziu.

Tocmai voia să închidă uşa când ochii lui se măriră din cauza şocului în timp ce se uita la pistolul cu amortizor.

– Unde este ospitalitatea sudistă despre care am auzit atâtea? Invită-mă înăuntru.

El se dădu în spate suspicis, lovind un birou care era aşezat chiar lângă uşă, cu mâinile la spate. Se mişcase repede, dar în cele din urmă nu destul de repede. Genunchii lui atinseră podeaua înainte ca el să poată îndrepta pistolul scos din sertar, o pată roşie împrăştiindu-se cu repeziciune în faţă, pe cămaşa albă scrobită. Era bine şi aşa. Fusese un om mort din momentul în care deschisese uşa. Doar accelerase lucrurile atunci când scosese pistolul. Într-adevăr, fusese un lucru nechibzuit.

Oricum, probabil că nu ar fi avut curajul să îl folosească. El căzu înainte, arma care-i alunecase din strânsoare stătea acum inofensivă pe covor. Va fi un suvenir încântător. Planul apartamentului era foarte asemănător cu cel al Cynthiei Adams, zece etaje mai sus. Carmichael va sosi în curând acasă. Dulapul va fi un loc rezonabil să...

Bubuitul pistolului lui Keith zgudui aerul în acelaşi moment în care durerea o fulgeră fierbinte şi ascuţită. Apoi durerea făcu loc şocului. *M-a împuşcat. Braţul meu.* El se proptise în coate, ţinând şovăitor arma, în ambele mâini. Un zâmbet neîndurător apăru pe buzele lui. Nenorocitul, în cele din urmă avusese curaj.

– Să te ia dracu', spuse el enervat, apoi se prăbuşi, prinzând pistolul sub el.

Şocul făcu loc fricii. Fugi. *Fugi.* Trecu o secundă până ce picioarele ei o ascultară. Scările erau aproape. *Fugi. Ai coborât un etaj, acum două. Respiră.* Mâneca hainei cafenii avea o gaură în jurul căreia sângele aproape că se îmbibase.

Cu atenţie, şi-o dădu jos şi merse până la etajul zece, ţinând haina pe braţ pentru a-i acoperi rana. Liftul veni repede şi, fără prea multă agitaţie, coborî repede în hol. De acolo, să iasă dreaptă ca un castravete nu era nicio problemă.

Vineri, 17 martie, 7:00 P.M.

Ea nu era acolo. Aidan stătea în mijlocul sufrageriei lui Amy Miller privind cum echipa lui Jack caută orice ar putea indica faptul că Tess fusese aici. Dar nu era nimic. Nimic. Iar el simţi o frică pură, rece, istovitoare, paralizându-l cu intensitatea ei.

Tess şi tatăl ei nu erau aici. Nici Amy. Furia ieşi clocotind la suprafaţă şi-şi strânse pumnii de o parte şi de alta a trupului. Respiră adânc. Dacă-şi pierdea sângele rece nu o va aduce pe Tess înapoi în siguranţă. Înţelegând-o pe Amy, aşa o va aduce pe Tess înapoi. Dacă îşi va da seama care va fi următorul pas al lui Amy, înainte de a-l putea face, asta o va aduce pe Tess înapoi.

Eu nu citesc minţi, îi spusese Tess. Deodată, cu înverşunare, Aidan îşi dori ca el să poată face asta. Trebuia să o poată face. Trebuia să pătrundă în mintea lui Amy.

Nu citi gândurile. Fii poliţist. Fă-ţi treaba aşa cum ţi-o faci în fiecare zi. Nodul pe care-l simţea în stomac se mai destinse, destul de mult încât să-şi recapete puterea de concentrare. *Pătrunde în mintea ei.* Aidan se învârti uşor prin încăpere, examinând posterele din filme care acopereau pereţii.

– Este colecţionară, murmură el, vag surprins.

Era o colecţie mai degrabă eclectică, începând din 1930 până în 1990. Unele filme erau clasice, altele mai obscure.

Toate aveau o temă comună. Inima lui începu să bubuie.

– Murphy! Vino aici!

Murphy veni din bucătărie ţinând două borcane de sticlă, câte unul în fiecare mână.

– Ce este? Privi în sus şi fluieră. Astea probabil că valorează o avere.

– Aşa este, dar nu este vorba de bani, ci de ceea ce reprezintă. Priveşte!

Începu să arate cu degetul de la capătul peretelui.

– *Dublă identitate* cu Barbara Stanwyck.

– Nu l-am văzut niciodată, spuse Murphy.

– O femeie se foloseşte de un bărbat ca să-i omoare soţul şi scapă basma curată. *Totul despre Eve.*

Ochii lui Murphy străluciră.

– Anne Baxter joacă o altă târfă manipulatoare. Sunt toate filme în care o femeie câştigă.

Aidan se uită fix la posterul care era aşezat central pe perete şi găsi şi ultima piesă a puzzle-ului. Inima lui o luase acum la galop.

– Murphy, ascultă. Citi numele actriţelor. Stanwyck, Turner, Davis, Baxter.

Murphy făcu ochii mari.

– Corporaţiile pe care le aveai scrise pe tabla albă. Se uită la postere. Dar Deering era numele din mijloc. Pe acesta nu-l văd.

Aidan arătă posterul din mijloc.

– Acesta este *Secretul verişoarei Charlotte.* Olivia de Havilland îşi înnebuneşte „prietena", pe Bette Davis. Numele personajului interpretat de Havilland era Miriam Deering. În fiecare dintre aceste filme este vorba de o femeie care manipulează fie un bărbat, fie o femeie. Este o afurisită de hartă a drumului. Probabil a crezut că este al naibii de deşteaptă. Tess putea să vadă posterele astea de milioane de ori.

– Şi nu a suspectat nimic. Amy a tachinat-o oferindu-i informaţii şi Tess nu a suspectat niciodată. Cât valorează posterele astea, Aidan?

– Dacă sunt originale? Cam în jur de două sute de mii de dolari.

– Ai făcut un curs despre filme atunci când ţi-ai luat diploma, nu-i aşa?

– Da, spuse Aidan plat. Emoția datorată faptului că spărsese codul dispăru repede. Că mult îmi mai folosește asta acum. Ce are de-a face asta cu locul în care este Miller acum?

Murphy îl prinse de umeri și-i strânse încurajator.

– Încearcă să-ți relaxezi mintea, Aidan. Gândește-te la ce știm, nu la ceea ce nu știm. Gândește-te la asta. Două sute de mii de dolari sunt o groază de bani ca să-i cheltuiești pentru a decora un perete. M-am uitat pe formularul lui Miller de anul trecut și a declarat doar șaizeci de mii ca venit. Închirierea acestui apartament se potrivește cu asta. Posterele însă nu.

Aidan ridică din sprâncene.

– Mai devreme, ai spus că ești surprins că nu a devenit avocat al acuzării. Dacă cumva cauți niște trepăduși dubioși ca să-ți îndeplinească poruncile...

– Ca avocat al apărării, ea are acces la toți tipii răi de care are nevoie pentru a-i îndeplini fiecare treabă măruntă pe care voia să o facă. Murphy se uită prin sufragerie. Singurul lucru pe care nu-l văd este un sistem mare de calculatoare. Când Rick ne-a arătat toate camerele video mi-am imaginat un fel de consolă à la James Bond care avea zece monitoare și acoperea un perete întreg. Aici nu se află niciun computer. Nici măcar un monitor.

– Probabil că are un laptop.

– Probabil, dar trebuia să urmărească atâtea ore de film. Camerele din apartamentul lui Tess, de la biroul ei, cele din apartamentul Cynthiei Adams... Nu mi-o pot imagina că stă să se uite la fiecare filmare pe rând, mai ales că se ocupă și de slujba ei. Trebuie să aibă cel puțin două sau trei monitoare, Aidan. Altfel, nu este posibil din punct de vedere logistic.

Aidan încuviință înverșunat.

– Înseamnă că are alt loc unde le rulează. Voi verifica toate proprietățile pe care le deține corporațiile ei, începând cu Deering.

– Aidan, Murphy, îi strigă Jack pe un ton alertat, din dormitor. Veniți să vedeți.

Aidan se opri brusc, cu ochii la ceea ce vedea. Ușile șifonierului erau date la o parte, dezvăluind o mulțime de fotografii. O față era comună în toate.

– Swanson, murmură Aidan.

Vito stătea la picioarele patului lui Amy, cu capul aplecat sub un baldachin roz înzorzonat.

– Sunt mai multe aici, spuse el plat.

Aidan şi Murphy se apropiară de pozele din şifonier. Multe dintre ele erau poze de grup.

– Asta a fost făcută la bistroul lui Robin Archer. Tess are una exact ca asta.

Dar, uitându-se mai de aproape stomacul i se strânse din nou.

– A tăiat-o pe Tess din poză.

– Din toate pozele, murmură Murphy. Se pare că Swanson stătea alături de Tess de fiecare dată când avea ocazia. Miller e obsedată de tipul acesta.

Aidan se uită la Vito.

– Swanson lipseşte de trei luni de zile.

– Eu mă gândeam că este mort, dar dacă Miller îl urmărea şi el s-a simţit ameninţat, se poate să se fi folosit de şiretlicul cu Medici fără Frontiere pentru a dispărea, spuse Murphy.

– Uită-te la asta, fu tot ce spuse Vito şi se îndepărtă de pat.

Aidan îşi băgă capul sub baldachin şi clipi.

– Mama dracului!

Toată zona baldachinului era acoperită cu şi mai multe poze cu Swanson în diferite etape în care se dezbrăca.

– Se pare că a fost în dormitorul lui când a făcut aceste poze prin fereastră.

– Am fost la ultima lui adresă cunoscută ieri. Murphy se încruntă. Dormitorul dă în stradă. Aceste fotografii trebuie să fi fost făcute de la vreun apartament de vizavi. El ridică din sprânceană. Poate fi locul ei de joacă.

Aidan simţi o licărire de speranţă.

– Hai să mergem acolo.

– Eu îl sun pe Spinnelli. Poate începe să verifice adresele. Să ne facă rost de un mandat.

– Aşteaptă. Înainte să plecaţi... Stând lângă uşa dulapului din dormitor, Jack ţinea în mână o pereche de pantofi bărbăteşti.

Mărimea corectă. Sânge pe şireturi. Îi întoarse. Nu au noroi pe tălpi. Îi vom analiza ca să vedem dacă sângele este al lui Bacon.

– Atunci înseamnă că are două perechi de pantofi, meditä Murphy. Aceştia şi pe cei pe care-i purta în această după-amiază când l-a lovit pe Vito.

– Are mult mai multe decât atât. Jack se dădu la o parte. Uită-te!

Două geamantane mari stăteau deschise pe podea, pline cu haine bărbăteşti.

– Pe eticheta de pe bagaje scrie „Jim Swanson", spuse Jack. Portofelul lui se afla acolo împreună cu carnetul de conducere, un bilet spre Ciad şi un paşaport. Şi asta, învelit într-o cămaşă. Era un cuţit de măcelar, acoperit cu o coajă maronie.

Lui Aidan îi îngheţă sângele în vene.

– Atunci el este mort. Ea l-a ucis.

– Dar de ce? întrebă Murphy. De ce ar face una ca asta?

– Era obsedată de Swanson, spuse Aidan, cu stomacul încă strâns.

– În noaptea dinaintea plecării el s-a îmbătat, îţi aminteşti? S-a dus la Jon Carter şi a spus tot ce avea pe suflet. Îi aruncă o privire lui Vito. Swanson era îndrăgostit de Tess, dar ea-l refuzase. De aceea a plecat în Africa.

Vito făcu ochii mari.

– Acesta e tipul? Mi-a spus că asta s-a întâmplat. Dar nu mi-a spus niciodată numele individului. Mi-a spus că sunt singurul căruia i-a spus. Se simţea al naibii de vinovată.

– Hai să jucăm asta. Aidan arătă spre el. Eu sunt Amy. Murphy, tu eşti Swanson. Tu ai venit de la Carter şi eşti beat şi descurajat. Nu prea eşti iute de picior. Între timp, eu tânjesc după tine. Am toate aceste fotografii cu tine. Tu pleci mâine şi s-ar putea să nu te mai văd niciodată. Mă duc la tine şi... ce fac? Îţi mărturisesc dragostea mea?

– Se prea poate. Murphy încuviinţă dând din cap. Dar eu spun: „Nu se poate. O iubesc pe Tess." Te enervezi. Ce se întâmpla când ea se enerva, Vito? Când se enerva rău de tot?

Vito păli.

– Am văzut-o doar o singură dată furioasă rău de tot. Cineva îi trăsese țeapă la o întâlnire pentru o seară dansantă la școală. Tipul primise o ofertă mai bună de la o fată mai populară. A devastat complet camera, a distrus lucruri... El înghiți cu greu. Și-a ciopârțit rochia pe care trebuia să o poarte, precum și salteaua de pe pat. M-a implorat să o ajut să scoată salteaua sfâșiată din cameră înainte ca mama și tata să afle. A spus că a tăiat salteaua din greșeală, dar avea scobituri, de parcă ar fi înjunghiat-o. Dacă părinții mei mi-ar fi spus despre mama ei... Nu aș fi ascuns așa ceva.

– A fost îngrozită când a văzut ce a făcut. Îl iubea și l-a omorât, spuse Murphy. Și în mintea ei, este din vina lui Tess.

– Acesta a fost trăgaciul care a transformat asta dintr-o tortură obișnuită într-o răzbunare personală. Aidan trase aer în piept. A vrut să-i ia totul lui Tess. Cariera și credibilitatea ei. *Viața*. Nu putea rosti aceste cuvinte.

– Tu, adăugă Murphy. Tu trebuia să o părăsești atunci când Rachel a fost amenințată.

– Dar nu ai făcut-o, spuse Vito șovăitor. Mulțumesc.

Aidan își reaminti privirea lui Tess când crezuse că o părăsise. Crezuse că știe ce se petrecea în mintea lui. Crezuse că-l descifrase una, două pentru că asta făcea ea. Analiza și diagnostica. Îi ajuta pe sinucigași când erau foarte vulnerabili. Îi oprea pe ucigași și pe violatori să se folosească de nebunie ca să scape de justiție. Și era foarte bună în ceea ce făcea.

El crezuse că o astfel de aptitudine este înrădăcinată, reflexivă, ceva ce făcea cu oricine. Dar se pare că oamenii la care ținea nu erau supuși unei astfel de examinări minuțioase. Pentru că dacă ea ținea la cineva cu sinceritate și fără reținere, se aștepta la același lucru. Asta o făcuse să fie vulnerabilă față de cei ale căror motive erau egoiste sau brutale. Phillip Parks. Denise Masterson. Amy Miller.

– Jack. Unul dintre criminaliști se întoarse cu un plic maro în mână.

Jack scoase un teanc de felicitări şi o foaie cu timbre din Ciad.

– Sunt deja scrise, spuse Jack. Plănuia să trimită astea o dată la câteva luni.

– Probabil că ea a scris şi scrisoarea către directorul clinicii, adăugă Murphy. Ca să ascundă ceea ce făcuse. Hai să verificăm apartamentele de vizavi de vechea locuinţă a lui Swanson.

– Şi orice altă proprietate deţinută de corporaţia Deering.

Aidan aproape că ajunsese la uşă când îi sună celularul.

– Reagan, aici este Jon Carter. Tocmai am ieşit din operaţie şi mi-am verificat mesajele. Unul era de la tine şi unul era de la Amy Miller.

Aidan se opri brusc.

– Ce spunea?

– Este un mesaj ciudat. Spune că are nevoie de ajutorul meu, că este o urgenţă. Spune că este cu un client, un puşti care s-a panicat şi a împuşcat-o. Vrea să ne întâlnim ca să o cos pentru că nu vrea ca împuşcătura să fie raportată.

– Unde se presupune că vă veţi întâlni?

– I-am spus că ne vedem acasă la mine în treizeci de minute. Te-am sunat pentru că în timpul operaţiei m-am tot gândit la seara trecută. Amy mi-a ţinut haina în timp ce-i prezentam condoleanţe lui Flo Ernst. Sper să greşesc, dar nu vreau să risc viaţa lui Tess.

– Suntem pe drum, Jon. Vom ajunge acasă la tine în cincisprezece minute.

– Atunci înseamnă că am avut dreptate. El părea a fi extenuat.

– Da. Aidan trase aer în piept. Ai avut dreptate.

Vineri, 17 martie, 7:30 P.M.

– Tess? era un geamăt slab, de-abia se putea auzi.

Tess îşi înălţă capul şi se uită prin întuneric fiind atât de uşurată. Tatăl ei era conştient. În viaţă. Cu grijă, se rostogoli spre el şi-i întâlni privirea. Şi el avea mâinile şi picioarele legate, dar din nu ştiu ce motiv Amy nu-i pusese căluş. *Amy*. Era atât de

necrezut. Până când începu să pună lucrurile cap la cap. *Spațiul îngust.* Fusese atât de șocată atunci, iar Amy fusese atât de îngrijorată. Exact cum fusese și după situația cu deținutul și lanțul. Îi adusese supă. O supă grețoasă. Tess crezuse mereu că Amy era doar o bucătăreasă groaznică. Acum cele șase săptămâni pe care le petrecuse simțindu-se slăbită și vomitând începeau să capete sens. *M-a otrăvit.* Ce târfă. Dar de ce?

Pentru că este nebună, Tess. Și Tess aflase că, uneori, acesta era singurul motiv de care avea nevoie cineva. Dar furia lui Amy se schimbase. Înainte de Cynthia Adams, furia ei nu fusese niciodată letală. Doar... meschină. Ce se schimbase?

Încercă să-i dea un ghiont în genunchi tatălui ei cu propriul ei genunchi.

– Tess, șopti el. Trăiești. *Pentru cât timp?* Îl înghionti din nou, oferindu-i alinare, în același timp căutând-o și ea. Am un cuțit în buzunar, murmură el. Cuțitul meu de cioplit. Poți să-l iei?

Cuțitul său de cioplit. El mereu fusese pregătit să-i cioplească un fleac când ea era mică, ținând cuțitul în teacă, în buzunarul pantalonilor de lucru. Putea vedea asta cu ochii minții. Dacă ar putea ajunge acum la el cu mâinile legate.

Vineri, 17 martie, 7:30 P.M.

Joanna se îndreptă spre blocul ei mergând vioaie. Vizita sa la Lexington îi deschisese ochii, informația doctorului Chin fiind o trambulină spre ceea ce devenise un subiect serios de jurnalism. Nu primise un interviu exclusiv de la Ciccotelli, dar ce aflase despre cea mai bună prietenă a doctoriței s-ar putea să fie și mai bine. Abia aștepta să-i spună lui Keith.

Reușise. În sfârșit, reușise. Va avea un articol doar al ei. Și nu se compara cu articolul spumos pe care-l scrisese despre stilul de viață alternant al lui Jon Carter care va apărea în paginile cu știrile mondene. Acesta era un subiect care va avea impact asupra jurnalismului. Era de primă pagină. Deasupra paginii împăturite.

În sfârșit. Iar Cyrus Bremin nu-i va mai fura subiectul. Avea promisiunea editorului. Dar tipul îi mai promisese și înainte și-i

dăduse subiectul, aşa că va trebui să aştepte şi să vadă ce şi cum. Şi totuşi, ea dădu colţul cu un zâmbet pe faţă.

Zâmbetul se topi şi pasul ei şovăi când blocul ei apăru în raza vizuală. Pentru a doua oară într-o săptămână o ambulanţă se afla pe bordură. Alergă când trecu de ultimul bloc. Înainte fusese emoţionată faţă de perspectiva de a face un reportaj despre sinuciderea Cynthiei Adams, acum simţea doar groază.

Ajunse în dreptul unui poliţist.

– Locuiesc în această clădire. Ce s-a întâmplat?

O privi mijindu-şi ochii.

– Cum te numeşti?

– Joanna Carmichael.

Privirea lui deveni plată.

– Te căutam. Vino cu mine.

Nu. Groaza creştea în timp ce o conduse la lift şi sus la etajul ei. *Nu.* Uşa apartamentului ei era deschisă. Erau oameni înăuntru. Nu civili. Ci mai mult poliţişti. *Keith.*

Fu oprită la câţiva centimetri de uşă de către un bărbat înalt, brunet, şi o femeie mai mică de statură şi blondă. Bărbatul îi puse mâna pe umăr.

– Domnişoară Carmichael?

Stupefiată, ea încuviinţă dând din cap.

– Eu sunt detectivul Mitchell şi acesta este partenerul meu, detectivul Reagan, spuse femeia. Ne puteţi spune unde eraţi acum o oră?

Inima ei se opri aproape de tot. Bărbatul înalt şi brunet era fratele poliţistului care era prieten cu Ciccotelli.

– Cu editorul meu de la *Bulletin.* De ce?

Femeia o privi direct în ochi.

– Avem veşti proaste pentru dumneavoastră.

Cuvintele femeii fură acoperite de scârţâitul roţilor tărgii. Avea pe ea un trup vârât într-un sac de plastic.

– Keith? Se uită după targă, panica făcând ca totul să dispară. Vocea pe care o auzi ţipând era a ei. *Keith.*

23

Vineri, 17 martie, 7:30 P.M.

Sângerarea aproape că se oprise singură şi nu mai palpita la fel de rău ca înainte când rana era proaspătă. Şi totuşi, trebuia să fie cusută sau se va desface din nou. Jon va sosi în curând. O va coase şi torturarea lui Ciccotelli poate începe.

Aleea lui Jon era vizibilă prin binoclu de la un bloc depărtare. Aşa cum era şi Camaro care mergea încet furişându-se pe drum, la distanţă de un bloc, în cealaltă direcţie.

Maşina lui Aidan Reagan. Îi trebui ceva timp ca şocul să dispară. Jon Carter o raportase. *O suspectau.* Imposibil. Pantofii fuseseră un truc atât de inteligent. Ar fi trebuit să-l suspecteze pe Robin Archer, dar el rămăsese acasă chiar şi după vizita matinală a poliţiei. *Acum mă suspectează pe mine.* Dar cum aşa?

Şi mai important, ce va face acum? Trebuia să aibă grijă de rană. Ciccotelli va trebui să o facă. Sper că tatăl ei mai este încă în viaţă, pentru că doar un pistol pus la tâmpla lui o va forţa să-şi facă treaba cum trebuie. Odată ce copcile vor fi puse, Ciccotelli şi tatăl ei vor trebui să moară. Repede şi mult mai nedureros decât plănuise. *Trebuie să fug.* Departe.

Vineri, 17 martie, 8:15 P.M.

– Trebuie că ne-a văzut. Aidan îşi aruncă dezgustat haina pe birou.

– Am aşteptat-o patruzeci şi cinci de minute, îi spuse Murphy lui Spinnelli. Nu a apărut.

Spinnelli oftă.

– Ştim cum a fost Miller împuşcată. Am primit un apel, chiar după ce aţi plecat, în apartamentul ei. Prietenul Joannei Carmichael a fost găsit mort în apartamentul lui. Stătea aşezat pe propriul lui

pistol, cu care se trăsese o dată. Şi am găsit fotografii pe computerul lor. Se pare că Carmichael a fotografiat-o pe Tess prin tot oraşul.

Alt mort. *La naiba.*

– Tess mi-a spus că Carmichael o urmărea.

– Ei bine, a făcut o treabă al naibii de bună ca urmăritor. Am găsit poze cu Marge Hooper şi Sylvia Arness şi multe alte poze cu alte persoane pe care Tess le-a întâlnit în acea zi. Carmichael le-a spus lui Abe şi Miei că suspectase că cineva i-a umblat în fişiere, dar a fost „distrasă" de alt subiect. Aşa că se pare că Miller se plimbă având o rană de glonţ.

– Carmichael ajunsese prea aproape de Miller, murmură Murphy. Despre ce era subiectul?

– Nu a spus. Mia zice că Carmichael tot mormăia: „deasupra hârtiei împăturite".

– Deci iubitul ei a plătit cu viaţa pentru obsesia ei pentru Tess şi un interviu în exclusivitate. Aidan oftă. Aţi găsit ceva în vechiul apartament al lui Swanson?

– A fost închiriat acum două luni de un cuplu de tineri, spuse Spinnelli. Deci Miller nu este acolo acum. Dar înainte de asta, a fost închiriat de Deering, Inc.

Atât de aproape. Şi totuşi nu le era de folos.

– Am verificat bunurile deţinute de Deering?

– Lori se ocupă de asta. Ar trebui să avem veşti cam într-o oră. Am ridicat-o din nou pe Denise Masterson. A cerut să-şi sune avocatul şi ghiciţi cine era?

– Destin Lawe, spuse Murphy şi Spinnelli încuviinţă dând din cap.

– A fost foarte nefericită să afle că este mort. Îi spusese că este avocat.

– Şi de aceea îl sunase imediat ce i-am dat drumul ieri, spuse Murphy.

– Am mai primit alte trei apeluri raportând că tatăl lui Danny Morris a fost zărit. Toate false.

– Ea ştie că vom urmări fiecare pistă. Dracu' s-o ia de târfă, şuieră Murphy.

Lui Aidan îi venea să urle.

– Nimic din toate astea nu ne ajută să o găsim pe Tess.

– Am dat-o în urmărire generală pe Miller, spuse răbdător Spinnelli. Aidan, nu putem face nimic până ce Lori nu termină de verificat dosarele. Foloseşte-te de timpul acesta pentru a-ţi reîncărca bateriile. Miji ochii. Acesta este un ordin. Imediat ce vei primi lista cu proprietăţile, vei pleca ca din puşcă. Vreau să te poţi concentra când vei face asta.

Aidan plecă de la biroul său, în drum spre lift întâlnindu-se cu Rick.

– Te căutam, spuse Rick. Am găsit ceva. Când Aidan îl privi consternat, Rick se încruntă. CD-ul pe care l-a distrus puştiul ăla Poston. Am găsit ceva.

Un nou val de energie apăru pentru a-i oferi impulsul de care avea nevoie.

– Hai să ne uităm.

Vineri, 17 martie, 8:15 P.M.

Tess aproape că râse. Era o cerere a naibii de caraghioasă.

– Ce anume vrei să fac?

Amy nu zâmbea.

– Aici ai un ac sterilizat şi nişte aţă. Îşi dezgoli antebraţul, dezvăluind pielea sfâşiată. Coase-o! Ţinea pistolul în mâna stângă, apăsând ţeava pistolului de tâmpla lui Michael. Nu mă face să tresar. Mâna mea stângă nu este chiar atât de fermă.

Tess se linişti numaidecât.

– În regulă. Dar nu-l răni.

– Tot mă va ucide. Nu o ajuta.

El gemu când Amy îl lovi în abdomen.

– Mai tacă-ţi fleanca, boşorogule!

– Este în regulă, tată, murmură Tess, apoi întâlni privirea lui Amy. Nu te pot ajuta având mâinile legate.

După o oră în care se răsucise, reuşise să ia cuţitul de cioplit al tatălui său din teaca din buzunar. Cu mâinile legate la spate,

singurul loc unde putuse ajunge pentru a ascunde cuțitul era în betelia din spate a blugilor ei. Pe moment era acoperit și complet inutil. Dar când Amy îi va dezlega mâinile...

Amy luă cuțitul ei, unul mare de măcelar, și-i tăie funiile care-i legau mâinile.

– O singură mișcare aiurea și tatăl tău nu va mai trebui să-și mai facă griji în legătură cu inima sa.

– Asta va durea, o avertiză Tess. Nu am nimic care să diminueze durerea.

Amy surâse afectat, ochii ei cercetând rafturile micii încăperi în care erau ținuți.

– Eu am, dar o să te las să-l folosești pe mine când o îngheța iadul.

Luptându-se cu greața datorată minusculei încăperi, Tess observă toate plantele și sticlele aliniate pe rafturi. Majoritatea erau ciuperci și alte piese ale puzzle-ului se adunară.

– Halucinogene. Le-ai folosit pe pacienții mei.

Amy își întinse brațul.

– Taci din gură și coase!

Tess dădu din cap.

– Mi se face greață aici. Mă tem că voi face o treabă de mântuială.

– Este un risc pe care sunt dispusă să mi-l asum, spuse Amy sec. Dă-i drumul!

Tess băgă ața în ac.

– Ai folosit drogurile astea pe pacienții mei?

Amy scoase un sunet nerăbdător.

– Da, le-am folosit.

Tess împunse ușor și Amy șuieră a durere.

– Le-ai pus și în supa mea?

– Desigur. Părea o ocazie perfectă să te separ de Phil.

Tess mai puse câteva copci.

– Te-ai culcat cu el? Cu Phillip?

Zâmbetul lui Amy fu unul răuvoitor.

– Desigur. Şi am făcut imagini ale marelui eveniment. A fost destul pentru a-l convinge pe Phil să plece de lângă tine. Nu vă puteam lăsa să vă căsătoriţi.

– De ce nu?

– Pentru că atunci ai fi fost fericită. Nu aş fi putut plănui mai bine treaba cu Green şi cu deţinutul cu lanţ, nici dacă aş fi încercat. Dar mă puteam folosi de consecinţe.

– Credeam că-mi pierd minţile, murmură Tess, gândindu-se la săptămânile în care fusese prea slăbită să se ducă la muncă şi întrebându-se dacă nu cumva mintea o făcea să-şi respingă cariera.

Amy chicoti bine dispusă.

– Ştiu. Apropo, chiar am vorbit serios când ţi-am spus duminică cum că arăţi ca o târfă ieftină.

Tess îşi încleştă maxilarul.

– Ştiu. Eleanor avea dreptate în legătură cu tine. Nu te-a plăcut niciodată.

Braţul lui Amy se încordă sub mâna lui Tess.

– Târfa! A plătit şi ea.

Tess se uită în sus.

– Poftim?

– Mereu făcea diverse lucruri pentru tine. Îţi oferea diverse chestii.

Tess îşi reaminti şocul provocat de moartea subită a lui Eleanor.

– Ai omorât-o pe Eleanor şi ai făcut să pară că este un atac cerebral.

– Aşa este. Ea-şi subţie buzele. Pielea de pe gâtul ei era atât de ridată încât legistul nici nu a văzut micul semn pe care l-a lăsat acul.

– Dar nu au găsit niciun fel de droguri.

– Frumuseţea aerului, Tess.

Palidă, Tess îşi îndreptă din nou privirea spre copci.

– Ai injectat-o cu aer.

– Boşorogul ăla ar fi trebuit să te arunce direct în stradă.

– Dar nu s-a întâmplat aşa, murmură Tess, multe lucruri devenind acum clare.

– Ai aterizat în picioare, spuse Amy cu amărăciune. Aşa cum faci mereu. Ea scutură cu putere din cap. Făceai, se corectă ea. Viaţa ta minunată se va sfârşi în noaptea asta.

Tess aproape că terminase de pus copcile, iar picioarele ei încă erau legate.

– Ce vei face cu noi?

– Vă împuşc. Este ca un mare cerc. Am început cu voi pentru că mi-am ucis tatăl. Iar acum termin omorându-l pe la vostru.

Tess greşi o copcă, făcând-o pe Amy să transpire. Michael privi în sus cu ochii abia mijiţi.

– Ţi-ai omorât propriul tată? De ce?

Chipul lui Amy se înăspri.

– Urma să se căsătorească. Nu voiam ca el să facă asta. Ea avea cinci copii şi aveau să-mi invadeze casa. Să-mi ia lucrurile. Ea chicoti urât. Şi ce bine mi-a fost, am ajuns să stau cu cei cinci copii ai tăi, aşa că nu era deloc mai bine.

– I-ai înscenat asta lui Leon, murmură Tess, fără să se grăbească să termine ultimele copci.

– A fost uşor de făcut. Ea se întunecă la faţă. Să-ţi înscenez ţie ar fi trebuit să fie la fel de uşor.

– De ce nu a fost? întrebă Tess.

– Mi-a fost teamă că poliţiştii vor omite indiciile importante aşa că am lăsat prea multe.

– Ai făcut o treabă prea bună, murmură Tess, făcându-i jocul.

– Aşa este, răspunse Amy, mulţumită. Dar să-i înscenez ceva bătrânului tău a fost floare la ureche.

Tess scrâşni din dinţi. Amy pusese şi asta la cale.

– M-ai păcălit.

– Marea psihiatră. Nu este mai bună decât ceilalţi. Ai văzut ceea ce voiai să vezi. Amy îşi îndoi degetele. Ai făcut o treabă bună. Pentru asta boşorogul va muri repede.

Tess ştiu că era acum ori niciodată. Scoase cuţitul tatălui său din betelie şi, în timp ce Amy îşi inspecta copcile, Tess lovi, tăind adânc în braţul lui Amy care nu era rănit. Scoţând un răcnet asurzitor, Amy îndreptă pistolul în sus şi Tess îi aplică aceeaşi mişcare pe care o folosise şi asupra lui Clayborn. Amy ţipă, sângele

curgându-i din nas, şi Tess se aruncă peste ea, lovind-o de unul dintre pereţi. Oalele de pe rafturile de deasupra se balansară, iar Amy fu pentru o clipă buimacă.

Tess luă pistolul lui Amy cu o mână şi tăie funiile din jurul gleznelor cu cealaltă. Se ridică în picioare cu arma în mână în timp ce Amy rânjea sarcastic.

– Nu o vei face.

Tess ştia că Amy avea parţial dreptate. Această femeie fusese cea mai apropiată prietenă a ei. Şi prietenia venise doar din partea ei tot timpul. Şi totuşi, Tess nu se putea vedea apăsând pe trăgaci, luându-i viaţa lui Amy. Femeia pe care o iubea ca pe o soră era bolnavă mintal. Îl cruţase pe Harold Green. Oare-i datora lui Amy mai puţin?

– Nu vreau să te omor, Amy. Dar o voi face dacă voi fi nevoită. Ridică-te şi nu te atinge de tata sau jur că te omor.

Amy se ridică.

– Este o încăpere atât de minusculă, Tess. Nu cred că ai destul aer.

Tess scrâşni din dinţi.

– Se pare că mă descurc destul de bine, în ciuda fricii mele. Şi spre surprinderea ei era adevărat. Acum mişcă-te. Cât mai departe de tata.

Amy se mişcă câţiva paşi mai aproape de uşă, ochii ei fiind vigilenţi. Tess ştia că Amy aşteaptă ca ea să clipească.

– Este destul de departe. Tată, nu-mi pot lua privirea de la ea ca să te dezleg.

– Este în regulă, Tess. El era atât de slăbit. Adu ajutoare.

– Mişcă-te, Amy. Vom da un telefon şi de data asta voi vorbi chiar eu.

Vineri, 17 martie, 8:20 P.M.

Aidan, Murphy şi Spinnelli se uitau fix la pozele pe care Rick le împrăştiase pe masă.

– Aşchiile subţiri de pe CD au tradus banda care lipsea de-a lungul lungimii pozei, le explică Rick.

– Ai găsit poze? întrebă Aidan. Mă aşteptam la un fişier audio.

– Oh! Rick scutură din cap pentru a-şi reveni. M-am uitat mult prea mult timp la asta. Am găsit un fişier audio, dar doar fragmente. Ca o conversaţie de pe un celular care tot continuă. Dar sigur este destul pentru a pune mâna pe Poston. În timp ce căutam fragmentele audio, am găsit nişte fişiere cu poze, ascunse adânc. Probabil că a încercat să şteargă acest disc cu un aparat de ştergere guvernamental. Acesta şterge doar datele. Dacă-l ştergi de şapte ori, şi chiar şi atunci se ştie că mai rămân date. Vedeţi dacă pozele înseamnă ceva.

Poza era a unui perete cu fotografii. Picturi ale unei plaje făcute în cerneală. Mai văzuse peretele acesta. Inima i se urcă în gât.

– Aceasta este sufrageria lui Tess.

Murphy luă una dintre poze.

– Glumeşti.

Aidan privi în sus.

– A făcut cu Tess acelaşi lucru pe care l-a făcut cu Swanson. Acestea sunt făcute din afara apartamentului lui Tess. Acolo s-a instalat.

Murphy încuviinţă emoţionat dând din cap.

– Din clădirea de vizavi. Dar acea clădire are patruzeci de apartamente care dau spre stradă. Poţi spune care este apartamentul folosindu-te de unghiul pozei?

– Posibil, spuse Rick. Rezoluţia este proastă, dar pot ghici.

Spinnelli ciocăni în masă pentru a le atrage atenţia.

– Trebuie să ştim exact care apartament ca să luăm un mandat. Nu poţi doar să ghiceşti.

Aidan ridică receptorul.

– Lori, ai lista cu proprietăţile lui Deering?

Două minute mai târziu, Lori aduse listele scoase la imprimantă şi Aidan trasă cu degetul în jos pe listă.

– Deţine douăzeci de apartamente. Dar numai unul vizavi de Tess. Să mergem.

– Acum opreşte-te, spuse Tess şi Amy se opri, cu un zâmbet batjocoritor pe faţă.

– Şi dacă nu o fac?

Tess trase un foc, făcând ca glonţul să treacă aproape de capul lui Amy.

– Atunci te împuşc.

Faţa lui Amy se făcu roşie.

– Târfă! Mereu ai avut totul!

– Şi acum o să te bag la închisoare. Acolo unde ai încercat tu să mă trimiţi.

– Şi aş fi reuşit dacă nu erau poliţiştii ăia afurisiţi.

– Parcă ai fi personajul negativ din *Scooby-Doo*, spuse Tess şi Amy se încruntă şi mai tare. Cam atât despre filmele clasice. Se uită în jur, dar spre surprinderea ei nu văzu niciun telefon.

– Nu am telefon, spuse Amy sigură pe sine. Doar internet. Acum ce facem?

– Vii cu mine. Vom ciocăni la uşi. Sunt sigură că cineva din clădirea asta are telefon. Îi făcu semn lui Amy, care stătea în faţa ei, să se îndrepte spre uşă. Mergi!

În schimb, Amy atacă. Tess fu împinsă îndărăt, lovindu-se de uşa de sticlă care dădea spre curtea interioară, iar Amy îi smulse arma. Sângerând şi plină de vânătăi, Amy se ridică, îndreptând arma spre inima lui Tess.

– Acum *tu* te mişti! Ieşi pe terasă! Cerc complet cu tatăl tău, cerc complet cu tine. Toate astea au început atunci când pacienta ta s-a aruncat. Acum titlurile ziarelor vor scrie că şi tu te-ai aruncat. Deschide uşa!

– Nu. Tess ştia că în momentul în care va păşi pe terasă va fi un om mort.

Amy descuie uşa şi o împinse, lăsând să intre aerul rece al nopţii. O prinse cu o mână pe Tess de păr, iar cu cealaltă îi apăsă pistolul la tâmplă.

– Am spus să mergi! Acum!

O trase pe Tess pe balcon şi o împinse astfel încât să stea aplecată peste balustradă. Tess ţipă când simţi că ţeava pistolului

i se înfipse în spate. Instinctiv, se mişcă vrând să diminueze durerea, şi îşi mută centrul de greutate, iar Amy o împinse.

Aruncând-o pe Tess peste balustradă.

– Poliţia! Aidan se dădu la o parte pentru a lăsa echipa SWAT să spargă uşa, şi simţi că inima încetează să-i mai bată.

Pe balcon, Amy stătea în picioare. Singură. Abia vizibile erau cele două mâini care se ţineau de margine pentru a-şi salva viaţa. *Tess.*

– Toată lumea pleacă sau îi împuşc mâinile, ameninţă ea calmă. Şi va cădea, douăsprezece etaje. Dacă nu moare, îşi va dori să o fi făcut, şi voi la fel.

Murphy era în spatele lui.

– La trei, Aidan, spuse el încet. Unu, doi,...

Trei. Atât el, cât şi Murphy traseră în acelaşi timp, forţa combinată a împuşcăturilor trimiţând-o pe Amy peste margine. Fără să aştepte să verifice unde a aterizat, Aidan fugi împreună cu Murphy şi o traseră pe Tess înapoi unde era în siguranţă. Era albă la faţă şi respira rapid, prea şocată ca să spună ceva. Aidan o luă în braţe şi o duse înapoi în sufragerie.

– Este pe trotuar, spuse Murphy de la balcon. Este moartă.

– Cerc complet, murmură Tess. Ca şi Cynthia.

Aidan se gândi că nu o va mai lăsa pe Tess din braţe cât va trăi. Când văzuse mâinile ei micuţe strângând marginea balconului, pierduse mai mult de douăzeci de ani din viaţă.

Tess se luptă să se ridice în picioare.

– Tata. Sună la 911. Are nevoie de oxigen.

Şi ea avea nevoie, se gândi Aidan, dar o sprijini în timp ce fugea spre o cameră din spate unde zăcea Michael Ciccotelli, încă legat şi palid. Se uită în sus şi închise uşurat ochii.

– Trăieşti. Am auzit împuşcături.

Tess se lăsă în genunchi şi căută cuţitul pentru a-i tăia legăturile. Din ochi îi curgeau lacrimi şi Aidan credea că ea nici nu era conştientă de ele. Mâinile îi tremurau, făcând ca cuţitul să devină un pericol.

– Este moartă, tată. Amy este moartă.

– Tess. Aidan se lăsă pe vine şi-i luă cuţitul din mâini. Stai jos şi respiră.

Îi tăie repede legăturile lui Michael şi-l ajută pe bătrân să-şi întindă picioarele.

– Mergeţi amândoi la spital şi tu nu vei comenta. De acord?

Michael se uită la Tess.

– Eu merg dacă mergi şi tu.

Ea încuviinţă dând din cap, cu mâna la gură.

– Bine.

– Tess? Tată? Vito se opri brusc în pragul uşii. Oh, Dumnezeule, Tess! Se lăsă în genunchi lângă ea, îmbrăţişând-o. Spinnelli m-a sunat şi am ajuns aici când tu încă mai atârnai de balcon. Am crezut că vei cădea. El o strânse şi mai tare şi o legănă cu putere.

Michael făcu ochii mari.

– Erai atârnată de balcon? Dumnezeule!

– Am crezut că fac atac de inimă, spuse Vito cu patos. Eu şi mama stăteam acolo şi ne uitam. Nu puteam respira. Apoi Amy a căzut peste balustradă şi Reagan te-a tras sus. Privi şovăitor în sus şi-i întâlni privirea lui Aidan. Mulţumesc.

Aidan reuşi să dea din cap.

– Este în regulă. Nici eu nu sunt sigur dacă voi mai putea respira din nou. Respiră, apoi trase în mod experimental aer în piept. Cred că încă mai pot.

Tess se retrase cu blândeţe din braţele lui Vito şi se întoarse spre Aidan. Îşi aşeză capul pe umărul lui.

– Nu cred că am fost vreodată atât de fericită să văd pe cineva ca atunci când te-am zărit pe tine uitându-te peste balcon. Îi atinse buzele cu ale ei. Mulţumesc.

Aidan îşi îngropă faţa în scobitura gâtului ei şi tremură. Se terminase. În sfârşit se terminase.

– Cu plăcere. Hai să mergem să te consulte, apoi să mergem acasă.

Ea-şi înălţă capul zâmbind, privindu-l în ochi.

– În seara asta nu gătesc, detective.

El râse înăbuşit.

– Este în regulă. Nu mai am salivă ca să înghit orice ai găti. Poate mâine.

– Atunci rămâne pe mâine.

Sâmbătă, 18 martie, 8:30 A.M.

Tess ieşi uşurel din lift la etajul unde se afla Aidan, inima ei alergând. Stătu o clipă şi trase aer în piept.

– Încă mai urăşti lifturile, Tess?

Se uită în sus şi-l văzu pe Marc Spinnelli studiind-o cu un zâmbet binevoitor, cu un pahar de cafea în mână.

– Da, dar s-ar putea să urăsc înălţimile un pic mai mult acum.

El rânji.

– Aş spune că ai dreptul să ai o astfel de fobie, doctore. O cuprinse cu braţul de umeri. Nu am avut ocazia să vorbesc cu tine aseară. Eşti bine?

– Sunt bine. Mă dor toate, dar sunt bine.

Se trezise acum o oră în patul lui Aidan. El deja plecase, lăsând un bileţel pe pernă. „Odihneşte-te", îi ordonase el, dar în dimineaţa asta avea nevoie de răspunsuri. Avea nevoie de el.

– Aidan este aici?

El încuviinţă dând din cap, înţelegând.

– Este în sala de conferinţe. Te conduc.

Cinci perechi de ochi priviră în sus când ea intră în încăpere. Jack, Rick, Patrick, Murphy şi Aidan. El se ridică, încruntându-şi sprâncenele.

– Ţi-am spus să dormi.

– Nu am putut. Scoase ziarul *Bulletin* de dimineaţă. Ai văzut asta?

Aidan oftă.

– Da, l-am văzut. Aşază-te, Tess.

Ea se aşeză pe scaunul oferit şi deschise ziarul, uitându-se încă o dată la titlul scris cu litere groase... Titlul era: AVOCATĂ A APĂRĂRII, CRIMINALĂ. Sub titlu se aflau două articole. Primul era

cel mai mare, scris de Cyrus Bremin. Scria în detaliu despre rolul lui Amy în crimele de săptămâna trecută, care culminase cu Phillip Parks şi Keith Brandon. Pozele lor priveau fix din paginile ziarului, iar ea se simţi tristă. Era inclusă şi o poză cu ea, alături de una mai neclară a ei atârnând de balcon. Această poză îi făcu stomacul să protesteze. Visase despre asta noaptea trecută, degetele ei se desprinseseră uşor de pe marginea balconului în timp ce de dedesubt se auzeau claxoanele din trafic. Dar nu adormise. Era doar memoria ei care rula iar şi iar îngrozitorul moment. Dar trăia. Alte treisprezece persoane nu mai trăiau.

Cel de-al doilea articol era mai mic, dar la fel de şocant. Amy lucrase pentru câteva familii importante din Chicago, câştigând bani mânjiţi cu sânge în timp ce-i ajuta să-i bage la închisoare pe angajaţii care-i supărau. Invariabil, acei angajaţi erau omorâţi, trimiţând un mesaj eficace oricui se gândea să-i trădeze. Se pare că printre aceşti angajaţi, Amy Miller era asemuită cu moartea. Cumva, Joanna Carmichael descoperise asta. O costase viaţa iubitului ei.

– În sfârşit şi-a obţinut articolul semnat de ea, murmură Tess. Mă refer la Carmichael.

– Cu un preţ. Aidan se întoarse încet. Eşti bine?

Da, vru ea să răspundă, apoi se uită la prima pagină.

– Nu. Nu sunt.

– Cum se simte tatăl tău? întrebă Murphy.

– Stabil. Încercă să zâmbească. Capricios. Vrea să plece acasă.

Ceva străluci în privirea lui Aidan, dar el doar zâmbi.

– Vom vorbi despre asta când se vor linişti toate. Ai mâncat?

– Mama ta m-a obligat.

Tess se trezise simţind miros de ouă şi bacon şi văzând zâmbetul calm al lui Becca Reagan, care părea să îndepărteze cea mai rea situaţie. Tess îşi petrecuse seara trecută la spital unde fusese examinată şi i se dăduse repede drumul. Tatăl ei fusese, desigur, internat. Vito şi mama ei încă mai stăteau la căpătâiul său. Dar tatăl ei insistase ca ea să se ducă acasă. Să doarmă. Acasă însemna casa lui Aidan.

– Ce ai aflat noaptea trecută?

– Că tot ceea ce este în articolul lui Carmichael este adevărat. Şi mai mult de-atât.

– Întindea curse oamenilor nevinovaţi, spuse cu asprime Patrick. Pe unii dintre ei i-am urmărit eu penal. Dacă poliţia se apropia prea mult de una dintre crimele comise de vreuna dintre familii, familia o aducea pe ea. Ea găsea un ţap ispăşitor, aranja probele ca să fie găsite. Şi-l apăra pe bietul nenorocit astfel încât să nu aibă nicio şansă în faţa justiţiei. Îşi încordă maxilarul, în privirea lui citindu-se dispreţul. Iar eu nu am suspectat nimic. Nici Kristen. Înainte ne făceam griji pentru apelurile care pot apărea din cauza ta. Acum ne confruntăm cu posibile anulări ale tuturor cazurilor pe care le-a apărat ea.

– Ironic, murmură Tess.

– Fratele lui Nicole Rivera era unul dintre acei oameni nevinovaţi, spuse Aidan. L-a ales pe băiat pentru că ea credea că Rivera era cea mai bună alegere pentru a te imita. I-a înscenat lui Miguel Rivera o crimă, apoi a stors-o de bani pe sora lui.

– Băiatul este liber? întrebă Tess.

Aidan încuviinţă din cap.

– De noapte trecută.

– Dar sora lui este moartă, spuse plat Murphy. Nu mai are pe nimeni.

– Pentru că Amy a omorât-o. Tess închise ochii. Împreună cu ceilalţi oameni. Şi tot nu ştiu de ce, decât că mă ura.

Tăcerea din jurul mesei era jenantă şi ciudată. Tess se uită la feţele lor.

– Spuneţi-mi! Acum!

– Din cauza lui Jim Swanson, Tess, spuse Aidan cu blândeţe. Ea era obsedată de el.

– Dar el mă voia pe mine. Ea se încruntă. A plecat acum trei luni în Africa. Asta a provocat toate astea? Ochii lui Aidan sclipiră şi Tess ştiu. Este mort, nu-i aşa?

– Îmi pare rău, Tess. Swanson nu a apărut niciodată la clinica din Ciad. I-am găsit lucrurile în dulapul lui Amy şi un cuţit cu

sânge uscat pe el, având grupa lui de sânge. Trebuie să-l fi omorât într-un acces de furie. Apoi te-a învinovățit pe tine.

– M-a urât în toți acești ani. Gura ei se strâmbă cu amărăciune. Al naibii psihiatru sunt și eu. Aveam un ucigaș la ușă și eu nu am știut-o niciodată.

– Mama ei a fost schizofrenică, Tess, spuse Murphy. Mama ta îți poate spune mai multe, dar se pare că Amy se află la limită de ani de zile. Dar a fost destul de deșteaptă să ascundă asta de toată lumea. Inclusiv de tine.

– De curând, judecata ei sănătoasă a început să-i scape de sub control. Aidan o strânse de mână. Nu se mai putea ascunde.

– Mama știa? Tess se chinui să înghită. Știa?

– Știa că mama lui Amy fusese bolnavă, Tess. Nu avea nici cea mai mică idee că și Amy era bolnavă.

Rigidă, Tess încuviință din cap.

– Nu mai contează. Știi că m-a otrăvit? Cu supă.

De partea cealaltă a mesei Jack se strâmbă.

– Ciupercile. Așa s-a gândit și Julia.

– Și s-a culcat cu Phillip.

– Ne-am dat seama de asta, spuse Murphy.

Tess încuviință din nou dând din cap, rulând filmul serii trecute în minte.

– Și și-a ucis tatăl. Dar spre surprinderea ei nimeni nu păru șocat.

– Și asta știați?

– Vito suspecta asta. Se pare că un băiat din cartier a fost acuzat.

– Leon Vanneti. Tess se încruntă. Era nevinovat, așa cum a spus Vito. Dar este doar cuvântul meu. Nu există vreo dovadă. Ea făcu ochii mari. A spus că Leon a violat-o. Pe atunci nu au făcut un test ADN, dar dacă încă mai au proba poate reușesc să-l pot absolv acum de vină.

– Voi da niște telefoane în această dimineață, promise Spinnelli. Cel puțin putem îndrepta un lucru.

Tess oftă.

– A omorât-o şi pe Eleanor.

La asta, câteva sprâncene se ridicară mirate.

– Chiar aşa? întrebă Murphy. Cum a făcut-o?

– A injectat-o cu aer. Pentru că Eleanor a fost bună cu mine.

Spinnelli îşi drese glasul.

– Avem nişte veşti bune pentru tine, Tess. Rick?

– Am găsit filmele originale ale lui Bacon în apartamentul ei, aseară, spuse Rick. Împreună cu un CD pe care era trecut numele tău. Lynne Pope a identificat ca fiind eticheta pe care a văzut-o în ziua în care Bacon a încercat să i-l vândă. Deci cel puţin toate copiile au fost găsite.

Uşurarea aproape că o făcu să plutească.

– Nu voiam să fiu atât de îngrijorată, dar eram.

Spinnelli o bătu uşor pe umăr.

– Ei bine, nu mai este cazul să fii.

– Ştii de ce voia Amy atât de tare filmele lui Bacon?

– Am pus o poliţistă să vizioneze filmele de când am recuperat CD-urile din depozitul lui Bacon. Ea a văzut-o pe Amy luând sticluţe din dulapul tău cu medicamente.

– Sticluţele pe care le-a pus în apartamentul Cynthiei Adams.

Aidan ridică din umeri.

– Pare a fi un lucru minor pentru ca ea să se îngrijoreze, dar cred că era îngrijorată că Bacon va încerca să o şantajeze din moment ce te şantaja pe tine.

– Cam asta ar fi tot, spuse Spinnelli, doar dacă nu mai ai şi alte întrebări.

Tess se uită din nou la ziar, privirea ei alunecând asupra pozei în care ea atârna de balcon.

– Aş vrea să ştiu cum a descoperit Carmichael toate astea.

Aidan îi întinse mâna.

– Hai să o vizităm şi apoi te voi duce să-ţi vezi tatăl.

Aidan îi prinse centura de siguranţă. Ea stătea liniştită, cu mâinile împreunate în poală, palidă din cauza fragilităţii, cu o

privire vulnerabilă ca a unui copil traumatizat. El nu vorbi până când se îndepărtară destul de mult de secția de poliție.

– Ar trebui să fii acasă în pat.

– Nu puteam să dorm.

El știa asta. Ea stătuse întinsă alături de el toată noaptea, cu trupul rigid și înghețat, lacrimi curgându-i din ochi până ce el, într-un final, oferi ceea ce aveau amândoi nevoie. Ea răspunsese cu o ferocitate care încă îi mai făcea pielea să furnice din cap până-n picioare. Să-l ajute Dumnezeu, voia să se simtă din nou la fel. Chiar acum. În schimb, el își păstră vocea blajină.

– Ai fi putut să iei unul dintre somniferele pe care ți le-a prescris Jon.

– După ziua de ieri cred că am luat tranchilizante cât pentru toată viața. Ea zâmbi forțat. Dar îți mulțumesc. Voi fi bine, Aidan. Doar că va dura un timp.

– Am timp, Tess.

Privirea ei serioasă fu ca un pumn dat sistemului său prea activ.

– Bine.

– Mai am o veste bună. Îl mai ții minte pe prietenul acela al tatălui lui Danny Morris?

– Cel din cauza căruia te-ai rănit la mână când încercai să-l arestezi?

– Da. Am trecut pe la apartamentul lui azi, în drum spre serviciu. Ghici cine dormea pe canapeaua lui?

Ea-și miji ochii de satisfacție.

– Ai arestat tatăl.

– A încercat să scape, dar era prea dezorientat ca să facă altceva decât să se clatine. Va fi acuzat de crimă.

Ea dădu sobru din cap.

– Bine.

Apoi se uită în altă parte, iar el realiză cum se simțise ea când el se închisese în sinea lui.

– Tess, vorbește cu mine. Spune-mi ce te deranjează. Trase mașina într-un loc de parcare gol și îi ridică bărbia cu un deget.

Gâtul ei se agita în timp ce încerca să-şi controleze lacrimile, dar tot i se rostogoliră pe obraji. Te rog, vorbeşte cu mine.

– Aş fi omorât-o, Aidan. Era ca şi o soră şi eu aş fi omorât-o.

El miji ochii.

– Merita să moară, Tess. A omorât atâţia oameni.

– Era bolnavă. Ea înghiţi cu greu. Iar eu nu am ajutat-o niciodată.

El oftă. Orice ar fi, el era poliţist. Iar ea era doctor.

– Ştii ce mi-am dat seama ieri după-amiază, stând în apartamentul ei? Că unul dintre lucrurile de care mi-a fost frică era acela că-ţi vei croi drum în mintea mea, îmi vei acapara intimitatea. Apoi am realizat că nu faci asta cu oamenii la care ţii foarte mult. Asta te-a făcut să fii vulnerabilă cu Amy, cu Phillip. Dar te pune pe picior de egalitate cu mine.

Ea clipi privindu-l.

– Deci sunt ineptă când vine vorba de cei pe care-i iubesc... ceea ce este bine.

El îşi trecu limba peste dinţi.

– În esenţă, da.

Buzele ei se curbară.

– Ce drăguţ. Îşi şterse ochii. Sunt varză.

– Eşti frumoasă. Tess, alaltăieri seară te-am întrebat ce vrei. Ai spus că era ceva ce ai vrut dintotdeauna. Cineva care să te iubească. Ea-şi ridică bărbia. Şi ai spus că asta nu te pune pe fugă.

– Nu o făcea. Nu o face. Nu m-ai întrebat în noaptea aceea ce vreau eu.

Ea-şi muşcă buza de jos.

– Deci? Ce vrei, Aidan?

El ezită, conştient de asta.

– Mereu mi-am dorit o femeie ca mama.

Ea zâmbi.

– Cineva care să-ţi gătească?

– Şi asta. Dar mai mult ceea ce a fost pentru tata toţi aceşti ani. El venea acasă obosit, epuizat şi supărat în legătură cu ceva ce se întâmplase în timpul turei sale. Iar ea era acolo. Ea mereu... era acolo. Şi-l iubeşte pentru ceea ce este.

– Am observat şi eu asta. Este un om bun, Aidan.

– Şi tu eşti, Tess. Îi luă mâna şi i-o sărută. Cred că mi-a fost teamă că vei face mult mai mult decât să fii acolo. Că vei analiza, vei judeca şi poate-mi vei spune că eram nebun, pentru că uneori exact aşa mă simt.

– Nu aş face asta. Ea se strâmbă uşor. Se pare că sunt o nepricepută.

– Numai în această privinţă. În rest, eşti chiar o expertă. Hai să vorbim cu Carmichael.

Sâmbătă, 18 martie, 9:45 A.M.

Carmichael stătea pe bordura de lângă apartamentul ei, cu o valiză în mână. Era palidă, cercuri întunecate îi înconjurau ochii. Nu părea fericită să-i vadă.

– Domnişoară Carmichael? spuse Tess. Mi-a părut atât de rău să aflu despre prietenul tău.

Joanna o privi de sus până jos, speculativ şi totuşi detaşat.

– Ar trebui să spun acelaşi lucru.

Dar nu o spuse, realiză Tess.

– Aş dori să vorbesc cu tine.

Ea se uită în josul străzii.

– Mă duc la aeroport. Nu am decât câteva minute.

Tess dădu din cap.

– Ar trebui să ajungă. Vreau să ştiu cum ai descoperit că Amy Miller lucra pentru familiile care se ocupă de crima organizată.

Un zâmbet trist apăru pe buzele Joannei.

– Chiar nu a fost atât de dificil. Căutam mizerii. Le-am găsit. Povestea prietenului tău Jon nu era neînsemnată, dar prietena ta Amy... Impresionantă. Ştiam că se întâlneşte cu doctorii care îşi fac veacul pe la Blue Lemon în fiecare a doua duminică a lunii şi m-am întrebat de ce erau atâţia doctori şi doar o avocată. Aşa am aflat că a făcut Facultatea de Medicină în Kentucky în timp ce tu erai la Medicină în Chicago.

– Nu am putut intra la aceeaşi şcoală, îi spuse Tess lui Aidan. Ea a renunţat pentru că nu putea suporta disecţiile pe cadavre. Ironic, nu-i aşa?

– Nu a renunțat, doctore Ciccotelli. A fost exmatriculată, sau ar fi fost dacă nu ar fi reușit să facă rost de niște poze incriminatoare cu unul dintre profesorii ei.

Tess clipi.

– Nu era nimic previzibil la ea.

– Am găsit-o pe o veche colegă de cameră a ei prin secretara decanului de la Facultatea de Medicină. Se pare că nu o plăcuse pe Miller și nu a ezitat să mă îndrume în direcția corectă. Am discutat cu Kelsey Chin, care este acum doctor în Lexington. Mi-a povestit despre exmatriculare și despre poze. A spus că Miller a încercat să-i ceară ajutorul ca să facă acele fotografii, apoi s-a adresat altei colege când ea a refuzat.

– Și cum ai aflat despre crima organizată? întrebă nerăbdător Aidan.

– Am pus la îndoială etica cuiva care face așa ceva. Plus de asta, a pierdut multe cazuri, și totuși avea bani pentru haine și croaziere.

– De fapt eu am plătit croaziera, spuse Tess.

Joanna zâmbi amar.

– Atunci presupun că am avut noroc, pentru că asta m-a făcut să-i verific lista de clienți. De acolo a fost doar o chestiune de conectat punctele. Un taxi se opri în dreptul bordurii. Acum trebuie să plec. Iau avionul spre casă să-l înmormântez pe Keith.

– Și după aceea? întrebă Tess.

– Mă voi întoarce. Zâmbetul ei amar se schimbă. Am primit o promovare. O mărire substanțială. Am învățat să fiu atentă ce-mi doresc.

Se urcă în taxi fără a se uita înapoi.

Taxiul dispăru după colț.

– Nu știu dacă-mi pare rău pentru ea, Aidan.

El o așeză din nou în mașină.

– Va trebui să trăiască cu ceea ce a făcut. A tras tigrul de coadă și prietenul ei a plătit prețul suprem. Se urcă alături de ea și o strânse de mână. Nu puteai face nimic, Tess.

Tremurând, Tess trase aer în piept.

– Ştiu. Şi poate că asta este cea mai grea parte de înfruntat.

– Uite ce e... Cunosc un poliţist care are o diplomă în psihologie şi a cărui canapea este liberă pentru un tarif moderat.

Tess râse şi se simţi bine.

– Moderat?

– Oh, bine. Îţi voi oferi sfatul meu în sistem barter.

– Şi ce barter ai în minte?

El coborî de pe bordură.

– Dacă e nevoie să întrebi, atunci nu eşti atât de deşteaptă pe cât credeam eu.

– Ţi-am spus că nu citesc gândurile, detective.

El râmji.

– Aşa este. Cred că va trebui să-ţi explic mai detaliat, mai târziu. Pentru moment, te duc la tatăl tău. Te aşteaptă.

Epilog

Philadelphia, duminică, 28 octombrie, 7:25 P.M.

Se distrează de minune, spuse Tess, făcând o uşoară pauză.

Michael Ciccotelli dansa cu soţia lui, care, măcar de data asta, nu-i spunea să nu exagereze. Ziua nunţii lui Tess era o zi în care se putea exagera, toată lumea trăind-o de parcă ar fi fost ultima dată când familia Ciccotelli se strângea laolaltă. Asta era dulce-amar, dar Tess acceptase starea de sănătate a tatălui său chiar dacă cu toţii sperau să se găsească un donator.

Aidan stătea în spatele ei, cu mâinile în jurul taliei ei, picioarele lui fiind complet acoperite de trena lungă aproape doi metri a rochiei de mătase a străbunicii ei.

– Da, aşa este. Tu te distrezi?

Ea se înfioră atunci când el o sărută pe gâtul gol.

– Din ce în ce mai bine.

– Îţi pot garanta că mâine va fi şi mai bine. Respinseseră ideea unei croaziere ca fiind prea gen Phillip, iar o vacanţă europeană fiind prea Shelley pentru luna lor de miere, alegând să petreacă o săptămână pe coasta din Jersey. Apoi se vor întoarce în Chicago pentru o petrecere la Lemon, cu toţi prietenii ei, deşi majoritatea erau aici, acum. Familia lui Aidan era prezentă, Rachel şi Kristen erau domnişoare de onoare. Abe era cavalerul de onoare şi chiar Murphy fusese de acord să-şi pună smoching, fiind însoţitor. Vito se simţea foarte bine în smochingul său, iar momentan încerca să scape de o tânără foarte hotărâtă. Aşa cum spusese mereu Tess, toate fetele flirtau cu Vito.

Alături de Vito era prietenul său Leon, care fusese eliberat cu luni înainte ca testul ADN să demonstreze că nu o violase pe Amy Miller. Cu declarația lui Tess și datorită bolii mintale a lui Amy, toată condamnarea lui Leon fusese distrusă. Era bine să vezi că justiția învinge.

Jack și Julia erau aici, ca și Robin și Jon, Patrick și Flo Ernst, Ethel Hughes și chiar Lynne Pope care avea de gând să arate un clip al nunții în *Chicago On The Town*. Ca o încheiere, spusese ea. Ceea ce și era.

Restul sălii era plin cu mai mulți membri ai familiei Ciccotelli decât putea număra Aidan. Michael Ciccotelli se apropia de ei acum, fața sa fiind o oglindire a mândriei paterne.

– Este dansul tată-fiică, Tessa. Va trebui să-i dai drumul, Aidan.

Aidan se supuse și observă că nu era singurul care-și ștergea ochii când Michael își învârtea fata pe ringul de dans. Formau o pereche frumoasă. Când DJ-ului rulă ultimele acorduri, Tess se aplecă și-i șopti tatălui său la ureche. Michael o aduse înapoi la Aidan, zâmbind strâmb.

– Să ai grijă de ea, spuse el.

Tess își dădu ochii peste cap.

– Ea își poate purta și singură de grijă.

Ignorând-o, Aidan spuse:

– Îmi pun chezășie viața, ceea ce se pare că-l mulțumi pe proaspătul său socru.

Michael se îndreptă spre soția sa și se așeză pe scaun înainte ca ea să-l cicălească să o facă.

– Ce i-ai spus?

– Că va trebui să stea pe aproape pentru următoarea reuniune familială. Nu este permis chiulul.

Aidan miji ochii.

– Și care ar fi următoarea reuniune familială?

– Un botez.

Ochii lui mijiți se deschiseră larg.

– Tess?

Ea râse.

– Nu, nu sunt. Dar intenționez să fiu în curând. Vezi tu, cunosc un polițist a cărui canapea pentru terapie poate fi folosită pentru ceva mult mai incitant decât terapia.

– Chiar așa?

– Oh, da! Și mi s-a spus că are tarife moderate.

– De-a dreptul ieftine.

– Atunci ce mai așteptăm?

Aidan o sărută zgomotos, atrăgând urale din partea tuturor aflați destul de aproape pentru a vedea.

– Nu mai aștept nimic. Am totul aici.

– Sfârșit –